

ADAM **BLAKE**

Codul blestemat

UN NOU ROMAN SEMNAT DE
AUTORUL BESTSELLERULUI
EVANGHELIA DUPĂ IUDA

TREI

FICTION
CONNECTION

Un intrus a furat de la British Museum o carte veche – lucrarea unui profet nebun care a prezis Apocalipsa. Niciuna dintre viziunile lui despre sfârșitul lumii nu s-a adevărit. Până acum.

Unul după altul, semne și minuni imposibile zguduie lumea – dar sunt acestea miracole sau faptele întunecate ale unui om?

Angajându-se într-o cursă pentru aflarea adevărului, Heather Kennedy, o fostă polițistă, și Leo Tillman, un fost mercenar, întâlnesc singura persoană care le-ar putea descifra secretul profețiilor. Diema, o tânără de 19 ani.

Adam Blake

CODUL BLESTEMAT

V.1.0

Traducerea din limba engleza de Anca Milu-Vaidesegan

Adam Blake
The Demon Code
Editura TREI
2013

Lui A.J. Lake, cu toată dragostea

PROLOG

Participanții fuseseră pregătiți.

Răpitorii îi legaseră de mâini și de picioare, îi aliniaseră în ordinea prestabilită, obligându-i să îngenuncheze pe pardoseala rece din piatră, în cămăruța din spatele clădirii vechi. Încăperea era într-adevăr mult prea strâmtă pentru ritualul care urma să aibă loc acolo. Mai erau și altele, mult mai potrivite, dar aceasta fusese aleasă de profet din rațiuni ezoterice pe care doar câțiva dintre ei le înțelegeau.

Era o noapte caldă, soarele ascunzându-se chiar sub linia orizontului, dar lespezile de piatră erau încă reci. Poate din acest motiv sau din altele la fel de valabile, bărbații și femeile tremurau în timp ce așteptau în genunchi.

Ber Lusim l-a trimis pe unul dintre oamenii lui să-i spună profetului că erau gata să înceapă.

Bărbatul s-a întors imediat, pășind plin de respect în spatele sfântului. Shekolni se îmbrăcase într-o robă roșie, căptușită cu negru – roșu de la sânge, negru pentru doliu. Panglici roșii erau împletite în barba sa neagră și pe palmele mâinilor lui fine, ce păreau a fi de medic sau de violonist, cuvintele în aramaică pentru viață și moarte fuseseră scrise cu tuș roșu și contur negru – ceea ce însemna că Dumnezeu îi delegase atât puterea de a cruța, cât și puterea de a distruge.

Profetul avea în mâini cartea sfântă deschisă, ținea capul plecat, ca și cum ar fi citit. Însă ochii lui erau închiși. Ceilalți bărbați care stăteau în picioare știau că era mai bine să nu vorbească într-un astfel de moment, dar își aruncau priviri unul altuia, temători și mirați de acest mic semnal ciudat din partea profetului.

Ber Lusim făcu o plecăciune înaintea sfântului – o înclinare până la pământ, prelungită – și toți ceilalți îl urmau întocmai. Atunci, Shekolni își deschise ochii și-i zâmbi vechiului său prieten, un zâmbet sincer, plin de căldură și bucurie împărtășită.

— Te-ai zbatut mult pentru asta, spuse el, în limba lor nativă. Și acum, ai reușit, în sfârșit.

— Noi toți am reușit, replică Ber Lusim. Fie ca Cel Unul Numit să te facă să fii rapid, Avra. Fie ca Cetele să dea tărie brațului tău.

— Vă rugăm! Spuneți-ne ce aveți de gând cu noi!

Vorbise unul dintre ostatici, un bărbat. Era în mod vădit îngrozit, dar făcea eforturi disperate să n-o arate. Ber Lusim avea respect pentru curajul bărbatului: trebuie că știe deja cea mai mare parte a răspunsului.

Deși nu băgă în seamă întrebarea, Shekolni se uită îndelung și gânditor la șirul acela de bărbați și femei ingenuncheați. Ber Lusim stătea lângă el și aștepta, evitând să vorbească: acum că se aflau aici și se făcuseră toate pregătirile posibile, nu mai rămăsese decât ca profetul să-i dea startul.

— Cred că ar trebui să li se închidă gurile, spuse Shekolni într-un târziu. Altfel, va fi un zgomot asurzitor. Un zgomot indecent și anormal. Cred că ne va distrage de la solemnitatea acestui act.

Ber Lusim făcu un semn scurt de încuviințare către cel mai apropiat dintre oamenii săi.

— Fă-o.

Doi dintre ei se îndreptară spre cei din șir, îndesând pe rând călușuri din cârpe în gura fiecăruia dintre sacrificați. Făcură treaba repede. Când ultimul dintre cei doisprezece a fost redus la tăcere și-au salutat șeful cu pumnul strâns, iar pe profet, cu semnul lațului. După care s-au retras în pragul ușii.

— Unde este cuțitul? întrebă Shekolni.

Bineînțeles că știa unde este: dar întrebarea avea putere de ritual.

Așa că Ber Lusim îi răspunse în mod ritualic. Își deschise vesta, lăsând să se vadă o teacă din cânepă împletită, cu mai multe buzunare, prinsă de căptușeală și scoase unul dintre cuțite. În mod normal, acestea se numeau stilete, deoarece nu aveau mâner separat, doar o coadă ușor îngroșată pentru a putea fi ținute și o lamă subțire, asimetrică, rotunjită la un capăt, aproape de vârf și destul de ascutită pentru a tăia un fir de păr.

— Iată lama.

O răsuci în mână, după care i-o dădu lui Shekolni.

Profetul o luă și înclină capul în semn de mulțumire. Se întoarse spre femeile și bărbații ingenuncheați.

— Din păcatele voastre va ieși o mare bunătate, le spuse, vorbind în limba fiecăruia, astfel încât să poată înțelege și să aibă o mângâiere. Din durerea voastră, o binecuvântare peste măsură.

Și din morțile voastre, viața veșnică.

Avusese dreptate în privința zgomotului. Deși aveau călușuri și deși Shekolni acționa cât putea de rapid, următoarele douăzeci de minute au fost chinuitoare și epuizante. Nici unuia dintre cei de față moartea nu îi era un lucru străin, dar o astfel de moarte, în care victima era neajutorată și îngrozită văzând-o că se apropie, nu este un lucru plăcut la vedere.

Dar au privit. Fiindcă știau care era rostul acelor ucideri și ce depindea de ele.

În cele din urmă, profetul se ridică, iar mâna îi tremura din cauza oboselii. Roba lui nu mai era roșie. În semiobscuritatea încăperii, sângele care se îmbibase în ea până la suprasaturare o vopsise într-un negru uniform. Ber Lusim făcu un pas înainte pentru a-l susține pe Shekolni, luând o parte din sânge asupra lui – literalmente vorbind, deoarece, simbolic, era deja asupra lui.

— Roțile încep să se învârtă, spuse Shekolni.

— Și aripile să fâlfâie, replică Ber Lusim.

— Amin.

Ber Lusim făcu semn să se aprindă focul.

După ce plecară, întreaga casă era în flăcări. Nu ardea ca o torță, ci ca un foc de pe timpuri, aprins pe un deal pentru a-i avertiza pe locuitori că se apropie un pericol iminent.

Însă nimeni nu-l va interpreta astfel, Ber Lusim știa asta. Avertizarea va trece nebăgată în seamă, până ce va fi prea târziu.

În acel moment de bun augur, i-a trecut ceva prin minte. În tinerețe, pe când zelul său era mai mare decât discreția, căpătase porecla *Demonul*. Acum era cu mult mai rău.

Dar când se vor rupe porțile iadului și toți demonii vor țâșni deodată, poate că cineva își va aminti ironia.

PARTEA ÎNTÂI

Glasul trâmbiței vestește

judecata

1

Heather Kennedy, fostă detectiv sergent Kennedy, 4031, din cadrul Poliției Metropolitane din Londra, Divizia Crimă Deosebit de Gravă și Organizată, în prezent fără ocupație, a ieșit din holul clădirii situate pe London Bridge, numărul 32, cunoscută și sub numele de Shard, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Cobora treptele destul de rapid, dar când a ajuns jos, a rămas locului în mijlocul drumului, îmbrâncită de unii trecători, neștiind ce să facă în continuare.

O durea mâna dreaptă.

O durea mâna dreaptă pentru că încheietura degetelor îi sângera. Încheietura îi sângera pentru că îl pocnise drept în falcă pe bărbatul care până acum cinci minute fusese patronul ei.

Era o ecuație la al cărei rezultat final mai lucra încă.

Lui Kennedy îi era ciudă pentru ieșirea ei necontrolată, ba mai mult, era ușor surprinsă. În mod normal, dacă bărbatul ar fi făcut o remarcă de natură sexuală, ar fi bâiguit ceva la întâmplare, sau chiar și-ar fi etalat integritatea profesională, ar fi controlat situația cu calm și pricepere, scăpând basma curată. În nici un caz și sub nici o formă nu l-ar fi pocnit.

Dar nu-și mai amintea când se simțise ultima dată normal.

Masându-și ușor mâna rănită, se strecură prin curentul continuu de navetiști și turiști. Nu voia decât să ajungă acasă și

să-și bage mâna în apă rece. După care, nu-și mai dorea decât o băutură bună, tare, urmată de alta mai proastă și mai tare.

Singura problemă în acest plan era Izzy. Nu prea știa cât de rea mai putea fi acea zi, până să ajungă la fundul sacului. Sau care ar fi putut fi consecințele dacă ar fi dat buzna peste Izzy, neanunțată, în plină zi de lucru. Ultima dată când a făcut-o...

Kennedy nu-și lăsă gândurile să meargă mai departe în direcția aceea, nu înainte de a revedea mental imaginea pe care încerca să o evite, fiind izbită de aceleași sentimente ce i le inspira mereu: o furie amară suprapusă peste un vid interior terifiant, ca un whisky ieftin turnat peste gheață.

Așa că nu se duse acasă. Intră într-un bar – un lanț lipsit de personalitate cu un nume fițos, retro – și ceru un whisky simplu, în locul unuia metaforic. Îl sorbea tristă, întrebându-se ce avea să mai urmeze. Slujba ei de la Sandhurst Ballantyne ar fi trebuit să fie începutul a ceva bun, dar dacă-ți pocnești șeful cu violență, șansele ca acesta să te recomande prietenilor se reduc substanțial. Așadar, iat-o cu o listă de clienți cu zero calorii, o agendă goală și o iubită infidelă (poate infidelă în serie). Viitorul arăta strălucitor.

Statura impozantă a lui Kennedy și părul ei lung, blond, atrăgeau privirile multora dintre ceilalți băutori de zi. Fie asta, fie obișnuitele neplăceri cauzate de o femeie în uniformă. Ale ei erau exagerate chiar – mantaua albastru-strident a poliției de siguranță, cizme militare negre – dar pentru unii bărbați este suficientă simpla uniformă.

Tocmai își termina whisky-ul când sună telefonul. Îl scoase, nutrind pe moment un dram de speranță: uneori, atunci când ți se închide o ușă, ți se deschide imediat alta.

Era, însă, Emil Gassan. Era profesor universitar, istoric la o universitate scoțiană, pe care-l cunoscuse cu ocazia unui caz mai vechi – asta fiind singurul lucru despre care el dorea să-i vorbească. Kennedy respinse apelul și-și puse telefonul înapoi în geantă.

Se gândi să-și petreacă ziua hoinărind prin Londra: să viziteze o galerie, să intre la un film. Dar ar fi fost ridicol. Doar nu chiulea de la școală, rămăsese fără slujbă și nu avea nici un rost să se tot eschiveze. Își îndreptă umerii și o porni spre casă.

Acasă însemna Pimlico – un traseu scurt, cotit, cu metroul, dar atunci ar fi avut destul de mult de mers pe jos până la Vauxhall Bridge Road; suficient de lung ca, până să ajungă în fața ușii

apartamentului, să fi avut timp să se tot gândească la întrebarea ei retorică de mai înainte. Unde *se afla* mai exact fundul sacului în acele zile? Dar oare chiar dorea să afle?

Făcu destul de multă gălăgie cu cheia în broască, își târșâi picioarele pe podea și închise ușa cu zgomot. Când ajunsese la jumătatea holului, Izzy ieși să o salute – din salon, nu din dormitor, spre ușurarea lui Kennedy.

Mai scundă și mai brunetă decât Kennedy, Izzy era în același timp mai concentrată: un balon neastâmpărat și deșăntat de sex-appeal, pe care șoldurile destul de mari nu-l dezavantajau deloc. Când dădu cu ochii de Kennedy în hol, își îndepărtă o șuviță de păr de pe ochii de culoarea ciocolatei, arătându-se surprinsă și bănuitoare.

— Bună, spuse ea.

— Dacă spui tu, ripostă Kennedy.

— Nu mă săruți?

Bună întrebare, însă Kennedy nu avea un răspuns bun – sau o scăpare bună. Înaintă șovăielnică pe hol, o sărută pe Izzy pe obraz, după care își continuă drumul.

Izzy se întoarse, privind-o cum trece mai departe.

— Ai ajuns acasă mai devreme, remarcă ea. Ce faci, acum mă verifici?

— Nu, răspunse Kennedy. De ce? Ar trebui?

— Nu.

— Foarte bine, atunci.

Păreau că ajunseseră la capătul aceluia bulevard conversațional. Kennedy se duse în salon, cu un ocol în bucătărie să-și pună niște gheață într-un pahar. Dar când deschise bufetul cu băuturi și-și surprinse privirea în oglinda din spate, îi mai scăzu din entuziasm. Mai avea deja o băutură în ea. Să te troilezi la unsprezece dimineața suna prea tare a strigăt de ajutor.

Izzy o urmă în încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Nu trebuia să fii la Shithouse Brigadoon în dimineața asta?

— Se numește Sandhurst Ballantyne.

— Da. Aia.

— Am fost.

Kennedy se întoarse și se uită la ea cu sticla în mână.

— Și ți-ai prezentat raportul?

— Am încercat.

Izzy și-a aplecat capul într-o parte, afișând o mină comică, de persoană încurcată, ceea ce, în alte circumstanțe, Kennedy ar fi găsit atrăgător. Dar în acea clipă o irita la culme.

— Clientul a refuzat să fie informat. Mi-a spus să nu înaintez raportul. Mi-a propus să-mi plătească un bonus dacă-l aruncam la gunoi și-i dădeam speluncii lui un aviz bun.

— Nu înțeleg, spuse Izzy.

Kennedy băgă sticla de whisky înapoi în bufet, după care o scoase din nou și-și turnă o gură.

— Negare plauzibilă, mormăi ea în timp ce făcea toate astea. Potrivit raportului, există cel puțin unul, probabil doi oameni în firmă care negociază în interior cu acțiunile clienților. În cazul în care Kenwood știe despre asta, va trebui să facă ceva. Și, fiindcă unul dintre cei doi escroci – cel sigur, nu cel probabil – este șeful, a hotărât că mai bine să nu știe.

— Atunci, la ce bun să te mai angajeze pe tine? întrebă Izzy. E stupid.

Kennedy încuviință, luând o înghițitură din whisky-ul aspru, diluat. Făcu o grimasă. Gusturile lui Izzy în materie de băuturi erau absolut oribile. Dar continuă și dădu, totuși, pe gât tot paharul.

— Adecvarea face parte din serviciul lui. Trebuia să dea impresia că face ceva – însă el sperase că eu mă voi întoarce cu mâinile goale. Și când nu s-a întâmplat așa...

Se opri și tăcu.

— Prin urmare, l-ai luat?

— Ce să iau?

— Bonusul.

Kennedy oftă și puse jos paharul gol.

— Nu, Izzy, nu l-am luat. Încearca să-și scape el pielea, băgându-mă pe mine în bucluc. Dacă accept mita, iar după un an sau mai mult se face o anchetă internă sau o investigație de la FSA¹, el va putea spune că eu am ascuns informația. Atunci el va fi curat și departamentul antifraudă mă va lua pe mine la întrebări.

— Ah! Înțeleg.

Expresia lui Izzy se schimbă.

— Așadar?

¹ FSA – *Financial Services Authority* (Autoritatea pentru Servicii Financiare).

Kennedy îi arată degetele, acoperite de sângele coagulat. Izzy îi luă mâna și i-o sărută.

— Bravo ție, iubito, spuse ea. Numai să nu te dea în judecată. Are de gând s-o facă?

— Nu cred. De câte ori sunt singură cu cineva, înregistrez totul. Așa că am înregistrarea în care îmi face acea propunere indecentă. Și am de gând, oricum, să le trimit raportul, șefului lui și la CEO². Din păcate, încă îmi mai datorează jumătate din onorariu. Și când am plecat, nu dădea semne că și-ar fi căutat carnetul de cecuri.

— Mai sunt și alți clienți pe țeavă?

— Țeava e goală de aici și până în Caucaz, Izzy. Țasta ar fi trebuit să-mi dea o mulțime de referințe pentru alte companii din oraș, care au nevoie de securitate, dar pe care nu o pot acoperi cu forțe proprii. Și acum nu prea cred că se va mai întâmpla asta.

Izzy părea că se bucură în mod pervers de veștile proaste.

— Foarte bine, spuse ea, asta înseamnă că poți fi o femeie de casă pentru un timp. Vom trăi din câștigurile mele imorale.

Deși ea glumea, lui Kennedy nu-i venea să râdă, nu se simțea în stare să i-o reteze scurt lui Izzy.

— Crede-mă, asta seamănă cu unul dintre cercurile cele mai de jos din infern.

În acel moment își dădu seama că, de fapt, ea venise acasă pentru o ceartă – o discuție aprinsă despre fidelitate și responsabilitate, care ar fi fost de-a dreptul catartică în primele cinci minute, dar care, după aceea, ar fi făcut-o să se simtă ca și cum i-ar fi îndesat pe gât, atât ei, cât și femeii pe care se presupunea că o iubește, grămezi de sticlă pisată. Trebuia să plece imediat. Într-adevăr, nu avea unde să se ducă, dar trebuia să iasă.

— Mă duc jos, murmură ea. Să mai împachetez din lucrurile tale. Dacă mai stau pe aici, te voi scoate din sărite.

— Sau poate că mă vei inspira, spuse Izzy, însă Kennedy se îndrepta deja spre ușă. Heather...

— Sunt bine.

— Nu trebuie să ajung la oră fixă. Am putea...

— Ți-am spus că sunt bine.

Percepu un alt sunet scos de Izzy. Un oftat, poate, sau doar o întretăiere a respirației. Nu s-a uitat înapoi.

² CEO – *Chief Executive Officer* (echivalent pentru Președintele Consiliului de Administrație).

Jos, în apartament, arunca la întâmplare diverse obiecte în cutii, deschidea ușile de la dulapuri, după care le închidea trântindu-le, umbla dintr-o cameră în alta, într-o pantomimă inutilă de aflare în treabă.

Să se mute împreună cu Izzy i se păruse lui Kennedy cel mai logic lucru cu putință, după decesul tatălui său. În ultimul lui an de viață, Izzy fusese de facto sora de caritate a lui Peter Kennedy, sau poate doica, sau amândouă la un loc. Asta le făcuse să se apropie una de alta. Kennedy era o stea în devenire în divizia de detectivi din Poliția Metropolitană: avea un orar lung și imprevizibil și avea nevoie de cineva la îndemână care să vină rapid și să înlocuiască pe altcineva, pe nepregătite. Izzy era perfectă, deoarece avea o slujbă la o linie erotică. Să faci pe bufonul pentru ca alții să se masturbeze era o muncă ușoară, pe care o puteai desfășura cam de oriunde. Singurul echipament de care avea nevoie erau un telefon mobil și o minte murdară, ea avându-le pe amândouă.

Procesul prin care s-au combinat una cu alta a fost inevitabil. A început cam pe când Kennedy fusese dată afară din poliție, trasă de urechi, ceea ce însemna că stătea mai mult timp pe-acasă când se afla și Izzy acolo. Relația s-a dezvoltat în lunile ce au urmat și părea normal ca, după moartea lui Peter, Kennedy să se mute împreună cu Izzy. Apartamentul pe care îl împărțise cu tatăl ei părea mai degrabă o piesă de muzeu, în care urmele trecutului erau fixate permanent. Mutarea – chiar dacă nu se muta decât la etajul de sus – o făcea să simtă că a scăpat cel puțin de unele din acele umbre.

Dar scăparea depindea de o mulțime de lucruri și avea reguli proprii. Una dintre ele era că nu poți scăpa de lucruri pe care încă le duci cu tine. Oricât de exploatatoare și degradantă părea activitatea lui Izzy, nu se gândise niciodată să renunțe la ea. Îi plăcea sexul la nebunie și, atunci când nu-l practica, îi plăcea să vorbească despre el.

Și, după cum s-a dovedit, îi plăcea să-l practice chiar și atunci când Kennedy nu era acasă.

Viața lor împreună fusese pecetluită: un tablou perpetuu al *adulterinilor descoperiți*, cu Izzy târându-se să găsească ceva să se acopere, un tânăr blegoman încercând să priceapă ce se petrece și Kennedy stând în prag clătinându-se și cu ochii holbați.

Izzy nu-i promisese niciodată că-i va fi credincioasă și, în orice caz, stabilise o distincție foarte clară între femei și bărbați. Femeile

erau iubite, partenere, companii de suflet. Bărbații erau o mâncărime pe care o scărpina din când în când. Kennedy nu s-a gândit niciodată că ar fi fost necesar sau de dorit să-i smulgă promisiuni. De-a lungul mozaicului care era viața ei sexuală, *unu* fusese numărul maxim de iubiți pe care-i avusese în același timp și, în general, a considerat că este suficient.

Ar fi trebuit să o ierte pe Izzy. Sau ar fi trebuit să plece făcând o remarcă malițioasă de genul „verifică ce-ți lipsește, dragă”. Nu putea să facă nici una, nici alta. Agresiunea pasivă a vinovăției, a reproșurilor și a retragerii îmbufnate era oribila cale de mijloc de neexclus.

Telefonul lui Kennedy sună. Se uită pe ecran și văzu că era tot Emil Gassan. Cedă și răspunse, dar numai pentru a-i spune că nu putea vorbi.

Gassan i-o luă înainte.

— Heather, am încercat să dau de tine toată ziua. Mă bucur că, în sfârșit, te-am prins.

Ea încercă să-l oprească.

— Domnule profesor...

— Emil, o întrerupse el.

Heather ignoră remarca. Nu voia să-l tutuiască pe Gassan: într-un fel, părea anormal ca universitarul sec, țepos să aibă și un prenume.

— Domnule profesor, chiar nu pot vorbi în acest moment. Sunt prinsă cu ceva urgent.

— Ah!

Gassan părea dezamăgit mai mult ca niciodată, iar Kennedy fu cuprinsă de remușcări pentru câteva clipe. Știa de ce o sună și ce însemna pentru el acel lucru. Era vorba despre acel caz vechi. Cea mai mare descoperire a carierei sale universitare era ceva despre care nu putea discuta, cu riscul pedepsei capitale, decât cu ea. Când și când, trebuia să se descarce. El trebuia să-i spună lucruri pe care amândoi le cunoșteau deja, iar ea trebuia să le asculte – ca pe un favor personal. Asta o făcea să înțeleagă prin ce trebuia să treacă Izzy în cursul unei zile de lucru.

— Nu-s decât... știți... chestiuni de serviciu presante, rezumă ea. Vă voi suna în cursul săptămânii.

— Așadar, agenda ta e plină? spuse Gassan. Nu ai avea timp să accepți un caz?

— Să accept...?

Kennedy era nedumerită și – în ciuda proastei sale dispoziții – chiar amuzată.

— Ai nevoie de un detectiv, Emil? Vrei să dau de urma vreunei cărți dispărute din bibliotecă sau ceva de genul ăsta?

— Cam așa ceva, mai mult sau mai puțin. Dacă erai liberă, tocmai voiam să-ți propun ceva de lucru – foarte delicat și foarte bine plătit – pentru patronul meu actual.

Kennedy ezită. Ar fi părut ipocrit și ridicol să facă o întoarcere rapidă și nerușinată de o sută optzeci de grade: dar avea mare nevoie de bani. Ba mai mult, îi trebuia ceva care să o țină departe de casă până ce se va hotărî ce să facă în legătură cu Izzy.

— Domnule profesor, cine spuneți că este patronul dumneavoastră actual?

El îi zise, iar ea ridică din sprâncene. Era cu siguranță un pas înainte față de lumea sordidă a orașului.

— Vin imediat la dumneavoastră, spuse Kennedy.

2

Sala Mare de la British Museum părea o galerie zumzăitoare, ce amplifică sunetele din jurul lui Kennedy, așa că ea se simți înconjurată și acaparată de conversațiile celorlalți. Totodată, diverse sunete din apropiere ajungeau la ea estompate și distorsionate; o acustică absolut disfuncțională.

Sau poate că nu putea suferi Sala Mare pentru că, atunci când venise aici cu tatăl ei, în copilărie, era o curte adevărată, în aer liber. Își amintea cum îl ținea strâns de mână când el o ducea prin piațeta însoțită spre catedrala din trecut – un loc unde tatăl ei se simțise în suflet, fericit și ca acasă și unde doar o dată avusese loc ceva ce el dorea într-adevăr să-i împărtășească.

Acum, Marea Sală avea un acoperiș din panouri de sticlă, ce iradiu spre exterior de unde fusese odinioară sala de lectură. Lumina în interiorul acestui spațiu uriaș, dar ermetic, era cenușie, asemenea unei după-amiezi de iarnă amenințată de burniță. Era o soluție impresionantă de inginerie, dar, totuși, avea senzația că era ceva pervers. De ce să ascunzi cerul ca apoi să-l reproduci?

Kennedy se așeză la una dintre cele trei cafenele din Sală și începu să numere carourile de sticlă, în așteptarea lui Gassan. Cunoscându-l, se îmbrăcase formal într-un costum cu pantaloni, albastru-deschis, cizme gri și-și strânsese părul rebel la spate cât de bine putuse. Formalismul și ordinea se aflau la loc de cinste pe lista virtuților cardinale ale lui Emil Gassan.

Îl zări de la distanță, grăbindu-se prin spațiul imens, cu demnitatea aferată a unui șef de sală într-un restaurant. Era, totuși, mult mai bine îmbrăcat decât un ospătar: costumul lui albastru, în trei piese, cu nelipsita batistă în carouri marca Enzo Tovare la buzunarul de la piept, părea nou și nerușinat de scump. Gassan își întinse mâna înainte de a ajunge la ea și o lăsă așa, ca pe o anticipare a conversației.

— Heather, ce bine că ai venit. Sunt încântat să te văd din nou.

Părea să creadă într-adevăr ceea ce spunea, iar Heather era dezarmată de zâmbetul lui strălucitor. Îi întinse mâna care îi fu apucată, strânsă și scuturată cu efuziune.

— Profesore, spuse ea, după care, dându-se bătută – Emil. A

trecut atâta timp. Habar nu aveam că lucrați în Londra.

El își desfăcu brațele ca pentru o percheziție.

— Nici eu. Până săptămâna trecută nici nu lucram. Mă aflu încă la St. Andrews – ținând cursuri de istorie medievală timpurie. Dar am fost vânat pentru un post.

— În decursul unei săptămâni?

Kennedy se arată neîncrezătoare, așa cum i se părea că ar fi dorit el.

— În decursul unei zile. Conducerea muzeului m-a sunat să mă întrebe dacă nu vreau să preiau colecția din depozit. Ei bine, nu m-au sunat ei direct. A fost Marilyn Milton de la Validus Trust, o instituție independentă, care mi-a finanțat cercetarea în ultimii doi ani. Validus este totodată un sponsor important pentru British Museum și British Library. Știi că, de fapt, făceau parte din aceeași instituție, până la mutarea Bibliotecii în 1997?

Kennedy dădu din umeri dezinteresată. Nu era sigură dacă știa sau nu, în orice caz nu voia să-l întrerupă pe Gassan, invitându-l să-i dea explicații suplimentare.

— În orice caz, îi spuse el, s-a eliberat un post – datorită unor împrejurări oarecum tragice. Îmi pare rău s-o spun. Responsabilul anterior, Karyl Leopold, a suferit un atac cerebral grav. Iar Marilyn m-a contactat și mi-a sugerat să candidez – cu promisiunea că va înștiința comisia de concurs că eu sunt candidatul aprobat de Validus. Aveam de gând să refuz. Să plec în mijlocul trimestrului, înțelegi – se creează o serie întreagă de disfuncționalități. Dar, în cele din urmă, conducerea muzeului a fost atât de dornică să mă aibă, încât a încheiat un acord separat cu universitatea. Au angajat un suplinitor care să mă înlocuiască până ce... nu, nu, nu te ridică.

Kennedy se ridicase pentru a se duce după cafele și pentru a opri fluxul logoreic. Dar Gassan nu dorea nici una, nici alta. Se îndreptă spre bar și reveni cu o tavă pe care erau două bucăți de prăjitură cu morcovi și cafelele, în mod evident, considera că asta trebuia sărbătorit și ea avea de gând să-l lase să vorbească până ce va ajunge să-i spună și de ce o chemase acolo.

— Așadar, reluă ea, ești responsabilul... cum ziceai că-i spune?

— Colecției din depozit.

— Și ce este asta, Emil?

— Totul, răspunse Gassan fericit. Ei bine, aproape totul. Tot ce nu se află pe rafturi. După cum îți poți imagina, colecția muzeului

este uriașă. Partea destinată publicului reprezintă aproximativ unu la sută din total.

Kennedy bâigui politicoasă.

— Unu la sută!

— Fă socoteala, îi sugeră el în glumă, ridicând un deget uscățiv. Unu. Restul colecției se întinde pe mai bine de douăzeci de mii de metri pătrați de spații de depozitare și costă muzeul douăsprezece milioane de lire pe an pentru întreținere și organizare.

Kennedy sorbi din cafea, dar ignoră îmbierea înșelătoare a prăjiturii. Înainte, când lucra în armată, tensiunile și rigorile fizice ale profesiei o păstrasera zveltă, indiferent ce ar fi mâncat sau băut. În ultimii ani, însă, a trebuit să învețe să se abțină.

— Trebuie că ești tare mândru, îi spuse lui Gassan. Să bată ei atâta drum să te aducă.

Profesorul făcu o minipantomimă de ridicări din umeri și ochi dați peste cap, în semn de falsă modestie.

— Pare o încununare din multe puncte de vedere, recunosc el. Întotdeauna am simțit că predatul era cam diluat față de contribuțiile mele în domeniu. Acum... mi se va permite, ba chiar voi fi încurajat să public, fără a avea, însă, sarcini de publicare.

Kennedy chibzui la asta și își aduse aminte de ceea ce îi spusese lui Izzy despre cercurile din infern: ideea de a-și petrece viața în hrube subterane, neavând nici un motiv să iasă afară, făcea ca nesfârșita morișcă pornografică a lui Izzy să pară raiul pe pământ.

— Așadar, spuse Kennedy, luând-o, în sfârșit, pe scurtătură. Unde intru eu în toată istoria asta?

Gassan tocmai luase o bucățică de prăjitură, lăsând loc tăcerii de care ea profită pentru a-și proiecta întrebarea. Acum el se chinuia să o înghită pentru a-i putea răspunde.

— A avut loc o spargere, spuse el în cele din urmă, ștergându-și plictisit buza de jos cu colțul șervetului. Acum o lună. În noaptea de luni, douăzeci și patru iulie.

— La depozite? întrebă Kennedy. În magazine, nu la muzeul propriu-zis?

El încuviință.

— La colecția din depozit, da – de care acum eu sunt răspunzător. În orice caz, au fost foarte abili. Au fost capabili să intre și să iasă fără a se declanșa nici măcar o alarmă.

— Atunci, cum ai știut că au fost acolo? Stai, lasă-mă să ghicesc. După locurile libere rămase pe rafturi.

— Nici vorbă, o asigură Gassan. De fapt, după câte ne putem da seama, nu lipsește nimic. Nu, noi am aflat la câteva ore după ce s-a petrecut – și într-un mod destul de alarmant. Intrusul a lăsat în urmă un cuțit. Unul dintre gardieni l-a găsit pe jos, în dimineața următoare. Și părea că ar fi fost folosit. Cel puțin, avea sânge pe lamă. După aceea, au început să caute dovezi mai amănunțit și s-a adevărit că o cameră video îl surprinsese pe intrus cășărându-se pe unul dintre panourile plafonului fals, în timp ce pleca.

— Așteaptă puțin, spuse Kennedy. Lasă-mă să înțeleg bine. Este vorba despre o spargere cu nimic furat în realitate și un cuțit cu sânge pe el, fără ca nimeni să fi fost, de fapt, rănit?

— Ei bine, presupunem că cineva a fost, totuși, rănit. Dar adevărul este că nu a existat nici un cadavru la locul faptei – Doamne ferește – și habar nu avem cine ar fi fost rănit și cum. Este foarte tulburător. Și ne-a fost extrem de greu să nu se afle în presă despre această întâmplare. O astfel de poveste ar produce cele mai senzaționale știri.

— Da, îmi închipui, încuviință Kennedy. Dar spui că aveți o înregistrare pe circuit închis a hoțului?

— Da, dar este mascat și greu de identificat în afara faptului că e bărbat – și cu mâinile goale. Dacă te uiți la imagine mai de aproape, pare că duce o sacoșă mică, în care nu ar fi putut încăpea mai mult de câteva exemplare. La un examen sumar al stocurilor nu pare să lipsească nimic. Totuși, colecția numără trei milioane și un sfert de piese, așa că este perfect posibil ca nouă să ne fi scăpat ceva.

Kennedy rămase câteva clipe pe gânduri. Un spărgător abil reușind să treacă peste un dispozitiv serios de încuietori și alarme, pătrunzând într-o colecție ce se presupune a fi plină de piese extrem de valoroase și extrem de portabile. Dar nu s-a deranjat să aducă o sacoșă de dimensiuni decente și nici n-a șterpelit ceva destul de vizibil pentru a fi observat. Asta însemna un autocontrol de fier sau o misiune foarte precisă. Apoi, mai era cuțitul. Să fi fost vreun mesaj? Vreo amenințare? O glumă de prost gust? Dacă există vreun organ intern care guvernează instinctele unui detectiv, acela își făcea simțită prezența. Ea venise acolo doar ca să-i facă profesorului o favoare, dar și pentru bani. Trebuia să recunoască, devenise deja sincer interesată.

— Care este misiunea mea? îl întreabă pe Gassan.

Profesorul ridică o mână, cu degetul mic îndoit – după care se

folosi de degetul arătător de la cealaltă mână pentru a număra.

— Sunt trei etape, spuse el. *Vor fi* trei etape, dacă accepți. În primul rând, vrem să știm cum a avut loc spargerea, pentru a putea închide ieșirea pe unde a scăpat.

Kennedy încuviință din cap. Asta și-o putea asuma.

— În al doilea rând, vrem să aflăm dacă, într-adevăr, a fost luat ceva. Iar dacă răspunsul este negativ, vrem să știm ce făcea intrusul – el sau ea – cât timp s-a aflat în incinta noastră. Dacă ceva a fost vandalizat sau alterat, asta ar putea fi considerat la fel de grav ca un furt. Ah și am mai vrea să știm cine a fost rănit, desigur, adăugă el după o pauză.

— Și în al treilea rând?

— Vrem ca tu să ni-l găsești pe intrus. Și, dacă e posibil, să-l prinzi și să-l arestezi.

— Eu nu mai sunt ofițer de poliție, Emil.

— Știu asta. Deși, bineînțeles, știu de ce. Nu-ți cerem decât să ne pui în mână toate elementele – dosarul, probele, tot ce găsești. După care, lasă totul în seama noastră. Dacă vom considera necesar și dezirabil, vom prezenta chestiunea poliției.

— Pot să pun o întrebare prostească?

— Desigur.

— De ce nu se ocupă acum poliția de acest lucru?

Gassan se juca preocupat cu ce mai rămăsese din prăjitură.

— Asta a fost o situație pe care am moștenit-o, bineînțeles, spuse el cu precauție. A avut loc o anchetă a poliției, dar s-a considerat că nu a fost prea productivă. Violarea de domiciliu nu constituie un delict decât dacă sunt daune reale – iar asta a fost singurul delict pe care l-am putut dovedi. Ancheta s-a încheiat, iar muzeului i s-a permis să procedeze astfel. Ei au decis imediat că ar fi mai bine să trateze chestiunea în modul cel mai discret. Marilyn Milton a insistat ca giranții muzeului să mă desemneze pe mine să mă ocup personal de această chestiune – și ca ei să dorească să facă asta fără a recurge la alte instituții sau agenții.

Lui Kennedy îi veni să zâmbească.

— Așadar, te-ai gândit la mine?

El îi întoarse zâmbetul.

— Cea mai neoficială persoană pe care o cunosc.

— În regulă, spuse ea. Va trebui să aduc în discuție subiectul banilor, deoarece...

— Desigur! exclamă Gassan. Îmi cer scuze că nu am pomenit

despre asta mai devreme.

Vârî mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse peste masă. Era un cec, completat deja pe numele ei, din contul bancar al lui Validus Trust. Suma, dactilografată, nu scrisă de mână, era de douăzeci de mii de lire. Kennedy se holba la cele patru zerouri identice. Faptul că aveau o altă cifră în fața lor a făcut imediat deosebirea dintre această slujbă și cea anterioară.

— Este acceptabil? o întrebă Gassan.

— Da, spuse ea sec. Foarte. Dar aș dori o scrisoare care să stabilească termenii contractului meu. Fără supărare, dar punctul numărul trei – gășirea intrusului – ar putea deveni o sarcină care să mă depășească, în caz că nu găsesc nici o pistă care să mă ducă la el. Nu vreau să lucrez la cazul ăsta tot restul zilelor. Și nici să trebuiască să returnez banii.

— Este perfect rezonabil. Marilyn mi-a spus că aceasta este plata pentru patru săptămâni din timpul tău, în exclusivitate, dacă este posibil. Dar dacă ai și alte cazuri...

— Nu mai am nici un alt caz. Acela a fost un rahat.

— Ah, atunci l-ai răhățit foarte bine.

— Mulțumesc. Cui va trebui să raportez?

— Îmi vei raporta mie, iar eu voi raporta direct atât conducerii muzeului, cât și lui Validus. Relația lor cu mine este oarecum una de agenție, în această privință – iar muzeului îi convine de minune. În privința împuternicirii, cred că te voi propune adjunctul meu. Astfel încât să poți face tot ceea ce fac și eu. Să vorbești cu tot personalul. Să ai acces liber în toată clădirea. Acces total la dosare și informații.

— Să consultăm și alte persoane din afara muzeului?

Profesorul își țuguie ușor buzele.

— Ar fi convenabil. Și atât timp cât se păstrează discreție absolută. Cred că este o stipulare rezonabilă.

— Absolut. Accept misiunea.

— Sunt încântat să aud asta.

Gassan își ridică brațele în aer și părea că e gata să se aplece spre ea să o îmbrățișeze.

— În regulă, spuse Kennedy, frânând această posibilitate alarmantă, vrei să-mi arăți scena delictului?

— Sigur că da.

Profesorul se ridică și, fluturându-și mâna, îi indică lui Kennedy că trebuia să-l urmeze.

3

Tabloul depozitelor muzeului, pe care-l avea Kennedy în minte, era unul foarte romantic, abia acum realiza asta. Își închipuse săli subterane vaste, cu tavane arcuite în stil gotic, dar cu uși din oțel ultramoderne, ca ușile din subsolurile băncilor. Fie asta, fie magazia gigantică din primul film *Indiana Jones*, cu nesfârșite minunății, sigilate și îngrămădite în lăzi identice: Peștera lui Aladin în culori de camuflaj.

Realitatea era mult mai pământească. Primul depozit nu se afla nici măcar în spațiul muzeal: era o clădire complet separată. Ryegate House, pe St. Peter's Street, în Islington, la zece minute distanță cu taxiul. Kennedy se întrebă de ce, în acest caz, o mai adusese Gassan la British Museum, dar răspunsul era evident. Dorise să-și etaleze norocul, prestigiul noului său loc de muncă, de marcă, iar el simțea în mod cert că Marea Sală făcea o impresie mult mai bună decât locul spre care se îndreptau ei acum.

Gassan avea dreptate. Clădirea în fața căreia se oprise taxiul era un bloc anonim, în stil brutalist, cu o fațadă din beton, înveselită pe laturi de un mozaic din pietricele. Efectul se poate să fi fost plăcut pe vremea când clădirea fusese nouă: acum însă, multe pietricele căzuseră, lăsând în urmă niște scobituri înverzite de mușchi. Efectul era al unui obraz pătat de boală.

Kennedy făcu o remarcă în legătură cu bugetul de douăsprezece milioane de lire despre care-i pomenise Gassan. În mod cert, pare că a suferit o operație estetică, nu-i așa?

— Oh, desigur, o asigură profesorul cu toată onestitatea. Noi suntem foarte doritori să trecem neobservați.

Gassan îi arată semnul de lângă intrare. Scria simplu RYEGATE HOUSE și nu menționa absolut nimic despre British Museum. Da, asta trebuia să fie un adevărat camuflaj.

În interior, lucrurile stăteau altfel. Covorul din hol era gros și moale, iar ușile automate se deschideau în fața lor cu un sunet slab, de încuviințare. Kennedy putea vedea acum cât de gros era betonul de sub mozaicul dezmembrat din pietricele. Era acolo o lipsă totală de acustică, moartea instantanee a oricărui sunet provenit fie din afară, fie dinăuntru.

Biroul recepției avea dimensiunile unui mic iaht. Femeia care făcea de gardă avea o clăie de păr roșcat și purta o bluză albă, cu nasturi încheiați până la gât. Îl recunosc pe Gassan și-l salută foarte politicos – chiar cu căldură – însă lui Kennedy îi aruncă o privire căutătoare, de-a dreptul bănuitoare. Kennedy se întreba dacă profesorul era conștient de cucerirea pe care o făcuse în doar o săptămână. Dacă restul clădirii îl plăcea la fel de mult ca recepția, nu stătea rău deloc.

Gassan își prezintă oaspetele cu o mândrie paternă.

— Este sergentul Kennedy, Lorraine. A venit aici la solicitarea conducerii, pentru a investiga spargerea. Vrei, te rog, să-l suni pe Glyn Thornedyke și să-i spui că trebuie să intrăm în Camera 37?

Așteptară lângă o barieră rotativă.

— Securitatea cade în sarcina mea, îi explică Gassan lui Kennedy, dar Thornedyke coordonează zilnic turele și pe supraveghetori și-mi raportează direct mie.

Lui Kennedy i se păru că discursul era în același stil ca și prezentarea pe care i-o făcuse Gassan, numind-o *sergent*, în ciuda faptului că ea nu mai avea nici un grad: îi plăcea să-i folosească pe oamenii din jurul lui în chip de metereze pe care își construia egoul.

O ușă se deschise și-și făcu apariția un gardian. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani, cu acea înfățișare comună de deșirat, care le dă fetelor porecla de căloase, iar la băieți (cu puțin noroc) este trecută cu vederea. Părul lui frumos era tuns scurt, militar, dar ochii lui albaștri aveau limpezimea celor de păpuși, atenuând din efect. Salută în timp ce se prezintă lui Gassan.

— Mă numesc Rush, domnule, spuse el. Domnul Thornedyke mi-a spus că trebuie să vă deschid niște uși.

— De fapt, interveni Kennedy, cred că mai înainte de orice va trebui să fac un tur prin clădire. Credeți că este în regulă, domnule profesor?

— Fără doar și poate, spuse Gassan.

Tânărul părea să șovăie.

— Trebuie să stau la ușă pentru personal, spuse el. Cred că va trebui să-l întreb pe domnul Thornedyke înainte de a...

— De asta răspund eu, se rățoi Gassan, anulând orice obiecție. Sergentul Kennedy este consultant pe probleme de securitate profesională – un expert, cu mulți ani de experiență în cadrul poliției. Suntem norocoși că lucrează cu noi și trebuie să-i facilităm

cât mai mult investigația.

Turul a durat mult mai mult decât se așteptase Kennedy. I se păruse că parcurseseră, dacă nu toată, măcar cea mai mare parte a clădirii, însă era greu de spus, deoarece compartimentarea interioară din Ryegate House era atât de omogenă, încât părea de coșmar. Cuprindea zeci de încăperi mai mult sau mai puțin identice, cu plafoane înalte, reci, cu iluminat economic care funcționa în trepte, precum răsăritul de soare: sute de metri de coridoare, cu puncte de control cu cartelă electronică la fiecare cotitură sau unghi și, din loc în loc, uși contra incendiului care închideau coridoarele în mici holuri scurte, ca niște încăperi mai înguste. Se simțea un miros vag, dar invaziv, greu de identificat. Semăna oarecum cu minuscula cabină de pasageri dintr-un aeroplan, decretă Kennedy în cele din urmă: pare că aerul fusese recirculat de multe ori și avea să mai fie recirculat, înainte de a fi lăsat să-și facă datoria.

În timp ce treceau prin camera de depozitare, Rush își manifestă admirația. Kennedy avea senzația că el dorea să afișeze siguranța degajată a unei persoane mai în vârstă, dar suna de parcă ar fi papagalicit o lecție învățată pe de rost. Sistemele de securitate erau într-adevăr bune, spuse el. În cele mai multe cazuri, opere de artă. Au fost montate alarme de presiune și de fisuri pe toate ușile și ferestrele exterioare, senzori de mișcare în majoritatea încăperilor și în diversele puncte nodale din clădire, înregistrări electronice complete ale fiecărei utilizări a cheilor, precum și ale intrărilor și ieșirilor.

— Camere de luat vederi? întrebă Kennedy – nu văzuse încă nici una.

— Oh, da, peste tot, o asigură Rush. Dar dacă vă uitați după camere, nu le veți vedea. Sunt zidite în colțuri, unghiuri, stucaturi. Folosim un sistem denumit PDPDA, doamnă sergent Kennedy – Prevenirea Delictelor Prin Design Ambiental. Este ca atunci când li se arată oamenilor unde au fost instalate camerele, pentru a reglementa comportamentul în spațiile publice mari, nu-i așa? Într-un centru comercial, să spunem, sau într-o parcare pe mai multe niveluri. Big Brother e cu ochii pe tine, ceva de genul ăsta. Însă noi ne camuflăm camerele, deoarece aceasta este o clădire închisă ermetic. Nici o persoană neautorizată nu pătrunde aici, doar dacă nu a intrat prin efracție. Așadar, PDPDA are rolul de a-i prinde pe infractori în acțiune.

Inclusiv pe angajații voștri, se gândi Kennedy. Deoarece camerele la vedere fac ambele lucruri – îi rețin pe infractori și surprind intrările neautorizate. Ceea ce nu fac este să reglementeze comportamentul oamenilor care lucrează cu colecțiile zilnic. Acesta era un sistem care împiedica surprizele neplăcute, tratându-l pe fiecare ca pe un inamic.

Însă ceea ce Rush nu s-a ostenit deloc să menționeze, în mijlocul acestor minunății tehnologice, a fost colecția propriu-zisă; în timp ce treceau dintr-o încăpere în alta, Kennedy nu-și putea lua ochii de la sculpturile masive, totemuri ale nativilor americani, canoe din scoarță de copac, armuri răspândite peste tot. Piesele mai mici, după cum se aștepta, erau depozitate în siguranță în lăzi aliniate de-a lungul pereților, sau erau dispuse ordonat, pe rafturi kilometrice din oțel cenușiu. Lucrurile mari, necompromițătoare stăteau la vedere.

Camera 37 era una dintre cel mai puțin remarcabile din acest punct de vedere. Era plină de rafturi și cutii și nimic altceva. Au aruncat o privire înăuntru fără să intre, deoarece Kennedy nu era încă pregătită să se concentreze asupra ei. Voia ca mai întâi să-și facă o imagine de ansamblu a locului.

— Controlul nostru ambiental este de asemenea o operă de artă, spuse Gassan în timp ce treceau mai departe. Temperatură, umiditate, lumină – toate sunt reglate și monitorizate în timp real.

— Ce sunt astea? întrebă Kennedy.

Arată spre o cutie gri de pe perete, de lângă cea mai cunoscută cutie roșie, aceea a alarmei de incendiu. Avea exact aceleași formă și dimensiune, dar scria pe ea SECURITATE, în timp ce pe cealaltă scria INCENDIU. Ca și alarma de incendiu, avea un geam dreptunghiular pe care scria APĂSAȚI AICI.

— Acesta este un alt dispozitiv de securitate, spuse Gassan. Instalat de predecesorul meu, dr. Leopold. Dacă spargi geamul sau apeși pe buton, se declanșează închiderea. Toate ușile interioare sunt dezactivate. Ușile și ferestrele exterioare sunt închise și obloanele de securitate, coborâte. Clădirea se transformă, practic, într-o închisoare.

Rush se afla la câțiva metri distanță, ținându-le o ușă deschisă. Se apropie de Kennedy, după ce Gassan trecuse înainte.

— Nu funcționează chiar așa, îi murmură confidențial.

Kennedy se uită la el.

— Cum adică?

— Ei bine, sunt acționate manual, pentru începători. Nu sunt legate la senzorii de mișcare și nici la camere. Nu este nici o declanșare automată.

Fie că vorbiseră *sotto voce* sau cu glas tare, profesorul Gassan oricum îi auzise.

— Din cauza riscului de vătămare a unui intrus, spuse el, aruncându-i lui Rush o privire dezaprobatoare de profesor, după care i se adresa din nou lui Kennedy. Avem responsabilități legale și etice.

— Alarma este conectată la poliție, domnule, remarcă Rush. Iar timpul mediu de reacție este de douăsprezece minute.

— Totuși, noi suntem răspunzători, spuse Gassan.

Rush o luă din nou înainte. Știa când pierdea.

Încheie turul, ducându-i pe acoperiș. Le arată alarmele de mișcare și presiune, instalația de supraveghere video și gardul de sârmă ghimpată de jur-împrejurul terasei, înalt de peste un metru și jumătate.

— Toate astea sunt noi, îi spuse Rush lui Kennedy. Aici, sus, eram destul de vulnerabili. Acum avem...

Se opri, ezitând.

— Ultimul răcnet în materie de tehnologie? se hazardă ea.

— Da, într-adevăr. Este uimitor.

Kennedy făcu un tur, căutând un posibil punct de acces. Erau niște conducte de aer condiționat, destul de mari pentru a încăpea un om, dar gurile lor erau astupate de grilaje metalice, prinse în nituri și nu exista vreun indiciu că s-ar fi umblat la ele. Ușa prin care intraseră pe acoperiș era din oțel masiv, cu cod de acces, cheie și trei zăvoare cu lacăte. Nu avea nici măcar mâner pe partea asta.

Cei doi bărbați o așteptau liniștiți să-și termine inspecția. Kennedy se apropie de marginea acoperișului și scrută pământul și împrejurimile. Clădirea nu avea vecini prin apropiere. Era construită pe teren propriu și avea cel puțin doi metri distanță de jur împrejur. Nu erau nici copaci, nici stâlpi de telegraf sau de iluminat pe care să se fi cățarat vreun intrus. Burlane, desigur, dar de-a lungul lor Kennedy a văzut vârfurile ascuțite ale consolelor anti-cățărare. A mai văzut și camerele video care se mișcau înainte și înapoi, urmărind peisajul de dedesubt.

Se duse înapoi la Rush și Gassan.

— Presupun că nu ați surprins nimic cu astea? spuse ea,

arătând spre camere.

— Vreți să spuneți, din noaptea spargerii?

Rush scutură din cap.

— Nu. Am revăzut toate înregistrările exterioare, exact din momentul în care am încuiat ușile cu o seară înainte. Nimic. Nici măcar o vrabie amărâtă.

— Foarte bine, spuse Kennedy. Aici am terminat. Vă mulțumesc că m-ați așteptat.

— V-ați făcut deja vreo idee? o întrebă Rush cu timiditate.

Încrederea lui în arta detectivilor era înduioșătoare.

— Încă nu, îi răspunse Kennedy. Dar aş dori să văd înregistrările video din Camera 37 – fragmentul în care apare în imagine intrusul. Apoi aş vrea să mă întorc acolo și să mă uit atent prin încăpere.

S-au dus în sala de supraveghere, care avea dimensiuni asemănătoare cu ale unei debarale. Rush deschise un dulap din oțel, încuiat și alege un disc dintre cele peste o sută depozitate acolo.

Nu era decât un scaun pe care Gassan a insistat să se așeze Kennedy, chiar dacă asta însemna că Rush trebuia să stea pe vine pentru a manevra DVD-ul. Introduse discul într-un aparat metalic, fără comenzi, deschise o fereastră pe computerul de lângă el și bătu pe tastatură o semnătură. Pe ecran apărură o a doua fereastră: camera se derula înapoi și apărură o suprafață de dimensiunea unei cărți de credit.

Privind imaginea, Kennedy își dădu seama că avea în fața ochilor un spațiu ce ar fi putut fi oricare dintre zecile de încăperi prin care tocmai trecuse.

— Camera 37, spuse Rush pe un ton ușor melodramatic. Noaptea de luni, douăzeci și patru.

Unghiul vizual era de sus, de lângă tavan. O parte dintr-un raft intersecta câmpul vizual, astfel încât ei se uitau la două segmente paralele. Totul era nemișcat, ca și cum imaginea ar fi fost un stop-cadru, cu excepția rotirii cifrelor care indicau timpul, în stânga sus.

— Poți mări imaginea? întrebă Kennedy.

Rush butonă meniurile în sus și în jos, dar nimic.

— Îmi pare rău, nu cunosc prea bine sistemul.

Deodată, apărură o siluetă în imagine. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o glugă neagră – era stereotipul agentului

special din romanele populare. Ciudata nepotrivire îi produse lui Kennedy o uşoară înţepătură pe pielea capului. În ciuda a ceea ce-i spusese Gassan mai înainte, îi era imposibil să precizeze dacă se uita la un bărbat sau la o femeie – în orice caz, oricine ar fi fost, era tânăr şi puternic. Silueta se urcă pe raft ca şi cum acesta ar fi fost o scară, împinse ceva care nu se vedea pe ecran, după care se strecură înăuntru, dispărând.

Întreaga secvenţă nu dură mai mult de douăzeci de secunde.

Rush derulă înapoi până la momentul când silueta dispărea în sensul ecranului şi îngheţă imaginea.

— Panoul tavanului, spuse el, bătând în monitor. S-a urcat prin tavan.

— Şi apoi?

— Habar nu am. Am căutat acolo, sus, dar nu era nimic, nici urmă de vreo persoană.

— A mai fost cineva lăsat să intre în cameră după spargere? întrebă Kennedy.

— Păi, am intrat noi. Echipa de securitate, vreau să spun. Imediat după ce am văzut înregistrarea video. După care a venit poliţia şi a cercetat încăperea. Şi, în timp ce poliţiştii erau încă aici, câţiva funcţionari au verificat dacă nu lipseşte ceva – dar asta a avut loc sub supravegherea poliţiei. De atunci, camera a fost în permanenţă inaccesibilă.

— În regulă, spuse Kennedy. Bănuiesc că acolo ne vom duce şi noi acum.

Cam în acest moment, Gassan se scuză că trebuie să plece, având alte lucrări de terminat înainte de sfârșitul zilei. O rugă pe Kennedy să treacă pe la el după ce-și termină inspecția – o completare pe care Kennedy s-a prefăcut că nu o aude.

În drum spre Camera 37, a încercat să-l facă pe Rush să vorbească despre el. Majoritatea ofițerilor de siguranță pe care-i cunoscuse erau foști polițiști, foști soldați sau, ocazional, foști delincvenți care se transformaseră din lupi în paznici la oi. Era curioasă să afle de ce voia cineva să intre în meserie direct de pe băncile școlii. Dar Rush era timid și nu s-ar fi lăsat antrenat într-o astfel de discuție.

Camera era la fel de neinteresantă și la al doilea tur de inspecție. Rânduri nesfârșite de lăzi din lemn și cutii de carton, cu o scară sprijinită de un perete. Nu se afla acolo nici o piesă de dimensiuni mari și bătătoare la ochi, cum se puteau vedea pe rafturi prin alte încăperi.

Kennedy mergea în sus și-n jos printre culoare. După cum i se spusese deja, nimic nu părea să fi fost atins. Pe rafturi nu erau spații goale dubioase, nici cutii deplasate de la locul lor. Praful ar fi trebuit să conțină amprente sau să indice unde fusese ceva mutat, dar nu era nici praf. După ce stătuse încuiat trei săptămâni, locul era în continuare imaculat.

Se întoarse lângă Rush, care ridica scara.

— Uite acolo, spuse el, arătându-i ceva. Pe acolo s-a cățarat. Cobbett și cu mine ne-am suit să verificăm, în timp ce așteptam să ajungă poliția aici. Apoi, polițiștii și-au trimis sus oamenii lor, așa că nu pot spune că nimic nu a fost deranjat.

Îi dădu lui Kennedy o lanternă electrică pe care o adusese cu el din camera de supraveghere și ținu scara fixă în timp ce ea urca.

— Fii atentă cum mergi, îi spuse.

Deși Kennedy purta pantaloni, a observat că Rush își ținea privirea ușor întoarsă de la fundul ei – exceptând o uitătură piezișă când îi trecu prin fața ochilor. Maniere impecabile. Sau mai degrabă era prea bătrână pentru el.

Tavanul fals era confecționat din panouri de polistiren

expandat, prinse de un cadru metalic rigid. Kennedy își apăsă mâinile pe panoul indicat de Rush, împingând în sus, apoi lateral. De sus de pe scară, putea să-și strecoare capul și umerii în spațiul strâmt de deasupra ei. Acum văzu că era un loc liber de aproximativ nouăzeci de centimetri care despărțea plafonul fals de cel real de deasupra.

Aprinse lanterna. Atât cât putea vedea cu ochiul liber, era o suprafață simplă, neaerisită, având doar câțiva zeci de centimetri înălțime, dar cu dimensiuni laterale identice cu cele ale încăperii de dedesubt. Nu existau guri de aerisire, conducte, orificii sau grilaje prin care intrusul ar fi putut fugi.

— Oare îmi scapă ceva? îi strigă Kennedy lui Rush. Nu mi se pare că aici, sus, ar fi vreo ieșire.

— Nici noi nu am găsit nimic, strigă el de jos. Pereții sunt solizi. Tavanul este solid. Dacă o fi găsit vreun orificiu acolo, sus, l-a astupat în urma lui.

Kennedy a mai făcut un tur cu lanterna, fără să mai caute de data asta pe unde ar fi putut ieși, ci ceva cât de puțin deplasat de la locul său. Nimic. S-a înclinat înainte, pentru a se uita mai îndeaproape la peretele din apropiere, la care putea ajunge. Își frecă degetele de el. Solid.

— Totul e din cărămidă? îi strigă lui Rush. Nimic din rigips?

— Fără rigips. Fără spații goale. Fără panouri ascunse. Nimic decât ceea ce vedeți, doamnă sergent.

Se uită în jos, prin gaură, întâlnind privirea curioasă, ușor nervoasă a lui Rush.

— Fără „doamnă sergent”, spuse ea. De-acum, gata.

— Ah, am înțeles.

— Poți să-mi spui Heather.

— În regulă.

Nu părea să mai fie ceva demn de văzut în zona tavanului, așa că Heather coborî. Când ajunse jos, îl rugă pe Rush să-i relateze tot șirul evenimentelor din momentul în care se descoperise spargerea.

Bărbatul stătu puțin pe gânduri.

— Nu prea e mare lucru de spus, ca să fiu sincer, zise el. Am găsit cuțitul – ai auzit de cuțit, nu-i așa? – primul lucru, marți dimineața. Dar spargerea a avut loc în noaptea precedentă. Timpul semnalat pe înregistrarea video pe care ai văzut-o arată 11:58 p.m.

— Cum a fost găsit cuțitul? îl întreabă ea. Verificați fiecare

cameră în fiecare zi?

— Da, verificăm. Ofițerul de serviciu pontează la ora 6 a.m., ne ia în primire și ne face un instructaj dacă e ceva deosebit. Atunci noi procedăm la verificări vizuale ale fiecărei încăperi. Nu pe camerele video, vreau să spun că mergem, de fapt, prin clădire. Steve Furness a găsit cuțitul chiar acolo, pe podea. Cu o lamă de aproximativ cincisprezece centimetri. Foarte, foarte ascuțit. Și fusese folosit. Avea urme de sânge.

— S-a aflat al cui era?

Rush dădu din cap.

— Presupun că l-au testat. Dar nu ne-au spus ce au găsit. Evident, am căutat un cadavru, dar nu era nimic. Nici măcar alte urme de sânge – numai ce era pe cuțit. Nimeni din personal sau din zonă nu lipsea – și se poate vedea din înregistrare că tipul nu cară un corp după el când pleacă.

— Nu pare să care mai nimic.

— Nu, încuviință Rush. Și n-am descoperit nimic lipsă. Dar problema este că sunt sute de mii de piese, poate chiar milioane, iar unele dintre ele sunt minuscule. S-ar putea să lipsească ceva, dar care să nu fie identificat mult timp. Funcționarii au verificat dacă erau toate cutiile la locul lor și dacă nu fusese rupt sigiliul de la materialele importante.

— Totul este sigilat?

— Nu, doar piesele cele mai valoroase. Poate zece, cincisprezece la sută din colecție. Au făcut o verificare vizuală a tuturor materialelor. Dar tot e posibil să le fi scăpat ceva. Este mai mult decât probabil.

Kennedy se plimba prin încăpere, uitându-se de mai multe ori la rafturi și la tavan.

— Câte camere video sunt aici? întrebă ea.

— Două.

— Fixe?

— Toate camerele noastre sunt fixe, doamnă sergent... Heather. Dacă ar fi fost montate pe plăci rotative, ar fi trebuit să fie în aer liber.

Ea știa că îi scapă ceva, vreo anomalie pe care nu o putea observa. Hotărî să lase lucrurile așa cum erau și să aștepte momentul drăguț când amănuntul acela i se va revela, altfel risca să-l sperie, arătând cât e de nerăbdătoare.

— S-a mai întâmplat ceva luni sau marți? întrebă ea.

— Nimic ce ar putea fi relevant.

— Lasă relevanța. Ce-ai mai avut în minte în acea zi?

Rush se gândi câteva clipe la întrebare.

— Mark Silver, spuse el în cele din urmă.

— Cine?

— Unul dintre ceilalți gardieni. Se pare că a murit duminică noaptea. Am aflat despre asta luni.

— Cum a murit?

— Un șofer beat l-a lovit la o trecere de pietoni. Luni după-amiază, cineva de la recepție s-a dus să preia o colecție. Era o atmosferă destul de sumbră. Numai cu câteva săptămâni în urmă dr. Leopold – el a fost director înainte de profesorul Gassan – avusese atacul cerebral. Cineva spunea că veștile rele vin întotdeauna în formație de trei. Spargerea din noaptea aceea era numărul trei.

— Tipul ăsta, Silver, era prieten cu tine?

— Nu. Nu tocmai. Îl știam, dar niciodată n-am stat prea mult de vorbă cu el. Dar mi-a părut rău că a murit într-un mod atât de stupid.

Kennedy mai puse câteva întrebări inofensive, aducând conversația înapoi pe un tărâm neutru emoțional.

Încă nu putea pune lucrurile cap la cap, dar putu să observe că băiatul găsea subiectul dureros și nu vedea nici un motiv pentru care să mai insiste asupra lui.

— Ți mulțumesc pentru ajutor, îi spuse ea în cele din urmă. Măine aș dori să mă uit peste lista de personal și la profilul angajaților. De asemenea, îi voi intervieva pe toți cei care au fost de serviciu în acea luni. Te poți duce la profesorul Gassan să-i spui asta?

— În regulă, spuse Rush. Desigur. Sau te-aș putea duce acolo să-i spui tu personal.

— Nu-i nevoie, zise ea repede. M-aș bucura să-i transmiți tu.

*

Când Kennedy ieși din Ryegate House, o urmăreau trei persoane.

Primele două se aflau într-un Ford Mondeo argintiu – culoarea cea mai populară pentru o mașină extrem de populară – la mai puțin de cincizeci de metri de intrarea principală a clădirii. Erau modest îmbrăcați, chiar jerpeliți, dar transmiteau un calm plin de intensitate, care te invita să-i privești mai atent.

Au așteptat până ce Kennedy s-a urcat într-un taxi, iar acesta a trecut în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre centrul orașului. Apoi, bărbatul de pe locul șoferului porni motorul și se luă după taxi cu o degajare studiată. Bărbatul de lângă el inspecta strada cu un ochi exersat, să vadă dacă nu cumva erau urmăriți.

Erau, dar el nu și-a dat seama de asta. Mult mai departe, Diema se uita în jos de pe acoperișul unui garaj închis, printre niște ramuri care o protejau de priviri întâmplătoare, dar care îi asigurau o panoramă mai mult sau mai puțin neîngrădită a acelei părți de stradă care o interesa.

Ea nu urmărea. Deocamdată se afla acolo, ca să monitorizeze și să evalueze riscurile. Avantajul ei prezent era acela de a fi foarte mică. Nici Kennedy, nici oamenii care o urmăreau pe aceasta nu erau conștienți de prezența Diemei sau de faptul că propria lor supraveghere fusese cuprinsă în ceva mult mai amplu.

Când va sosi vremea să acționeze, Diema va acționa. Cei asupra cărora va acționa nu o vor vedea venind.

Atunci când Kennedy s-a întors acasă, în apartamentul lui Izzy, a intrat și s-a îndreptat spre camera de zi, auzind aceste cuvinte: „Ah, te doresc. Te doresc în mine, chiar acum. Vrei asta, iubitul? Vrei să mă pătrunzi? Pariez că te-aș putea avea în orice fel...”

Asta ar fi fost alarmant dacă Izzy nu ar fi stat acolo, în fața ei, privind la televizor filmul *Coronation Street*, cu sunetul dat încet. Ținea telefonul mobil într-o mână, o ceașcă cu un ceai tare Yorkshire în cealaltă și, cu toate că avea impregnată pe chip o grimasă de satisfacție și nerăbdare, stătea tolănită pe scaun într-o atitudine foarte relaxată.

Cu alte cuvinte, era la muncă. Să aducă un necunoscut la marginea prăpastiei orgasmice, la tariful negociat de 80 p/minut plus TVA. Cum avea amândouă mâinile ocupate, o salută pe Kennedy, fluturându-și piciorul stâng. *Ai ceai în ceainic*, spuse mișcându-și doar buzele, ridicând ceașca și arătând spre ea.

Kennedy nu prea avea chef de ceai. Își pregăti un whisky îndoit cu apă – în cea mai mare liniște, pentru ca telefonul să nu capteze nici un zgomot. Se duse cu el în dormitor, își dădu jos geanta de pe umăr și o aruncă pe pat. Se trânti alături, își scoase pantofii și se întinse cât era de lungă, odihnindu-și capul pe enervanta tăblie lucrată în fier forjat, de la capul patului lui Izzy.

În dormitor mai era și un televizor. Îl deschise, cu un gest automat, ca să aibă un fundal sonor. Dar era setat pe ITV, la fel ca acela din salon și a șaptesprezecea reluare a modului în care Frank Foster a violat-o pe Caria Connor, în noaptea dinaintea nunții, o călca pe nervi. A tot schimbat canalele, a trecut peste un documentar despre natură și peste un program imbecilizant de întrebări și răspunsuri, după care se opri la știri.

Cum stătea ea și se gândea, își dădu seama că cel mai mult o intriga cuțitul. Fără el, spargerea nu era decât o enigmă a camerei încuiate – și majoritatea enigmelor camerelor încuiate aveau explicații lumești, dacă reușeai să dai la o parte zgura. Dar cuțitul avea altă semnificație. La capătul acestei investigații, ar putea sta agățată o altă crimă, mult mai gravă. Dar, deocamdată, nu avea habar despre ce putea fi vorba.

Știrile de la televizor păreau toate proaste. O casă la țară incendiată, în nordul Angliei, unde muriseră vreo șase persoane, deși locul părea părăsit. Poliția suspecta că incendiul fusese provocat. Un grup terorist a amplasat o bombă într-o biserică germană și a detonat-o în timpul slujbei duminicale. Și o rachetă pământ-aer a fost lansată, din greșeală, de la o baterie FAI³ din afara Ierusalimului, zburând exact deasupra Domului Stâncii înainte de a exploda în aer – fiind la un pas de a declanșa cel mai sângeros război religios de la a Treia Cruciată înapoi.

Prea mult. Prea multă nebunie. Închise televizorul din nou și se concentra asupra situației de la Ryegate House. Se va ocupa, mai întâi, de lucrurile evidente, pentru a le putea bifa. Cel mai evident dintre toate era Ralph Prentice.

Prentice răspunse la telefon după al treilea apel, dar o repezi.

— Sunt prins până peste cap, Heather. Fii scurtă și drăguță, altfel închid.

Cum el lucra la morga poliției, care ținea de departamentul de medicină legală de pe lângă Scotland Yard și era situată pe Dean Farrar Street, Kennedy încercă să nu se gândească în ce anume era prins capul lui.

— Luna trecută, Ralph. Noaptea de luni, douăzeci și patru, spre marți dimineată. Ai văzut cumva niște cadavre cu răni provocate de cuțit?

La celălalt capăt al firului se auziră un scaun târșăit și niște clicuri sacadate.

— Nu, spuse el. Conform registrului în care este consemnat totul, a fost o noapte destul de liniștită. Ultima noapte liniștită de care îmi mai aduc aminte. De atunci înapoi, situația a devenit apocaliptică.

— Așa? De ce?

Kennedy părea interesată fără să vrea. Era un cuvânt neobișnuit în vocabularul lui Prentice, în mod obișnuit un maestru al afirmațiilor evazive.

— O mașină-capcană pe Surrey Street. Schimb de focuri periculoase în Richmond. Apoi, incendiul din Yorkshire. Ai auzit de el, nu-i așa? Bombe incendiare – un sistem foarte profesionist, în orice caz. Ceva cu posibile legături teroriste, avem un acord de reciprocitate. Așa că mulți dintre oamenii noștri sunt blocați acolo,

³ FAI – Forțele de Apărare Israeliene.

ca să-i ajute pe pălmașii locali să numere amprentele.

— Dar nimic să aibă legătură cu cuțite.

— Nu, deocamdată, ca să fiu sincer. O mulțime de răni de tot felul, dar pauză în privința celor provocate de cuțit.

— Poți să-mi faci o favoare, Ralph?

— Vrei să spui, pe lângă faptul că stau de vorbă cu tine? Ținând seama de cum te-au scos pe tușă, Heather, ce fac eu acum este deja o favoare.

— Știu. Și îți sunt recunoscătoare. Pe bune. Dar încerc să rezolv ceva aici și nu am pe nimeni altcineva pe care să-l întreb.

Prentice pufăi.

— Nu, îmi închipui că nu ai.

Nu s-a mai obosit să spună „pentru că nu ai nici un prieten la tine în departament”: era prea evident ca să mai fie nevoie s-o și spună. Kennedy depusese mărturie împotriva a doi colegi din Poliția Metropolitană, implicați într-un schimb de focuri ilegal, apoi își pierduse doi parteneri, în succesiune rapidă, într-o oribilă baie de sânge. Baia de sânge nu fusese din vina ei, dar în ochii majorității ea era informatoare și o piază rea. Atunci când au dat-o afară, totul a fost doar o formalitate. Oricum, nimeni nu ar fi acceptat să mai lucreze cu ea.

Îl aștepta pe Prentice să spună ceva. Avuseseră o relație foarte bună în trecut, pe când Kennedy lucra în poliție și de atunci ea avusese grijă să nu abuzeze de lucrul acesta prea mult. După propriile-i estimări, Kennedy mai avea destul capital emoțional pe care să-l pună în joc.

— Hai, spune, mormăi, în cele din urmă, ofițerul legist. De ce anume ai nevoie, Heather?

— Să vezi dacă a intrat ceva de la vreunul dintre spitale, spuse ea. Răni periculoase, provocate de o armă tăioasă.

— Același interval de timp?

— Același interval de timp. Lunea trecută sau o zi-două mai târziu.

— Numai în Londra?

— Dacă ai putea include și spitalele regionale, ar fi extraordinar.

— Din ce cauză a murit ultimul tău sclav, Heather?

— Extaz sexual, Ralph. Asta li se întâmplă tuturor, la sfârșit.

Prentice oftă.

— Cred că în cazul meu va fi colesterolul, spuse el sumbru. Voi vedea ce pot face.

Celălalt telefon Kennedy i l-a dat unui bărbat pe nume Jonathan Partridge. Era inginer și studiasse știința materialelor la MIT. Era, de asemenea, o persoană cu vaste cunoștințe, căreia îi plăceau enigmaticele și o mai ajutase pe Kennedy în diverse ocazii, cu intuiții ciudate și conexiuni ezoterice. Dar Partridge nu era acasă. Nu putea decât să-i lase un mesaj, după ce primise invitația de la robotul cu voce poruncitoare, în stilul lui Thatcher.

În timp ce închidea, Izzy intră în dormitor, rânjind malițios și bătând cu degetele în ceasul de la mână.

— Două minute și jumătate, spuse ea încântată. Începând de la „Cum te numești, iubitul?” până la „Ahcebineahcebineahcebine!” Aș vrea să se facă o olimpiadă pentru limbajul porno. Aș deveni mândria țării.

Kennedy lăsă telefonul jos.

— Nu ești plătită în funcție de minute? o întrebă ea.

— Ba da. Bineînțeles că în funcție de minute.

— Păi, atunci, cu cât îl aduci pe individ mai repede acolo unde vrea să ajungă, cu atât ești plătită mai puțin.

Izzy se aruncă pe pat lângă Kennedy și se ghemui cât mai aproape de ea.

— Nu-i vorba despre bani, iubito, spuse ea. Eu sunt o profesionistă.

— Bineînțeles.

— Și standardele mele sunt foarte ridicate.

— Știu asta.

— Este ca și cum nu ai respecta un toreador care a lăsat un taur să zacă în chinuri, în loc să-l omoare de tot.

— Corect. Pentru că ar fi inuman.

— Exact. Sau la o luptă de cocoși, unde l-ai pregătit intens pe cocoș pentru luptă, după care...

— Nu am putea, o întrebă Kennedy, să ieșim din domeniul comparațiilor zoologice?

Izzy se rostogoli peste ea și se ridică, zâmbindu-i și încălecându-i mijlocul.

— Dar nu am ajuns la boncănitul cerbului.

Kennedy ridică telefonul, asemenea unui avocat care prezintă o probă în sala de judecată.

— Am de lucru, spuse ea.

— Oh-oh, dădu Izzy din cap, tot jucăușă. Când eu sunt la telefon, înseamnă că muncesc. Când tu ești la telefon, îi pui pe

alții să muncească pentru tine.

— Așa cum tu îi pui pe alții să se satisfacă pentru tine, îi răspunse Kennedy.

După ce o rostise, fraza i se păru mult mai rece decât atunci când o avea în minte.

— Păi, ăsta-i jocul, iubito.

Izzy mai făcu o ultimă tentativă să salveze buna dispoziție:

— Nu vrei să mă ajuți să-mi bat propriul record?

Kennedy fu cuprinsă de o senzație de claustrofobie, simțindu-se închistată nu de greutatea lui Izzy care stătea peste ea (pe care o suporta cu ușurință; de multe ori îi făcuse plăcere să o țină), cât de invitația de a se preface într-o relație intimă facilă, lucru de care nu avea deloc chef acum. Ezită. Cuvintele i se învălmășeau pe limbă, dar mintea ei refuza să le assembleze. Era pe cale să spună ceva îngrozitor de dureros și distrugător.

Telefonul o salvă. Îi vibră în mână, scoțând un zgomot ca o viespe prinsă sub un pahar. Kennedy ridică din umeri spre Izzy ca și cum i-ar fi aruncat o scuză pe jumătate sinceră, iar aceasta se dădu jos de pe ea și se retrase.

— A fost rapid, spuse Kennedy după ce văzu afișajul de pe ecran.

— Ce pot face pentru tine, ex-sergent? o întrebă John Partridge.

Ea avu un moment de ezitare.

— Ei bine, îți cer o mare favoare, John.

Lăsa cuvintele suspendate în aer, pentru o clipă, să vadă dacă el o va opri sau o va încuraja.

— Spune, Heather. Timiditatea nu e genul tău.

Încurajarea asta era tot ce-i trebuia. Îi dădu niște detalii vagi despre caz, apoi îl abordă direct.

— Ai lucrat odată la Swansea, nu-i așa, John?

— Am fost responsabil pentru programul de studii postuniversitare în fizică, timp de trei ani liniștiți. Înainte de venirea la putere a conservatorilor, când încă mai aveau fonduri. De ce mă întrebi?

— Crezi că ți-ar împrumuta dispozitivul Kelvin?

Partridge râse – o lătrătură scurtă, neîncrezătoare.

— Nu este vorba de împrumutat dispozitivul Kelvin, ex-sergent. Nu e decât un scanner mare de bare de coduri, atașat la un computer. Dar degeaba ai aparatul, dacă nu ai și un operator. Iar acele doamne și acei domni sunt ca sfinții unei noi religii. În

general, tot timpul lor liber, în afara cercetării, este rezervat cu șase luni înainte.

— Bine, atunci. Am întrebat și eu așa.

— Nu am spus nu, îi atrase el atenția. Voi vedea ce pot face. Dar or să se prăpădească de răs când le voi spune că vor investiga o spargere. Genul lor sunt mai degrabă genocidele.

— Îți mulțumesc mult de tot, John. Ești un înger.

— Căzut. Salut-o pe iubita ta din partea mea.

— O voi saluta. Kennedy ezită. Ce mai știi de Leo?

— Liniștit.

— Asta-i bine, nu-i așa?

— Nu, așa este Leo. El e liniștit și atunci când nu-i merge bine. Dar în acest moment cred că e liniștit pentru că muncește. Așa că poate „inexistent” ar fi fost un cuvânt mai potrivit. N-am mai auzit de el de luni de zile. Dacă e nevoie, totuși, să-i lași un mesaj, este o cafenea în Clerkenwell, pe care el o folosește ca postrestant. Tu ești una dintre cele trei persoane cărora am voie să le dau adresa.

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Dar spune-i că-l îmbrățișez, data viitoare când îl mai vezi.

— Îi voi spune. Și te voi anunța în legătură cu dispozitivul.

Convorbirea se întrerupse: Partridge considera formalitățile de rămas-bun drept o pierdere de timp.

— Și care-i misiunea? o întrebă Izzy.

Kennedy își ridică privirile și o văzu sprijinită de pragul ușii, cu mâinile încrucișate. Atmosfera senzuală de adineaori dispăruse. Izzy a avut răgazul să-și revină și era evident că nu mai dorea să riște un al doilea refuz.

— Este greu de spus, recunosc Kennedy. Să investighez o crimă care poate că nu a avut loc.

— Îmi place la nebunie. Mergem să bem ceva și să-mi povestești?

*

S-au dus la Cask, pe Charwood Street. Era un bar destul de scump, dar se afla aproape de casă și, fiind încă devreme, mai aveau șanse să găsească loc.

Conversația era fără cap și coadă. După ce îi povestise lui Izzy chestiunile de bază, Kennedy îi tăie macaroana la toate întrebările. Dacă ar fi avut energia sau imaginația să găsească un alt subiect de discuție, ar fi făcut-o, dar nu-i trecea nimic prin cap: Izzy încerca să mențină conversația, însă, în cele din urmă, o lăsară

baltă.

După câteva minute de tăcere, Izzy întinse mâna, atingând-o pe Kennedy pe braț.

— Ne despărțim, nu-i așa? spuse ea.

Avea o voce calmă, resemnată chiar.

Kennedy se uită la ea.

— Nu știu ce vom face, îi răspunse.

Izzy scutură din cap.

— Draga mea, te pricepi să minți de minune, dar nu cu mine. Nici nu mă mai poți privi în ochi. Eu vorbesc cu tine, iar tu îți plănuiești ieșirea, chiar aici.

— Nu plănuiesc nimic, Izzy.

— Bine, atunci fă ceva pentru mine.

— Ce?

— Sărută-mă.

Kennedy se uită de jur-împrejur la celelalte mese, dintre care erau ocupate cam jumătate.

— Cred că ar trebui să ieșim, spuse ea.

— De când a început să-ți pese? Sărută-mă sau șterge-o, Heather. N-o mai arde la mine acasă, făcându-mă să plătesc zi de zi, pentru că ție îți este lene să-ți faci bagajele.

Să împacheteze? Hainele, CD-urile și efectele personale migraseră încetitor, sus pe scări, în câteva luni. Momentul exact în care ea s-a mutat nu a fost niciodată marcat în mod formal. Presupusese că și ieșirea ei va fi la fel de discretă: năvălind pe ușă afară și trântind-o, treptat, încât ar fi trebuit privită cu încetinitorul pentru a realiza ce se întâmplă.

Când și-a dat seama de asta, i s-a făcut rușine, pentru că tot ce spunea Izzy era adevărat. Pe de altă parte, se gândea ea, era la fel de adevărat că Izzy o înșelase – și pe deasupra, cu un bărbat. Așa că îi venea greu să stea și să se lase muștruluită, de parcă ea ar fi fost vinovata.

— Nu știu ce vom face, spuse din nou. Vorbesc serios, Izzy. Am fost prea ocupată, încercând să lucrez la un caz. Dar, dacă aș găsi timp, cred că m-aș gândi că ești pregătită să mă lași să plec, din moment ce tu ai fost cea care m-ai înșelat.

Izzy se strâmbă.

— Te-am înșelat? Nu a fost decât un tip. Eram beată și în călduri, așa că m-am lăsat agățată de un individ. Am fost singură cea mai mare parte a celor doi ani dinainte de a apărea tu. Nu prea

țin cont de chestiile astea.

Kennedy nu spuse nimic, dar i se citeau pe chip sentimentele pe care o astfel de afirmație i le trezise.

— Nu sunt o târfă, spuse Izzy.

— Nu.

— Când nu am o parteneră, simt, totuși, nevoia să mă culc cu cineva, din când în când. Nu cred că asta e o crimă.

— Când nu ai o parteneră, spuse Kennedy, atunci, nu, nu este. Dar mă ai pe mine.

— Și am făcut o porcărie și am plâns și ți-am spus că-mi pare rău – și l-am dat afară pe bietul tip desculț, dacă îmi amintesc bine.

— Dar partea bună este că și-a păstrat fuduliile.

Izzy schiță un zâmbet vag, deși Kennedy nu glumea deloc. Dacă ar mai fi avut permisul de portarmă, dacă ar mai fi avut pistolul, ar fi putut face o prostie, își imagina ușor. Mult mai ușor decât își amintea cum s-a întâmplat în realitate, ea stând acolo, ca o căprioară în mijlocul șoselei, privindu-l pe neisprăvitul ăla, care căzuse în genunchi și-și trăgea pantalonii pe el, uitându-se când la ea, când la Izzy, cu o mutră de parcă încerca să rezolve mental o ecuație și să afle rădăcina pătrată de la *ha*?

— Nu văd ce altceva aș mai putea face, reluă Izzy. Dacă ai fi lăsat-o mai moale și m-ai fi primit înapoi, cred că, poate, aș fi reușit să te conving că te iubesc cu adevărat – iar o tăvăleală cu Joe Jackson cel Desculț nu va schimba niciodată acest lucru. Dar tu nu ai făcut-o, prin urmare, eu nu am putut și iată unde am ajuns.

Când a terminat de vorbit, ochii îi jucau în lacrimi. Una dintre ele începuse să i se prelingă pe obraz.

— Ce-o fi însemnând acest unde, spuse Kennedy.

— Iubito, știm amândouă ce înseamnă.

Kennedy se ridică. Nici una nu își terminase băutura, dar gândul de a continua conversația numai ca să-și termine băuturile devenise, deodată, insuportabil.

— La noapte voi dormi în apartamentul de jos, spuse ea, ca și cum ar fi zis *ora decesului a fost 11:43 p.m.* Măine voi veni să-mi iau lucrurile.

— Sau mai bine să ne întoarcem chiar acum, iar eu am să fac dragoste cu tine atât de mult, încât ți se vor topi creierii și nu-ți vei mai aduce aminte nici măcar de ce te-ai supărat pe mine.

— Eu... Kennedy nu-și putea găsi cuvintele. Izzy...

— Nu, spuse Izzy, ridicând mâinile în semn de predare. Nu-i nevoie. Nu-ți face griji. Doar am crezut că trebuia să o spun. Fă după cum simți, Heather. Și să-ți păstrezi acest standard moral ridicat cu toate cele care vor veni, OK? Ți va fi bine, atâta timp cât te va ține oxigenul.

I-a venit greu să rostească ultimele cuvinte, pentru că plângea în hohote. Izzy se întoarse și o zbughi spre ieșire, lovindu-se și trântind un scaun liber, apoi se izbi de un individ care, cu gesturi expansive, venea cu halba plină-ochi drept în calea ei. Mâna bărbatului tremură și berea se vărsă pe jos.

— Târfa împiedică! strigă el după ea. Nu mai bea dacă nu te ții pe picioare.

Era genul de insultă inofensivă peste care Kennedy trecea de obicei cu ușurință. De obicei, dar nu în seara aceea. Își luă paharul și-l întoarse, astfel că restul berii se vărsă peste tricoul lui imprimat cu END OF THE ROAD. Apoi își apropie fața de a lui.

— Ai grijă cum vorbești, spuse ea.

Individul încă urla și după ce Kennedy ieșise din bar și se aștepta să o urmeze, dar felul în care se uitase la el probabil că-l speriasse de-a binelea. Nu se auzeau urme de pași în spatele ei.

Și nici Izzy nu se vedea.

Kennedy privi în jur, mirată. Nu trecuseră decât vreo douăzeci de secunde de când Izzy plecase, iar strada era goală în ambele sensuri. La stânga, pe unde ar fi trebuit să o ia Izzy, pe lângă schelele acoperite cu folii de protecție de la fațada hotelului Windsor Court, unde scria SE VA DESCHIDE ÎN CURÂND CU O NOUĂ CONDUCERE pe un panou, care necesita și el, acum, o renovare. La dreapta, terase liniștite, în stil georgian, se întindeau până la jumătatea străzii, cu ușile înălțându-se deasupra trotuarului pe niște scări abrupte, asemenea unui șir de dansatoare de cancan, cu fustele ridicate.

Zgomotul unor tocuri pe caldarâm o făcu să se întoarcă în direcția hotelului și de data asta văzu ceea ce-i scăpase. Pe jos, zăcea un corp, pe jumătate sub schela care acoperea întreaga fațadă a clădirii.

Kennedy tipă și o luă la fugă. După câteva secunde era deja în genunchi, lângă corpul nemișcat. Era Izzy, întinsă pe spate, cu brațele și picioarele răsfirate asimetric. Capul ei era în umbră, dar Kennedy o cunoștea după o mulțime de alte semne.

Nu trebuie mișcat cadavrul, își spuse sieși. Dar implicațiile acestui gând o năpădiră ca un val. Cadavrul. La naiba. La naiba. Îi căută pulsul, îl găsi, deși era slab. Se uită după răni, dar nu văzu nimic.

— Izzy, bolborosi ea. Draga mea, ce s-a întâmplat?

Îi freca mâna lui Izzy într-ale ei, încercând s-o trezească.

— Ce ți s-a întâmplat?

Izzy nici nu se mișca, nici nu vorbea. Era profund inconștientă.

Kennedy își scoase telefonul. Forma 999 când schela din spatele ei hurui, scoțând un sunet asemănător cu vibrația șinelor dintr-o stație de metrou, anunțând sosirea iminentă a trenului.

Se uită în sus. Deasupra capului, ceva negru și ascuțit se întindea și acoperea lumina nedorită a felinarului, peste care se profila.

Avea o secundă să acționeze, nu era timp suficient, într-adevăr, numai că, brusc, Kennedy își dădu seama ce este și văzu lovitura, venind parcă dintr-o mie de desene animate Warner Bros. Se aruncă deasupra lui Izzy, o apucă de reverele jachetei de piele, stil retro, Marc Jacob și se rostogoliră amândouă, într-o încordare furioasă și simultană a tuturor mușchilor pe care-i avea.

Au făcut o rostogolire completă, cu Izzy deasupra ei, lângă ea, apoi din nou dedesubt. Alături, ceva se izbi de asfalt: părea un pumn uriaș, rafala impactului cu aerul lovind-o din plin pe Kennedy, drept în față. Deschise gura, care i se umplu cu ceva gros și moale ca pudra de talc. Amândouă au fost învăluite ca de un vifor neașteptat.

Într-un târziu, auzi voci.

— Măi să fie!

— Dumnezeuule, ați văzut?

Kennedy încerca să dea la o parte molozul și bucățile albe care căzuseră pe ea și o orbeau. Aveau un gust amar și o usturau ochii. Când se ridică în picioare, simțea între degete un praf fin și uscat. Veneau mâini din toate părțile, ajutând-o să se ridice. Oameni pe care îi recunoștea vag de la bar o țineau de brațe, îi curățau hainele de praf.

— Prietena ta, explică cineva. Este...

— Nu știu...

Kennedy tuși, scuipe, încercă din nou.

— Nu știu cât de grav este rănită. Chemați o ambulanță. Vă rog!

Începu o căutare după telefoanele mobile, toată lumea scotocind

prin genți și buzunare, apoi scoțându-le toți deodată, ca în momentul culminant dintr-un western prost.

Eliberându-se din mâinile bunilor samariteni, Kennedy se așează din nou în genunchi să o examineze pe Izzy, atentă să nu-i miște coloana. Praful alb, cine știe ce era, îi acoperea fața. Dându-l ușor la o parte, Kennedy găsi contuzia de la tâmpla lui Izzy, unde fusese lovită și care se umflase deja. Fu cuprinsă de groază, apoi de o furie oarbă.

Se uită la ce căzuse peste ele – sau aproape peste ele. Stătea la câțiva centimetri de capul lui Izzy: un palet cu doisprezece saci de ciment, legat neglijent cu o sfoară înfășurată o singură dată. Câțiva dintre saci se rupseseră. Asta plutea în aer și le intra în plămâni.

Era genul de lucru care părea un accident îngrozitor, dar, în mod cert, nu era vorba despre așa ceva. Era o ambuscadă, improvizată în grabă, dar eficient. Probabil că planul inițial fusese să le prindă pe amândouă, atunci când au ieșit de la bar și urmau să meargă acasă, pe jos, împreună. Dar Izzy plecase prima și faptul că era folosită drept momeală dovedea clar că Heather reprezenta ținta adevărată.

Aceasta se uită în sus, la eșafodajul de deasupra capetelor lor. Nu era nici o mișcare și părea improbabil ca acela care aruncase paietul să fi rămas în continuare să asiste la urmări. Se vedea o scară laterală care ducea la primul nivel al schelei. Pe acolo, probabil, atacatorul lor invizibil ajunsese sus. Dar cu siguranță nu coborâse pe același drum.

Kennedy luă la întâmplare dintr-un grup un bărbat care afișa un aspect meticulos dichisit și dezordonat, tipic studenților. Îl apucă de braț și arătă spre Izzy.

— Nu lăsa pe nimeni să o atingă, îi spuse. Rămâi lângă ea până mă întorc. Tu și prietenii tăi. Rămâneți cu ea. Ai înțeles?

— Bine, spuse bărbatul, dar noi nu...

Kennedy nu mai auzi continuarea. Alergă pe scările de la intrarea în hotel. În locul ușii originale, fusese amplasat un panou gros melaminat, dar cineva îl desprinsese la marginea din stânga, trăgându-l de la perete. Kennedy reuși să se strecoare pe acolo.

Înăuntru, întuneric și liniște. Kennedy rămase nemișcată și asculta, dar nu auzea decât propria ei respirație. Când i se acomodară ochii cu întunericul, o porni înainte. Scara principală era drept în fața ei. Scormoni în geantă după pistolul-spray cu

pipper, pe care-l avea mereu la ea. Era un dispozitiv militar marca Wildfire – ilegal în Regatul Unit, dar nu atât de ilegal ca un revolver neautorizat.

În loc să se furișeze, a preferat rapiditatea, așa că urcă treptele câte trei o dată. La primul etaj, apoi la al doilea, s-a oprit și s-a uitat în jur. După al doilea etaj, nu mai avea unde să se ducă – doar pe acoperiș, probabil, dar scările nu ajungeau până acolo.

Păși într-o parte, într-un con de umbră. Lumina de la felinarul de afară, care era la același nivel cu ferestrele camerelor de la etaj, făcea ca scena să pară un mozaic în alb și negru.

Tocmai era pe punctul de a hotărî că-și pierde vremea, când ceva se mișcă. Se mișca în stânga ei, unde nu era nimic altceva decât zidul de lângă scări. Era o umbră: orice ar fi fost, venea din exterior, de pe partea cea mai înaltă a schelei. Se auzi o fereastră păcănind, apoi scârțâind în timp ce era deschisă din afară.

Kennedy așteaptă până ce bărbatul era pe jumătate peste pervaz, înainte de a se năpusti înăuntru. Îi pulveriză spray-ul cu pipper drept în ochi, dar o mască neagră îi acoperea toată fața și bărbatul nu reacționează în nici un fel. Pur și simplu sări jos, se răsuci, făcând o mișcare de rotație surprinzătoare și grațioasă și iată-l în încăpere cu ea.

În timp ce se ridică în picioare, ea îi trase un pumn în stomac, dar lovitura nu îl ajunse. Se dădu într-o parte cu o viteză incredibilă, apucând brațul lui Kennedy de sus și de sub cot, trăgând-o, dezechilibrând-o și aruncând-o cât colo. Căzu grămadă pe dușumea, șocată.

Cu privirea încețoșată de lacrimi, îl văzu pe bărbatul care stătea în picioare lângă ea. Își scoase ceva din centură și Kennedy își dădu seama, după cum strălucea în lumina alb-gălbuie a felinarului de pe stradă – ștearsă-luminoasă-ștearsă, preț de o secundă – că era vorba despre un cuțit. Se ridică greoi în capul oaselor, dar nu-și putu feri tot corpul și, așa lungită pe podea cum era, devenea o țintă sigură. Era moartă.

Însă cuțitul nu veni spre ea. Bărbatul se clătina sfâșiindu-și masca. Până la urmă, pipperul se infiltrasă prin ea. Îi ardea ochii și-i tăia respirația și, cum intrase în țesătura măștii, nu putea scăpa de efect.

Kennedy își trase picioarele sub ea și se ridică, dar, deși orbit și plin de durere, el o auzi cum pășește îndărăt. Făcu un pas fulgerător spre locul pe care ea tocmai îl părăsise, împingând-o cu

putere spre zidul de care se lipise cu umerii.

După care, o izbi de el.

Îi trase un picior în piept cu atâta forță, încât, dacă ar fi fost lipită de un perete din cărămidă, i-ar fi zdrobit coastele. Dar ea era lipită de un strat subțire, fărâmicios de tencuială aplicată peste niște cofraje fragile. Intră prin ele clătînându-se și împleticindu-se în camera alăturată, căzu pe spate și se rostogoli lateral, așteptându-l să vină după ea.

Prin zid nu mai trecu nimic. Kennedy se ridică în picioare și merse ezitând spre gaura sfâșiată, frecându-și pieptul și încercând să inspire puțin aer.

Bărbatul plecase. Kennedy se târî înapoi în încăperea unde se luptaseră. Pe jos era ceva înform și de culoare închisă. Kennedy se duse și-l ridică, după care tresări și-l îndepărtă de față. Moale, ruptă, cu un miros puturos de rășini uleioase, era masca bărbatului, pe care acesta o făcuse praf în graba de a scăpa de ea.

Pe stradă, cei mai mulți gură-cască inocenți se risipiseră ca fantomele la cântatul cocoșului, odată îndeplinită datoria civică și curiozitatea satisfăcută, dar micul grup de studenți, pe care Kennedy îi delegase repede și fără menajamente, stăteau ca niște oițe în jurul lui Izzy în continuare inconstientă, formând un cerc defensiv. Kennedy le mulțumi și le dădu drumul înapoi în viața civilă. Nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte ambulanța.

Izzy își reveni înainte de sosirea ambulanței. După câteva secunde, în care nu știa cine este sau ce naiba se întâmpla, se ridică – neluând în seamă încercările lui Kennedy de a o opri – se frecă la ochi și privi de jur-împrejur. Tuși, își linse buzele și se strâmbă când simți gustul de ciment.

— Dacă încerci să mă omori pentru banii de asigurare, draga mea, spuse ea răgușit, află că nu există. Greu de crezut, dar valorez mai mult vie.

Kennedy o strânse la piept.

— Taci din gură, murmură ea.

Rămaseră așa mult timp, stând pe marginea trotuarului, Izzy atârânănd caraghios în brațele lui Kennedy, în timp ce molozul se depunea în jurul lor. În depărtare suna o sirenă, după care se făcu liniște, poate că era ambulanța în drum spre ele.

— Îmi place asta, murmură Izzy, cu capul lipit de pieptul rănit și dureros al lui Kennedy. Îmi place la nebunie.

Ar fi trebuit să renunț de secole la toată mizeria din viața mea.

6

Glyn Thornedyke, coordonatorul securității la Ryegate House, era un bărbat corpulent, supraponderal, însă palid și insipid și, în mod cert, foarte bolnav. Păru surprins că era nevoie de aprobarea lui pentru interogarea întregului personal – și, retrospectiv, lui Kennedy îi păru rău că pierduse timpul să i-o ceară. Era aproape ora zece și ochii o dureau din cauza oboselii îndelung acumulate. Atât ea, cât și Izzy stătuseră să dea declarații la poliție până târziu după miezul nopții. Apoi, alte lucruri le-au ținut treze. Drept rezultat, Kennedy se simțea și epuizată, dar și foarte presată – avea sentimentul că trebuie să prindă un autobuz care tocmai plecase.

— Îmi vor trebui toate dosarele personalului, îi spuse ea lui Thornedyke. O copie digitală sau pe hard disk, orice este mai rapid.

— Da, în regulă.

Thornedyke își aruncă ochii peste dosarele și hârtiile de pe birou, de parcă ar fi bănuțit că ceea ce îi cerea Kennedy s-ar fi putut afla chiar acolo, în fața sa. Ea se întreba ce fel de război avusese cu Gassan – profesorul insistase foarte mult asupra unei inspecții la locul unde era amplasat dispozitivul de supraveghere ca făcând parte din obligațiile lui de serviciu.

— Pot să vă dau copii imprimate, desigur. Mai aveți nevoie de altceva?

Tonul lui încerca să păstreze un echilibru între speranță și nerăbdare. Bineînțeles, Thornedyke și-ar fi dorit ca ea să spună nu și să plece.

Kennedy trebui să-l dezamăgească.

— Da, domnule Thornedyke, voi avea nevoie și de un birou unde să aibă loc interviurile. Și de cineva care să-i trimită pe oameni la mine. Eu nu cunosc pe nimeni și nici nu știu unde lucrează fiecare.

— Nu vă pot alocă un spațiu, îi spuse Thornedyke pe un ton plângăcios. Sălile se rezervă la recepție. Și dacă-mi luați pe cineva din echipă, voi avea tura descompletată.

— Păi, ce-ați spune dacă l-aș lua pe Ben Rush? întrebă

Kennedy.

— Stagiarul?

— Da, el. Credeți că vă puteți descurca în lipsa lui?

Thornedyke se gândi puțin.

— Cred că da. Da. Dacă-i vorba doar de o zi.

— Excelent. Va veni să ia dosarele de la dumneavoastră când voi fi gata.

Responsabilul cu siguranța tot nu părea prea încântat, dar Kennedy plecă înainte de a-i da răgazul să mai facă vreo obiecție.

Profesorul Gassan, doar din dorința de a se face util – și poate pentru a-i demonstra dimensiunea noului său imperiu – îi oferii sala mare de consiliu în care să lucreze. Spațiul era la fel de mare ca un teren de fotbal, cu o masă de conferințe atât de lungă și lată, încât în mod sigur trebuise să fie adusă dezasamblată și montată acolo ca un puzzle. Era o masă a deșertăciunilor, proiectată pentru a-i face pe cei din conducerea muzeului să simtă că taie și spânzură într-o lume serioasă, corporatistă. Covorul gros și draperiile bogate, plisate erau în tonuri de bej.

Gassan aprobase, de asemenea, împrumutarea lui Rush de către Kennedy pentru o zi și băiatul din echipă își făcu apariția după vreo cincisprezece minute, cu brațele pline de dosare înfășurate în hârtie maro. Le depozită pe masă și își șterse fruntea, în semn de epuizare.

— Mulțumesc, Rush. Ei bine, mă vei asista în timpul zilei. Sper că e totul în regulă. Este o muncă de birou, fără să cari greutate.

Rush încuviință liniștit.

— O schimbare este la fel de bine-venită ca și o pauză.

— Foarte bine. Îmi va lua aproximativ o oră să parcurg aceste dosare și să iau niște notițe. După aceea, te voi ruga să-mi aduci oamenii aici, unul câte unul și să te porți ca un custode în timp ce eu îi intervievez. Până atunci, ai luat deja micul dejun?

Rush ridică din umeri.

— O ceașcă de ceai. O felie de pâine prăjită.

— Masa cea mai importantă din timpul zilei, Rush. E ceva prin apropiere unde se servesc cafea și croasanți?

Rush încuviință.

— La Sam Widge's pe Gerrard Road.

— Somon cu cremă de brânză și un espresso dublu pentru mine. Tu alegi ce vrei.

Îi dădu o bancnotă de douăzeci de lire, după care el plecă.

Dosarele de personal erau simple și banale, după cum se așteptase, iar Kennedy le-a putut parcurge cu ușurință în ora pe care și-o alocase. A ajutat-o și cafeaua. Cornul flasc – „Nu mai erau croasanți, îmi pare rău” – nu prea.

Tot personalul de la Ryegate House, fie că erau angajați cu normă întreagă sau part-time, avea un parcurs profesional impecabil. Nimeni nu avea condamnări sau datorii, cel puțin, nimic care să fi apărut în urma investigațiilor destul de superficiale pe care le făcuse muzeul. Mulți erau acolo de pe vremea lui Noe și aproape fiecare dintre cei care-și terminaseră stagiatura fusese promovat.

După aparențe, nu se ascundea nici un schelet în dulap.

Atunci, Kennedy și-a adâncit cercetarea, căutând indicii care se repetau. Era procedura standard a polițiștilor, atunci când exista posibilitatea vreunei conspirații – sau dacă se dorea să se elimine această probabilitate – căutarea unui teren comun pe care ar fi putut apărea: dacă doi sau mai mulți din angajații de la Ryegate House fuseseră la același liceu sau colegiu, dacă mai lucraseră împreună cu altă ocazie, sau dacă erau membri ai aceluiași club sau societate, ar fi meritat să cerceteze mai îndeaproape. Dar ei nu fuseseră, nu lucraseră, nu erau. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era însăși Ryegate House.

Kennedy își propuse un alt obiectiv, să caute la pasiuni sau la vreo experiență profesională care s-ar fi putut traduce în abilități de spărgător. Nici aici nu prea era cine știe ce: doi din echipa de securitate erau foști angajați în armată, dar istoricul lor – Corpul Regal pentru Transporturi și Paza de Domiciliu – nu sugera să fi văzut mult din antrenamentele operaționale speciale.

În cele din urmă, nefiind mai lămurită decât la început, împinse către Rush mormanul de dosare.

— Amestecă-le și sortează-le. Pune-le într-o ordine care ți se pare logică și apoi dă-mi câte unul, pe rând.

Rush părea emoționat de o așa mare responsabilitate.

— În ordine alfabetică e bine? întrebă el.

— Nu, îl repezi Kennedy. Surprinde-mă.

Următoarele ore au fost un talmeș-balmeș. Fără nici o intervenție din partea ei, Rush îi dădu mai întâi bateria de la vârf. Persoana aflată cel mai sus ierarhic – excluzându-l pe Emil Gassan – era Valerie Parminter, care avea funcția de director adjunct. Avea în jur de cincizeci de ani și era atrăgătoare într-un mod auster, cu

un aspect bine întreținut, cu părul vopsit în nuanțe rozalii, care avea virtutea de a nu părea natural. Judecând după fața ei, considera acest interviu ca un imens afront adus demnității sale.

Răspunsurile lui Parminter la întrebările lui Kennedy fuseseră la început propoziții scurte, după care degenerară rapid în monosilabe. Chipul ei spunea: „Trebuie să îndur toate acestea, dar nu sunt obligată să-mi ascund disprețul”.

Kennedy trecu la atac fără nici un scrupul.

— Așadar, zise ea, asta s-a petrecut cât timp ați fost responsabilă, ca să spunem așa. În perioada dintre plecarea fostului director și sosirea profesorului Gassan.

Parminter se uita la ea fix, cu o privire rece, indignată.

— Nu cred că perioada are vreo relevanță, spuse ea.

— Ah! răspunse Kennedy.

Cine se înhăitează cu monosilabele, de monosilabe va muri. Parminter aștepta ceva mai mult și, cum nimic nu se întâmpla, își închise sentimentele rănite într-o tăcere acuzatoare.

— E bine să consemnați, spuse ea înțepată, am sugerat o revizie completă a sistemelor de securitate în urmă cu nouă luni. Dr. Leopold mi-a spus că va ține seama de acest sfat. Ceea ce a însemnat, desigur, că-l va ascunde sub preș și-l va da uitării.

— V-a preocupat acuratețea instalațiilor de securitate, concluzionează Kennedy, luând notițe în timp ce vorbea.

Parminter se foia în scaun.

— Da.

— Dar n-ați pomenit nimic decât cu acea ocazie. Păcat, având în vedere întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Nimeni nu m-a băgat în seamă! Degeaba mi-aș fi răcit eu gura, mă izbeam de un zid solid.

Kennedy își țuguie buzele.

— Temerile astea ale dumneavoastră. Le-ați trimis prin e-mail? Ați făcut un memorandum interior?

— Nu.

— Atunci, la vreo întrunire unde să se fi consemnat în procesul-verbal.

— Nu.

Parminter părea exasperată.

— A fost o conversație privată.

— Pe care dr. Leopold o va confirma?

Femeia mai în vârstă râse uimită, indignată, prefăcut amuzată,

dar vădind o umbră de nervozitate.

— Dr. Leopold a suferit o comotie cerebrală gravă. Nu poate nici măcar să vorbească. Dar eu nu sunt la tribunal aici. Securitatea este responsabilitatea directorului.

— Desigur, admise Kennedy. Nimeni nu e la judecată aici. Mi s-a cerut pur și simplu să întocmesc un raport despre vigilența și eficiența personalului, pe lângă ancheta specifică acestui caz. Vreau să mă asigur că nu vă nedreptățesc în nici un fel.

Hai, începe să vorbești odată.

— Dar este absurd, protestă Parminter.

Kennedy dădu din umeri în semn de aprobare.

— Știu.

— Ne-am confruntat cu niște tentative de sparger, spuse Parminter. Parcă ar fi fost în serie, luate laolaltă, acum vreo șapte luni.

— Încercări?

— Da.

— Fără pierderi sau daune?

— Fără. Dar asta ne-a atras atenția că, într-un fel sau altul, nu procedam după cele mai bune practici. Am urmat un curs cu un an înainte, unde ni s-a vorbit despre cum ar trebui protejate obiectele foarte mici și de valoare foarte mare. I-am atras atenția doctorului Leopold că unele muzee și arhive practică sistemul orb, dublat, pentru depozitare. Când trebuie scos un obiect depozitat și dus în orice altă parte a clădirii, mai întâi trebuie completat un formular de cerere. Asistenții utilizează codul obiectului pentru a-l localiza în calculator și cutia este adusă din depozit, sigilată. Curatorul care a solicitat cutia știe ce se află înăuntru, dar nu și unde este. Asistentul știe unde este, dar nu știe ce este înăuntru.

— Ceea ce are drept efect...

— Face ca furturile cu indicație precisă să fie imposibile. Din contră, sistemul nostru este dependent de bariere și impedimente fizice. Ceea ce este în ordine, până în momentul când cineva scornește o modalitate de a le ocoli. Și, când o fac, știu exact unde să caute. Bineînțeles, cu excepția cărților.

— Cărțile?

— Colecția moștenită de la vechea British Library. Cu asta este înțesată Camera 37, nu-i așa?

Kennedy devenea din ce în ce mai interesată, în ciuda perorației femeii. Gassan îi spusese că British Library și British Museum

foloseau aceleași spații. Pe atunci, s-a și mirat de unde apăruse acel fapt întâmplător.

— De ce? întrebă ea. Prin ce se deosebesc cărțile?

— Ei bine, noi nu avem un catalog al lor, spuse Parminter, ca și cum ar fi dat glas unui fapt evident. Catalogul și toate codurile de accesare au fost duse la noua clădire a bibliotecii de pe Euston Road. Dacă trebuie să găsească o carte, trebuie să ne dea o indicație spațială – încăpere, raft, poziție, număr de cutie. Singura variantă ar fi să scormonești în fiecare cutie până să dai de ea.

Femeia mai în vârstă zâmbi.

— Este o ironie, desigur.

— Oare? întrebă Kennedy. Cum așa?

— Ei bine, în lipsa unei adrese fizice înseamnă că am dobândit un nivel de securitate pentru acele cărți, mai bun decât orice avem pentru celelalte piese. Și, cu toate astea, cărțile – cel puțin cele care au fost lăsate în custodia noastră după mutare – reprezintă partea cea mai puțin valoroasă a colecției.

— Nu cred că asta ar putea fi considerată chiar o ironie, observă Kennedy. Dar să spunem că ar fi așa. Domnișoară Parminter, după ce credeți că venise intrusul?

— După orice i-ar fi căzut în mână.

Răspunsul sună ca o pocnitură, dar fusese rostit cu toată emfaza.

— Așadar, nu credeți că a avut un plan? O țintă anume?

— Nu, nu cred.

— Cum așa?

Parminter aproape că zâmbi.

— Ei bine, să spunem că, dacă ar fi avut și dacă ar fi nimerit în acea aripă, în acea încăpere, lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă.

Se ridică și, fără a-i cere permisiunea lui Kennedy să încheie interviul, se îndreaptă spre ușă.

— Ar fi avut mai mult noroc să umble prin mormanele noastre, îi aruncă ea peste umăr.

*

Înainte ca Heather să treacă la interviul numărul doi, o sună Izzy. Era încă în tren.

— Salut, spuse Izzy, încercând să pară glumeață în ciuda durerii și a suferinței. Cu ce te ocupi în clipa de față? Cu răufăcătorii?

— Intervievez martori, îi răspunse Kennedy. Vrăjeala vine mai târziu. Credeam că ai ajuns deja.

— Trenul a fost blocat la ieșirea din Leicester. Pornim imediat. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Transmite-le salutările mele, spuse Kennedy, negăsind altceva mai bun care să aibă, cu adevărat, un sens cât de mic.

— Desigur, încuviință Izzy. *Ei* erau fratele lui Izzy, Simon, soția lui homofobă, Caroline, care-și încrucișa picioarele ori de câte ori intra Kennedy în cameră, ca și cum s-ar fi temut că vaginul îi era amenințat direct și copiii lor ciudat de cuminți, dar altfel foarte drăguți, Hayley și Richard. Locuiau într-o suburbie înstărită a orașului Leicester, creșteau iepuri și – considerat drept unitatea familiei – aveau o anumită seninătate, pe care Kennedy o remarcase cu perplexitate și o ușoară suspiciune.

Caroline lucra ceva în City, dar de la distanță, făcând o mulțime de bani într-o cameră încuiată la ultimul etaj al unei case care avea un singur birou, un calculator și trei telefoane. Simon avea grijă de copii, de iepuri, de casă și de aproximativ tot restul.

Fusese ideea lui Kennedy ca Izzy să petreacă un timp cu singurul ei frate și familia lui – sau, cel puțin, să se distanțeze puțin de Kennedy până ce aceasta ar fi fost în stare să stabilească cine anume din viața ei anterioară va veni acasă să o cocoșească. Asta trebuie că era. Nu își putea închipui nici în ruptul capului că atacul ar fi putut avea ceva cu misiunea ei de la Ryegate House, care abia demarase. Nu era decât coincidență temporală – și ecoul vizual instabil al costumului negru, camuflat, atât de asemănător cu cel pe care-l văzuse pe camerele video. Dar chiar dacă intrusul de la Ryegate House ar fi fost atât de nebun și de disperat încât să comită o crimă pentru a ascunde un furt, sub nici o formă Kennedy n-ar fi putut reprezenta o amenințare suficient de credibilă ca să justifice un asemenea atac. Nu știa nimic, nu avea nici o pistă și nici o idee.

Izzy a fost cât se poate de indignată și batjocoritoare la ideea că ar fi avut nevoie de protecție; dar a fost excitată la culme la gândul că Kennedy voia să o protejeze, să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. După ce reveniseră la confortul și intimitatea apartamentului lui Izzy, sexul pe care l-au făcut pe fundalul acestei conversații ciudate ajunsese la niște înălțimi și profunzimi care le surprinseseră pe amândouă.

Dar când s-a terminat, iar ele stăteau întinse una peste alta

într-o învălmășeală de cearșafuri încâlcite, ca victimele unei tornade strict localizate, ambii elefanți – unul privind relația și unul privind experiența la un pas de moarte – încă se mai aflau în dormitor. Un ceas de drăgălășenii apoteotice nu însemna că se aflau pe teren sigur. Iar bandajul proaspăt de pe fruntea lui Izzy era un potențial memento al faptului că cineva tocmai încercase să le cimenteze destinul cu ciment adevărat.

Lui Kennedy îi venise ideea unei despărțiri de probă – pe de-o parte, astfel și-ar fi putut face o idee despre ce simțeau una față de alta, iar pe de altă parte, pentru ca Izzy să plece din calea răului în timp ce Kennedy încerca să afle de unde venea răul și să-l anihileze.

Era greu să-i vândă asta lui Izzy. Sexul grandios și atitudinea protectoare a lui Kennedy îi schimbaseră complet prognosticul în legătură cu relația lor. Acum voia să profite de aceste schimbări de situație și să o facă pe Kennedy să-i spună că a iertat-o.

— Nu-mi cere să mă duc la afurisitul ăla de Leicester! se rugă ea. Pot să mă țin departe de pericol și aici. Mă duc să stau la Pauline și Kes, în Brixton.

— Prea aproape, prea prezentă, îi spuse Kennedy sec. Și te vei întâlni în continuare cu toți oamenii cu care te întâlnești în mod curent. Oricine și-ar da câtuși de puțin silința te-ar găsi într-o singură zi.

— Și cu munca mea cum rămâne?

Kennedy luă telefonul lui Izzy de pe brațul canapelei și i-l flutură pe la nas înainte de a-l arunca în poșetă.

— Asta-i munca ta. Poți s-o faci la fel de bine și de la două sute de kilometri. Mai mult de-atât, nu vei fi tentată să inviți acasă un client obișnuit pentru o întâlnire față în față.

Era crudă în mod deliberat – un soi de la revedere anticipat pentru a pune capăt discuției. Și a funcționat foarte bine, deși ea împinsese lucrurile cam departe. Izzy înghiți lovitura sub centură fără să scoată un cuvânt și se apucă singură să-și împacheteze hainele. Când a plecat, o oră mai târziu, s-au îmbrățișat, dar au făcut-o cu stângăcie și ezitând.

Ca și conversația lor de acum.

— Mi-a venit o idee, spuse Izzy.

— Ce anume?

— Să te culci cu cineva.

— Izzy...

— Ascultă-mă, iubito. M-am gândit să te cuplez cu cineva. Cineva foarte mișto. Și în felul ăsta ai putea, știi, să mă înșeli și tu pe mine. Și să scapi de obsesia asta. Nici nu trebuie să-ți placă neapărat. Pur și simplu ar detensiona lucrurile. Astfel, am putea să fim din nou ca înainte.

— Izzy, în viața mea n-am auzit o prostie mai mare.

— Bine.

Izzy renunță imediat la idee, abandonând subiectul.

— Mă gândeam și eu că este o prostie. Dar am vrut să ți-o spun și ție.

— Trebuie să plec.

— Bine.

— Te sun diseară.

— Te iubesc.

Kennedy închise telefonul și luă următorul dosar.

Al doilea director adjunct, Allan Scholl – avea o alură gen Boris Johnson cu o claie de păr blond, pe care, cu siguranță, o credea un punct de atracție – era cu mult mai gentil decât Parminter și cu mult mai politic. Dar avea și mai puține de spus. Insista să accentueze rolul său fundamental din ziua în care se descoperise spargerea. El fusese cel care chemase poliția, care le spusese gardienilor să sigileze încăperea și care organizase turul preliminar prin colecții, pentru a vedea dacă nu s-a furat ceva. El supraveghease întregul proces deoarece asistentul lui fusese în concediu medical și, deși revenise în ziua aceea, ajunsese târziu.

— Și ați constatat că nu lipsea nimic? întrebă Kennedy.

— Nimic din ce puteam verifica, o corectă Scholl. De atunci am efectuat o căutare mai amănunțită și se pare că totul este la locul lui. Dar e greu să fii absolut sigur.

— De ce, domnule Scholl?

Kennedy cunoștea răspunsul, dar nu strica niciodată să pari mai neștiutor decât erai în realitate: principiul lui Colombo.

— Pentru că în colecție se află milioane de piese. Să o bifezi pe fiecare pe listă ar însemna o pierdere uriașă de timp. Iar în unele cazuri, nu ar fi suficientă doar o verificare vizuală. Dacă cineva ar fi vrut să fure o piesă foarte valoroasă și apoi s-o vândă, ar fi trebuit mai întâi să înlocuiască originalul cu o copie, astfel încât să nu i se observe lipsa. Apoi, mai sunt și cărțile...

— Care nu sunt catalogate.

— Care *au fost* catalogate, dar catalogul este cât se poate de dezactualizat și nu se află aici. Se află în Euston Road, în spații complet separate. Așadar, cred că am ieșit cu fața curată și asta e poziția noastră publică, se pare. Dar, în particular, eu sunt agnostic.

Kennedy s-a gândit la imaginea video cu bărbatul în negru, ducând pe umăr un rucsăcel. Indiferent după ce ar fi venit, nu era un obiect voluminos. Și nici nu venise la cumpărături.

Așa că atitudinea ei a trecut dincolo de agnosticism. Era aproape sigură că fusese luat ceva. Intrusul fusese surprins de camera video și scăpase pe jos un cuțit (după ce-l folosise și care părea să fie o piesă ce nu se potrivea nicăieri în puzzle), cu toate acestea plecase curat și ea nu avea nici un motiv să presupună că își ratase misiunea.

Care era misiunea? Și cine era el? Și cum intrase și ieșise?

Iar în spatele acestor întrebări: oare a încercat să mă omoare azi-noapte?

Pe măsură ce ziua înainta, ea își intra în ritm. În viața ei anterioară de polițist, fusese bună la astfel de lucruri, înțelesese, intuitiv, că problema nu era constituită de întrebări. Nu la început. Te mențineai la un nivel amabil și general, iar oamenii îți povesteau ce aveau ei în minte, întrebările erau ca niște sugative.

— În ziua respectivă a trebuit să lucrez până mai târziu, spuse un bărbat cu părul blond, spălăcit, zvelt și bine legat ca un dansator, cu niște ochi căprui, exagerat de mari.

Kennedy își aruncă privirea peste dosarul corespunzător. Alex Wales. Făcu o legătură în minte.

— Așadar, sunteți asistentul domnului Scholl?

Bărbatul încuviință, dând din cap mai mult timp, astfel încât Kennedy să priceapă că el era de acord cu asta, dar nu spusese nimic. Poate că ochii lui nu erau exagerat de mari: erau doar mult mai închiși la culoare decât tenul, atrăgându-ți privirea.

— Toată ziua de luni ați lipsit de la lucru, spuse Kennedy. Apoi ați revenit marți, în jur de douăsprezece. De ce?

Se lăsă o tăcere destul de îndelungată, care ei i se păru ciudată.

— Sufăr de anemie pernicioasă, spuse Wales. Când și când, am atacuri de leșin. Iau medicamente pentru a o ține sub control – dar chiar și cu medicamentele, nivelul de fier din sânge este destul de fluctuant. Când este foarte scăzut, nu mă pot nici măcar ridica din pat.

— Așadar, v-ați luat liber luni pentru că vă simțeați rău.

Altă pauză.

— Pur și simplu, am zăcut toată ziua de luni. Și marți dimineața. După care m-am ridicat din pat.

Părea că își alege cuvintele cu grijă, ca și cum se temea să nu fie acuzat de ceva; să nu se creadă că se preface bolnav, poate.

— Ce se întâmpla când ați sosit marți? îl întrebă Kennedy.

— Vreți să spuneți, care a fost primul lucru pe care l-am văzut marți?

— Da, exact.

— Peste tot erau polițiști. Umblau prin încăperi.

— Și dumneavoastră ce ați făcut?

— M-am dus la biroul meu. Am deschis calculatorul.

— Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Da, încuviință Wales.

— Nu ați fost surprins să vedeți o prezență a poliției atât de masivă? Nu v-ați oprit să-i întrebați ce se întâmplă?

— M-am gândit că poate investigau o spargere.

— Așa v-ați gândit? Imediat?

Kennedy înregistrează o altă privire lungă din partea acelor ochi mari, negri.

— Da, imediat.

— Ce v-a făcut să credeți acest lucru?

— Păi, asta părea explicația cea mai evidentă. Dar îmi închipui că ar fi putut fi vorba de lucruri mult mai grave.

— Ca de exemplu?

Tăcere. Privire fixă. Așteptare.

— Ei bine, spuse Alex Wales, nu stă în obiceiul poliției de a veni când se întâmplă lucruri bune, nu-i așa?

Kennedy termină mai repede decât se așteptase.

Mai aștepta un funcționar sau curator, care să-i pășească timid pragul, dar, când se deschise ușa, apăru Rush.

— Am terminat cu toți, spuse el.

Kennedy se uită la dosarul rămas, singurul care se afla lângă mormanul celor pe care îi intervievase deja.

— Ce s-a întâmplat cu Mark Silver? întrebă ea, dar își aminti de îndată ce-i rosti numele cu voce tare. Își dădu singură răspunsul: Mark Silver a murit.

Rush încuviință solemn.

— Da, la sfârșitul săptămânii dinaintea spargerii.

— Accident rutier.

— Corect.

— Atunci, de ce mi-ai mai dat dosarul?

— Scuzați-mă, spuse Rush. M-ați rugat să așez dosarele într-o ordine oarecare și mi-ați spus că nu putea fi doar alfabetică, așa că am început după dată. Știți, data când au fost angajați aici. Persoanele pe care le-ați văzut la început sunt cele care lucrează aici de cel mai mult timp. M-am uitat la date și nu la nume. Altfel, l-aș fi pus deoparte pe cel al lui Mark.

Se făcu liniște. Lui Kennedy nu-i trecea nimic prin gând care să rupă tăcerea.

— Vreți să vă mai aduc cafea? o întreabă Rush.

— Mă simt bine, spuse ea.

Adevărul era că se simțea mult prea obosită să facă vreun pas. Ca și cum ar fi avut nevoie de scuze pentru că stătea acolo pe scaun, dădu la o parte coperta dosarului lui Silver și verifică detaliile. Născut în Birmingham, își făcuse studiile în Walsall și Smethwick, după care se înrolase în Armata Britanică din Rhine. În mod cert, Mark simțise nevoia să se scuture de praful din orașul său natal și să plece în lumea largă. Nu-l putea acuza de asta.

Cum stătea și se uita peste pagină, Kennedy fu izbită de un vag sentiment de deja-vu. Era ceva recent, de asemenea. Scormonind prin memorie, a comparat dosarul lui Silver cu unul dintre cele pe care tocmai le văzuse. Nu erau identice, dar semănau foarte mult. În ordinea datei de angajare, spusese Rush.

Kennedy se uită la el. El îi răspunse cu o privire ușor încurcată, urmărindu-i diversele expresii care îi apăreau pe figură.

— Spargerile acelea, zise ea.

— Spargerea, vreți să spuneți. Singular.

— Nu. Celelalte. Tentativele eșuate.

Rush se încruntă.

— Ah, da. Acelea. A fost mai demult. Am adăugat camere video exterioare, până pe acoperiș – le-ați văzut ieri. Oricine ar fi fost, nu s-au mai întors.

— Așa este.

Aproape că înțelesese. În orice caz, începea să înțeleagă. Schimbă perspectiva și imposibilul devine banal. Era tot Colombo sau Sherlock Holmes?

— Scoate cheile, îi spuse lui Rush. Vreau să mă uit din nou în

acea cameră.

Șapte rânduri paralele de cutii. Pe rafturi, nici un spațiu gol, deși Gassan îi spusese că încăperea era ocupată doar la o treime din capacitate. Acesta era primul lucru.

— Așadar, unele cutii nu au nimic înăuntru, nu-i așa? îl întreabă Kennedy pe Rush.

— Cele de la capătul rândului C și în continuare, îi confirmă el. Funcționarii umplu în mod normal spațiul începând cu partea din față. Dar mai sunt probabil cutii goale amestecate cu cele pline – spații care nu au fost umplute sau lucruri care au fost mutate în altă parte, lăsând locul liber.

— Dar de ce vă obosiți să țineți cutii fără nimic în ele?

Rush rămase pe gânduri.

— Mă gândesc că poate au un rol de protecție, spuse el în cele din urmă.

— Vrei să spui că îl forțează pe hoț să deschidă fiecare cutie?

— Da, dar cred că a fost o chestiune mai mult de spațiu, ca să fiu sincer. Cutiile sunt rigide, întărite pe margini, de bună calitate. Ele nu vin pliate. Așa că unde să le stocăm în altă parte? Ar fi stupid să existe încăperi separate pentru cutiile goale, din moment ce putem umple rafturile goale ici și colo, având, astfel, totul pregătit pentru materialele care intră pe parcurs.

Kennedy încuviință.

— Da, chiar ar fi stupid.

Îl puse pe Rush să-i arate cele două camere video fixe și, cu ajutorul lui, măsură cu pasul suprafețele din cameră vizibile de la fiecare dintre ele. Spațiul negativ, unde camerele nu captau, era în locul de unde începuse.

Rush se uita la ea cum deschide cutiile și se zgâiește înăuntru. Era perplex.

— Acelea sunt goale, îi spuse.

— Da, fu de acord Kennedy. Și pariez că nimeni nu s-a deranjat să le verifice, am dreptate?

— Nu știu. N-ar avea mare importanță, nu credeți?

— Depinde ce cauți.

Rush aștepta continuarea, dar Kennedy nu mai avea nimic de

spus. Dacă se înșela, putea foarte bine să o facă fără martori. Pe rafturile nesfârșite stăteau sute de cutii goale. Cele pline erau toate de aceeași dimensiune, având în vedere conținutul identic: cărțile deversate de British Library. Cutiile goale fuseseră așezate oriunde se găsisese un spațiu de depozitare, așa că aveau diverse dimensiuni, tocmai pentru a reflecta diversitatea obiectelor din colecția muzeului.

Pe Kennedy o interesa să le deschidă doar pe cele mai mari și dădu lovitura înainte de a fi parcurs jumătate din rândul D.

Îi făcu un semn lui Rush să se apropie și arată spre cutia deschisă. El se holbă înăuntru cu ochi mari. Cutia conținea un pulover negru și o pereche de colanți negri.

Cizme negre. O glugă neagră croită să acopere întreaga față. Și o cantitate imensă din ceva ce semăna cu cenușa.

— Iisuse! exclamă el. Nu pricep. Cu astea a fost îmbrăcat intrusul?

— Da, spuse Kennedy. Cu astea.

— Atunci, de ce se mai află aici? Doar l-am văzut ieșind din cameră.

— Nu, nu l-am văzut. L-am văzut urcându-se și intrând în spațiul din tavanul fals. Și amândoi știm bine că nu este nici o ieșire de acolo de sus. Așa că, indiferent ce am văzut, nu a fost vorba despre marea evadare. A fost altceva.

Kennedy încă mai punea lucrurile cap la cap în mintea ei, dar faptul că descoperise partea asta îi dădea încredere să meargă mai departe, spre celelalte aspecte mai tenebroase ale cazului.

— Camera a fost încuiată și nimeni nu a avut acces acolo începând din ziua spargerii, spuse ea – mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

— Da, confirmă Rush. V-am spus deja acest lucru. Funcționarii au verificat și notat conținutul, dar au fost în permanență supravegheați. Nu i se permite nimănui să vină aici de unul singur.

— Cu excepția poliției.

— Cu excepția poliției. Rush, notează, te rog, numărul cutiei. Apoi închide-o. Lasă totul exact așa cum este.

— În regulă.

— Și nu spune nimănui nimic.

— Desigur.

Rush clipea des, uitându-se la ea cu precauție.

— Voi vorbi cu profesorul, spuse Kennedy. Și cu Thornedyke. Nu-ți cer să-ți minți șeful. Dar nu mai vorbi cu nimeni altcineva din personal, bine? Vorbele se răspândesc, suspectul nostru va afla și atunci am încurcat-o. Cred că asta e șansa noastră să rezolvăm cazul.

Se pare că lui Rush i-a plăcut cuvântul *noastră*, dar nu s-a putut abține să întrebe:

— Avem un suspect? De când?

— De aproximativ cinci minute. Nu-ți voi da nici un nume – deocamdată. Dacă te vei întâlni cu persoana respectivă, va trebui să te porți absolut normal, astfel încât să nu dai de bănuț. Dar îți promit că vei fi primul care va afla, după profesor.

Întorcându-se în sala de consiliu, Kennedy luă cele două dosare relevante și le duse în biroul lui Gassan. I le puse pe birou și rămase în picioare, cu brațele încrucișate, în timp ce el citea numele.

Gassan se uită la ea, uimit la culme.

— Doar nu vrei să spui că ăștia doi ar avea vreo legătură cu spargerea?

— De fapt, domnule profesor, vreau să spun că ei sunt autorii. Și cred că știu cum au făcut-o. Unul înăuntru, altul afară – probabil singura modalitate în care se putea face. Dar am nevoie de ajutorul dumată pentru etapa următoare.

— Care este?

— Să îți imaginezi ce au făcut.

Gassan își frecă fruntea, ca și cum l-ar fi durut puțin capul. În mod cert, vestea că spargerea ar fi putut fi o chestiune internă nu-l tulburase. Se uită de la un dosar la altul, apoi o luă de la început.

— Nu-mi face plăcere să scot în evidență eroarea din raționamentul tău, Heather, spuse el în cele din urmă, însă Mark Silver murise deja când a avut loc spargerea. Cred că te înșeli.

— Poate, admise ea. Dă-mi înregistrările din ziua aceea și vom afla. Pentru că, dacă am dreptate, amândoi au dat lovitura în același timp în noaptea de...

Telefonul lui Kennedy sună pe ritm de jazz contrafăcut – primise un mesaj, nu un apel – și se opri în timp ce citea textul. Era de la John Partridge și erau vești bune.

Swansea a spus da. Dispozitivul Kelvin plus operatorul. O singură zi doar. Măine.

Luă dosarele înapoi de la Gassan.

— Nu-i nevoie să mă crezi, spuse ea. Lasă-mă să merg mai departe. Mâine vom afla mult mai multe. Pentru că mâine vom putea merge acolo unde au fost și ei. Să vedem la ce s-au uitat, ce au atins. Să găsim ce au luat, dacă au luat ceva.

Gassan o privi cu un scepticism de patrician, ca și cum ea tocmai încercase să-i vândă un pachet turistic.

— Și cum vom face asta? Prin magie?

— Cam așa ceva, spuse Kennedy.

Isobel și Heather nu sunt aici momentan, dar puteți lăsa un mesaj după semnalul sonor. Vă vom suna înapoi.

Nu lăsase nimeni nici un mesaj. Nu era aprins becuțelul roșu al telefonului. Kennedy a apăsă pe tasta de redare doar pentru a-i auzi vocea lui Izzy. Apartamentul era bântuit de absența ei – un efect antipoltergeist de liniște dăunătoare.

Se preumbla din salon în dormitor și înapoi în hol. Nici unul dintre aceste locuri nu părea să o dorească.

De când îi descoperise pe țigani și modul lor de viață, să tot fi avut vreo șapte ani pe atunci, Kennedy a cochetat cu dorința secretă de a se lepăda de tot ce avea, cu excepția hainelor de pe ea și să plece la drum. Când era cu moralul la pământ, avea tendința să vadă camerele ca pe niște închisori. Același sentiment o cuprinsese acum, mai puternic ca niciodată.

Își scoase telefonul și se uită la el de parcă aștepta să sune, sau cel puțin îl provoca să o facă. Nu sună, dar Kennedy observă un alt mesaj care-i scăpase atunci când îl citise pe cel de la Partridge. Era de la Ralph Prentice.

S-ar putea să am ceva pentru tine în legătură cu rănilor de cuțit. Sunt în curs de verificare. Probabil vom lua legătura mâine.

Accesă numărul lui Izzy și rămase cu degetul pe tastă o bună bucată de vreme.

Dar, în cele din urmă, își puse telefonul înapoi în buzunar.

Seara părea un mausoleu. Kennedy încercă – într-o succesiune rapidă, inutilă – să se uite la TV, să citească o carte și să facă ordine prin casă. Mentea refuza să se concentreze la ceva. Mâncă de cină – o lasagna decongelată și bău două whisky-uri tari – după care se întinse pe pat îmbrăcată, uitându-se la trandafirul din ipsos de pe tavan. Evenimentele nebunești din noaptea anterioară încă stăteau în mintea ei neasimilate. Acum că văzuse totul de aproape, asemănarea dintre costumul purtat de hoțul de la Ryegate House și cel al atacatorului ei era și mai mare decât se gândise la început. Negrul e negru, însă croiala glugii era identică cu a celei pe care o ținuse în mână după ce ea și Izzy fuseseră

atacate.

Trebuia să ia în considerare și posibilitatea că exista cineva care voia să-i întrerupă investigația – într-un moment când abia avea și ea una. Și voia atât de mult, încât era gata să o omoare. Gândul ăsta i-a trezit niște amintiri tulburătoare. Întâlnise pe vremuri niște oameni dispuși chiar să ucidă pentru o carte. Sub nici o formă nu-și dorea să-i mai întâlnească vreodată.

Căldura era înăbușitoare. Kennedy se duse în salon și-și mai prepară ceva de băut, apoi se așeză în fața ferestrei deschise și respiră aerul răcoros. Niște nori groși acopereau luna, dar se puteau vedea câteva stele sus, pe cerul de zenit. Își imagina că privește de acolo de sus – o tehnică psihologică pe care o învățase de la un consilier de criză, după incidentul care o costase permisul de portarmă. Exercițiul își propunea să încurajeze o deconcentrare sănătoasă, prin punerea în perspectivă a problemelor personale. Kennedy o socotea inutilă în cazul acela, dar îi dădea, într-adevăr, o ușoară și plăcută senzație de vertij.

Cum stătea ea acolo, încercând să se piardă în gânduri aiurea, pentru a se apăra de cele înfricoșătoare, coada norului dezveli cu o încetineală teatrală fața lunii. În licărul neașteptat de lumină, Kennedy zări ceva mișcător pe acoperișul clădirii de vizavi. Doar pentru o secundă. Probabil vreo pisică, sau nimic, un gunoi ușor ridicat de vânt. Numai că se mișca în direcția opusă vântului.

Kennedy mai sorbi o gură, cu toată nonșalanța de care era în stare, puse paharul deoparte și plecă de la fereastră, ieșind din cameră în holul care se întindea pe toată lungimea apartamentului lui Izzy. Imediat ce ieși pe ușă, fiind în afara oricărei posibile raze vizuale de pe acoperiș, o luă la goană pe coridor, coborî treptele câte trei o dată și ajunse la ușa de la intrare în douăzeci de secunde.

După care încetini și o luă la pas pe stradă, într-o atitudine indiferentă, cu capul plecat, sperând ca întunericul să o camufleze. Merse pe stradă tot înainte, o coti după un colț, traversă șoseaua în viteză și o luă pe o alee ce ducea în spatele clădirilor de pe partea opusă.

Imobilul din fața celui în care stătea Izzy era tot un bloc de locuințe. Kennedy avea noroc: o pereche de adolescenți tocmai ieșea pe ușa din spate când se apropie, iar fata, politicoasă, o ținu deschisă pentru ea.

Ajunse la scări și începu să le urce în viteză, dar fără zgomot. La

ultimul etaj era o ușă de urgență care ducea pe terasă. Un stingător de incendiu era amplasat într-o nișă din zid, la îndemână. Era un recipient cu dioxid de carbon, suficient de mic și de solid pentru a servi drept o armă bună. Kennedy îl smulse și izbi ușa de perete.

Dar descoperi că era pe drumul greșit. Ușa se deschise spre partea din spatele clădirii, nu spre cea din față. Pe lângă ecoul ușii izbite, se mai auziră și alte sunete – un scârțâit de pietriș sau nisip, apoi o părere de foșnet care se estompă imediat.

Ieși pe acoperiș și alergă spre ușa de incendiu, amplasată ceva mai jos. Nu mai era nimic care să o împiedice să vadă și nici urmă de cineva sau ceva nelalocul lui.

Continuând să fie intrigată, bănuitoare, patrula pe acoperiș în lung și-n lat, privind direct spre fereastra apartamentului lui Izzy. Putea vedea locul unde stătuse ea, paharul gol încă se mai afla pe pervaz, iar ea încerca să-și dea seama de unde venise acea mișcare.

În cele din urmă află. Terasa era acoperită cu un strat de pietriș peste o pâslă verde din vată de sticlă și pe o mică porțiune se puteau vedea atât urmele de pași, cât și adânciturile lăsate de cineva care stătuse jos sau în genunchi mai mult timp.

Nu era paranoia. Era urmărită.

Și se părea că urmăritorul avea aripi, deoarece nu mai vedea nici o altă ieșire de pe acoperiș.

Când Kennedy sosi a doua zi de dimineață, Partridge o aștepta în fața intrării principale de la Ryegate House, ținând între degete un chiștoc de țigară atât de mic, cum nu mai văzuse în viața ei. Avea doi însoțitori agitați care stăteau în direcția fumului de la țigara lui Partridge: un tânăr timid, cu o față de muribund și o femeie cu ochelari și aspect serios, amândoi având în jur de douăzeci de ani și fiind îmbrăcați în ce aveau mai bun. Partridge purta o jachetă ponosită peste un tricou alb și pantaloni albastru-închis, cu o mulțime de buzunare, mai multe decât ar fi avut nevoie cu adevărat. Îi luă mâna lui Kennedy, salutând-o ceremonios, aidoma cuiva de modă veche.

Apoi îi prezentă pe ceilalți doi: Kathleen Sturdy și William Price, de la Universitatea Swansea's School of Engineering. Stăteau de o parte și de alta a unei cutii solide, din oțel, cu șiruri de mănere prinse lateral și cu opritoare din cauciuc fixate în colțuri.

— Asta este sonda Kelvin? întrebă Kennedy.

— Nu este decât capul de scanare, îi spuse Partridge. Are multe alte componente. Se află într-o camionetă parcată la trei străzi de aici – cel mai apropiat loc pe care l-am găsit. Doamne, urâsc orașul ăsta.

— Asta te face un erou și mai mare, John.

Kennedy se întoarse spre cei doi tineri.

— Presupun că voi sunteți operatorii. Vă mulțumesc mult de tot că vă sacrificați din timp pentru această operație.

— De fapt, suntem studenți în ultimul an, îi răspunse femeia – Kathleen.

Vocea sa avea un accent galez atât de suav și muzical, încât dădea impresia că recită o poezie.

— Dar avem pregătirea necesară pentru a lucra cu sonda. Amândoi facem cercetări în microscopie de forță.

— Și universitatea nu a putut trimite pe nimeni de la facultate, conchise Partridge. Așa că William și Kathy au avut amabilitatea să vină pentru o zi și să te ajute la investigație. Contra achitării costurilor de transport și a unei mici diurne.

— Desigur, spuse Kennedy. Vă sunt recunoscătoare

amândurora. Vorbesc serios. Este minunat.

Nu credea ca Emil Gassan să aibă vreo obiecție față de cheltuielile suplimentare, dar dacă avea, va da ea din banii pe care îi primise deja.

— Să intrăm, îi pofti ea. Voi ruga pe cineva să vă aducă niște cafea și apoi am să vă explic de ce anume avem nevoie.

— Putem sări peste cafea, sugeră Partridge, în timp ce studenții apucară lada de oțel de cele două mânere, dispuse la distanță egală unul de altul și o țineau ridicată ca niște ciocli ce duc un sieriu – și să trecem direct la treabă.

Dar nu puteau face asta fără ca mai întâi să-i explice lui Gassan, iar acesta deveni din nou circumspect, înainte de a-și da acceptul.

— Heather, ești sigură că este un lucru legal? întrebă el, trăgând-o deoparte pe Kennedy. S-ar putea să ridice probleme de confidențialitate și de libertate a informațiilor.

— Acestea sunt spațiile voastre, îi explică ea. Noi nu facem altceva decât să le examinăm pentru a descoperi urme ale vreunui acces neautorizat. Nu comitem vreun delict, îl conturnăm. Ne vom uita în Camera 37 să aflăm ce s-a petrecut acolo. Ca să avem muniție la dispoziție atunci când vom pune mâna pe suspect. Asta a fost o treabă profesionistă, Emil. El nu se va lăsa, vă va arunca în corzi până la ultima limită. Dacă vreți să aveți o șansă cât de mică să aflați ce s-a întâmplat în acea noapte, va trebui să aveți cea mai mare parte a răspunsului înainte de a pune întrebarea.

Așteptă în timp ce Gassan stătea pe gânduri, dar știa că avea dreptate și nu se îndoia cu privire la ce va hotărî el în final.

— Foarte bine, spuse Gassan într-un târziu. Să ne-apucăm de treabă.

La sugestia lui Kennedy, îl chemaseră și pe Rush ca să-i ajute pe cei doi studenți să transporte restul componentelor din camioneta lui Partridge. În timp ce despachetau și se instalau, Kennedy încerca să-i explice lui Gassan ce făcea de fapt sonda, dar foarte curând își dădu seama că nici ea nu pricepea prea mult, așa că Partridge îi sări în ajutor.

— Prin anii 1980, îi spuse lui Gassan, doi cercetători elvețieni au creat un nou tip de microscop, care putea scana la nivel atomic. L-au denumit MFA, microscopie de forță atomică. Și au făcut lucruri importante cu el. Putea să aducă imagini la scală nanometrică, de cea mai mare acuratețe. Singura problemă a fost

că dimensiunea imaginii, chiar și pentru o singură scanare, era uriașă. Așa că, dacă nu căutai suprafețe extrem de mici, nu se justifica utilizarea microscopului.

Kennedy îl văzu pe Rush, în spate, stând ceva mai departe de studenți. Îi ajuta ori de câte ori aveau nevoie de el, dându-le diverse componente din cutii, ținând corpul principal al sondei fix, în timp ce Sturdy sau Price conectau câte un cablu sau o consolă. Se vedea de la o poștă că era atras de Sturdy – dar nu avea nici o șansă, deoarece Sturdy și Price constituiau deja o singură piesă. *Nebuniile tinereții*, își zise Kennedy.

Își îndreptă din nou atenția către Partridge, care vorbea în continuare despre sonda Kelvin și despre scurta, dar ilustra ei istorie.

— Și atunci, spuse el, Universitatea Swansea a început să studieze atent proiectul original și a creat niște variante foarte interesante. Ei au inventat mai mult sau mai puțin o știință denumită nanopotențiometrie. Măsoară schimbările imediate ale puterii electrice. Sonda urmărește conductibilitatea suprafeței unui obiect. Desenează o hartă a potențialului electric.

Gassan dădea din cap, dar ochii lui erau cam sticloși.

— Poate fi utilizat pentru amprentare, îi spuse Kennedy, luând-o pe scurtătură. Mai face și un milion de alte chestii, dar pentru poliție este o mașină de luat amprente.

Partridge părea îndurerat de această supersimplificare, dar încuviință.

— Amprentarea tradițională produce imagini prin folosirea unor reziduuri uleioase de pe suprafața pielii. Dar aceste reziduuri modifică profilul electromagnetic al oricărui obiect atins cu mâna. Așa că sonda Kelvin elimină veriga intermediară și se uită la conductibilitatea de la suprafața obiectului. Creează o hartă a potențialului electric – unde amprenteles ies în evidență ca niște faruri, de la distanță de kilometri. Nu este nevoie nici de agenți de dezvoltare sau de contrast. Nu este nevoie nici să se atingă suprafața, prin urmare nu există nici pericolul de a se distruge sau contamina alte tipuri de probe, cum ar fi ADN, atunci când se caută amprente latente. Și poate fi programată pentru a recunoaște sau a răspunde la o amprentă specifică – să spunem, suspectul principal. Este ca o lanternă magică. Numai că este extrem de greu de folosit, deoarece trebuie reglată sensibilitatea cititorului la un grad cât mai mare de exactitate, pentru a filtra

alte tipuri de variații sistemice întâmplătoare, care apar la forțele câmpurilor electrice. Și iată-i, așadar, pe acești doi tineri entuziaști din spatele meu, care muncesc pe rupte, în tăcere și fără să se văicărească.

Kathy Sturdy și Will Price aruncară niște priviri mirate și stânjenite față de această paranteză pe care le-o dedicase Partridge. Despachetaseră părțile componente ale sondei și o montaseră pe suportul din oțel. Price reglă șuruburile și consolele de pe caseta exterioară, în timp ce Sturdy se uita la ce apărea afișat pe o tabletă, pe care o conectase la instalație cu un cablu HDMI. Rush se uita la ei, sau cel puțin se uita la Sturdy, cu un aer vrăjit.

Scannerul Kelvin nu arăta ca o lanternă magică. Dar nu arăta nici ca un microscop. Arăta ca imaginea unui aspirator, făcută de un artist într-o revistă SF, publicată cu mult înainte de a se fi inventat aspiratoarele. Fiecare parte componentă arăta șubredă și prinsă improvizat. Singurul lucru de înaltă tehnologie pe care-l avea era imaginea de pe tableta PE, cu linii verzi care se formau și se schimbau în fiecare clipă.

Sturdy modifica imaginea, folosind comenzi virtuale pe care le suprapunea. Făcu asta timp îndelungat, după care se uită la Price, încuviințând. El luă partea practică a dispozitivului – un cap de scanare având lungimea și lățimea unei rulete, atașat de un cablu lung de trei metri – și-l trecu peste un stingător de incendiu montat pe peretele de lângă el.

Pe ecran nu se mai vedea nimic, liniile grilei se reasează, formând o nouă imagine. Era greu să pricepi ce reprezenta. Planurile în culori coagulate sfidau orice interpretare, până când Sturdy, fluturându-și mâna peste una dintre imagini, a oprit-o să o mărească, pentru a evidenția suprafața curbă a stingătorului de incendiu.

A mărit-o din nou, iar suprafața se disipă în diverse straturi de o complexitate fractală.

— Douăzeci? o întreabă Price în șoaptă. Douăzeci și cinci?

— Douăzeci și cinci, confirmă ea. Voi mări contrastul la 50%.

— Bine. Să rămân nemișcat?

— Nu, baleiază ușor. Acolo. Sus. Puțin mai sus... stop.

Price pusese scannerul la baza stingătorului. Sturdy bătea cu degetul arătător pe comenzile virtuale. Ecranul se ștergea, după care apăreau pătrățele cu laturi de doi centimetri, stabilizându-se

la un nivel de amplificare prestabilit. Kennedy și Gassan și-au dat seama că se uită la liniile curbe și spiralate ale unei amprente.

— Iată-l pe unchiul Bob, spuse Partridge cu satisfacție.

— De necrezut, zise Gassan după o pauză de sinceră mirare.

— Asta-i de-abia prima bătălie, le reaminti Kennedy – lui și studenților. Vor fi o mulțime de amprente pe-aici. Căutăm un anumit set și vă vom da dinainte o probă. Rush?

— Ah. Sigur.

Rush abia își luă ochii de la Sturdy. Băgă mâna în buzunar și scoase un stilou din material inoxidabil, închis într-o pungă de plastic pentru probe. Kennedy îi spusese să caute ceva de metal, dacă se putea. Cu cât era mai mare conductibilitatea electrică a unei suprafețe, cu atât mai bine lucra scannerul Kelvin.

Ea luă punga și i-o dădu lui Sturdy.

— Cum funcționează partea asta? o întrebă Rush pe studentă.

— Găsim o amprentă pe stilou, spuse ea, ținând cu atenție punga de un colț, după care o introducem în programul de recunoaștere. Apoi programăm scannerul să ignore tot ce nu se potrivește. Sperăm să găsim o amprentă întreagă pe stilou, deoarece vom avea o plajă mai amplă de identificare a fragmentelor.

Kennedy se întoarse spre profesorul Gassan.

— Și cu asta, îi spuse ea, vom trasa o hartă a acțiunii din cameră. Vom afla exact pe unde a umblat intrusul și ce a atins.

— Cu toate acestea, tot nu ne va spune dacă a fost luat ceva, remarcă Gassan cu scepticism. După cum am mai discutat, Heather, camera asta e ticsită de piese de la British Library. Nu avem nici un catalog.

— Ești ocupat, Rush?

Rush își înălță capul.

— Cu mine vorbești? spuse el.

— Da.

— Eu... nu. Nu am nimic. Ce doriți?

— Du-te și adu-mi un catalog, îi ceru Kennedy.

A durat trei ore. Nimeni de la British Library nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Rush când le menționa colecția de relicve de la Ryegate House. Sau poate că aveau, dar nu vedeau nici un motiv să permită ca problema lui să devină criza lor.

În cele din urmă, un funcționar plictisit dădu peste o copie veche a unor pagini dintre care pe prima erau mâzgălite de mână cuvintele AMBALAT ÎN CUTII.

— Poate că astea sunt.

Părea corect, pentru că erau trecute după numărul camerei, iar acestea erau de la treizeci și patru la patruzeci și unu. Dar părea și insuficient, deoarece erau trecute *doar* după numărul camerei, nu și după rând sau cutie. Însă mai mult de atât Rush nu putea obține, așa că le luă și se duse înapoi la Ryegate House.

I-a găsit pe Partridge și pe cei doi studenți scanând în continuare Camera 37, în timp ce Kennedy trecea printre rânduri, lipind bilețele pentru a marca locurile în care dispozitivul Kelvin găsisese deja amprente care se potriveau. Profesorul Gassan își manifesta prezența în calitate de supervisor – stând într-un colț și privind cu un amestec de fascinație și îngrijorare.

Rush îi înmâna lista lui Kennedy și se aștepta să o vadă, la rândul ei, entuziasmată, însă ea nu păru surprinsă. Se limită doar la a încuviința din cap, după care i-o dădu înapoi.

— Nu ne este de mare folos, remarcă el.

— Nu, spuse Kennedy. Dar m-aș fi mirat să găsim ceva mai bun, în faza asta.

Aruncă o privire către Sturdy și Price, care ajunseseră la capătul ultimului raft, iar acum scanau peretele următor.

— Aproape am terminat, zise ea. Mai verificăm obiectele de aici, după care îl chemăm pe suspect în sala de consiliu și-l reținem. Vreau să fii și tu acolo, Rush – și dumneata, profesore Gassan, poate chiar și șeful dumitale, Thornedyke. În afară de asta, nu spunem în continuare nimic nimănui, până ce nu descoperim întreaga poveste.

— În regulă, spuse Rush.

În celălalt capăt al încăperii, Sturdy se uita la ei, așteptând politicoasă să i se dea puțină atenție.

— Cred că am terminat, spuse ea.

Kennedy se duse spre ea să confirme, în timp ce Rush se uita atent prin cameră. Pentru prima dată se gândi la ceea ce vedea acolo: o hartă tridimensională a mișcărilor intrusului prin acel spațiu. Sau poate cvadridimensională, odată ce ciorchinele de bilețele lipite indicau și cât timp petrecuse în fiecare parte a încăperii.

Se uită la Kennedy, care îi surprinse privirea, citindu-l corect.

— Interesant, nu-i așa? spuse ea. Toate duc spre această zonă.

Arată spre capătul rândului B, unde bilețelele se adunau cu toptanul. Indiferent ce căuta intrusul, în mod cert se afla undeva pe acest culoar. Dar el nu știa exact unde anume.

— La șapte cutii s-a umblat cel mai mult, răsună vocea cristalină a lui Sturdy. Cele șapte de aici, toate în ordine numerică, toate grupate laolaltă. Restul cutiilor nici măcar nu au fost atinse, cu excepția aceleia, așezată chiar lângă celelalte – o amprentă de palmă întinsă, ceea ce cred că ar putea să însemne că a fost împinsă la o parte, să nu-i stea în drum.

Se uita la Kennedy în timp ce vorbea, puțin emoționată, de parcă emiterea unor ipoteze ar fi fost prerogativa lui Kennedy. Kennedy dădu din cap, încurajând-o.

— Asta spuneam și eu. Așadar?

— Așadar, știa ce caută, dar nu știa exact unde se află.

Pentru că se orienta după listă, își dădu brusc seama Rush. Iar acolo cărțile sunt notate după numărul camerei, nu după cutie. Poate că a început să caute la întâmplare sau poate că a luat-o pe ghicite, plecând de la lungimea listei totale și de la poziția pe listă a obiectului pe care-l căuta.

Ceea ce însemna...

Rush realizează că, în tot acest timp, privise lucrurile de-a-ndoaselea. Presupusese că intrusul trecuse prin Camera 37, în drum spre ieșirea din clădire, dar că treaba lui fusese în altă parte. Însă mulțimea bilețelilor lipite i-a aprins un becuțel.

Intrusul căuta o carte sau poate mai multe cărți.

— Și faptul că s-a oprit după șapte cutii, observă Kennedy, gândurile lor alergând în aceeași direcție, înseamnă ca găsisese lucrul pentru care venise.

— În cutia numărul șapte.

— Asta.

Kennedy puse mâna pe capacul ei.

— Emil, îmi dai voie?

— Desigur, desigur.

Gassan absorbea aceste cuvinte plin de tulburare, într-o tăcere fascinantă. Îi făcu în grabă un semn cu mâna. Kennedy deschise cutia din care scoase primul volum. Nu era propriu-zis o carte: era o broșură subțire, decolorată de vreme și zdrențuită pe margini, pusă într-o copertă rigidă.

O ridică și le-o arătă tuturor. Era greu de spus care era titlul. Totul era scris cu același font, dar în diverse dimensiuni și cu litere italice aruncate, aparent, la întâmplare.

Un Cadou de Noul An

PENTRU

PARLAMENT

Și

ARMATA:

ARĂTÂND,

Ce este Puterea REGALĂ;

Și a CAUZEI acelora

Pe care ei îi numesc

DIGGERI⁴

despre viața și secretele acelei

Cauze pe care Parlamentul a Proclamat-o

și pentru care Armata s-a Luptat.

— Un cadou de Anul Nou pentru Parlament, citi Kennedy cu voce tare.

— De Gerrard Winstanley, încheie Gassan.

Kennedy se uită pe copertă.

— Da, confirmă ea. El este. Îl cunoști?

— Winstanley era un Digger. Ei erau proto-comuniști, pe vremea Războiului Civil Englez. Credeau în deținerea în proprietate comună a pământului.

Rush consulta lista. Găsi broșura destul de rapid.

— Jumătatea secolului al XVII-lea, confirmă el. O mie șase sute

⁴ Diggers (engl.) – participanți la mișcarea agrară din perioada Revoluției burgheze din Anglia, 1649.

cincizeci și doi, după cum scrie aici.

Kennedy se întoarce la cutie, din care pescui următoarea carte. O altă broșură, foarte asemănătoare cu prima, atât după aspect, cât și după starea generală: *Legea Libertății într-o Platformă*, citi Rush peste umărul ei. O puse la loc și scoase altă carte, bine legată și vizibil mult mai modernă, intitulată *Extremismul Politic și Religios în Interregnum*. O întoarce pentru a citi pe cotor numărul din catalog.

— S-ar putea să avem noroc, spuse ea. Cărțile par să fi fost puse în cutie în ordinea din catalog. Acum că avem lista pentru a verifica, sunt șanse mari să descoperim ce lipsește.

— Atunci, să continuăm, propuse Gassan.

Luă lista din mâinile lui Rush, revendicând-o ca pe un drept al său.

Kennedy luă cutia, Gassan citea cu voce tare de pe listă, Rush, Price și Sturdy priveau într-o tăcere solemnă, iar John Partridge se retrăsese într-un colțișor pentru a-și aprinde o țigară, cu desăvârșire ilegală. Nu dură decât zece minute să găsească prima piesă lipsă.

Titlu: *Glasul Trâmbiței Vesteste judecata de Apoi, sau Planul lui Dumnezeu revelat în Semnele Sundry*

Autor: Johann Toller.

Număr de catalog: 1 74583/762

Data: 1658.

Era singura piesă care lipsea. De aici și până la fundul cutiei, totul era aranjat în ordine perfectă.

Rush era uimit. Aproape cu aceeași putere și versatilitate ca în cazul scannerului Kelvin, dar ceva mai puțin, el era uimit cum de putea cineva să treacă prin atâtea pericole pentru o carte.

— Presupun că este valoroasă, reflectă Kennedy. Este veche de patru sute de ani.

— Ceea ce nu înseamnă nimic, spuse Partridge sec. Nu cunosc prea multe despre afacerile cu antichități, în mod cert – nu este deloc domeniul meu – dar după estimarea mea generoasă, aş spune că o carte din acea perioadă ar valora... ei bine, nu mai mult de o sută de mii de lire. Profesore Gassan, ești de acord cu mine?

— Nu sunt un cunoscător al valorii de piață a acestor lucruri, se apără Gassan. Dar aş fi surprins dacă această carte a fost

asigurată pentru mai mult de cincizeci sau șazeci de mii.

Rush căzu pe gânduri. Erau nenumărate alte cărți în cutie a căror valoare era cel puțin la fel de mare și nici nu cântăreau mult, așa că ar fi fost ușor pentru intrus să ia mai multe și apoi să o șteargă.

Dar știau cu toții, din proba amprentelor, că nu se întâmplase astfel. Cauți în șapte cutii, ieși un lucru, după care te oprești: în mod cert, acel lucru este cel pentru care ai venit.

Și apoi ce se întâmplă? Îl *arzi*? Pentru că ceea ce văzuse Rush în cealaltă cutie, la două rânduri distanță, era, în mod evident, cenușă.

Gassan o privea pe Kennedy, în expectativă. Acum că adusese la lumină acest miracol, așteptările lui în ceea ce o priveau erau, în mod cert, foarte mari.

— Bună treabă, Heather, spuse el. Ai adunat probele. Presupun că ai un plan despre cum le vei utiliza?

— Cred că suntem pregătiți să dăm ochii cu suspectul, zise Kennedy. Vom avea nevoie din nou de sala de consiliu.

— Sala de consiliu? se încruntă Gassan. Nu crezi că biroul meu ar fi mai discret?

— Sunt sigură că ar fi, admise Kennedy. Dar nu văd de ce n-am avea de partea noastră niște elemente-surpriză și de senzație.

— Ați început să lucrați aici acum șase luni, spuse Kennedy.

Îl așezase pe Alex Wales astfel încât să obțină efectul deplin al tribunalului curții regale medievale, scaunul lui fiind plasat în fața lor, de partea cealaltă a mesei de consiliu intimidante. Kennedy, Emil Gassan și gardianul, Thornedyke, stăteau pe același rând, aproximativ în centrul mesei lungi. La ordinul lui Kennedy, Rush stătea în picioare, într-o parte, chiar lângă Wales, pentru a se vedea clar că era o chestiune cât se poate de oficială. Însă Wales nu părea deloc tulburat. Nimic din atitudinea lui nu lăsa să se întrevadă că ar fi avut ceva de ascuns. Rămăsese în picioare, făcând abstracție de scaun, cu brațele pe lângă corp, capul ușor plecat, ca un actor la o audiență.

— Da, confirmă el.

— Și anterior ați lucrat la British Library.

Rush se gândi că termenul „anterior” fusese o aluzie fină. Kennedy alesese stilul judiciar.

— Da, spuse Wales din nou.

— Dar nu ați menționat lucrul acesta în cererea de angajare. Ați ascuns această conexiune, deși ar fi putut fi considerată experiență relevantă. De ce ați procedat așa?

— Nu am lucrat acolo mult timp, spuse Wales, dând din umeri. Și am plecat din motive personale. Motive care nu aveau nici o legătură cu activitatea mea profesională. Chiar nu doream să răspund unor întrebări legate de această situație.

— În regulă, conchise Kennedy. Dar prietenul dumitale, Mark Silver? Care a fost motivul lui să nu menționeze faptul că a lucrat acolo?

Wales se uită la profesorul Gassan, apoi la Thornedyke, ca și cum întrebarea era nepotrivită, iar el s-ar fi așteptat ca unul dintre ei să-i sară în ajutor.

— Mark Silver nu a fost prietenul meu, spuse el.

Accentul pus pe ultimul cuvânt i-a făcut să presupună că fusese vorba despre o relație între ei, dar despre care el nu ar fi vorbit dacă nu ar fi fost întrebat.

— Nu? Tonul lui Kennedy era politicos, dar sceptic. Ați venit

împreună la British Library. Ați lucrat împreună. Ați plecat împreună. Apoi ați fost angajați împreună aici, la distanță de câteva săptămâni unul de altul.

— Am fost? întrebă Wales. Probabil că Mark a lucrat într-un departament diferit de al meu.

— A fost agent de siguranță, preciză Kennedy. Ar fi fost greu să nu-l fi observat.

Wales nu răspunse – dar nici ea nu formulase sub formă de întrebare.

— A fost, într-adevăr, o distanță temporală între cele două demisii ale voastre din posturile pe care le-ați avut la bibliotecă și angajarea voastră aici, reluă Kennedy din nou.

— Eu nu am avut de lucru șapte săptămâni, menționează Wales.

— Și în această perioadă – februarie trecut – au existat o serie de tentative de efracție la Ryegate House. Tentative eșuate.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Eu nu am nici o legătură cu acele tentative, spuse Wales.

— Poate că nu, admise Kennedy.

Aruncă o privire la dosarul din fața ei, răsfoi paginile și le compară cu o altă foaie de pe birou: o copie de culoare galbenă a unui document multiplu.

— Am fost curioasă în privința sincronizării, spuse ea și m-am întrebat dacă fie dumneata, fie Mark Silver ați avut vreo condamnare anterioară pentru spargeri sau violări de domiciliu. Nu voiam să mă bazez pe ceva care ar fi putut părea o simplă coincidență. Așa că am căutat verificarea de bază pe care a cerut-o Biblioteca la poliție, atunci când v-ați angajat acolo. Știți ce am găsit?

— Nu am avut niciodată probleme cu poliția.

— Alex Wales nu a avut niciodată probleme cu poliția, îl corectă Kennedy. Dar dumneata nu ești el, nu-i așa? Adevăratul Alex Wales locuia în Preston, după care a plecat de acasă în urmă cu trei ani, la vârsta de șaisprezece ani. Familia a reclamat dispariția lui și atât. O verificare de rutină presupune doar condamnările, așa că nimeni nu ar fi căutat prin rapoartele privind persoanele dispărute. Dumneata erai în siguranță cu condiția ca Alex Wales să nu-și facă apariția și să-și ceară identitatea înapoi, dar care erau șansele să se întâmple așa ceva?

Kennedy se ridică în picioare.

— Aș vrea să vă arăt ceva, spuse ea, îndreptându-se spre un colț îndepărtat al sălii, unde se afla un obiect înfășurat într-o prelată de culoare verde. Scoase prelată și o azvârli deoparte, scoțând la iveală o cutie mare din carton.

Wales se uita la cutie. Fața i se încruntă ușor. Încurajată, Kennedy prelungi tăcerea atât cât să devină realmente neplăcută, însă Wales nu scoase o vorbă.

— Așadar, au existat niște tentative de efracție, în februarie anul trecut, reluă Kennedy, într-un târziu. Și a mai avut loc o spargere adevărată, acum câteva săptămâni. A fost ceva profesionist. Poliția nu a fost în stare să ofere nici o explicație pentru modul în care cineva a reușit să treacă peste toate dispozitivele de siguranță și să pătrundă într-o cameră încuiată. Răspunsul, bineînțeles, este că nu a făcut-o. Hoțul se afla în clădire când s-a închis anexa pe timpul nopții. De fapt, se afla deja în încăpere. Băgat în cutie.

Wales schiță un zâmbet glacial.

— Pare puțin probabil, spuse el.

— Da, cam așa pare. Ne-am aștepta să găsim în registrul de prezență pe cineva care nu a plecat acasă în noaptea aceea. Noaptea de vineri, dacă vreți să știți.

— Spargerea a avut loc luni noaptea sau marți dimineața.

Era pentru prima oară când profesorul Gassan lua cuvântul. Părea cam pe dinafară, se vedea că nu dispunea de toate informațiile, dar încerca, oricum, să dea impresia că este la curent cu tot ce se întâmpla.

Kennedy îi aruncă profesorului o privire scurtă, dând din cap.

— Nu, domnule profesor, nu s-a întâmplat astfel. A părut așa. Dar a părut așa doar pentru că lucrurile nu au decurs bine. Domnul Wales, aici de față, a fost pe poziții în noaptea de vineri, chiar înainte de închidere. El s-a strecurat în Camera 37, la ora 4:53 p.m. Șapte minute mai târziu, exact la timp, a pontat de plecare și – după toate aparențele – a plecat acasă. Dar nu ați plecat, nu-i așa, domnule Wales? I-ați dat cardul de intrare prietenului dumneavoastră Mark Silver în fața ușii Camerei 37. El a validat pentru dumneavoastră la sfârșitul zilei, în timp ce dumneavoastră v-ați dus la cutie, aleasă cu mare atenție, pentru a nu se afla în câmpul vizual al celor două camere de luat vederi, v-ați băgat în ea și ați așteptat ca totul să se liniștească. Destul de ușor de aranjat și, atât timp cât Silver a știut să aleagă momentul

potrivit, era puțin probabil să observe cineva că o persoană pontează de ieșire cu două carduri, unul după altul. Tot ce avea de făcut era să ponteze pentru el, apoi să dea impresia că aparatul nu i-a recunoscut cardul și să-l mai valideze o dată, dar pe al dumneavoastră.

Kennedy deschise capacul cutiei și-l înclină ca să-i arate lui Wales interiorul, apoi tuturor celorlalți, pe rând. O răsuci pentru ca ei să vadă hainele aruncate și stratul fin de cenușă de jur împrejur și de sub ele.

Wales murmură ceva printre dinți. Rush nu era sigur, dar i se păru că ar fi fost într-o limbă străină.

Kennedy îl privi curioasă pe bărbat.

— Ați spus ceva?

Wales nu răspunse.

— Nu sunt prea multe de arătat pentru o ședere de trei zile, continuă ea, acoperind cutia. V-ați pus un cateter sau ați purtat pampersi? În orice caz, era vorba despre trei zile fără să bei și să mănânci mult, pentru că există o limită a cât te poți abține.

Wales o privi pe Kennedy drept în ochi.

— Există o limită pentru majoritatea lucrurilor, spuse el.

Tonul său blând contracara amenințarea implicită.

— Domnul Wales a vrut să rămână singur cu cărțile, oricât de mult ar fi fost nevoie, spuse Kennedy, trecând peste remarca lui. Intenția sa – singurul scop pentru care se afla acolo – a fost să caute, în fiecare cutie, o anumită piesă. După ce o va fi găsit, nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte să treacă sfârșitul de săptămână. Fiindcă luni de dimineață Mark Silver urma să revină, să ponteze pentru Wales la intrarea principală, apoi să vină la Camera 37 și să-i dea drumul.

— Heather, protestă Gassan, ce presupunem noi aici? Că acești doi bărbați au căutat cartea lui Toller la British Library și apoi au mers pe urma ei până aici?

— Exact asta presupun.

Kennedy urmărea fața lui Wales, care se schimbase când fusese menționat numele lui Johann Toller – expresia lui devenind mai întâi intensă, după care mai ermetică și precaută.

— Dar la bibliotecă nu au găsit altceva decât aceeași listă pe care ne-a adus-o Rush. Asta i-a dus până la Camera 37. Mai departe, erau pe cont propriu. Și de aici, lucrurile au început să meargă rău. Pentru că Mark Silver nu a mai revenit luni. Fusese

omorât la sfârșitul săptămânii de un șofer care a fugit de la locul accidentului. Genul de accident cu șanse de unu la un milion, pe care nu ai cum să-l prevezi. Domnul Wales era deja în posesia cărții – cea pe care o căutase atât de mult...

— *Glasul Trâmbiței Vestește Judecata de Apoi, sau Planul lui Dumnezeu Revelat în Semnele Sundry*, citi cu glas tare Glyn Thornedyke de pe hârtia cu notițe din fața sa, pe un ton ce părea ușor îndurerat.

— Dar ora zero a sosit și Silver n-a venit.

Kennedy se întoarse iar spre Wales.

— Nu știați, bineînțeles, că murise, dar știați că-și ratase misiunea. Așa că a trebuit să găsiți o altă modalitate de a scăpa basma curată.

— Chiar nu înțeleg, interveni Thornedyke. Cartea aceasta datează din secolul al XVII-lea. Sunt convins că este o raritate, dar nu se compară cu... să zicem Biblia lui Gutenberg sau Imnurile Caxton. Care era scopul?

— Da, fu de acord Kennedy. Care a fost scopul, domnule Wales? Nu vrei să ne spunei și nouă? Ce mă intrigă cel mai mult este conușa din cutie. Ați furat cartea sau i-ați dat foc?

În tot acest timp, Wales își ținuse mâinile pe lângă corp. Acum le încrucișă și-și înclină din nou capul, scoțând un oftat de resemnare.

— Mi-ar fi imposibil să vă fac să înțelegeți, spuse el.

— Vom ajunge și la asta, zise Kennedy. În orice caz, acolo ați fost. Misiunea îndeplinită, dar închis în cutie și fără vreo posibilitate de a ieși afară din nou. În mod cert, de planul A s-a ales praful. Iar cuțitul a fost planul B, nu-i așa? Cuțitul cu urme de sânge. Interesant că de la bun început ați avut la dumneavoastră un cuțit – și sunt sigură că nu e nevoie să vă reamintesc că jaful armat este cu totul altă poveste decât o simplă spargere. În orice caz, cuțitul a fost cel care v-a scos afară din încăpere.

La început, nu-mi puteam imagina cum cineva care, în mod evident, știa unde se aflau camerele video și care a stat în afara razei lor vizuale tot timpul cât s-a aflat în cameră va strica totul într-un mod atât de spectaculos, tocmai la sfârșit. De fapt, a stricat de două ori – să fie văzut de cameră numai de data asta și să lase cuțitul acolo.

Dar de acum, principalul era să vă asigurați că sunteți văzut.

Ați așteptat până s-a făcut noapte. După care v-ați tăiat la braț sau, poate, la picior. Undeva unde nu era prea vizibil. Ați lăsat cuțitul într-un loc vizibil, ca să fiți sigur că va fi găsit. Și ați mers în direcția camerei video cât ați urcat în tavanul fals. A fost totul improvizat, dar, într-adevăr, bine gândit. Dădeți impresia că vă pregăteți să ieșiți.

În realitate, ați coborât într-o altă parte a încăperii, știind că acolo camera nu vă captează. Și tot ce aveți de făcut în continuare era să intrați din nou în cutie și să așteptați până dimineața. Dimineața, echipa de securitate a găsit cuțitul și a dat alarma, exact ce vă trebuia dumneavoastră. Pentru că singurul mod de a ieși din Camera 37 fără ajutorul lui Mark Silver era ridicarea restricțiilor prin validare cu cartela. Și au trebuit să fie ridicate, pentru a le permite polițiștilor să intre și să cerceteze încăperea.

În tot acest timp, Kennedy ținuse cutia în brațe. Acum, însă, îi dădu drumul și aceasta izbi podeaua cu un bubuit puternic, funebru.

— Așa că iată de ce nu ați fost aici luni sau marți dimineața, după care ați apărut deodată, în mijlocul zilei. Nu știu când ați găsit momentul să ieșiți din cutie. Bănuiesc că ați așteptat să se facă liniște și ați riscat. Și atunci, fie ați ieșit din încăperea înainte de a fi luat la întrebări de cineva, fie ați rămas acolo, în cameră, dând impresia că vă ocupați de cercetări. A trebuit să vă lăsați echipamentul în cutie, dar, desigur, vă aduseserăți haine de schimb, pentru orice eventualitate. Ce păcat că imediat camera a fost sigilată și nu ați mai putut intra, fără a fi supravegheat, să vă luați costumul negru și să vă descotorosiți de el. Sunt pe aproape?

Wales zâmbi – un zâmbet care știa ce urmează și-i veni în întâmpinare.

— Foarte aproape, recunosc el. Într-adevăr, foarte aproape.

Ceva nu era în regulă.

Kennedy interogase o mulțime de suspecti, în toți anii cât lucrase în poliție și participase la interogatoriile unui număr și mai mare. Își perfecționase abilitățile atât în dozarea presiunii, cât și în citirea limbajului corporal al bărbatului sau al femeii pe care îi interoga – pentru că aproape totul, în cazul unui interogatoriu bun, se bazează pe acuratețea acestei citiri și pe modul în care știi să formulezi întrebările.

Limbajul corporal al lui Alex Wales era absolut derutant. Teama sau aroganța ar fi fost în regulă și exista o gamă largă de sentimente între cele două, pe care Kennedy ar fi știut să le recunoască și să le gestioneze. Însă ce transmitea Wales, în ciuda eforturilor lui de a ascunde, era cu totul altceva. Era vorba despre *anticipare*.

Din când în când, se ridica ușor în vârful picioarelor, o clipă sau două, iar atitudinea lui continua să fie puțin tensionată, chiar și atunci când mima leșinul sau resemnarea. Era tensionat și emoționat față de ceva ce urma să se întâmple, ceva ce știa că se va întâmpla în curând. Dar Kennedy habar nu avea ce putea fi acest ceva, până în momentul în care pomenise de moartea lui Mark Silver.

Apoi s-a întâmplat ceva cu ochii lui Alex Wales și Kennedy simți un curent zgâlțâind-o din cap până-n picioare, ca și cum ar fi fost băgată într-o priză electrică.

Ochii lui Wales se înroșiră.

Se congestionară cu o rapiditate ce părea suprarrealistă. Părea că sângele izvorăște din ei ca lacrimile, gata să-i curgă pe obraz.

Ea mai văzuse așa ceva. *Haemolacria*. Era un efect secundar al kelalitului, un drog foarte puternic din familia metamfetaminelor. În urmă cu trei ani, când încă era polițistă, cunoscuse câteva persoane care luaseră acest medicament, manifestând cu toții aceeași tulburare. S-au autointitulat *Elohim*, sau Mesagerii și erau asasinii sacri dintr-un trib secret al omenirii – Poporul lui Iuda. Kennedy își dădu acum seama că, atunci când Wales a văzut cenușa în cutie, când a murmurat printre dinți, expresia feței i s-a schimbat – devenind pentru o clipă mai gravă, solemnă chiar. Semăna cu cineva care, stând în biserică, ingenunchează în fața Altarului pentru a lua Sfânta împărtășanie. Și Kennedy avea certitudinea că, indiferent ce spusese el, se adresase cenușii și nimănui altcuiva din sală.

Dacă Alex Wales lua kelalit, înroșirea ochilor indica faptul că sistemul lui se pregătea pentru o acțiune intempestivă și violentă. Drogul îi dădea viteza și forța să ucidă ca un demon scăpat din iad.

Știa acest lucru pentru că asistase la așa ceva. Îl văzuse pe unul dintre partenerii ei răpus de un astfel de monstru – avusese ocazia să se confrunte cu ei într-o situație în care atrocitățile lor bestiale fuseseră declanșate de un lucru obișnuit și banal, cum ar fi

traducerea unei evanghelii pierdute. Așadar, dacă ea și Gassan și Thornedyke și bietul Rush, cu mutra lui de cățeluș, voiau să supraviețuiască după următoarele secunde, Kennedy trebuia să inventeze rapid ceva.

Între timp, ea continua să vorbească. Pentru că, dacă Wales ar fi vrut să-i omoare imediat, ei ar fi fost deja morți. Trebuie că el mai dorea și altceva.

— La început, am tot stat să mă gândesc, spuse Kennedy, improvizând cu disperare, care să fi fost motivul. Cartea. Prin ce putea fi atât de prețioasă. De ce a trebuit să vă dați atâta osteneală să o găsiți și să puneți mâna pe ea. Identități false. Să dați o spargere. Să campați într-o cutie. Apoi, însă, am realizat că mobilul putea să nu fie cartea.

Wales le arunca priviri urâte. În mod clar, această bănuială era cu bătaie lungă. Totul *avea legătură* cu cartea. Dar Wales continua să o asculte.

Vrei să știi ce știm noi, se gândea Kennedy. Vrei să fii absolut sigur că nu avem habar de nimic, înainte de a termina cu noi. Mai bine zis, vrei să afli cine altcineva, în afară de noi, mai trebuie eliminat.

Și poate că te mai temperezi puțin dacă vei crede că lista e lungă.

— Așadar, odată ajunși în acest punct, spuse ea, dând scaunul înapoi și ridicându-se în picioare, am rugat să mi se facă niște servicii. Oameni despre care știam că mai sunt în poliție. Universitari. Cunoștințe din domeniul informațiilor. Am făcut schimb de date cu prietenii și le-am relatat întreaga poveste. Numele dumneavoastră. Numele lui Silver. Titlul cărții și bănuielile mele despre cine sunteți cu adevărat sub acest *nom de guerre*⁵.

Gassan scoase un icnet. Se uita la Heather, oripilat.

— Heather, protestă el, slab. Ne înțeleseserăm să fim discreți.

— Da, spuse ea. Dumneavoastră ați dorit asta.

Acum ea mergea în jurul mesei, iar Wales își întorcea capul pentru a fi cu ochii pe ea.

— Știu asta foarte bine, zise Kennedy, continuând să se îndrepte spre capătul mesei – nici măcar nu se uita la ușă, care era în drumul ei. Știu că dumneavoastră și Mark Silver nu considerați că ceea ce ați făcut este vreun delict și nu aveți nici un fel de sentiment de vinovăție. Chiar dacă trebuia să omorâți pe

⁵ *Nom de guerre* (fr.) – nume conspirativ.

cineva și vă așteptați să existe cincizeci la sută șanse să o faceți, erați pregătit pentru...

Până aici reușise ea să ajungă. Wales înțelese încotro se îndrepta Kennedy, sau pur și simplu bănuise – așa cum bănuise și Kennedy – că lucrurile nu se desfășurau așa cum ar fi trebuit. El îi tăie calea și, deodată, își desfăcu mâinile de la piept, ținând în fiecare un cuțit.

Al doilea șoc a fost la fel de dureros ca și primul. Kennedy cunoștea de asemenea și cuțitele: niște lame de pumnal fără mânere. Forma lor tulburătoare, asimetrică îi tot apărea în coșmaruri.

— Thornedyke! urlă ea. Fă-o.

Nu însemna nimic, era doar o formă de a distrage atenția. Thornedyke se ridică târâș și se dădu înapoi bălăbănindu-se, vizibil terifiat. Profesorul Gassan, cu mai multă prezență de spirit, se năpusti la telefon.

Rush se repezi la Wales și viteza reflexelor lui o salvă pe Kennedy de la moarte sigură. Îl apucă pe bărbat de la spate, încercând să-i prindă brațele lateral. Reuși pentru o clipă, dar Wales își îndoi genunchii, scăpând din strânsoarea lui Rush, apoi lovi cu brațul stâng în sus și înapoi, îl izbi cu cotul în perineu și băiatul se îndoi, cu răsuflarea tăiată. Wales se ridică în timp ce Rush cădea și, cu cotul întins, îl lovi din nou în față cu putere și scârbă.

Acum, Gassan era deja cu receptorul la ureche și cu mâna pe taste. După ce formă 1 – pentru linie de exterior – brațul drept al lui Wales se întinse ca un bici și cuțitul din mâna lui se înfipse în pieptul lui Gassan. Profesorul căzu înapoi pe scaun, cu ochii holbați, protestând și fluturându-și mâinile alandala.

Kennedy se aruncă înainte, nelăsându-l pe Wales să-și recapete echilibrul și se luptă cu el. Nu era un atac, părea mai degrabă o îmbrățișare. Spera să-i blocheze mâinile lui Wales, așa cum încercase și Rush și să-l împiedice să folosească celălalt cuțit.

Se răsuci înspre ea și Kennedy îi simți forța copleșitoare. Nu putea rezista strânsorii. Wales își eliberă brațul stâng și o izbi de perete cu toată puterea. Dar erau prea aproape unul de altul, așa încât i-ar fi fost greu să aducă spre ea lama cuțitului. Făcu un pas înapoi.

Rush – uimitor, continuând lupta – îi trase lui Wales un șut în picioare. Fusesse o lovitură fulgerătoare, neavând nici o pârghe în

spatele ei, dar Wales se clătină și îi trebui o fracțiune de secundă să se îndrepte – suficient ca Heather să lovească cu brațul stâng geamul alarmei de siguranță. Zgomotul făcut de geamul subțire fu aproape imperceptibil.

Zgomotul făcut de închiderea ușilor tuturor încăperilor fu mult mai mare.

Wales o împinse la perete cu toată greutatea corpului său și îi trase picioarele de sub ea, în cădere. În același timp, peste ferestre căzură jaluzelele, cu un zângănit de metal pe metal, lăsând totul aproape în întuneric.

— Suntem blocați, bolborosi Kennedy.

Stătea pe burtă, chircită în colțul dintre perete și podea, cu genunchiul lui Wales în spatele ei, el stând peste ea, astfel încât, orice mișcare ar fi făcut, el ar fi ripostat într-un mod cu totul diferit. Wales îi ținea cuțitul la gât: ea simți înțepătura când îi tăie pielea și o fierbințeală în timp ce picături de sânge i se prelingeau pe piept.

— Nimeni nu intră, nimeni nu iese, Alex. Așa că, indiferent ce ne faci sau nu ne faci, de aici nu vei pleca.

Bărbatul era mult aplecat peste ea și fața lui era aproape la același nivel cu a ei, la câțiva centimetri distanță. Ochii lui, străini și insondabili, se uitau oblic într-ai ei. Valul roșu curgea în spatele lor, amenințând să se reverse peste obrajii lui.

— Timpul mediu de răspuns este de douăsprezece minute, șuieră Kennedy, străduindu-se din răputeri să se îndepărteze de lama cuțitului – ca și cum bărbatul ar fi fost o felină și orice mișcare a prăzii sale ar fi declanșat instincte atât de puternice, încât era exclusă orice atitudine conștientă.

Rush era tot pe jos, sau din nou pe jos, încovrigat de durerea din burtă. Gassan se prăbușise înapoi pe scaun, cu mâinile încrucișate pe piept, într-o postură de evlavie nefirească. Thornedyke se tot dăduse înapoi până ce se lovise de perete și înlemnise acolo, privind cu bărbia atârându-i în jos, oripilat și amuțit de groază.

— Și ce înseamnă, spuse Kennedy, efortându-se să scoată cuvintele din plămâni care se decompresau ca niște dovleci, șase sau șapte uși între tine și stradă? Cât de bine te pricepi la încuietori?

Era cu neputință să-ți dai seama ce se petrecea în spatele ochilor lui Wales, răni deschise, cu marginile înroșite. Nu spuse

nimic, iar tăişul de la gâtul lui Kennedy stătea nemişcat. Însă expresia feței lui, acum, arăta că se gândește profund.

Rush vorbi pentru prima oară, din spatele lor. Kennedy nu îndrăznea să se întoarcă să vadă ce făcea băiatul sau dacă reușise să se ridice din nou. Vocea lui era tensionată și tremurătoare.

— Alex, spuse el, ascultă-mă. Ce ai făcut tu... nu este decât o spargere. Poate și un furt. Poate că nici nu vei merge la închisoare. Dar dacă profesorul Gassan moare, asta se numește crimă. Trebuie să încetezi. Predă-te. Nu fi prost. Nimănui nu-i pasă că ai șterpelit o nenorocită de carte.

S-au auzit pași afară și cineva a bătut la ușă – la început timid, apoi mai puternic. O secundă mai târziu, s-a auzit o bătaie de răspuns de la una dintre celelalte uși. Încăperea era încercuită și poliția era pe drum.

Se pare că Wales cântărea toate aceste lucruri. Respiră prelung, încet, liniștit, dar brațul stâng îi era încordat. Lama cuțitului mai mușcă un milimetru din carnea de pe gâtul lui Kennedy, făcând-o să se clintească și să înțepenească.

— Mă jur pe Dumnezeu, spuse Rush din nou, nu vei ajunge la închisoare.

Wales se îndreptă, ridicându-se de pe spatele lui Kennedy.

— Nu, consimți el. Nu voi merge.

Își trecu cuțitul peste propriul lui gât.

12

Se scurseră mai multe ore – poate patru, poate cinci – într-o succesiune învălmășită. Stop-cadre deconectate, intersectându-se cu reluări nesfârșite ale acelei clipe imposibil de uitat. Kennedy încerca să o acopere cu alte gânduri, dar se strecura peste, pe sub și printre ele, modul în care sângele lui Alex Wales se revărsa peste lama cuțitului și peste cămașă și pe masă și pe covorul de culoare bej și cum mâinile lui Kennedy și ale lui Rush încercau să oprească valul de sânge de nestăvilit.

Și, cu toate acestea, Wales le zâmbea, cu un dispreț amuzat față de încercările lor inutile de a-l menține în viață împotriva voinței sale.

Kennedy dăduse două declarații la poliție, una la divizia metropolitană obișnuită, iar cea de-a doua la una dintre numeroasele agenții antiteroriste, toate în alertă maximă din pricina recentului val de incendii, explozii și bombe plasate în mașini. Nu se punea problema ca ea să fie acuzată de omor. Mărturia lui Rush corespundea cu a ei în toate privințele și ofițerii de la investigații vedeau evenimentele în lumina atacului asupra ei, în urmă cu două nopți, iar acum părea mai mult decât probabil că Wales fusese agresorul. Thornedyke și Gassan vor confirma, fără îndoială, versiunea lui Kennedy, dar nici unul dintre ei nu putea, deocamdată, să fie abordat. Imediat după sinuciderea lui Wales, Thornedyke începu să zbiere isteric și continuă să-și manifeste groaza și panica în timpul ridicării cadavrului, iar odată ajuns la spital, i se administrară sedative. Emil Gassan se afla la terapie intensivă și era posibil să nu supraviețuiască.

Medicii legiști susținuseră, de asemenea, prezumția de suicid. Unghiul tăieturii de la gâtul lui Alex Wales corespundea unei răniri autoinduse și, deși nimeni nu-i spusese lui Kennedy, în mod cert ei verificaseră deja amprente de pe mânerul cuțitului și nu le găsiseră decât pe ale lui Wales.

Însă personalul medical de urgență se opunea chiar mai mult decât polițiștii să-i dea drumul lui Kennedy, fiind convinși că o parte din sângele care se uscaseră și prinsesese crustă pe ea era al său, ceea ce însemna că Heather era în stare de șoc.

Și poate că aveau dreptate, dar ceaiul dulce și fierbinte nu putea s-o ajute să iasă din starea respectivă. Trebuia să scape de binevoitorii din jurul ei și de polițiștii neutri din punct de vedere profesional și să se descurce pe cont propriu, cu tot ce implica acest lucru.

Poporul lui Iuda. Poporul lui Iuda ciocnindu-se în plin de ea și de Emil Gassan. Cum era posibil să se întâmple așa ceva? Ce mecanism ar fi putut, măcar pentru început, să explice acest lucru?

Trebuia să o sune pe Izzy. Să se asigure că Izzy era bine. Poate că nu avea nici un rost, dacă stătea să se gândească – de ce să nu fie bine – dar instinctul era prea puternic. Nerăbdătoare să se vadă odată externată din spital sau să-i convingă pe detectivii prietenoși care anchetau cazul, se duse la baie și telefonă dintr-o toaletă încuiată.

Izzy nu răspunse și Kennedy intră în panică. Dar în timp ce se pregătea să-i transmită un mesaj, telefonul afișă un apel în curs.

— Îmi pare rău, iubito, spuse Izzy. Chiar când voiam să răspund, s-a întrerupt. Totul este în ordine?

Nimic nu era în ordine, dar, subit, Kennedy avea limba legată. Izzy era în continuare în siguranță, acolo unde stătea. Dacă i-ar fi povestit ce se întâmplase, ar fi însemnat să se certe, pentru că ea ar fi vrut să se întoarcă să o îngrijească pe Kennedy, să fie cu ea, iar asta era ultimul lucru pe care-l voia Kennedy în acel moment. Asasinii Poporului lui Iuda nu lucrau singuri, ci în grupuri de doi sau trei. Bărbatul care-și spunea Alex Wales fusese doborât și nu avea să se mai ridice, dar puteau fi – trebuie că erau – și alții.

Kennedy căută cu înfrigurare, preț de câteva minute, niște minciuni banale cum că totul era în regulă și că ei nu i se întâmplase absolut nimic, nici bine, nici rău.

— Ei bine, pot să înțeleg, spuse Izzy posomorâtă. Deocamdată, voiajul meu aici a culminat cu un joc „Urmărire Obișnuită” împreună cu Hayley și Richard. A fost o ediție de familie, așa că m-au făcut gigea. Ai auzit vreodată de Frankie Coccozza?

— Nu, răspunse Kennedy. Izzy, trebuie să închid. Tocmai a intrat cineva.

— Bine. Ce se aude în fundal? Parcă ai fi la toaletă. Dacă ești acolo și cineva tocmai a intrat, te-ai învățat de un proces de hărțuire.

— Sunt... într-o sală de așteptare.

Mintea lui Kennedy mai avea încă străfulgerări întâmplătoare, dar, deodată, își dădu seama că ziarele de a doua zi aveau să vuiască de sinuciderea violentă de la Ryegate House. Era imposibil ca Izzy să nu audă despre ea. Așa că schimbă caii, alegând varianta banală, se spală pe mâini de toate și-i oferi lui Izzy o versiune mult schimbată a evenimentelor recente, rezumată la: cineva a murit.

— Chiar în fața ta? o întrebă Izzy. Cineva a murit pur și simplu în timp ce tu te aflai acolo? Nu înțeleg.

— A fost... E greu să-ți explic, Izzy. Dar sunt bine. Sunt foarte bine. El s-a sinucis.

— Care el?

— S-a sinucis. Individul care a dat spargerea la camera din depozitul muzeului. L-am prins. Dar s-a sinucis.

— Ah, Doamne!

Tăcerea îndelungată de la celălalt capăt al liniei arăta cât de tulburată era Izzy: tăcerea nu era tocmai ceea ce o caracteriza.

— Așadar, s-a terminat?

— Această fază s-a terminat.

— Înseamnă că sunt în siguranță și deci pot să-mi împachetez lucrurile și...

— Nu, nu ești. Mai dă-mi două zile.

— Vorbești serios?

— Vorbesc serios.

— Exact două zile mai pot rezista, Heather, cu vrăjitoarea asta rea care se uită chiorâș la mine ori de câte ori spun un cuvânt urât.

— E-n regulă.

— Și tu știi câte cuvinte urâte folosesc eu.

— În regulă, Izzy.

— Nu, iubito. Nu e. Nu e-n regulă. Îmi spui că ești bine, dar nu pari deloc așa și știu foarte bine cum ții totul în tine. Numai Dumnezeu știe cât de mult am plătit ca să-mi dau seama de asta. Spune un cuvânt și am venit. Acum vin.

— Nu, Izzy, rămâi acolo unde ești. Te sun mâine.

— Bine, bine. Heather?

— Da?

— Sună-mă mâine.

— Te voi suna.

— Promite-mi.

— Îți promit că te voi suna.

— Știi, unii oameni consideră telefoanele porno ca fiind cathartice. Dacă ai nevoie de serviciile mele profesionale...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! vorbim mâine, Izzy.

Kennedy închise, dar era mai îngrijorată și mai tulburată decât înainte de convorbire. Îi era dor de Izzy, încă îi mai purta ranchiună, dar se temea pentru ea, ar fi vrut să nu o mai vadă niciodată și ar fi vrut să o vadă chiar atunci.

Și mai era și Poporul lui Iuda care nu avea nici o noimă. Absolut nici o noimă.

După ce medicii și asistentele își epuizaseră resursele de solitudine, acceptaseră șovăitori să o externeze pe Kennedy pe proprie răspundere.

Înainte de a pleca, întrebă despre ceilalți. Atât Gassan, cât și Thornedyke erau inconștienți, unul era stabil și până a doua zi dimineată starea sa nu avea să se schimbe. Lui Rush i se dăduse drumul cu două ore înainte.

Dar nu ajunsese prea departe. Când Kennedy ieși pe stradă, el o aștepta chiar la intrare – sprijinit de un stâlp pe care scria University College Hospital, situat pe Euston Road. Nici prin cap nu îi trecuse să întrebe ce spital era și, oricum, dacă i-ar fi spus cineva, n-ar fi reținut.

Rush părea istovit și răpus de oboseală. Obrazul drept îi era umflat, iar ochiul, aproape închis.

— Vreau să vorbim despre asta, îi spuse el.

— În noaptea asta? întrebă Kennedy.

— În noaptea asta.

— Nu mai poate aștepta?

Rush ridică din umeri – un gest în care erau incluse rănirea ei, a lui, spitalul, întreaga situație nebunească.

— Asta tu decizi.

Kennedy ezită. Dintre toate întrebările pe care el i le-ar fi putut adresa, era dispusă să-i răspundă doar la câteva. Însă trebui să admită că Rush avea dreptul să întrebe mult mai mult. Se uită la ceas: era 9:30 p.m. Noaptea era – grotesc și imposibil încă la început.

— În regulă, spuse ea. Hai să vorbim.

Luară un taxi înapoi spre oraș. Kennedy îi spuse șoferului să oprească la un bar numit Salisbury de pe Upper St Martin's Lane.

Ar fi putut merge pe jos, dar prezența șoferului restrânse conversația, dându-i lui Kennedy timp să se gândească la ce îi va povesti lui Rush.

Băiatul a vrut să facă el cinste. Kennedy îl trimise să găsească locuri libere, să aducă băuturile – o halbă de bere pentru el, un Jack Daniels cu gheață pentru ea – apoi se duse să se așeze lângă el. Alesese o masă într-un colț, stând cu ochii ațintiți spre ușă. Măinile îi tremurau în timp ce dădu pe gât jumătate de halbă cu o înghițitură lungă. Fața lui bumbăcită atrăgea numeroase priviri curioase și deranjante din partea oamenilor de la mesele alăturate.

— Așadar, cum reziști? îl întrebă ea.

Rush se mulțumi să dea din cap. Kennedy pricepu din asta că el încă nu ajunsese la nici o concluzie.

— Ai știut că se va întâmpla așa, spuse el. Parțial. Știai ce va face Wales.

— Habar nu am avut ce avea de gând să facă.

Rush mai sorbi din pahar, apoi puse jos paharul aproape gol.

— Dar știai că este periculos. Că avea o armă. Te îndreptai spre alarmă înainte ca el să fi scos cuțitele. Prin urmare, cred că ai putea să-mi spui ce naiba a fost ce am văzut eu astăzi. Pentru că, în acest moment, mă simt de parcă m-aș scufunda. Nu știu ce mi s-a întâmplat. Era cât pe-acți să mor și parcă mi-ar fi căzut din cer un meteorit în cap sau ceva de genul ăsta. Cam asta pricep eu din tot ce s-a întâmplat, știi?

Kennedy răsuci paharul, făcând ca gheața să se izbească de laturile lui, dar nu avea nici un chef să bea. Stomacul ei era încordat ca un pumn strâns.

— Ești într-o ușoară stare de șoc, spuse ea. Poate că nu ar trebui să începi imediat să lucrezi. Dacă aș fi în locul tău, mi-aș lua câteva zile libere. Ai trecut prin ceva ieșit din comun.

Se uita la ea năucit și amărât.

— Asta vei face tu? Ți vei lua niște zile libere?

— Nu, recunosc Kennedy.

— Nu. Pentru că se ascunde ceva mult mai grav în spatele acestor lucruri, nu-i așa?

— Da.

Ochiul lui sănătos se mări.

— Știam eu. Știam după expresia feței tale. Vreau să-mi spui și mie despre ce este vorba.

— Rush, nu pot face asta.

— Nu poți?

— Mai bine zis, nu vreau. Ai încredere în mine, este mult mai bine pentru tine să nu știi. Dacă nu te apropii mai mult decât ai făcut-o deja.

— Ce înseamnă asta? întrebă Rush.

Kennedy încercă să-și aleagă cuvintele cu grijă, dar se simți stupidă și cu limba legată. Este genul de lucru pe care, odată ce-l afli, pur și simplu nu mai poți sta deoparte. Există consecințe. Își dădu seama după expresia feței lui că vorbise ce nu trebuie.

— Îmi asum răspunderea, spuse el.

— Nu, replică ea. Uite, simt într-adevăr că îți datorez ceva, Rush. Dar nu e vorba despre o explicație, ci despre o avertizare. M-ai întrebat dacă știam cine este Alex Wales.

— Știi?

— Îi cunosc... familia. I-am întâlnit mai înainte și știu cum sunt. Vor căuta să se răzbune pentru ce i s-a întâmplat lui. Pe fiecare dintre cei care s-au aflat în acea sală, imediat ce vor afla cine a fost acolo. Așa că cel mai bine pentru tine este să pleci o vreme, departe de Ryegate House și să aștepti ca lucrurile să se liniștească.

— Și tu chiar crezi că, dacă vor vrea cu adevărat să mă găsească, nu mă vor căuta în continuare?

— Așa e. Bună întrebare, recunosc ea. Te vor căuta.

— Exact. Și mâine tu te vei întoarce direct la asta și te vei apuca de investigație, corect? Heather, nu sunt tâmpit. În orice caz, nu atât de tâmpit pe cât par. Știu că mai sunt lucruri pe care nu le-ai rezolvat. Întrebări care mai așteaptă răspuns.

Kennedy simțea cum i se frânge inima.

— Rush, tot ce am sunt aproape numai întrebări, spuse ea cu o voce care-i trăda exasperarea. Acești oameni au intrat în Peștera lui Aladin și au furat doar o carte. Sau poate că nici nu au furat-o. Poate că au intrat și *au ars* cartea. Poți să-mi găsești o explicație plauzibilă pentru asta? Pentru că eu nu pot. Și asta înainte de partea în care l-am lăsat pe Emil Gassan, pe care-l consider un prieten, să fie înjunghiat – poate chiar fatal – sub ochii mei. Așa că, da, încă sunt angajată. Încă sunt în misiune. Numai că fișa postului tău este puțin diferită de a mea.

— Dar nici măcar nu m-am gândit la așa ceva, spuse Rush.

— Nu? Atunci la ce te-ai gândit?

— M-am întrebat de ce se mai afla acolo Wales. A furat – foarte

bine, a furat sau poate a distrus cartea aceea în urmă cu trei săptămâni. Dacă-și terminase treaba, trebuia să-și ia tălpășița și să dispară.

— Deci?

— Deci treaba nu a fost terminată. S-a întors pentru că avea ceva neterminat și, orice ar fi fost, era destul de important ca el să riște să stea prin preajmă în timpul unei investigații a poliției.

Kennedy ajunsese la aceeași concluzie, dar nu voia să aibă acest gen de discuție cu Rush. Nu voia decât să-l facă să înțeleagă cât fusese de aproape de marginea prăpastiei și că trebuia să aibă înțelepciunea să meargă în direcție opusă.

— Nu ți-ai putea lua concediu?

— Concediu?

Rush pufni disprețuitor.

— Nici măcar nu mi-am terminat perioada de probă. Sunt angajat temporar.

— Atunci, fii temporar, spuse Kennedy. Nu veni mâine la lucru. Dacă îți fac vânt, scutură-te și pleacă mai departe. Ești tânăr. Te vei angaja din nou. Ține-te departe de Ryegate House. Și dacă te întreabă cineva ce s-a întâmplat astăzi acolo, nu răspunde.

— Și dacă sunt de la poliție? întrebă Rush în zeflema.

— Dacă sunt de la poliție, aburește-i. Nu-ți amintești, nu ai văzut, nimeni nu ți-a spus nimic. Ești un amărât de soldat.

— Faci o mulțime de presupuneri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că moartea înseamnă același lucru pentru mine ca pentru tine.

— Moartea înseamnă același lucru pentru oricine, îi răspunse Kennedy cu duritate. Înseamnă că inima ți se oprește, creierul ți se răcește și oamenii încep să se refere la tine ca la „un cadavru”. Nu există o moarte bună, Rush. Doar că unele sunt mai rele decât altele.

Rush bătea cu degetul mare în paharul de bere, evitând să se uite la ea.

— Cel mai bun prieten al meu a murit într-o bătaie cu cuțite la școală, spuse el pe un ton aproape familiar. A fost înjunghiat. Și prima mea iubită s-a sinucis cu somnifere fiindcă tatăl ei vitreg o violase. Mi-a trimis un text de rămas-bun, iar eu nu am reușit să ajung acolo la timp. Probabil că a știut că nu voi reuși, dar, oricum, a scris mesajul. Încă îl mai am. M-am dus la el și eram

gata să-l omor, numai că, atunci când l-am pus la pământ, nu am fost în stare s-o fac. Presupun că nu era în toate mințile.

— Ai pomenit despre vreuna din astea la interviul pentru angajare? îl întrebă Kennedy, laconic.

Rush dădu din umeri.

— Asta a fost de mult.

Ea răsuflă ușurată.

— În regulă, am înțeles. Vrei să-mi spui că ești în temă cu chestiile astea sumbre, de oameni mari. Ei bine, poate că te pricepi la asta. Dacă ești sigur că vrei să știi adevărul, ți-l voi spune.

— Vreau, zise el imediat.

Iar Kennedy îi spuse întreaga poveste – sau cel puțin partea care ținea de ea să povestească.

Începu cu moartea lui Chris Harper, partenerul ei, care-și dăduse sufletul sângerând în brațele ei, după ce fusese înjunghiat de unul dintre cuțitele otrăvite ale Mesagerilor. Îi era greu să-și mențină vocea liniștită. Chiar și după ce trecuseră trei ani, tot îi venea greu să-și amintească.

Vorbi despre Poporul lui Iuda aproximativ o oră. Îi spuse lui Rush despre cum trăiau ca un trib separat de restul omenirii. Despre cum se ascundeau în orașele de pe Pământ, alegând locuri cu o densitate suficient de mare ca să-i ascundă și despre cum își perfecționaseră arta camuflajului, astfel încât au ajuns să nu lase urme în istorie, nici un semn al venirilor și plecărilor lor.

Rush păstră tăcerea cea mai mare parte a timpului, lăsând-o pe ea să vorbească.

— Și ei cred cu adevărat că sunt descendenți ai șarpelui din Rai? o întrebă, după ce ea termină de povestit.

— Pe filiera lui Cain și Iuda, spuse Kennedy.

— Dar șarpele era Diavolul.

Kennedy ridică din umeri.

— Asta-i versiunea noastră. Versiunea lor este că a fost un emisar al adevăratului Dumnezeu, care se află deasupra și în afara Creației. Așadar, Cain este deosebit și toți descendenții lui Cain sunt deosebiți, întrucât Eva a dat naștere unor neamuri întregi de păcătoși și de trântori. Dar ei și-au luat numele de la Iuda, el fiind cel care a făcut înțelegerea cu Dumnezeu în numele lor.

— Și care a fost târgul?

— Trei mii de ani de sălbăticie. În tot acest timp, copiii lui Adam sunt slujitorii Creației lui Dumnezeu. Dar la sfârșitul acestui timp,

credincioșii – adevărații moștenitori ai lui Cain și Iuda – își vor primi răsplata. Care înseamnă totul. Dominația întregii lumi.

Lui Rush îi trebuiră câteva clipe de tăcere ca să asimileze toate astea.

— Trei mii de ani începând de când? întrebă el într-un târziu.

— Ei bine, să spunem că Dumnezeu ar fi trebuit să-și facă apariția acum. Iuda a încheiat pactul cu două mii de ani în urmă, dar data folosită ca punct de referință a fost o mie de ani î.H. Unificarea semințiilor lui Israel, sub regele David. Aceasta a fost piatra din capul unghiului, în ceea ce-l privea pe Iuda. Singurul moment în care toată lumea a știut și nimeni nu se împotriva. Așadar, asta a fost ceea ce el și Hristos au folosit drept punct de referință. Cel puțin, așa spune Evanghelia după Iuda.

— Și au așteptat tot acest timp... medită Rush.

— Încă mai așteaptă. Nu le convine, dar în momentul de față nu prea au de ales. Adevărul este că nu sunt prea mulți. Și trei mii de ani înseamnă mult timp pentru genetica endogamă. Așa că apar în lume când și când. Vreau să spun, unii dintre ei.

Rush o privea cu o expresie nedumerită, prin urmare Kennedy continuă, alegându-și cuvintele cu grijă. Partea asta din poveste aparținea altora. Nu trebuia să povestească ea cum familia lui Leo Tillman a fost răpită de lângă el și cum el a ajuns mai târziu să-și ucidă propriii copii la Dovecote Farm, în Surrey, neștiind cine erau. Kennedy avea de gând ca acest secret, cel puțin, să-l ia cu ea în mormânt.

— Trimiteau femei în lume, ca să rămână însărcinate. Ca să aducă gene noi. Femeile întâlneau bărbați adamici, se căsătoreau și făceau copii cu ei.

— Adamici? spuse Rush cu o grimasă. Ce? Ce înseamnă asta? Noi, restul?

— Da, noi, restul. Și aceste femei, aceste „vase” – *Kelim* – rămân însărcinate de trei ori. Imediat ce al treilea copil este destul de mare pentru a putea călători, ele dispar pur și simplu. Se întorc la tribul lor, luându-și copiii cu ele. Misiune îndeplinită.

— Mă dai gata, protestă Rush. Nimeni nu ar face una ca asta. E o nebunie.

— Să te ocupi de lucrurile astea, spuse Kennedy cu o figură inexpresivă, este ca și cum ai intra într-o altă lume, Rush. Ei au propriile lor reguli. Modul lor special de a vedea lucrurile. Și le merge. Îi împiedică să moară cu toții din cauza unei duble

descendente. Însă orice i s-ar putea întâmpla unei femei singure în lumea largă. O femeie crescută în reclusiune, absolut pierdută în mirajul străzilor. Așa că există ceilalți. Agenți. Cadre operative. Oameni care acționează ca niște îngeri păzitori pentru *Kelim* și, într-o anumită măsură, pentru întregul trib. Li se spune *Elohim*, care în aramaică înseamnă „Mesageri” și dacă li se pare că cineva știe prea multe... ei bine, specialitatea lor este moartea accidentală, dar nu se dau în lături nici de la ucideri directe. Asta a fost Alex Wales.

După ce ea a rămas fără cuvinte, Rush o privi în tăcere, preț de câteva minute.

— Nu știi de ce m-am băgat în toată nebunia asta, spuse el în cele din urmă.

— Ba da, știi, îl contrazise Kennedy. Pentru că astăzi ai văzut un om care s-a sinucis chiar în fața ta și nu-ți poți scoate imaginea asta din minte. Ești în stare să ascuți oricât de multe lucruri nebunești, numai să poți înțelege ceva.

— Ar fi bune la ceva dacă ar funcționa. Dar nu înțeleg absolut nimic. Este o poveste stupidă.

— Da, nu-i așa?

— Dar spui că ți s-a întâmplat ție.

— Și ție, Rush, nu mai departe de azi. Erai în sală. Cu puțin noroc, ei nu vor afla, dar poate că de asta ți-am și povestit. Acum ai putea fi măcar puțin mai paranoic, având în vedere că ai toate motivele să fii.

— Mulțumesc, spuse Rush posomorât. E ceva anume la care ar trebui să fiu atent?

— Ce s-a întâmplat cu ochii lui Wales e ceva ce se pare că li se întâmplă frecvent. Atunci când ucid. Când se gândesc să ucidă. Sau uneori, doar ca răspuns la stres sau la o emoție. Se numește hemolacrie. Plâng cu sânge.

— Iisuse!

— Din cauza drogului pe care îl iau. Este toxic și, în cele din urmă, îi ucide, dar îi face să fie mai rapizi și mai puternici și mai rezistenți la durere. Crede-mă, îți dau mult de furcă până să poți doborî unul din asta.

— După cum ai spus, îi reaminti el, mă aflu în încăpere.

Rămase pe gânduri, uitându-se la paharul gol.

— Dar atunci, de ce nu ne-a omorât pe toți? Mă refer la Wales. Nu i-ar fi fost prea greu.

Kennedy simți greutatea acelei vinovății și fu cuprinsă de un sentiment de stânjeneală.

— Ar fi putut s-o facă, dacă ar fi vrut. Dar cred că nu a vrut să i se pună întrebări. Ei fug de lumină. I-am aruncat momeala asta, sperând că va încerca să scape. Nu mi-a trecut prin cap că se va sinucide pentru a evita să răspundă unor întrebări neplăcute.

Kennedy își luă geanta, se încheie la haină și făcu, în general, acele lucruri care arată că ești pe punctul de plecare. Rush nu băgă în seamă aceste semnale.

— Și ce vom face acum? o întrebă el.

Kennedy se încruntă.

— Acum nu facem nimic, spuse ea. Ne ducem la culcare. Nici unul din noi nu este în formă pentru a lua decizii de viață și de moarte.

Rush râse silit.

— Crezi că va depinde de noi să decidem? Pe bune?

Kennedy se ridică în picioare.

— Cel mai bine este să așteptăm și să vedem ce se va întâmpla, spuse ea. Dacă avem noroc, lucrurile se vor termina aici.

Dar nu va fi așa. Bineînțeles că nu va fi așa. De aceea îi spusese lui Izzy să nu se întoarcă, deocamdată, acasă și îi spusese lui Rush suficient cât să-l facă să fie cu ochii în patru. Nu se terminase. Nu putea să se termine.

Ea și Emil Gassan. Nici o coincidență. Fusesse angrenată în ceva de o forță pe care nu o putea nici vedea, nici defini. Intrase în acest bucluc dintr-un motiv anume și era al naibii de sigur că nu era un motiv al ei personal.

— Vorbim mâine, îi spuse lui Rush. Trebuie să dorm.

— Foarte bine.

— Mai rămâi?

— Mai vreau să beau ceva.

— Ai grijă să te poți întoarce acasă pe picioarele tale, spuse ea. Ne vedem mâine.

Pe când Kennedy se îndrepta spre ușă, el o strigă din nou. Kennedy se uită înapoi peste umăr.

— Ben, spuse el.

Vorbea împleticit și ea nu înțelese nimic.

— Poftim? întrebă Kennedy.

— Benjamin. Ben. Numele meu de botez. Am fost botezat...

— Foarte bine.

Îi făcu semn să tacă.

— Îmi pare rău. E prea târziu pentru asta. Acum, ești Rush.
El oftă adânc.

— Care-i secretul unei glume bune? o întrebă pe Kennedy.

— Momentul în care o spui.

— Exact. De aceea cred că eu sunt una proastă.

Abia avusese timp să sară în trenul spre Piccadilly din Leicester Square, apoi să se urce la Pimlico în ultimul tren care mergea spre sud.

Picioarele lui Kennedy erau grele și încă nu se hotărâse unde avea să doarmă. Noaptea precedentă, patul lui Izzy fără Izzy în el, totul părea o planetă străină. Dar bănuia că al ei va părea un cavou.

În cele din urmă, optă pentru cel al lui Izzy gândindu-se că măcar patul era făcut și putea să se arunce direct în el. Dacă va reuși să adoarmă era o întrebare la care va răspunde la timpul potrivit.

Deschise ușa și pași înăuntru, întrebându-se pentru o clipă de ce cheia se răsucise în broască mai ușor decât de obicei.

Când se opri în prag, văzu că ușa de la salon, din fața ei, era deschisă. Știa că o lăsase închisă de dimineață, așa că acum știa de ce broasca nu opusese rezistență.

Să rămână sau să fugă? Un profesionist nu i-ar fi dat în nici un caz vreo șansă să o ia la fugă, iar dacă era un spărgător întâmplător – Doamne-ajută – poate că l-ar fi putut prinde. Căută în geantă spray-ul cu piper.

Brațele îi fură blocate la spate, mâinile fiindu-i prinse lateral. Ceva îi era apăsător pe față și, deși se lupta din răspuțuri să nu inhaleze, căzu fără cunoștință înainte de a-și da măcar seama despre ce substanță era vorba.

Revenea la viață pe bucățele, mult mai încet decât plecase.

La început, Kennedy auzea sunete: lente, discrete, având mai degrabă tonalități de bas. Nu cuvinte propriu-zise – și continuau să nu devină cuvinte, oricât de mult se concentra ea asupra lor.

Apoi, ceva acru, pe jumătate miros, pe jumătate gust, țâșni de peste tot și de nicăieri, din jurul și dinăuntrul ei. Ea se poticni.

— *Mistakh he. He met e'ver.*

— *Ne riveh te zi'et. Hu vihel veh le tzadeh.*

Simți cum niște degete o prinseră de cap și de umeri, încercă să se ferească, dar reveniră din lateral. Stomacul i se strânse, trimițând un val peristaltic prin tot trupul. Vomită ușor și simți un lichid cald curgându-i pe buze și pe limbă.

O pânză sub obrazul ei, sub trupul ei. Moale și răcoroasă. Alunecă ușor când se mișcă. Se afla întinsă pe un pat.

Îi apăru un punct luminos, mai mult sau mai puțin în centrul câmpului ei vizual. Punctul se mări și percepui o mișcare în fața lui și de-a curmezișul.

— Mă auzi? Auzi ce vorbesc cu tine?

Vocea unui bărbat, profundă și blândă.

Kennedy făcea pe moarta, în timp ce își aduna cu grijă amintirile recente, într-un soi de ordine secvențială. Scările. Ușa. Patul. Nu, îi lipsea o verigă. Cineva care se mișca în spatele ei, mâini care-i țineau mâinile, batista apăsată pe față. Și apoi patul. În regulă.

Nu era în regulă deloc.

— Cred că e trează.

O altă voce, nu mai aspră, dar mai searbădă, lipsită de afecțiune: o voce care o speria într-adevăr, date fiind motivele ascunse pentru care se afla întinsă pe un pat și, de fapt, pentru care fusese atacată.

— Atunci, hai să începem odată.

Din nou era atinsă de niște mâini. Se simțea prea slăbită și prea rău ca să poată opune rezistență în timp ce era răsturnată înapoi pe spate, iar mâinile îi erau smucite deasupra capului. Ceva se închise cu un clinchet la încheietura mâinii stângi. Se auziră un

țăcănit și un răcâit metalic, apoi un *clac*, ceva o mușcă de încheietura dreaptă, destul de tare și pe neașteptate, încât o făcu să tresară. Când încercă să-și îndoaie picioarele, constată că-i fuseseră deja imobilizate. Era legată în pat, cu mâinile și picioarele desfăcute și complet lipsită de apărare.

— *Ni met venim, ye sichedur.*

— *Nhamin.*

Dacă limba asta, ce-o fi fost ea, era cea vorbită de agresori, Kennedy se întrebă pentru o clipă de ce o dăduseră pe englezește. Răspunsul îi veni imediat: „Să începem” era ceva ce trebuia să audă ea ca să se sperie. Faptul că pricepu șiretlicul o făcu să se simtă puțin mai în largul ei.

Deschise ochii. Se părea că nu mai avea nimic de câștigat prefăcându-se în continuare leșinată.

Surpriza cea mai mare – deși nu ar fi trebuit să fie nici un fel de surpriză – era că se afla în dormitorul lui Izzy. Probabil că nu lipsise de acasă prea mult și nu vedea nici un rost ca agresorii să o atace la ea în apartament, pentru ca apoi să trebuiască să o ducă în alt loc. Cu toate acestea, ambianța familiară i-a accentuat perplexitatea și groaza față de ce avea să se întâmple.

Nu erau decât doi dintre ei – cei pe care îi deosebise deja după voci. Amândoi erau tineri, dar unul era foarte tânăr, poate încă adolescent sau avea cu puțin peste douăzeci de ani. Era zvelt, frumos, cu umeri lați, păr negru, mustață tăiată scurt, elegant și purta barbă.

Celălalt era mai voinic și mai butucănos, cu o față rotofeie, ca un bebeluș. Tot păr negru, dar tuns scurt, într-un stil ciudat, retro, cu cărare într-o parte.

Amândoi erau îmbrăcați în costume din pânză groasă, de culoare gălbuie și amândoi aveau paloarea caracteristică tribului lui Iuda, care-și petrecea majoritatea timpului în subterane. O priveau cu o solemnitate intensă – însoțită, în cazul bărbatului mai voinic, de un oarecare dezgust.

— Îți vom pune câteva întrebări, domnișoară Kennedy, îi spuse amabil bărbosul.

Deloc surprinzător, el era cel cu vocea atrăgătoare, cultivată. *Polițistul cumsecade*, se gândi Kennedy. Dar ea nu avea de gând să-i acorde încredere în această situație.

— În legătură cu misiunea pentru care ai fost chemată la British Museum și cu evenimentele din această după-amiază.

Kennedy nu răspunse nimic. Își răsuci capul, uitându-se în sus și în jos, să vadă ce-i făcuseră. Avea mâinile încătușate – cu o singură pereche de cătușe prinse de tăblia din fier forjat a patului. Cătușe roz, îmblănite: un instrument de bondage. Picioarele erau blocate în poziție deschisă de un soi de bară de priponit. Dar era complet îmbrăcată. Nu-i scosese nici măcar haina. Semnalele amestecate erau derutante. De ce să o pregătească de viol și apoi să se oprească la jumătatea drumului?

— Nu știu... despre ce... vorbiți, bolborosi Kennedy.

Gura și bărbia îi erau încă înțepenite de la anestezic și îi venea greu să articuleze cuvintele. În orice caz, părea o idee bună să-i lase să vină spre ea.

Huiduma trase o înjurătură pe care ea nu o înțelese. Băgă mâna în jachetă și scoase un cuțit. Lui Kennedy i se strânse inima când îi văzu forma asimetrică, linia curbata, acolo unde lama ar fi trebuit să se îngusteze până devenea un punct și coada boantă, grosolană, din exact același material ca și lama, servind drept mâner. Din nou, sica.

Acești bărbați erau Mesageri – asasinii profesioniști ai tribului lui Iuda.

Huiduma apăsă cuțitul pe obrazul lui Kennedy.

— Ascultă-mă, jigodie, spuse el printre dinții încleștați. Cum ne torni o minciună, cum te-am tăiat. Cum nu răspunzi imediat, cum te-am tăiat. Ori de câte ori n-o să-mi placă răspunsul tău, te-am tăiat. Și când nu mai am întrebări de pus, ți-am luat gâtul.

— Samal.

Tânărul vorbise blând, însă tovarășul lui se încordă imediat și se uită la el, stabilind pentru Kennedy chestiunea – care până atunci rămăsese deschisă – a ordinii în care va fi trasă de limbă. Făcu un gest și huiduma îndepărtă cuțitul de pe fața lui Kennedy, coborându-l spre el. Polițaiul cel bun l-a surclasat pe polițaiul cel rău.

Tânărul se așează lângă ea pe pat, făcându-și loc aproape politicos și se uită drept în ochii ei. Zâmbi – dar zâmbetul era mult mai îngrijorător decât ferocitatea huidumei. Era zâmbetul cuiva atât de sigur de propria corectitudine, încât vinovăția sau rușinea nu l-ar fi putut vizita nici o clipă.

— Numele meu este Abydos, îi spuse. Și bărbatul acela, cu cuțitul, este prietenul meu, Samal. Samal este un om care – după cum poți vedea din comportamentul său – nu se dă în lături de la o

muncă neplăcută. Dar în ciuda a ceea ce-a spus, eu voi fi acela care îți va pune întrebările. Și îi voi permite lui Samal să-ți facă rău numai dacă îmi forțezi mâna. Asta dacă mă vei face să cred că, rănindu-te, ne vei spune mai multe sau nu ne vei minți. M-ai înțeles? Dacă vei coopera, vei suferi mai puțin. Și când va veni sfârșitul, va veni mai rapid și mai ușor.

Bărbatul făcu o pauză, ca și cum se aștepta ca ea să-i răspundă. Cum Kennedy nu spuse nimic, el vorbi mai departe.

— În afară de asta, îți pot oferi și o consolare pe viitor. La momentul oportun – doar cu o mică scenografie – moartea ta va părea un joc sexual care a scăpat de sub control. Dar dacă ne spui adevărul, fără sufleor, înainte de a pleca îți vom scoate aceste... — gesticulă, zâmbind scurt, jenat — ... accesorii și te vom lăsa cu hainele pe tine. Nu vei fi dezonorată.

— Da, dar tot moartă voi fi, spuse Kennedy. Nu-mi place să par nerecunoscătoare, dar... știți...

Descoperi că o durea gâtul când vorbea și vocea ei suna ca un croncănit agasant.

Tânărul ridică din umeri.

— Ești o femeie inteligentă, zise el. Nu ar avea nici un rost să-ți promit că te voi lăsa în viață. Amândoi știm că aș minți și atunci nu ai mai crede nimic din ce ți-am spus.

Kennedy își linse buzele uscate și mormăi ceva încet și din adâncul gâtului. Când tânărul se aplecă politicos înainte, încercând să-i prindă cuvintele, îl scuipea în ochi. Era tot disprețul pe care-l adunase, dar își dădu seama din oroarea și dezgustul de pe chipul lui că reușise.

Bărbatul scoase o batistă și-și șterse obrazul.

— Ei bine, spuse el, strâmbându-se, poate că m-am înșelat. Poate că va fi imposibil, la urma urmelor, să purtăm această conversație în termeni raționali.

Privi spre celălalt bărbat, care stătea pregătit, cu pumnalul în mână.

— Samal, ia-i un deget.

Huiduma se aplecă peste ea. Expresii contradictorii – nerăbdare, șovăială, teamă, ură – toate i se puteau citi pe chip.

— Voi vorbi, spuse Kennedy repede. Nu e nevoie să mă tăiați. Vă spun tot ce vreți să știți.

Abydos făcu un gest și Samal se opri din nou. Nici măcar nu o atinsese și părea ușurat că nu fusese nevoie, deși Kennedy

observase cât de ușor mânuia el cuțitul. Era sigură că mai ucisese înainte. Era la fel de sigură și că torturarea nu-l îngrozea câtuși de puțin. Pe fața lui nu se vedea nici urmă de milă, iar dacă se vedea ceva, era o ură viscerală față de ea. Pe neașteptate, se zbătu în cătușe și-și lăsă degetul arătător, ca din întâmplare, să atingă dosul palmei lui Samal. Bărbatul sări de parcă ar fi fost înțepat.

Femeile, se gândi Kennedy. Ți-e frică de femei.

— Foarte bine, spuse Abydos. Să începem cu după-amiaza de astăzi. Ai convocat o întrunire, la Ryegate House. Ce s-a petrecut acolo?

Kennedy își linse buza uscată și se strădui cât putu de mult să-și mențină un ton calm.

— Am acuzat un bărbat, Alex Wales, de furt.

— Furtul a ce?

— Al unei cărți.

— Numele cărții.

Abydos accentua cuvintele cu atâta precizie, încât Kennedy ezită, precaută. Știa cât de important era cuvântul scris pentru Poporul lui Iuda. De fapt, li se spusese la seminariile de antiterorism de pe vremea când încă era polițistă că același lucru era valabil pentru toți fanaticii religioși. În concepția unui fundamentalist, cuvântul era literalmente trup și orice vătămare sau lipsă de respect față de el reprezenta un atac direct asupra capului lui Dumnezeu.

Așa că, dintr-un instinct pe jumătate exploatat, Kennedy minți.

— Nu am fost capabili să descoperim asta, spuse ea. Știam doar că fusese o discrepanță. Că una dintre cutiile din acea încăpere era ușoară. Ceva fusese furat de acolo.

— Și ai știut că Alex Wales o furase.

— Da.

Din nou, măcar atât lucru trebuiau și ei să afle. Agentul lor, celălalt membru al celei lor, nu raportase – dispăruse din peisaj. Moartea lui avea să fie anunțată la știri cât de curând, dacă nu se și anunțase deja. Nu i-ar fi fost de folos să mintă.

— Cum ai știut? o întreabă Abydos.

Kennedy reuși să încropească o explicație. Datele asemănătoare din dosarele personale. Ipoteza omului din interior. Coincidența morții lui Silver.

— Foarte bine, încuviință Abydos, parcă era profesor sau un preot care o catehiza. Și l-ai acuzat de toate astea pe el. Pe Wales.

— L-am interogat. Da.

— Cum a răspuns el?

— Nu a răspuns. A refuzat să răspundă la toate întrebările mele. Și când l-am încuiat în cameră și am chemat poliția, s-a sinucis cu propriul cuțit.

Samal scoase un sunet din fundul gâtului, un geamăt tânguitor. Abydos se uită la el și-l admonestă pe limba aia a lor.

— *Ne eyar v'shteh. De beyoshin lekot.*

Cu siguranță, semăna mult cu afurisita aia de aramaică a Poporului lui Iuda.

— *Ma es'irim shnd ekol*, răspunse Samal, cu fața îndurerată și imploratoare ca a unui câine bătut.

Abydos i-o retează scurt, cu un gest poruncitor. Apoi se întoarse spre Kennedy, ca și cum nu ar fi fost întrerupt.

— Dar nu ține, îi spuse. Ești foarte atentă când spui „*Eu* am făcut asta” și „nu a vrut să-mi răspundă”. Ca și cum în încăpere erați numai voi doi. Dar nu erați. Te rog să ne spui cine mai era acolo.

Kennedy își dădu seama, șocată și cu o senzație bruscă de răceală, că ăsta – toate astea, tot ce i se întâmpla ei acum și ce urma să i se întâmple – fusese motivul pentru care Alex Wales nu o ucisese atunci când avusese ocazia. Odată ce-și hotărâse propria moarte, era esențial să o lase pe Kennedy în viață pentru a putea fi interogată de acești oameni.

— Am crezut că Wales ar putea vorbi mai ușor dacă eram singură cu el, spuse ea.

Vocea ei era spartă, avea un sunet hârșăit, subțire și Kennedy nu avea ce să facă în privința asta.

— Nu, zise Abydos. Nu cred.

— Acesta este adevărul.

Se așternu o tăcere prelungă.

— Vă întreb iarăși, domnișoară Kennedy. Cine mai era acolo? Spune-mi și crucea-ți suferința.

— Acesta este adevărul, spuse ea din nou.

— Bine, încuviință Abydos.

Îi făcu semn din cap lui Samal.

Kennedy își făcea curaj, dar cunoștea destule despre tortură ca să înțeleagă că, oricât s-ar fi pregătit dinainte, era inutil odată ce se trecea la acțiune.

Se gândea că, poate, bărbatul avea nevoie de câteva momente

să-și adune curajul, dar el își înfipse cuțitul în mâna ei stângă, atingându-i degetul și înfigându-l până la os. Kennedy deschise gura să țipe. Abydos, care se aștepta la asta, îi băgă o bucată de pânză – o batistă, poate – adânc pe gât. Țipătul deveni un chiot șters, mai degrabă o vibrație decât un sunet. Bărbatul o privi îndeaproape, cu un ochi clinic, în timp ce ea se zbătea și bolborosea în căluș.

— Din nou, spuse el.

Samal coborî lama cuțitului și Kennedy fu cuprinsă de spasme, panică și teroare inutile, care-i blocau orice gând rațional.

Însă cuțitul nu a atins-o, fiindcă cei doi bărbați înghețară la auzul unui zgomot neașteptat, absurd și ciudat, afară din cameră. Cinci bătăi puternice, în succesiune rapidă: ta-ra-ta-ta-ta.

— Izzy?

La celălalt capăt al holului, se auzea vocea unei femei, tânără și ușor neliniștită – era de la ușa de la intrare.

— Iubito, ești acasă?

Abydos răspunse ceva mai repede decât Kennedy și această mică diferență fu crucială. În timp ce ea își încorda corpul pentru o mișcare suficient de violentă pentru a-l avertiza pe noul pasager, el o strânse cu putere de încheietura mâinilor și-i murmură lui Samal un singur cuvânt.

— *Rishkert.*

În acel moment, picioarele lui Kennedy se ridicau pentru a se da jos din pat, dar Samal îi prinse gleznele în aer și o forță să le coboare din nou, încet și fără putință de a-i rezista. Kennedy nu putea face alt zgomot decât fâșâitul corpului ei peste cearșafuri.

— Izzy, ești acolo?

Glasul părea puțin îngrijorat și trist.

Ușa nu era încuiată...

Abydos îi aruncă lui Samal o uitătură cruntă și Samal își întoarse fața de parcă s-ar fi ferit de o palmă.

Pașii din hol se apropiu tot mai mult.

— Izzy?

De-acum, oricine ar fi fost, trebuie că văzuse dâra de lumină pe sub ușă. Dar nimeni nu dă buzna în dormitorul cuiva neinvitat. Nimeni nu ar fi atât de nebun, de obraznic sau de bădăran ca să facă așa ceva, doar dacă nu avea certitudinea unei invitații deschise.

Clanța ușii se răsuci și se întredeschise un milimetru.

— Biiineee...

Vocea se schimbase de la tatonare la ironie, deși mai păstra o umbră de nesiguranță.

— Dacă ești cu cineva, îți dau zece secunde să vă băgați sub cearșaf. Nouă... opt... șapte... ce-o fi o fi.

Ușa se deschise larg și o tânără – o femeie *foarte* tânără – păși în încăpere. Nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece ani și, deși panicată la culme, o parte din mintea lui Kennedy găsisese timp să fie mirată și indignată.

Doamne, Izzy.

Femeia purta blugi și un tricou alb – simplu, chiar decolorat – și ghete negre militarești care nu se mai purtau de mult, așa că,

probabil, erau un accesoriu retro. Avea părul tuns scurt, brunet și cârlionțat, ochii violeti și chiar atunci se făcuseră mari cât cepele pentru că, indiferent ce s-ar fi așteptat să vadă, ce vedea în realitate erau doi bărbați înmărmuriți și o femeie legată, iar Samal se ridicase și făcu o piruetă pentru a ajunge în fața ei, acum cu un pistol în mână (care înlocuise cuțitul – când se petrecuse asta?), ținând direct spre ea.

— Eu... eu.... Îngăimă ea. Eu tocmai...

— Intră în cameră, spuse Abydos. Vino. Nu-ți vom face rău.

Vocea lui era fermă, dar avea un ton liniștitor, lent, sacadat chiar. Nu schiță nici o mișcare în direcția ei, dar o privea ținând.

— Intră, altfel femeia asta va muri.

Fata privea când la Abydos, când la Samal, apoi la pistol. Fața ei era aceea a unei victime traumatizate, în stare de șoc. *Fugi*, spunea Kennedy în gând, încercând să o rostească și cu voce tare, dar singurul sunet care străbătea prin căluș nu era decât un horcăit disperat, aproape surd.

— Vino înăuntru, spuse Abydos, cu aceeași voce politicoasă. Închide ușa.

Fata făcu un pas. Cel puțin, piciorul ei păși înainte, dar restul corpului rămăsese înțepenit în pragul ușii.

— Mama știe că sunt aici, spuse ea, dar pe un ton care urca, de parcă ar fi rostit o întrebare sau o rugămintă.

— Foarte bine, spuse Abydos. Foarte bine. Închide ușa.

Fetei, însă, parcă îi dispăruse forța motrice.

— Eu nu voiam decât... spuse ea. Voiam să-i dau lui Izzy cărțile înapoi.

Ținea în mână ceva ce, până atunci, Kennedy nu observase: culori sclipitoare, țipătoare, cu un luciu atât de puternic, încât lumina lămpii păru pentru o clipă că aruncă semnale Morse.

Era o revistă porno. *Liga Tușișurilor*. Pe copertă erau două femei aproape goale, pelvis strivit peste pelvis, corpul uneia fiind răsucit în mod ridicol, pentru a-și expune cât mai vizibil sânii uriași.

— Vreți să vedeți? întrebă fata, arătând-o.

Samal se îndepărtă de imagine de parcă ar fi văzut un șarpe. După care, se petrecură o serie de lucruri imposibile, într-o secvență rapidă.

De sub revistă, care se întoarse subit în mâinile fetei, țâșniră două fire strălucitoare care îl loviră pe Samal drept în piept.

Se auzi un sunet ca un ticăit de ceas, dar prea rapid și prea

tare. Samal se dădu înapoi greoi, mergând cu spatele prin cameră, cu pași mici, săltăreți, până se izbi cu umerii de perete. Alunecă de-a lungul lui, cu un horcăit agonizant.

Între timp, Abydos se întinse după o armă de-a sa, dar tânăra aruncase revista porno și pistolul cu electroșocuri, consumat și făcu un salt peste pat ca la o cursă cu sărituri, repezindu-se la fața lui și cărându-i o ploaie de pumni rapizi și biciuitori, ceea ce-l forță să-și folosească ambele mâini pentru a se apăra.

La început, ambele mâini erau suficiente, însă fata se agita încontinuu, făcând pași înainte și înapoi, fluturându-și mâinile neastâmpărate în toate direcțiile, ca suveica pe un război de țesut, împingându-l pe Abydos. La un moment dat, el pară două lovituri joase, lăsându-și trunchiul fără apărare. Fata înaintă și îi dădu un cap în figură.

Abydos se clătină înapoi, orbit de durere, iar fata făcu o piruetă, răsucindu-și piciorul stâng cu o grație de balerină, lovindu-l în cap din lateral, cu un pocnet surd. El căzu în genunchi, după care se prăbuși cât era de lung.

O mișcare mai aproape de ea îi distrase atenția lui Kennedy. Samal băjbâia după pistolul care-i căzuse. Acționând din simplu instinct, Kennedy se răsuci în pat și-l lovi în cap cu picioarele. Apoi își ridică genunchii, astfel încât bara îl izbi drept în gât.

Dacă nu ar fi fost amețit de la pistol, ar fi ripostat atacului stângaci într-o clipită. Dar așa, a trebuit să se lupte câteva secunde cu toată greutatea lui Kennedy, înainte de a o sălta cu totul și de a o azvârli cât colo. Între timp, fata traversă camera din nou, smulgând *en passant* veioza de pe noptiera lui Izzy. Nici măcar nu încetini să se uite la veioză, așa i se păru lui Kennedy, dar postamentul din inox, greutatea și mărimea erau exact ce îi trebuia ei. O răsuci la spate ca un jucător de popice, apoi o învârti în sus, chircindu-se sub ea și o trimise cu o forță uluitoare drept în bărbia lui Samal. Lovitura îl săltă câțiva centimetri de la pământ și-l trânti lat pe spate, pe podeaua dormitorului, care se zgudui sub greutatea lui.

Fata îl ocoli cu grijă. Huiduma era în continuare inconștientă. Se rostogoli pe o parte, încercând să se ridice din nou. Fără grabă, dar cu o precizie clinică, ea îi mai aplică trei lovituri crâncene în ceafă, care-l înfipseră în covorul lăptos al lui Izzy ca un ciocan care bate un cui într-o scândură. După o clipă de gândire, îi mai aplică o lovitură. Apoi, în sfârșit, lăsă veioza jos și-și mișcă mâinile care o

duratione puțin din cauza strânsorii prea puternice.

Într-una din aceste ultime clipe de groază, Kennedy intrase într-o criză respiratorie atât de profundă și neașteptată, că aproape înghițise batista lui Abydos. Acum se sufoca. Se zvârcolea în pat, încercând să înghită aerul care-i lipsea.

Fata cerceta cele două corpuri prăbușite cu un interes liniștit, detașat, până când, în cele din urmă, observă suferința lui Kennedy. Lăsa veioza jos și își vârî mâna în gura lui Kennedy ca să pescuiască batista de un colț care se mai vedea încă.

Kennedy respiră adânc, tremurând, scoțând – când dădu drumul aerului afară – niște suspine găjâite, ca urmare a șocului.

— Ești bine, îi spuse fata, exact pe același ton folosit de Abydos cu câteva clipe mai înainte. S-a terminat. Dar trebuie să pleci.

— Cine... șuieră Kennedy... ești... tu?

— Sunt Diema, spuse fata simplu.

Îl scotocea pe Samal prin buzunare, apoi pe Abydos, după cheie, dar Kennedy nu făcu legătura până ce nu văzu, până ce fata nu-i scoase cătușele de la mâini și bara de la glezne.

— Trebuie să pleci de-aici, îi spuse ea în timp ce desfăcea cătușele. Bărbații ăștia au venit aici singuri, dar vor mai fi și alții. Probabil cât de curând.

Kennedy se ridică și începu să-și maseze mâinile și brațele amorțite. Se uită la Samal, temându-se, în ciuda a ceea ce văzuse, în ciuda a ceea ce-i spunea rațiunea, că s-ar putea ridica să o atace din nou.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg, spuse ea, când deveni sigură pe vocea ei. Cine ești tu? De ce m-ai ajutat? Ești, într-adevăr, prietenă cu Izzy?

Fata îi aruncă o privire scurtă, ușor mirată.

— O prietenă a iubitei tale? Nu fi ridicolă. Ascultă doar ce-ți spun. Găsește-ți un loc pe care ei să nu-l știe. Apoi alt loc și un altul. Mută-te mereu. Schimbă-ți obiceiurile. Nu le ușura munca.

Poliția, se gândi Kennedy. *Trebuie să chem poliția.*

Noptiera se răsturnase și telefonul zăcea pe jos. Kennedy se întinse după el, dar fata își puse piciorul pe încheietura mâinii ei, înainte de a apuca să-l ia. Se lăsa cu toată greutatea pe mâna lui Kennedy, ceea ce o făcu pe aceasta să deschidă larg gura de durere.

— Nu, spuse fata.

Țintuită locului, Kennedy se uita în sus la ea. Figura fetei,

calmă și detașată, în ciuda violenței la care tocmai participase, avea o expresie încruntată ce nu lăsa loc de negocieri.

— Tu știi cine sunt eu? o întrebă pe Kennedy. De unde am venit?

Kennedy răspunse printre dinții încleștați.

— Nu, habar n-am.

Fata aruncă o privire scurtă către corpurile de pe podea, apoi se întoarse spre Kennedy.

— Din același loc de unde au venit și ei. Și noi toți am jurat să păstrăm secretul asupra acelui loc. Așa că știi ce-ar trebui să-ți fac dacă pui mâna pe telefon și suni.

Își trase piciorul înapoi. Kennedy își îndoi ușor degetele de la mână. Durerea era insuportabilă și abia le putea mișca, dar nu se rupsese nici unul.

— Gândește-te la asta, spuse fata. Bărbații aceștia au venit aici ca să te interogheze și apoi să te omoare. Au dat greș, așa că vor fi trimiși alții. Presupunând că le-ai fi spus autorităților, mă îndoiesc că ți-ar fi putut fi de mare ajutor. Le-ar fi venit greu și să te creadă. Acum pleacă. Lasă în urmă tot ce nu ai nevoie. Gândește-te unde mergi. Cu cine vorbești. Indiciile pe care le lași în urma ta. Pentru că vor fi oameni care vor merge pe aceste urme, oameni care se pricep foarte bine la ceea ce fac.

— Așadar, nu ar trebui să mă întorc la Ryegate House? o întrebă Kennedy. Este un avertisment?

Încruntarea fetei se accentuă. Se uită la Kennedy de parcă ar fi fost nebună.

— Bineînțeles că trebuie să te duci. Să-ți termini misiunea incredințată. Să găsești cartea și să faci ce trebuie făcut. De ce crezi că mi-am pierdut vremea urmărindu-te? De ce altceva meritai să fii salvată?

Se răsuci pe călcâie și plecă, călcând în picioare revista porno, cu tot disprețul.

În Scoția, patru funcționari dați dispăruți au fost găsiți morți. Moartea lor reflectă moartea a patru dintre cei doisprezece apostoli ai lui Iisus: Matei (împuns cu o sulită, în cazul de față o sulită sportivă), Tadeu (bătut cu un pietroi până și-a dat duhul), Iacob (decapitat) și Petru (crucificat cu capul în jos). Poliția scoțiană clasifică aceste crime ca fiind provocate de ură.

În Umbria, un viaduct se prăbușește. Mașinile cad ca o ploaie torențială într-o strâmtoare abruptă, la capătul căreia se află o altă șosea, împânzită de un trafic aglomerat. Sunt ucise două sute de persoane.

În California, orice animal cu sânge cald de la o grădină zoologică din San Diego moare după trei zile, prezentând simptome similare cu ale virusului Ebola. Când agenții virali sunt izolați, se constată că sunt diferiți pentru aproape fiecare specie în parte, creați individual sau adaptați pentru toleranță maximă. Păsările pur și simplu au dispărut într-o dimineață, ușile coliviilor fiind găsite larg deschise. Căutările întinse pe toată suprafața statului nu au găsit nici măcar una.

În Beijing, structura Porții Tienanmen a slăbit într-un mod care sfidează orice analiză, dezintegrându-se în mai multe blocuri masive de piatră, care strivesc un grup de turiști germani și trei studenți care mergeau la facultate pe biciclete. Trupurile sfărtecate sunt adunate în găleți, provocând proteste din partea rudelor față de manipularea insensibilă a rămășițelor celor dragi.

Șapte tineri speologi din Auckland intră într-o peșteră de începători cu o adâncime maximă de șapte metri. Toți sunt găsiți morți, din cauza unei depresurizări severe și a emboliei arteriale, caracteristice scufundărilor la o mie de metri, urmate de o revenire instantanee la suprafață.

Valurile se răspândeau pe tot globul. *Dar aceasta este o metaforă greșită*, cugeta Ber Lusim. Valurile devin din ce în ce mai slabe, cu cât se îndepărtează mai mult de sursă. Asta însă – observă el cu o oarecare plăcere – seamănă mai degrabă cu un tsunami sau cu un curent care-i târăște din ce în ce mai mult pe înotătorii neprevăzători, în siajul lui invizibil și ucigător.

Nu că ar fi savurat suferința și dezintegrarea spre binele lor. Odată, poate. Puțin. Dar nu mai era acel om, nu mai era de mult, pur și simplu Demonul. Cuvintele profetului îi schimbaseră esența, dar fără a-i modifica traiectoria nici cu o fracțiune. Făcea aceleași lucruri pe care le făcuse dintotdeauna, mortificând trup și suflet, dar acum, acțiunile lui căpătau un alt înțeles. Acesta era miracolul lui Shekolni și dovada suficientă că avea legături cu divinul.

Profetul își găsi vechiul prieten stând pe patul de campanie din cazarmă. Camera era la fel de goală precum chilia unui călugăr, așa că nu avea nimic pe ce să se așeze. Ușor și degajat, Shekolni se așează pe pardoseala din piatră, în fața lui Ber Lusim.

Ber Lusim citea, dar acum sări în picioare, poftindu-l pe Shekolni să stea pe pat – însă acesta refuză, dând din mână. Ber Lusim își relua locul, închise cartea și o puse deoparte. Era *cartea*, desigur: cartea care devenise punctul central al vieților și aspirațiilor lor, stânca lor de salvare și coordonatorul lor neînduplecat.

— De ce ești așa de îngândurat, Ber Lusim? îl întrebă profetul. Ai apăsător pe trăgaci și, acum, glonțul a pornit în lume. Nu-i poți schimba zborul.

Ber Lusim ridică din sprânceană.

— Aceste lucruri țin de domeniul meu, nu de al vostru, Sfinte. Și nu sunt sigur că sunt de acord. La un glonț, după cum spuneți, te gândești și ai toată grija înainte de a-l trage. După aceea, nu poți decât să te uiți și să vezi ce se întâmplă.

— Și? Nu asta facem noi?

— Iertare, Sfinte, dar ce facem noi seamănă mai degrabă a tortură. O serie de intervenții atente și scrupuloase pentru a atinge un efect cumulativ.

Shekolni zâmbi.

— Și asta te face să te încrunți? Vrei să te răzgândești?

— Nicidecum! Ber Lusim era șocat de aluzie. Tortura este o chestiune în care sunt versat. Nu am nimic împotriva planului, încerc doar să-l înțeleg.

Ber Lusim se uita la Shekolni, acolo în întunericul chiliei, luminat doar de flăcările a trei lumânări care ardeau într-o fîridă de lîngă pat. Umbrele îi acopereau fața profetului ca un văl, nelăsând să i se citească expresia de pe chip.

— Te gândești vreodată la copilăria noastră? îl întrebă el într-un târziu.

Când erai un simplu om, voia să spună. Când încă mai existau mistere pe care nu le puteai pătrunde. Dar el nu rosti cu glas tare aceste lucruri. Era important să dai dovadă de tact și smerenie atunci când aveai de-a face cu divinitatea încarnată.

Profetul râse.

— Nici nu eram în viață în acele timpuri. Nu mi le amintesc absolut deloc. Viața mea a început din ziua în care am avut prima viziune. Nimic dinainte de asta nu are vreun sens pentru mine.

Ber Lusim dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, deși afirmația arăta cât de diferiți erau cei doi bărbați. Amândoi, prin naturile lor violente și prin forța voinței lor, se însemnaseră cu destine ciudate. Dar, în timp ce Ber Lusim îmbrățișase violența, împodobindu-se cu ea, Shekolni o deschise ca pe o ușă, trecând prin ea într-un loc necunoscut.

— Copiii sunt cruzi, murmură Ber Lusim.

Se gândea la el însuși – primele sale experimente cu limita de suportabilitate a durerii celorlalți, ceea ce îi permisesese să se cunoască pe sine.

— Toți bărbații sunt cruzi, spuse profetul. La fel și toate femeile. Dacă nu am fi, nu am avea nevoie de Dumnezeu.

Se ridică din nou în picioare. Mișcările sale erau, în mod straniu, ale unui om bătrân, deși diferența dintre vârsta lui și cea a lui Ber Lusim nu era de nici o lună. Poate că mantia sfințeniei era mai grea decât își imaginau oamenii obișnuiți.

— Este important să înțelegi, spuse el. Să am un model mental pentru acțiunile cuiva, care să ia totul în considerație și să aibă răspunsuri pentru toate obiectiile. Am de gând să le țin o predică tovarășilor tăi de arme. Ar trebui să vii și s-o asculți și tu.

— Vă invit să vă gândiți la un miracol, spuse profetul, cuvintele lui rostogolindu-se prin sala imensă ca niște obiecte fizice, fiecare legănat într-un mănunchi de ecouri.

O sută de bărbați îl priveau și-l ascultau, nerăbdători să primească o revelație, imuni la slăbiciuni și îndoială.

— Miracolul nașterii.

— Nici unul dintre voi nu aveți nici soții, nici copii. Nici unul dintre voi nu veți avea vreodată, nu din slăbiciune sau din pricina propriului eșec, ci a accidentului din istorie și a Planului inalterabil. Dar vă asigur că nașterea, văzută de aproape, este un lucru foarte urât. Mama, în durerile nașterii, umple aerul cu țipetele ei – cu urlate și behăituri animalice. Uneori își pierde

controlul intestinelor. Când, în sfârșit, apare nou-născutul, este acoperit de mizeria din rărunchii mamei sale și cel mai adesea cu sângele ei. Abia dacă arată ca o ființă umană, atunci când este ridicat în brațe. Ca să fie ființă umană, trebuie să fie curățat. Ca să fie ființă umană, trebuie să respire. Ca să fie ființă umană, trebuie să fie separat de pânțele care l-a purtat și l-a hrănit. Eliberat printr-o tăiere de cuțit. Doctorul care manevrează cuțitul vede oare gloria, sau vede șiroaiele și mizeria sângelui? Miroase el tămâie sau excremente? Aude el țipete sau cântecele îngerilor?

Avra Shekolni făcu o pauză teatrală, pentru răspunsurile care nu aveau să vină.

— Voi sunteți doctorul. Iar viitorul, lucrul care așteaptă să se nască, depinde în întregime de rapiditatea cuțitului din mâinile voastre, de talentul vostru. Are nevoie de voi pentru a tăia ceea ce odată a fost foarte prețios, foarte dorit, iar acum nu este decât un leș. Are nevoie ca voi să vedeți dincolo de sânge, oricât de sus s-ar înălța, către lumină – lumina infinită, infinită.

Tăcu, lăsându-și brațele, pe care le deschisese, ca și cum i-ar fi îmbrățișat pe toți, să-i cadă de-a lungul trupului. Adepții lui Ber Lusim căzură cu toții în genunchi. Majoritatea plângeau și toți făceau semnul ștreangului.

Ber Lusim îngenunche și el, inima îi cânta și sângele îi vuia în urechi.

Slujise cerul de la distanță – poruncile Domnului strecurându-se în mințile și glasurile oamenilor supuși greșelii.

Acum el era cuvântul rostit de Dumnezeu.

PARTEA A DOUA

Un soldat

16

Niciodată nu-i trecuse fetei prin cap că va fi aleasă. Odată, pe vremuri, când avea vârsta potrivită pentru asemenea lucruri, poate cochetase cu această posibilitate. Cei pe care îi cunoștea ea fuseseră luați la doisprezece, treisprezece sau paisprezece ani.

Dar ea împlinise șaisprezece ani și nu venise nimeni s-o ia. Apoi a avut loc marea schimbare, *y'siath*, când Poporul a trebuit să părăsească locul în care trăiseră timp de șapte generații și să călătorească spre noua cetate.

Odată ajunși acolo și-au despachetat lucrurile din nou și au încercat să se simtă ca acasă. Dar nu era acasă pentru ei. Chiar și fata împreună cu tot Poporul pe care-l cunoștea (nu cunoștea prea mulți oameni, fiind singuratică de felul ei) aveau un soi de neastâmpăr și nu se simțeau în largul lor. Părea că totul se terminase și încă nimic nu începuse din nou. Ritmurile vieții, care, în definitiv, sunt viața însăși, fuseseră întrerupte.

Fata a încercat să-și exprime aceste sentimente în picturile și sculpturile pe care le făcea – și se așteptase ca desfășurarea normală a lucrurilor, depănarea gândurilor, asociațiilor și acțiunilor care alcătuiau lumea ei să o vindece.

Haos în Sima, sfatul bătrânilor. Se ridicară unele voci în Em Hadderek, locul de adunare. Normalitatea dădea târcoale de la distanță, asemenea unei păsări care și-a părăsit cuibul fiindcă nu era în siguranță și acum nu se mai putea așeza la locul ei.

Fata era înarmată față de haosul din jurul ei, cel puțin până la un punct, dar era greu să nu te tulburi când bărbați înțelepți și

nebuni strigau furioși unul la altul și toți își ridicau glasurile disprețuitoare la adresa bătrânilor. Iubirea era atât fundația, cât și mortarul societății: dacă asta le lipsea, ce mai rămânea în loc?

Glasurile nemulțumite spuneau că Poporul nu ar fi trebuit să părăsească Ginat'Dania, Grădina Edenului, care fusese casa lor, pe care Dumnezeu nu o pedepsise. Acest lucru a dus inevitabil la dezbateri despre ce anume *sanționase* Dumnezeu mai exact, cât și despre eșecurile Mesagerilor, sau mai degrabă ale supremului lor păstor și comandant, fostul Kuutma. Se zvonea că își trădase Poporul, îndrăgostindu-se de o femeie dată în grija lui și că purtase prea mult doliu după ce ea a murit. Judecata lui fusese infectată. El îi lăsase pe dușmanii Poporului să trăiască și să devină tot mai puternici și să se alieze. Până când, în cele din urmă, el însuși a căzut luptându-se cu cel mai puternic dintre acei dușmani, tatăl-extern Leo Tillman și *rhaka*, lupoica Heather Kennedy. Din cauza acestor eșecuri a trebuit Poporul să se mute, cu o caravană din camioane sigilate, din vechea lor așezare de la poalele orașului Mexico City, la Ginat'Dania, unde locuiau în prezent, la mii de kilometri distanță la nord și la est.

Noul Kuutma adoptase o atitudine semeață față de toate aceste acuzații, fiind pătruns de importanța misiunii sale.

Dar protestele se înteau, până când, în cele din urmă, au divizat Sima însăși. Unul dintre cei trei bătrâni din sfat dădu glas celor mai teribile erezii, oroarea ororilor. Camarazii lui nu au avut încotro și l-au expulzat din încăpere, iar ceva mai târziu, tot în aceea zi, s-a aflat că părăsise cetatea – plecase în lume, nepedepsit, neînsoțit, fără nume, fără binecuvântare, fără misiune.

Drept care, cetatea fu strașnic zguduită, ca o barcă din care sare cineva pe țarm, lăsând-o prea ușoară și la apă prea adâncă. Poporul era siderat și înmărmurit, ascultând ecourile unui sunet pe care nimeni nu-l auzise.

Apoi, inexplicabil, cu mult după ce încetase să se mai gândească la faptul că acest lucru ar mai fi posibil, fata a fost convocată. Nu de către sfatul bătrânilor, ci de Kuutma însuși, cunoscut și sub numele de „Făclia” – liderul și comandantul celor din tagma *Elohim*, care ținea în inima sa tot adevărul și în mâinile sale toată răzburarea.

Chemarea a venit într-un moment când ea era cel mai puțin pregătită să-i răspundă. Lucra la o pânză imensă, cea mai mare pe care o încercase vreodată. Stând sus pe scară, stropită și murdară

de vopsele din cap până-n picioare, picta chipul unui înger, când doi îngeri i se înfățișară.

Erau Alus și Taria, slujitorii personali și gărzile de corp ale lui Kuutma. Apariția lor subită în atelierul fetei aproape că o făcu să cadă de pe scară, îngrozită.

— Ești chemată, spuse Alus simplu.

Au așteptat în tăcere în timp ce se spăla, emoționată și puțin jenată că stătea goală în fața lor.

Mergând între cele două femei pe străzile aglomerate din Em Hadderek, apoi coborând, mai departe, scara masivă, fata se uită timid și cu jind întâi la una, apoi la cealaltă.

— Vezi ceva ce-ți place? o întrebă Taria obraznic.

Fata se înroși până în vârful urechilor.

— Mi-ar plăcea să vă pictez, spuse ea. Aveți niște mușchi atât de frumoși.

Îngerii au început să râdă și i-au spus că se vor gândi să-i pozeze, poate, într-o zi când vor fi libere. În continuare, pe un ton mai serios, Alus îi reaminti că ea pe Kuutma urma să-l vadă și ar fi fost bine să înceapă imediat să se concentreze asupra acestui lucru.

Au dus-o la locuința lui Kuutma, situată la nivelul cel mai de jos al cetății – care în argoul de stradă al Poporului era denumită uneori *het retoyet*, „drojdia”. Kuutma avea acolo un apartament modest, mult mai puțin decât ar fi avut dreptul. Dar la fel ca predecesorul lui, era un bărbat cu gusturi simple.

Mai mult decât atât, era un războinic, care stătuse în armata lui *Elohim* mai mult decât majoritatea și avea și cicatrici, drept dovadă. Nu pe trup: deși acest Kuutma fusese trimis să-i ucidă pe mulți din lumea de afară, el niciodată (cel puțin din câte se știa) nu fusese rănit sau vătămat. Cicatricile le purta în suflet și fata i le-a văzut imediat cum l-a privit în ochi.

Era un bărbat solid, bine făcut, de înălțime puțin sub medie, cu umerii lați și care emana forță; aceasta, asemenea rănilor, nu provenea numai din constituția sa fizică, într-adevăr, avea niște mâini imense și brațe musculoase: dar fața lui mare, liniștită – neobișnuită pentru cei din Popor, sugerând, probabil, vreun strămoș slav printre ascendenții săi – transmitea pacea unei meditații profunde. Era chel, cum fuseseră ultimii Kuutma, dar ceea ce la predecesorul său avusese un aspect marțial, la acest bărbat era ascetic; semăna cu un călugăr sau pustnic: o smerire a

mândriei trupești, o golire până în străfunduri.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse fetei.

Avea un accent ciudat, lungind vocalele pentru a le enfatiza – probabil o reminiscență a ultimei sale misiuni, care se va estompa curând, odată ce se afla din nou acasă, lângă Poporul său.

— Desigur, răspunse fata, roșind puțin, luată prin surprindere de respectul și blândețea lui Kuutma.

Însă ceea ce spuse el în continuare o surprinse și mai mult.

— Îți datorez niște scuze.

Totul părea neverosimil. El era Kuutma, la urma urmelor. El era cel cu nume multe și avea în mâinile sale soarta Poporului. Neștiind ce să spună, fata a dat doar din cap.

— Da, spuse Kuutma. Îți datorez. În numele precedentului Kuutma. Ai fost evaluată și rezultatele au fost impresionante. Ar fi trebuit să fii chemată la datorie, așa cum au fost chemați frații tăi. Ai mintea și temperamentul potrivite pentru aceste acțiuni. Ai capacitatea de a supraviețui în afara Ginat'Dania. Să te adaptezi, printre cei nealeși, fără a te pierde în căile lor. Mai ai, de asemenea, multă imaginație, aceea te va ajuta să improvizezi în situații pentru care nu ai fost antrenată și pregătită în mod corespunzător, în orice caz, am trimis după tine astăzi pentru a îndrepta omisiunea care te-a făcut să lanchezești acolo, fără rost.

Fata simți deodată cum inima începe să-i bată în piept. Îi era greu și să respire. *Să nu fie Kelim*, se ruga ea unui Dumnezeu pe care arareori îl deranja. *Te rog, te rog, nu Kelim. Nu lăsa să am aceeași viață ca a mamei mele.*

— Simt că ceea ce fac aici este prețios, spuse ea cu o voce care abia se auzea în propriile-i urechi, aproape plângăcioasă.

— Desigur, încuviință Kuutma, tot cu blândețe. Asta îți stă în fire. Oriunde te-ai afla și orice ai face, vei găsi o modalitate de a te face utilă. Dar sunt locuri unde este mai multă nevoie de tine decât aici.

Te rog.

— Prin urmare, am decis că vei deveni una dintre *Elohim*.

Fata aproape că tremura. Răsuflă ușurată, apoi fu cuprinsă de bucurie. Era chemată – și la o misiune căreia i se putea dăruia fără nici o rezervă. Femeile *Kelim* își slujeau Poporul doar cu pântecele și în cursul acțiunii erau împuținată (deși toată lumea pretindea contrariul). Cele din *Elohim* slujeau cu inima, cu mintea și cu mâinile. Un cuțit sau un pistol, își închipuia ea, erau ca orice altă

unealtă – ca pensulele pe care le folosea atunci când picta, cu diferența că se limitau la un singur efect, la o singură culoare. Nu se temea de violență. Pictura era deja o violență. Așa stând lucrurile, era plină de violență.

Nu i se ceruse acceptul: era informată asupra unei decizii, nu i se făcea o propunere. Cu toate acestea, spuse:

— Accept, Kuutma. Accept cu bucurie.

— Sunt încântat, rosti Kuutma solemn. Astea nu sunt vremuri fericite. Suntem nesiguri și divizați. Dar s-ar putea, surioară, să fii tu aceea care să ne ridici din nou.

— Spune-mi numai ce am de făcut, zise fata.

Kuutma zâmbi văzând nerăbdarea din tonul ei, nu un zâmbet de superioritate, ci o recunoaștere – o înțelegere – a pasiunii de care era cuprinsă.

— Mai întâi, trebuie să înveți, spuse el. Și nu este lucru ușor. După aceea... ei bine, am un plan, iar tu ești o parte din el. Când vei fi pregătită, ți-l voi explica. Și te voi trimite afară.

Se ridică, arătându-i că trebuie să-l urmeze, dar pentru o clipă ea nu se putu clinti din loc.

— Te rog frumos, Kuutma, îi spuse. Să mă trimiți unde? El o privi cu o expresie de nepătruns. Îi luă ambele mâini într-ale sale și i le apăsă ca pentru o binecuvântare sau ca și cum o invita să se roage împreună.

— La calvarul tău, surioară, spuse el solemn, trist chiar. La misiunea și încercarea care este a ta și numai a ta.

Kuutma îi spusese că antrenamentul nu va fi ușor. În realitate, a fost un calvar care aproape că a terminat-o.

Fata descoperi, după cum se așteptase, că nici mecanica, nici etica uciderii nu o intimidau. Ea preferase dintotdeauna o viață solitară, cu doar câteva legături umane pasagere: avea sentimentul că puține lucruri sunt de durată, iar dragostea romantică sau familială nu era decât fie o iluzie confortabilă, fie un joc jucat în cunoștință de cauză. Așa că a putut să învețe – în cele mai mici detalii – o mulțime de moduri de a pune capăt vieții, fără a-și angaja în vreun fel emoțiile sau conștiința. Deocamdată, totul era doar teoretic, dar era o teorie în care ea se implicase cu un entuziasm lipsit de orice sentiment de culpă.

Solicitările fizice ale antrenamentului erau însă altă chestiune. Fata trebuia să îndure șaptesprezece ore pe zi de instrucție și practică, de exerciții de gimnastică și dietă, precum și nenumărate cursuri despre sabotaj, utilizare și întreținere a armelor, despre infiltrare, sisteme de luptă nearmate, supraviețuire pe câmpul de luptă, urmărire și supraveghere.

Apoi, aceste lecții luau sfârșit și începea o altă etapă: istoria lumii, politică, limbi străine, psihologie, sociologie, comunicare nonverbală, chiar și modă. Fata cunoștea scopul acestor discipline ușoare și aparent inutile, așa că nu protestă. Dacă una dintre eleve făcea o remarcă disprețuitoare, antrenoarea, Ushana, o puneă să stea în picioare în fața celorlalți recruți și o admonesta fără milă.

— S-ar putea să ajungi să trăiești printre nealeși timp de zece ani, spunea Ushana și să ucizi o dată. Așa că spune-mi, copilă, ce vei face cu timpul tău, între luptă și infiltrare?

Fata țină capul jos și se silea din răspuțuri să învețe lucruri care păreau absurde și impenetrabile, cum ar fi silabe fără nici un sens dintr-o limbă necunoscută. Treptat, spațiile goale dintre întâmplări disparate se umpleau cu mai multe fapte. Căi logice răzbăteau prin nebunia acelei lumi închise și ea începea să vadă lumea largă, adamică, din afara Ginat'Dania, așa cum era: o reflectare îngrozitor de distorsionată a lumii reale în care trăia ea.

De asemenea – și asta era singurul lucru care o speria – ajunsese să vadă diferența de scală. Poporul trăia într-un spațiu de câțiva kilometri și pe mai multe niveluri în subteran – într-un mare oraș care, pentru majoritatea dintre ei, reprezenta, de fapt, lumea întreagă. Însă știau că mai există o altă lume, pe care Dumnezeu a dăruit-o fiilor lui Adam, dar a promis că, atunci când va veni vremea, le-o va da înapoi aleșilor săi adevărați.

Însă ceea ce fata nu reușise să aprecieze până atunci era faptul că lumea cealaltă era cu mult mai mare decât lumea pe care o cunoștea ea. Pe măsură ce o explora în jocuri ample, care începuseră în împrejurimile lui Ginat'Dania, ajungând apoi tot mai departe, începea să vadă adevărul despre ea. Lumea era atât de mare, încât părea infinită, o țară deschizându-se către o altă țară, continuând cu alte și alte țări pe o distanță pe care mintea sa nu era capabilă, cel puțin la început, să o cuprindă.

Kuutma îi spuse, mai târziu, că acest lucru era normal și nu lipsit de importanță. Mulți tineri și tinere, în timpul antrenamentelor pentru a deveni Mesageri, se confruntaseră cu un gen de paralizie a gândirii, când ieșiseră pentru prima dată din Ginat'Dania, pășind în imensitatea națiunilor adamice. Unii dintre ei nu au putut să depășească această stare și, în consecință, nu au putut fi admiși în *Elohim*. Alții păreau că s-au adaptat, dar dezvoltau psihoze imediat ce ajungeau afară. Era o problemă care părea să devină, din contră, din ce în ce mai acută cu fiecare nouă generație – poate pentru că prăpastia dintre Ginat'Dania și lumea celor nealeși se adâncea tot mai mult odată cu trecerea timpului.

Fata supraviețuise crizei existențiale privind lumea ca pe o compoziție estetică. Scala era un instrument pe care un artist îl putea pune în slujba unui efect. Cât de mare era, atunci, Dumnezeu, cel ce pictase pe o pânză uriașă pe care miliarde de bărbați și femei își duceau viața?

Antrenamentele continuau. Cu fiecare săptămână, cu fiecare zi, ea părea că o ia cu mult înaintea colegelor sale. În luptele fără arme, îi doboră constant pe opozanții mult mai mari și mai puternici decât ea. Voința ei părea o sârmă înfășurată și desfășurată de milioane de ori în interiorul trupului său compact, astfel că statura ei scundă masca o imensitate de nezdruccinat.

Excela în folosirea armelor.

Excela în gândire tactică și strategică.

Excela în robustețe.

Excela în inteligență și reținerea informațiilor.

Devenise, pentru kolegele ei, o chestiune de mare mândrie în a ține pasul cu fata în orice domeniu. Dacă o întreceai, chiar și pentru scurt timp, era o realizare cu care te lăudai luni de zile.

Mulți dintre băieții din grup manifestau față de ea un interes romantic – și multe dintre fete, având în vedere că Poporul nu avea tabuuri față de ceea ce adamicii numeau homosexualitate. Fata le dădea foarte clar de înțeles, de fiecare dată, că aceste complimente nu erau bine-venite. De fapt, ea se temea de intimitate, așa cum alții păreau să se teamă de singurătate. Să lase pe cineva să intre în viața ei și în patul ei, ca să vorbească despre gânduri necugetate în vâltoarea unor acte necugetate – era o idee care o îngrozea și o scârbea în egală măsură. Dar, ca să încheiem, imediat ce simțea o creștere a interesului față de cineva, băiat sau fată (de obicei băiat), greața era mai mare decât excitarea. Își putea imagina actul fizic al sexului, restul fiind prea deprimant pentru a fi luat în considerație.

Când a cedat în cele din urmă, a părut mai degrabă un act de violență decât unul de dragoste. Era în cea de-a treia și ultima zi a unei competiții cu o echipă superioară, care îi surclasase încă de la început. Dacă ar fi fost ea liderul echipei, fata știa că ar mai fi putut face ceva – fie să forțeze victoria, fie să facă remiză. Dar liderii fuseseră aleși prin tragere la sorți, iar cel al echipei sale, un băiat impulsiv și emotiv, pe nume Desh Nahir, nu se ridica la înălțimea misiunii lui.

Așadar, în a treia zi, plutonul fetelor a fost prins într-o poziție ce nu putea fi apărată, pe fundul unui șanț nu prea adânc și a fost făcut praf de un atac susținut, cu foc de anfiladă, care le-a acoperit din cap până-n picioare de vopsea roșie, ce ținea loc de sânge.

În consecință, fata a trebuit să rămână trei ore întinsă, nemișcată, în locul în care fusese împușcată, până ce s-a fluierat sfârșitul zilei de luptă.

Imediat ce s-a putut mișca, l-a găsit pe liderul echipei lor dezbrăcându-se în vestiar și s-a năpustit asupra lui. Nu l-a pocnit, nu i-a tras șuturi, nu l-a plesnit, doar și-a apăsât trupul de al lui, astfel încât uniforma să i se impregneze de vopseaua roșie, obligându-l să preia o parte din dezonoarea care îi revenea de drept lui și nu ei.

Însă tumultul sentimentelor ei, deși dominat de furie și

frustrare, avea și alte componente. Trupul său apăsător peste al lui Nahir îi trezea senzații care nu-i erau tocmai neplăcute și, când el a sărutat-o, tatonând, speriat că îl va respinge, fata i-a răspuns.

Relația lor a durat cinci săptămâni, suficient de mult ca ea să-și dea seama că avusese dreptate încă la început: neplăcerile și provocările cauzate de apropierea prea mare de cineva depășeau de departe orice eventuale plăceri. I-a spus lui Nahir că totul s-a terminat între ei, făcându-l să sufere, iar când el și-a călcat pe mândrie implorând-o să rămână, l-a părăsit pur și simplu.

A mai avut o tentativă cu o fată mai mare decât ea cu patru ani, la care a recurs mai degrabă pentru a se asigura că nu agățase persoana nepotrivită. Rezultatele au fost foarte asemănătoare, deși relația a durat ceva mai mult și s-a sfârșit mai vijelios.

Fata s-a antrenat timp de trei ani. Nu era, în nici un caz, suficient, dar știa că timpul este scurt. Își putea da seama de asta din atitudinea profesorilor față de ea și din faptul că, uneori, când privea în timpul exercițiilor în arenă sau prin clasă, îl vedea fie pe Kuutma însuși, fie pe unul dintre îngeri cum o urmăreau îndeaproape, cu o expresie gravă, gânditoare.

Profesorii nu erau afectați de gradul ridicat de epuizare. Unul câte unul, studenții erau eliminați după ce ratau vreun test sau, pur și simplu, încetau să mai urmeze cursurile, fără vreun motiv evident.

La sfârșitul celui de-al treilea an, au început să ia drogul, kelalit. Prima oară când l-a luat, lăsând să-i cadă doar o picătură din lichidul limpede din pipetă pe limbă, fata a avut senzația că tot creierul îi este împrăștiat cu nitrogen lichid. Totul devenise incredibil de limpede, incredibil de clar – și incredibil de lent. Se simțea deopotrivă puternică și moartă, ca și cum ceea ce fusese corpul său era umplut cu metal topit, care acum se răcise și se întărise sub forma unei teribile mașinării mulate exact pe ea.

Au trimis-o în arenă, împreună cu trei luptători deodată – toți *Elohim* ca și ea, dar nebeneficiind de avantajele drogului. Lupta a durat nouăsprezece secunde.

După aceea, fata a vomitat tot din ea și nu a închis un ochi toată noaptea, tremurând și asudând.

— Este otravă, i-a spus profesoara Ushana, când a întrebat-o. Formula exactă nu e cunoscută decât de chimiștii care o prepară, dar toate substanțele din aceeași familie sunt letale în cel mai înalt grad. Adamicii le iau din plăcere și devin dependenți. Iau doze din

ce în ce mai mari, iar la sfârșit mintea și trupul lor sunt distruse de efectul cumulat al toxinelor.

Fata era, fără să vrea, șocată și înspăimântată. Pierderea controlului era, pe lista ei personală, unul dintre păcatele de moarte.

— Cum folosim noi drogul în mod diferit? a întrebat ea, sperând să primească o asigurare.

— Noi nu-l luăm de plăcere, i-a răspuns Ushana.

Nu, i-a spus Kuutma mai târziu, e mai mult decât atât. Drogul pe care îl luăm noi, kelalit, *blestemul și binecuvântarea*, nu este o singură substanță. E un compus, alcătuit din mai multe droguri, iar unele sunt incompatibile între ele. Compusul principal induce o stare euforică, un sentiment de omnipotență, dar întunecă mintea și moleștește simțurile. Din contră, kelalitul ascute simțurile și accelerează procesele fiziologice. Fluxul informațional prin nervi este mult intensificat, ceea ce înseamnă că atât percepția, cât și acțiunea sunt mult mai rapide. Totodată, din acest simț central al puterii și bucuriei, se păstrează suficient pentru ca utilizatorul să nu simtă durerea care în mod normal l-ar distrage sau l-ar face incapabil de acțiune. Bucurându-se de libertate rușinoasă și mizerabilă, artizanii Poporului au meșteșugit o unealtă pentru războinici, flexibilă și puternică.

Dar totuși, mortală. Cei mai mulți dintre *Elohim* care au murit printre Neamuri au fost victimele efectelor cumulative ale kelalitului.

După săptămâni și luni de zile, fata s-a obișnuit să folosească această unealtă cu două tăișuri, acest amestec de trădare-binecuvântare. În vara celui de-al treilea an, ea putea suporta o doză întreagă de kelalit, în ciuda masei sale corporale reduse, funcționând la cel mai înalt nivel de percepție și acțiune, ore în șir. De asemenea, a devenit mai capabilă să facă față șocului fiziologic și emoțional care urma întotdeauna.

Încă o dată, era dată drept exemplu tuturor, modelul pe care trebuiau să-l urmeze și după care trebuiau să se muleze ei înșiși. Când o altă elevă, Esali, a murit din pricina unei supradoze și trupul ei țeapăn, pământiu a fost adus în dormitor într-o tăcere asurzitoare de neîncredere și refuz, fata a realizat că a fi în fruntea clasei avea și dezavantaje. Esali încercase să o depășească.

După această întâmplare, a devenit mai reținută ca niciodată. Nu încurajase deloc cultul adorării eroului, printre colegele ei, dar

acum respingea orice avansuri cu o brutalitate deliberată. Nu mai voia ca și alte morți să se așeze la porțile conștiinței sale, indiferent cât de mult erau apărate acele porți.

A îndurat. A câștigat. A primit tot ceea ce profesorii i-au putut da și-a însușit cunoștințele și, asemenea păianjenului, le-a dat înapoi ca pe un fir de pânză de mătase. Numai profesorul cel mai în vârstă, Rithuel, care le-a predat câteva lecții de psihologie, i-a dat o notă mai slabă. De fapt, nu i-a dat notă de trecere. Când fata l-a căutat să-l întrebe de ce, a fost direct, dar – după părerea fetei – enigmatic.

— Ca să te fac să iei o pauză, a fost tot ce i-a spus el.

— Să mă faceți să iau o pauză de ce? l-a întrebat.

Rithuel și-a desfăcut palmele și le-a întins spre ea, goale.

— Nu știi, a recunoscut el.

— Atunci...

— A nu acționa poate fi la fel de important ca și a acționa. Pauza dinainte de acțiune se umple cu multe lucruri, iar unul dintre ele este adevărul.

— Dar eu nu am picat la testele dumneavoastră, protestă fata. Am răspuns la toate întrebările. Nu cred să fi făcut erori semnificative.

— Nu ai făcut nici o greșeală. Și tocmai acest lucru m-a tulburat. Cred că-ți va fi util, într-o zi, să știi că nu ești perfectă. A fi aproape de perfecțiune poate, uneori, să devină periculos. Vreau să spun, periculos pentru suflet.

Și totuși, mai era un test, unul despre care elevii împrăștiau zvonuri nebunești, speculații nefondate și glume nesărate. Li se va da când se vor aștepta mai puțin – asta credeau cei mai mulți. Și-l puteai rata cu o singură vorbă sau mișcare nelalocul ei.

Într-o seară, după ce luase cina la cantină, a venit un curier după ea spunându-i că o așteaptă Ushana în sala de gimnastică. Când ajunsese acolo, o găsi pe profesoară așteptând-o în întuneric. La picioarele ei stătea îngenuncheat un bărbat – mai degrabă un băiat. Măinile și picioarele îi fuseseră legate cu lanțuri scurte de cel mai înalt cal dintre aparate, pe care fuseseră montate inele de fier – probabil, se gândi ea acum, pentru acest scop. Băiatul era de vârsta ei, dar cu un păr atât de deschis la culoare cum aproape că nu se mai văzuse prin Popor. Era ușor supraponderal și îmbrăcat ciudat, cu pantaloni scurți și o tunică fără mâneci, pe care erau inscripționate cuvintele lipsite de sens FERMENTAT ÎN CASĂ

PENTRU O SAVOARE DEPLINĂ! Era îngrozit, cu urme de lacrimi pe obraji.

Fata înțelesese imediat ce se aștepta de la ea, dar nu spuse nimic. Se prezentă în fața profesoarei cu o plecăciune respectuoasă, făcându-se că nu-l vede pe băiat, până ce Ushana înclină capul în direcția lui.

— Acesta este Ronald Stephen Pinkus, spuse ea. Salută-l în limba lui.

— Care este limba lui, *Tannanu*? întrebă fata.

Știa bine că băiatul vorbea engleza, fiindcă pe tricoul lui scria în engleză.

— Engleza, spuse Ushana.

Avea un ton aprobator.

Fata se întoarse.

— Bună seara, Ronald Stephen Pinkus, spuse ea.

Pe chipul băiatului se zări o umbră de surpriză și speranță.

— Vorbești engleza! Slavă Domnului! Ascultă, s-a produs o greșeală. Ei cred că sunt altcineva, dar nu sunt nimeni. M-au luat direct de pe stradă și e ca și cum – nu știu. Nu știu ce vor.

Fata îi întoarse spatele din nou și se uită la Ushana.

— Omoară-l, spuse Ushana.

Fata și-a plecat capul în semn de încuviințare, dar nu s-a clintit din loc. Voia să fie sigură.

— Ce crimă a comis? întrebă ea.

Băiatul habar nu avea despre ce vorbeau. Se tot uita de la una la alta. Poate că se gândea că fata îi traduce spusele lui.

— Nici o crimă. Îl omori pentru că așa îți spun eu.

Și l-a omorât. Cu mâinile goale, pentru că nu i se specificase nici o armă. După aceea, a plâns, dar plângea în tăcere și nimeni din dormitor nu a avut nici cea mai vagă bănuială.

Ronald Stephen Pinkus nu făcea parte din Popor. Nu era bine să plângă pentru el și era rușinos. Își promise ca data viitoare să se comporte mai bine.

Și astfel, la momentul oportun, a fost trimisă înapoi la Kuutma, cu o notă din partea profesorilor săi, remarcabilă prin concizie: „Este pregătită”.

El o întâmpină cu o îmbrățișare părintească, exprimându-și marea satisfacție pentru realizările ei. Fata i-a mulțumit politicos. Nici unul dintre ei nu a menționat nota pe care i-o dăduse Rithuel

la psihologie, fiind astfel scutită de a fi pusă în situația să-și critice unul dintre profesori.

Kuutma o servi cu fructe proaspete și apă presărată cu scorțișoară și cuișoare. Îi oferii și vin, dar fetei nu-i plăcea vinul. Alcoolul interacționa cu kelalitul din corp, încetinindu-l în mod imprevizibil.

O vreme au fost tăcuți, ca niște vechi prieteni, stând în aceeași încăpere unde se întâlneau cu trei ani în urmă.

Kuutma se gândea și el la respectiva întâlnire.

— Ți-am spus odată că am un plan pentru tine, îi zise el. A sosit timpul, acum, ca acest plan să fie pus în acțiune.

Fata se simți o clipă plăcut dezorientată, o schimbare destul de bruscă a perspectivelor sale mentale, pentru a-i induce o ușoară amețelă. Dacă fusese convocată de Kuutma pentru a o trimite în misiune, înseamnă că acum era un Mesager. Aceste simple vorbe reprezentau ceremonia ei de absolvire, accederea ei în rândul membrilor *Elohim*.

— Sunt pregătită, spuse ea.

— Bine.

El îi umplu paharul cu apă, apoi și-l umplu pe al său. Se pare că vinul fusese adus doar dacă ar fi dorit să-l bea ea.

— Dar trebuie să știi că este o misiune neobișnuită – o situație neobișnuită, din toate punctele de vedere – și ai tot dreptul să o refuzi.

Fata dădu din cap. Se întreba ce ar fi putut Kuutma să-i ceară, în numele cetății și al Poporului, pe care ea să-l poată refuza – sau chiar să fi ezitat înainte de a accepta.

— Știi că unul dintre bătrâni ne-a părăsit. Un bătrân, așa spune mai degrabă doar cu numele. În realitate, este mai tânăr decât mine.

— Da, spuse fata. Apoi: Desigur.

— El a fost *Yedimah*, spuse Kuutma. Sămânța. Cel care în adunările Sima este desemnat să privească în viitor și să propovăduiască schimbarea. Dar și-a pierdut această poziție și, desigur, numele. El este cel care a fost. Avra Shekolni.

Shekolni și-a depășit atribuțiile cu mult față de restul Sfatului Bătrânilor, punând în discuție cel mai profund și mai sacru principiu care ne guvernează viața. În esență, el pornea de la premisa că Poporul a interpretat greșit natura înțelegerii pe care Dumnezeu a făcut-o cu noi – că întregul nostru mod de viață este

fundamentat pe o înțelegere greșită. Dumnezeu ne-a promis Pământul, spunea Shekolni, dar El nu a promis că ni-l dă nouă: El se aștepta ca noi să acționăm astfel încât să-l îndeplinim voia. Înțelegi care este problema cu această poziție, sora mea?

Fata înțelegea și îi confirmă acest lucru.

— Atunci, expune-mi-o și mie.

— Adamicii ne depășesc numeric într-o proporție de unu la mai multe mii. Și istoria lor este un război neîntrerupt, așa că armele lor sunt mult mai avansate față de ce am putea noi avea. De aceea ne ascundem. Dacă am încerca să luptăm, nu am avea nici o șansă să învingem. Prin urmare, așteptăm. Așteptăm judecata lui Dumnezeu.

— Un rezumat excelent, spuse Kuutma. Și Consiliul i-a vorbit lui Shekolni la fel de înțelept, încercând să-i corecteze modul de gândire. Dar, după cum știi, el nu a vrut să se îndrepte. A fost dat afară din Sima. După care a părăsit până și Ginat'Dania. Nu se știe cum a reușit să iasă din cetate fără autorizație sau permisie, dar cert este că a făcut-o. De atunci, îl căutăm în lung și-n lat, dar nu i-am dat de urmă.

Fata încuviința din cap, dar nu vorbea. Va pune întrebări numai dacă va fi poftită s-o facă.

— Situația era cât se poate de gravă, continuă Kuutma, dar acum știm că s-a agravat și mai mult. Shekolni a intrat în contact, acolo, printre Neamuri, cu un Mesager – mai degrabă un Conducător, un comandant al Mesagerilor – care se pare că-i împărtășește vederile neautorizate. Comandantul în chestiune, Ber Lusim, a fost un bărbat mare la vremea lui – atât de formidabil și chiar, aș îndrăzni să spun, un războinic atât de crud, încât era numit de cei care-l cunoșteau Demonul. Precedentul Kuutma avea încredere absolută în el. Apoi, însă, în urmă cu zece ani, Lusim a căzut în dizgrație. Nu și-a îndeplinit îndatoririle sacre. Au fost victime – dintre ai noștri, nu dintre Adamiți – a căror moarte ar fi putut fi evitată.

Bătrânul Kuutma l-a chemat înapoi pe Ber Lusim ca să-l pedepsească, dar el a refuzat să vină. Când au fost trimiși Mesageri să-l aducă, a dispărut. Abia atunci am realizat cât de puternic a fost cultul personalității creat în jurul lui – fiindcă un mare număr de Mesageri care-l cunoșteau și care trăiseră cu el printre Neamuri l-au urmat atunci în exil. Au scăpat radarului nostru – au devenit nativi, ne-am gândit noi, deși adevărul pare să

fie altul. Totuși, s-au ținut la distanță de Adamiți, deși au întrerupt orice legătură cu Poporul și cu Ginat'Dania. Probabil că duc o existență solitară insuportabilă.

Dar, într-un fel sau altul, după cum ți-am spus deja, Avra Shekolni l-a găsit pe Ber Lusim. La început a avut doar o bănuială. Shekolni dispăruse fără urmă, așadar, am presupus că trebuie să fi avut un ajutor. Apoi am fost contactați de însuși Ber Lusim, care ne-a spus că Shekolni fusese trimis la el și la adepții săi de Dumnezeu – și ne-a mulțumit că am fost instrumentul oferirii acestui dar. Ne-a avertizat să nu-l căutăm pe Shekolni și ne-a spus – citez exact – să fim pregătiți pentru judecată.

Kuutma se întrerupse pentru o clipă și sorbi puțină apă. Își clăti gura cu ea, ca și cum ar fi încercat să scape de un gust amar. După care o înghiți.

— I-am trimis un răspuns lui Ber Lusim, spuse el încet. Sau cel puțin l-am trimis pe unul dintre *Elohim* într-un loc și într-un moment când am bănuț – corect – că Ber Lusim îl va intercepta în mod sigur. L-am avertizat pe Lusim că Shekolni era un eretic. Și l-am somat să se întoarcă la Ginat'Dania, în mijlocul Poporului, căruia îi aparține.

— Nu a ținut seama de avertismentul tău, ghici fata.

— Nu, nu a ținut. Ba mai mult. Asta te va sfâșia, sora mea. Adu-ți aminte că Dumnezeu le aranjează pe toate și transformă răul în bine. Ber Lusim a însemnat fața emisarului meu cu cuțite și fier încins, făcându-l atât de hidos, încât oricine îl vedea se cutremura și întorcea capul. Însemnându-mi slujitorul în acest mod, era o insultă la adresa mea. Fața bărbatului nevinovat nu era decât hârtia pe care Lusim alesese să-și scrie mesajul.

Fata era deprinsă cu violența, dar asta o șocase profund. Stomacul i se strânse și gura i se umplu de un gust amar. Îi scăpară câteva dintre cuvintele lui Kuutma, în timp ce se chinuia să-și recapete calmul.

— Desigur, acum este imposibil ca acest bărbat să se mai poată întoarce în lume. A fost obligat să renunțe la misiunea sa. Și în afară de asta, rușinea este foarte mare. Mi-a cerut permisiunea să se sinucidă, dar i-am spus să mai reflecteze puțin și să petreacă ceva timp cu familia și cu prietenii. Sper ca asta să-l poată readuce la cursul normal al vieții, care are, ea însăși, o putere uriașă de vindecare.

— Acest Ber Lusim este un monstru, spuse fata, cu gâtleejul

strangulat și amar din cauza acidului pe care s-a forțat să-l înghită.

— Poate, murmură Kuutma cu amărăciune. După această atrocitate, am proferat *hrach bishat* – blestemul asupra lui. După cum știi, pe vremuri, blestemul era rezervat doar pentru cei bănuți că ar fi posedați. Asta a însemnat că Ber Lusim a început să fie considerat de atunci înainte un demon și nu un om. Până la urmă și-a câștigat titlul care îi fusese deja acordat.

Kuutma părea că ezită.

— Spune-mi, surioară, în copilăria ta, la orfelinat, ai trecut vreodată prin episoade de cruzime sau discriminare din cauza originii tale?

Fata se uita la el, prinsă pe picior greșit de schimbarea subită a subiectului.

— Uneori, spuse ea într-un târziu. După care: Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Ceilalți copii îți puneau porecle?

Fata încerca să-și amintească. Da, desigur că-i puneau, dar nu avusese nici o importanță. Cele care o răniseră fuseseră profesoarele asistente, prin răceala și disprețul lor. Până când a învățat să găsească acel loc în ea însăși, unde să nu poată fi atinsă – și să iubească tonurile și culorile și texturile mai mult decât îi iubea pe oameni.

— Cum îți spuneau? o întrebă Kuutma.

— A fost demult, spuse fata din nou.

— Dar îți amintești, sunt sigur de asta, o îmboldi el.

— Îmi spuneau bastarda. Și amestecata, copil-din-flori, lepădătură, scursură, nedorita, corcitură, bășină de *Kelim*, potaie, mărul lui Adam. Mă făceau în fel și chip, toate variații pe aceeași temă. *Mă-ta a plecat în lume și și-a desfăcut picioarele, așteptând să treacă cineva s-o umple și te-a făcut pe tine.*

— Ber Lusim a fost și el copilul unei femei *Kelim*. Poate că abuzurile suferite în consecință i-au împietrit inima împotriva celor din tagma *Kelim*.

Kuutma și-a ridicat paharul, părând că vrea să mai soarbă o înghițitură, dar privea fix în el și timp îndelungat nu scoase o vorbă.

— Poate că Shekolni avea dreptate într-o singură privință, șopti el în cele din urmă. Schimbarea... schimbarea poate să survină, fie că o dorim, fie că nu. Nici măcar nu sunt sigur că acesta ar fi un

lucru rău. Stagnarea este probabil cel mai rău dușman al nostru, în momentul de față. Stagnarea și decadența.

Făcu un efort vizibil să se scuture de aerul sumbru, o privi pe fată și-și ridică paharul în semn de salut.

— Nu ar trebui să-ți vorbesc astfel, spuse el, în ziua triumfului tău. Te-am urmărit în timpul antrenamentelor. Nu știu dacă ți-ai dat seama.

Fata își dăduse seama, bineînțeles, dar tăgădui cu modestie.

— Da, spuse Kuutma. Te-am urmărit și am fost mulțumit. Mândru. Încântat. Ai suferit tot ce este mai rău în noi și întruchipezi tot ce este mai bun. Sper să trăiesc să te văd cum urci la înălțimile pe care le meriți.

Fata nu se simțea în largul ei cu atâtea laude.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea, atât pentru a schimba subiectul, dar și pentru că era nerăbdătoare să afle.

— Te trimit să-i cauți pe Avra Shekolni și pe Ber Lusim, îi spuse Kuutma, simplu. Vreau să afli câți oameni îl urmează în prezent, unde sunt și ce fac.

— Și să-i aduc acasă pentru a fi judecați?

— Nu.

Kuutma dădu din cap. Avea broboane de sudoare pe frunte care îi făceau pielea să scliffească, deși lumina din cameră era slabă.

— Sau, cel puțin, nu imediat. Ber Lusim este un adversar formidabil, pe drept cuvânt, iar noi nu știm cu exactitate câți sunt cei care îi stau alături. Nu te poți pune singură cu ei. Gândește-te cât ai fi de dezavantajată dacă te-ai întâlni cu vreunul din ei. Gândește-te cât de puține șanse ai avea să reușești.

— Atunci, dă-mi ajutoare suficient de puternice pentru această sarcină, îi spuse fata.

Nici prin cap nu îi trecuse că nu va fi ea liderul unei astfel de echipe: nu-și subestima propriile abilități și, în nici un caz, Kuutma nu i-ar fi vorbit astfel unui simplu soldat.

— Bine, zise el. Îți voi da.

Și, în timp ce îi explica planul lui, începuse să înțeleagă de ce îi oferise posibilitatea de a refuza. Dar ea nu avea nici o intenție să refuze. Știa că scrupulele lui Kuutma în ceea ce o privea erau greșite și că ceea ce credea el că va fi greu avea să devină mult mai ușor decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Își termină discursul și așteptă răspunsul ei în tăcere.

— Voi avea nevoie de un nume nou, spuse ea în cele din urmă.

Kuutma a fost luat prin surprindere de această afirmație, aparent fără logică.

— Nu voi putea acționa în nici un fel dacă le spun cine sunt, îi explică fata, susținându-i privirea, tocmai pentru a-i arăta cât de puțin fusese afectată sau rușinată de detaliile instructajului.

Kuutma părea că analizează sugestia ei.

— Așa e, recunosc el. Poate că ai dreptate.

— Prin urmare voi fi Diema, spuse fata.

Însemna grăunte de sicomor, ceva ușor care, purtat de vânt, ajunge foarte departe. Va străbate un drum lung, dar avea de gând să se miște după propria sa voință.

În nici un caz, nu-i plăcuse niciodată numele Tabe. Îi amintea prea mult de mama sa.

Diema s-a dus să trăiască printre Neamuri și le-a învățat obiceiurile. Credea că-i cunoaște deja, dar și-a dat seama că era o diferență între excursiile limitate făcute cu profesorii și această – căuta un cuvânt – *odisee*, marele voiaj în necunoscut.

Pentru a supraviețui în lumea adamică, absolut singură în majoritatea timpului, Diema nu a avut de ales decât să se adapteze ritmului ei – un lucru dur și terifiant din punct de vedere existențial. Se aruncase în diverse întâlniri întâmplătoare, reuniuni sociale informale, legături superficiale și lipsite de importanță. Grupuri de auto-ajutor, chefuri, nopți karaoke, seminarii de afaceri, concerte rock, cursuri serale, ședințe publice și cercuri de rugăciune: a trecut prin ele cu viteza unei particule exotice printr-un rezervor cu bule, sporindu-și masa și viteza de răsucire, învățându-și rolul.

Fiind tânără și (se pare) destul de atrăgătoare și nedeținând deocamdată controlul asupra semnalelor sociale pe care le transmitea, s-a aflat de mai multe ori în situații periculoase, riscând să fie violată sau tâlhărită. Dar știa să-i pună la punct pe bărbații care o amenințau și, având reacții eficiente, îi cotonogea, dar nu-i schilodea. Fiecare din aceste incidente reprezenta o experiență din care trăgea învățăminte. Niciodată nu ar fi bănuit cât de important era sexul ca monedă curentă printre Neamuri, cât de mult se baza pe el mare parte din interacțiunea lor zilnică.

Această parte a misiunii Diemei, pe care Kuutma o denumise aclimatizare, avea un final deschis. Fata însăși trebuia să decidă când era pregătită să facă pasul. I-au trebuit trei luni. O parte din ea se răzvrătea împotriva pierderii timpului și a entuziasmului, dar învățase de la profesorii săi cât de important era ca în luptă să fii stăpână pe picioarele tale. Dacă te înclinai în afara centrului tău de gravitație, până și un adversar slab te putea dezechilibra. Nu avea de gând să facă această greșală prostească.

Sau poate că pur și simplu tergiversa. Unele dintre lucrurile pe care le descoperise acolo, în lumea pierzaniei Neamurilor, a afectat-o în moduri cu totul și cu totul neașteptate. Cum puteau să existe asemenea mici creaturi nebune și anarhice? Ce savanți idioți

le-au putut inventa?

Desenele animate deveniră singurul viciu al Diemei. Oricând trebuia să-și omoare timpul cu ceva, oriunde se afla vreun televizor, butona de la un canal la altul până când dădea peste un program pentru copii și rămânea ore în șir, privind ecranul cu un sentiment de vinovăție, dar profund absorbită de această lume cu iepuri și rățoi vorbitori, cu bombe pe care scria BOMBĂ, cu morți trecătoare, cu peripeții tragicomice și minunata companie Acme care făcea tot ce-ți puteai imagina și îți trimitea produsele oriunde te-ai fi aflat.

Desenele animate erau o baricadă, uneori cu succes, alteori nu, contra coșmarurilor. În majoritatea nopților visa cum îl omoară pe băiat (al cărui nume, Ronald Stephen Pinkus, nu și l-a putut scoate din minte). Numai că, în visele ei, moartea era o muncă de Sisif care trebuia luată mereu de la capăt imediat ce se termina. Se trezea cu fața în lacrimi și se detesta pentru asta. Ele erau un semn vizibil al unui flux interior teribil, pe care trebuia să-l izoleze și să-l eradichez. Ronald Stephen Pinkus adusese o mică parte din ea în război cu restul. Dar ea era puternică și hotărâtă și era sigură că va putea învinge acest fragment parșiv. Va ști că a câștigat în momentul în care încetau coșmarurile.

În final, lăsând coșmarurile deoparte, hotărî că era pregătită. Citise instructajul dat de Kuutma – la nesfârșit și obsesiv, până ce învățase pe de rost toate documentele – și-și alese momentul când să-și facă intrarea.

Cel mai important jurământ pentru Mesageri era luarea kelalitului. Ber Lusim și adepții săi nu aveau cum să-l uite, dar, deși puteau obține arme și provizii de oriunde doreau, ingredientele de bază ale substanței letale, indispensabile, erau extrem de greu de găsit. Diema a luat în calcul mai mulți furnizori pe care îi cunoștea Ber Lusim și l-a ales pe unul dintre ei – cunoscut pentru discreția sa și care fusese folosit de precedentul Kuutma, în zilele când Ber Lusim încă se număra printre cei aleși.

Această primă alegere nu dădu roade și nici a doua. Dar magia numărului trei i-a fost favorabilă. La a treia casă din Paris, nu o supraveghea nici măcar de o săptămână când îl văzu pe mesagerul lui Ber Lusim (un bărbat pe care-l cunoștea din dosarele lui Kuutma) venind să cumpere ceva. Urmărindu-l de la distanță, a găsit șantierul în barăcile căruia se afla reședința franceză a Demonului.

A intrat încet, cu precauție. Nu avea încredere în nimic. A privit și-a calculat timpul și a așteptat cu răbdare. Acum era un soldat și i se umplea inima de bucurie pentru misiunea care i se încredințase.

Peste câteva luni și-a făcut o imagine despre rețeaua lui Ber Lusim.

Era mult mai mică decât rețeaua lui Kuutma, bineînțeles: nu putea fi altfel, din moment ce era alcătuită în principal din membrii propriei celule care au dezertat odată cu el din rândul Poporului.

Diema a aflat despre această schismă, ascultându-le conversațiile. Avea un amplificator direcțional spațial, utilizat de armata SUA, dotat cu mai multe straturi de filtre de zgomot, inteligente. Putea ajusta reglajul pentru a corecta distanța a doi sau trei pereți și ferestre despărțitoare, de la propriul ei unghi către fiecare nou vorbitor. Cea mai mare parte a interceptării o făcea culcată pe burtă, pe acoperișul diverselor case, sau ascunzători ale lui Ber Lusim, cu ochii închiși, pentru a se izola de lume și pentru a se concentra asupra sunetelor șuierate, murmurate.

A obținut ceea ce-i trebuia.

A trasat harta structurii de comandă a lui Ber Lusim, care era, în cea mai mare parte, descentralizată. Trupele aflate la dispoziția sa erau mult mai puțin numeroase decât membrii legitimi *Elohim*, deși mai consistente decât bănuise ea. În mod uimitor, el fusese în stare să recruteze și alți Mesageri, considerați înainte loiali. În mod evident, Shekolni nu era deloc singur în nemulțumirea lui față de noua Ginat'Dania.

Ea a aflat că Ber Lusim se baza foarte mult pe doi locotenenți – Elias Shud, care era la fel de necioplit și brutal și periculos ca un tren rapid și Hifela, „Față de Mort”, care era cu mult mai periculos și aproape la fel de iute ca Ber Lusim însuși.

A aflat despre cartea lui Toller, ceea ce, probabil, nu a fost o surpriză pentru ea. Toller era deja cunoscut de *Elohim* și era evidentă influența lui asupra unei minți ca a lui Ber Lusim.

Dar nu Lusim dirija toate astea. Ci Shekolni, bătrânul căzut în dizgrație (deși Lusim și oamenii lui îl numeau pe Shekolni, simplu, „profetul”). Se pare că lui Lusim i s-a atribuit rolul mai mic de coordonator, cu consimțământul lui, iar loialitatea perversă, dar violentă a propriilor săi adepți i-a fost transferată celui alt bărbat.

Cuvântul lui Shekolni venise la ei atunci când aveau nevoie de el. Îl tratau cu o reverență însetată și îl ascultau în toate.

Cel mai uimitor lucru era ceea ce le spunea să facă.

Diema s-a dus înapoi la Kuutma să-i comunice ce descoperise. Că renegatul *Elohim* ardea orice exemplar din cartea lui Toller care exista în lume, cu excepția cărții lor proprii și ucideau pe oricine nu făcea parte din armata lor și care se presupunea că ar fi citit-o.

Kuutma nici măcar nu se prefăcu a fi surprins.

— Și noi am făcut lucruri asemănătoare ca să ne protejăm scrierile noastre, îi reaminti el.

— Ca să le protejăm, da, încuviință Diema. Dar asta depășește cu mult protecția.

Atunci ea i-a spus ce făcea Shekolni și ce spera să obțină cu asta.

Kuutma râse. Dar era un râs amar, sceptic.

— Este minunat, spuse el. Atât de multe mii, dintr-o lovitură. Poate milioane. Îl provoacă pe Dumnezeu să intervină, chiar dacă pretinde că se pleacă în fața cuvântului Lui. Este ca jocul lașului, jucat împotriva cerului.

— Ce fel de joc mai e și ăsta? întrebă Diema.

Kuutma îi explică regulile jocului. Cum doi bărbați se angajează într-o cursă care îi va distruge pe amândoi – spre exemplu, conduc mașinile unul spre altul cu o viteză suficient de mare care să producă o coliziune fatală. Iar cel care pierde este cel care se ferește.

— Nu cred că Dumnezeu se joacă de-a lașul, spuse ea pe un ton aspru.

— Surioară, zise Kuutma, cu siguranță că se joacă. Numai că nu conduce el mașina. Alege intermediari. Din acest punct de vedere, să nu ai nici un dubiu, te-a ales pe tine.

— Tu m-ai ales pe mine, *Tannanu*.

— Este adevărat, după toate probabilitățile. Dar circumstanțele care te-au făcut să fii alegerea corectă? Asta nu a fost acțiunea mea și nici a ta. Providența ne traversează, în propria ei direcție, care este atât de diferită de direcția noastră, încât – fie în bine, fie în rău – trecerea ei ne poate răni, nu numai salva. Nu putem spera decât să fim întregi, atunci când voia Lui va fi fost făcută. Nu putem cere să înțelegem.

O privea pe Diema atent și gânditor.

— Ai realizat lucruri extraordinare, într-un timp relativ scurt.

— Mulțumesc, *Tannanu*.

— Dar un singur lucru pe care l-ai făcut nu mă bucură, surioară. Mă îngrijorează.

Diema și-a păstrat expresia feței impasibilă, dar stomacul i se strânse.

— Nu am făcut nimic care să-ți compromită planul, *Tannanu*, spuse ea – o minimă apărare, în cel mai bun caz.

— Bineînțeles că nu ai făcut, încuviință el. Dar în anumite momente, în cursul călătoriilor tale, ai deviat de la misiunea ta pentru a te uita la o chestiune care nu are nici o relevanță.

Diema și-a plecat capul, pe de-o parte, pentru a-și ascunde fața ca el să nu-i citească vinovăția și, pe de alta, pentru că îi era sincer rușine.

— Nu se va mai întâmpla, spuse ea scurt.

— Ronald Stephen Pinkus, spuse Kuutma, făcând pauze între cele trei cuvinte ale numelui. Băiatul pe care l-ai ucis. I-ai cercetat familia. Părinții și sora supraviețuitoare. De ce ai făcut una ca asta?

Diema se forță să-l privească în ochi pe Kuutma.

— Din simplă curiozitate, răspunse ea. Nimic mai mult. Profesorii noștri ne-au spus să fim curioși să aflăm cum funcționează sistemele în lumea Adamiților. Familia băiatului este un sistem. Acțiunea mea l-a schimbat. Am vrut să văd cum a reacționat la această schimbare.

— Nimic mai mult?

— Nimic mai mult, *Tannanu*.

Kuutma încuviință din cap.

— Ți-ai dat numele de grăunte de sicomor, îi reaminti el. Studiază-l. Diafanul este calitatea care îți va fi cel mai de folos. Să plutești prin viețile lor, fără să-i atingi și fără să fii atinsă. Îți spun asta nu ca să te cert, ci ca să te ajut.

— Ce trebuie să fac acum? întrebă Diema, disperată să schimbe subiectul.

— Adună-ți echipa, îi porunci Kuutma. Toți, în ordinea și configurația stabilite, după cum am discutat.

Așa și făcu. Lăsa Providența să lucreze.

Lăsa ciocanul să iasă în calea cuiului.

PARTEA A TREIA

Ciocanul

19

Bulevardul Southampton Row era deja aglomerat la ora șapte și jumătate dimineața. Obloanele magazinelor erau pe jumătate ridicate, astfel ca angajații să se poată târî pe dedesubt și să înceapă să umple rafturile. Cafenelele și barurile unde se servea micul dejun erau pline de păsări matinale în drum spre magazinele și birourile din West End, iar altele, mai ieftine, cu îngrijitori obosiți și agenți de pază care ieșeau din tura de noapte.

Kennedy mergea printre ei, o navetistă neapartenând nici lumii de noapte, nici celei de zi. Oboseala și nemulțumirea o țineau la distanță de toate. Se simțea ca și cum creierul îi fusese lustruit cu o perie aspră, slăbind strânsoarea craniului, destul ca ea să-l simtă zgâlțâindu-se când mergea.

O părăsise pe Izzy cu o seară înainte, neluându-și decât hainele de pe ea. Amândoi atacatorii ei erau încă în stare de inconștiență profundă, mai ales Samal părea să necesite multe îngrijiri medicale, dacă avea să scape cu viață – sau să mai poată forma vreo propoziție altfel decât monosilabică. Dar nervii lui Kennedy erau zdruncinați și nu se putea mobiliza să-și facă valiza, sărind peste corpurile inerte ale celor doi, în timp ce-și pescuia bluzele și pantalonii de printre rochiile și lenjeria sexy ale lui Izzy.

Așa că a ieșit pur și simplu de acolo, încuind ușa în urma ei.

A făcut o scurtă oprire în apartamentul său, un etaj mai jos, unde și-a aruncat niște lenjerie de corp și niște tricouri într-un rucsac.

Îi va spune lui Izzy despre nevoia de a-și schimba modul de

viață. Atunci când ești vânat, cel mai rău lucru pe care l-ai putea face este să rămâi legat de persoanele cunoscute și de obiceiurile tale. Altfel, mai devreme sau mai târziu, la o cotitură pe un drum familiar, vei face un pas greșit și te vei trezi într-o groapă plină cu sulite din bambus, ascuțite. Și-a urmat propriul ei sfat. A mers pe jos jumătate de kilometru departe de apartamentul ei, după care s-a urcat într-un taxi.

— Încotro, iubire? o întrebă taximetristul.

— De unde ți-ai luat ultimul pasager? îl întrebă Kennedy.

— Hm?

Taximetristului i se păru că întrebarea avea ceva sinistru.

— Pe cine ai dus ultima dată. De unde veneau?

— Talbot Square. La ieșirea din Paddington Station.

— Excelent. Du-mă acolo.

Era o alegere bună, deocamdată. Talbot Square se deschidea dincolo de Sussex Gardens, unde erau hoteluri la tot pasul. Kennedy își făcu niște provizii de urgență de la un minimarket deschis non-stop, pe Praed Street, apoi s-a cazat la un hotel cu numele liniștitor de Bastionul, cu ușa de la intrare încadrată de niște coloane ușor arcuite și un anunț postat în colțul inferior la ferestrei care promitea INTERN WIRELESS GRATUIT. Probabil că E și T erau obturate de încadrarea prost gândită.

Achită camera cu numerar. Recepționarul i-a cerut o carte de identitate pe numele Conroy, cel sub care s-a prezentat Kennedy, dar ea i-a temperat curiozitatea cu două bancnote de douăzeci.

Camera era ciudată, cu o formă neregulată, aparent făcută din bucăți secționate din alte camere adiacente.

Kennedy apucă să doarmă vreo două ore, un somn superficial, în patul îngust, de o persoană, dar durerea provocată de rană o trezea de fiecare dată când își schimba poziția. În cele din urmă, renunță și, stând nemișcată pe spate, cu ochii pironiți la tavanul din rigips, încerca să-și explice cum de se înrăutățiseră lucrurile atât de repede.

Nu din întâmplare. Nu pe neașteptate. Nu printr-un noroc chior. Fulgerul nu lovește de două ori în același afurisit de loc, fără un motiv al naibii de bun.

Tribul lui Iuda își trimisese Mesagerii, cei din tagma *Elohim*, pentru a o ucide.

Dar fata care a salvat-o s-a prezentat tot ca un Mesager.

Erau roți în interiorul altor roți și focuri în interiorul altor

focuri.

Când zorile se iviră prin perdelele imprimate, se ridică și făcu un duș. Apa era doar călduță, dar a fost de ajuns ca rana superficială să înceapă din nou să-i sângereze, colorând apa de la picioarele ei cu cerculețe roșii. Kennedy simți o ușurare nefirească. Rana prinsese crustă, iar acum sângera doar pentru că ea o deschisese din nou. Era norocoasă că Mesagerii foloseau pentru tortură lame diferite: cele pe care le utilizau pentru ucidere erau unse cu un anticoagulant puternic care făcea ca și rănilor superficiale să devină potențial fatale.

Se șterse, murdărind prosopul, după care dezinfectă și bandajează rana. Era timpul să scoată nasul din bârlog. Și să se pună din nou, pur și simplu, în bătaia puștii.

Pentru că următorul popas îl va face la Leo Tillman.

Cafeneaua Pantheon de pe Montague Street avea o fațadă atât de îngustă și neatrăgătoare, încât probabil că numele îi fusese dat în mod ironic. Când Kennedy păși înăuntru, a descoperit că era singurul client, dar acolo, oricum, nu încăpeau mai mult de opt persoane. Două mese acoperite cu mușamale în pătrățele erau așezate chiar lângă ușă, înăuntru, pentru a le echilibra pe celelalte două de afară. Mai încolo era un frigider, prea mare pentru spațiul minuscul, blocând jumătate din tețghea. Pe peretele aflat vizavi de aparatul pentru băuturi, un panou alb, pătat prezenta specialitățile zilei – falafel în pitta, sărmăluțe în foi de viță, salată cu brânză feta. Pentru o cafenea grecească, nu păreau atât de speciale.

La tețghea, un bărbat subțire, cu alură athletică, cu un păr lins, lucios și o mustață de bandit care părea că tocmai îi sărise de pe fața altcuiva, aranja bucăți de baclava în formă de mozaic, pe un platou oval.

— Bună, spuse Kennedy. Îl caut pe Leo. Leo Tillman.

Omul își vedea mai departe de treabă, ignorând-o.

— Da, spuse el. Și?

— Și mi s-a spus că-i pot lăsa un mesaj aici.

— Ah.

Kennedy a așteptat, dar nu a primit nici un răspuns.

— Dacă îți las un mesaj, continuă ea, poate îl anunți pe Leo, când mai apare pe aici. Dacă nu te deranjează prea mult.

— Ah, spuse bărbatul din nou. Dacă.

— Uite ce e, zise Kennedy. Îl cunoști sau nu pe Leo? Dacă nu, plec din viața ta.

Bărbatul se uită la ea pentru prima dată – o privire căutătoare, apreciativă.

— Nu ești în viața mea, iubito, îi spuse el solemn. O să-l văd pe acest bărbat. Îi voi spune că îl cauți.

Dădu din umeri și îi zâmbi trist.

— Tot ce pot face.

Kennedy își fixă privirea asupra lui.

— Și ce-i vei spune? Nici măcar nu ți-am zis cum mă cheamă.

— Am să-i spun că-l caută o femeie foarte frumoasă. Și am să-i descriu fața ta adorabilă, corpul tău adorabil, cu atâtea detalii, încât va ști la cine mă refer.

Toleranța lui Kennedy față de acest tip de discuție era foarte scăzută. Deschise gura, pregătindu-se să profereze o rafală de injurii, dar băgă de seamă că bărbatul privea peste umărul ei.

Tillman era în spatele ei, sprijinindu-se de pragul ușii, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

— Mă bucur să te văd, Heather, spuse el. Vino la mine în birou.

Kennedy a crezut că Tillman se referea la restaurant, dar după cum se dovedi, biroul lui era Coram's Fields, un petic de seră, în formă de X, în partea de vest a Gray's Inn Road. Pe vremea când Coram's era un spital pentru orfani, podeaua era amenajată ca un câmp, pe care zburdau copiii orfani de la oraș pentru a simți cum este iarba. În prezent, era frecventată mai ales de studenți străini de la London House și funcționari de la birouri de avocatură, în timpul pauzelor de prânz.

Tillman se așează pe o bancă de pe o movilă înverzită și îi făcu semn lui Kennedy să ia loc lângă el. Tillman arăta destul de bine, recunoscute în sinea ei. Sau poate era din cauză că, prima oară când îl întâlnise, se afla într-o căutare goală, monomaniacală, de doisprezece ani, care îi dezintegra atom cu atom atât mintea, cât și trupul. Avea în continuare același aspect de docher irlandez, cu probleme în a-și controla furia, însă acum arăta ca un docher irlandez în drum spre biserică și nu precum cineva care o tine de trei zile într-o beție suicidală. Stătea jos, ținându-și în poală, cumiți, mâinile uriașe. Părul lui blond-nisipiu – acum argintiu la tâmpile – era dat pe spate, având un anumit stil, spre deosebire de aspectul țepos și încâlcit care părea un câmp de luptă prins în

stop-cadru.

— Foarte bine, spuse Kennedy, tocmai voiam să-ți las un mesaj. Mi s-a spus că Pantheon este căsuța ta poștală. Dar m-ai văzut când am venit, nu-i așa?

— Mi-a spus John că ai fi vrut să iei legătura cu mine, recunoscui Tillman.

— Și atunci, ce-ai făcut? Te-ai gândit să te postezi la cafeneaua aia până ce-mi făceam eu apariția? Dacă ai atât de mult timp de pierdut, Leo, bravo ție. Eu nu am. De ce nu m-ai sunat, pur și simplu?

— Manolis mă ajută la ceva, spuse Tillman. Un proiect la care lucrez. Următorul lucru pe care aveam de gând să-l fac era să te sun pe tine, Heather. Imediat ce terminam cu asta.

Tonul lui era blând, liniștitor. Adevărul era că furia ei nu avea nici o legătură cu el. Fusese neajutorată cu o seară înainte, legată de un pat cu picioarele larg desfăcute, în timp ce doi bărbați o amenințau și o brutalizau. Este adevărat că apoi și-a văzut agresorii bătuți măr și zăcând lați pe jos, ca o carte poștală slinoasă, dar lucrul ăsta nu a contribuit prea mult la împăcarea sa cu propria-i durere și umilire.

— Am avut o săptămână proastă, îi spuse lui Tillman. Îmi pare rău. Și eu mă bucur să te revăd.

Stătea așezată lângă el, încercând să-și domolească starea de agitație care o îndemna să se ridice și să se miște.

El nu făcu nici un gest să o atingă. Nu era genul de bărbat care să se arunce la pupat și îmbrățișat. În trecut, pe când își căuta familia, a trăit destul de mult ca un călugăr, pentru ca singurătatea să devină starea lui naturală. Nu puteai să renunți așa de ușor la asta, odată ce ți-a intrat în piele, după cum i se întâmplase lui Leo. Și nici nu a încercat să o tragă de limbă. A așteptat, pur și simplu, știind că ea va vorbi când se va simți pregătită.

— Așadar, ce *făceai* tu acolo, la cafenea? îl întreabă ea din nou. John Partridge mi-a spus că ai ceva de lucru. Ce înseamnă asta pentru tine, în prezent?

Tillman râse ușor.

— Se pare că niciodată nu înseamnă același lucru de două ori. Dar asta nu este chiar o muncă. Mai degrabă o reacție secundară a muncii. Cineva mă supraveghează, încerc să descopăr cine ar putea fi și ce au de gând să facă, dar sunt foarte buni și nu

reuşesc niciodată să-i prind asupra faptului.

Kennedy era tulburată şi el a văzut asta pe chipul ei. Din nou, a aşteptat liniştit ca ea să-i dea o explicaţie.

— Foarte bine, spuse Kennedy. Nu-mi place asta deloc. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu ce m-a adus aici, dar este puţin probabil.

I-a povestit lui Tillman despre evenimentele din ultimele zile, pe scurt, dar cu toate detaliile de circumstanţă pe care le putea oferi. Voia ca el să privească totul din aceeaşi perspectivă din care privise şi ea, deoarece toate piesele se combinau astfel încât o conduceau la imposibila, nedorita concluzie. Dar ea se opri la moartea lui Alex Wales. Nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat după aceea, după ce a plecat de la spital acasă. Nu lui Tillman. Nu încă.

— Poporul lui Iuda, şopti Tillman când ea termină de vorbit.

O spuse cu un soi de mirare stăpânită, ca şi cum era vorba despre ceva deopotrivă evident şi neaşteptat – ca la o cursă de cai, unde favoritul câştigă lejer, iar tu ai pariat pe un necunoscut, cu şanse de unu la o sută.

— Da, încuviinţă Kennedy, agasată puţin de calmul lui. Poporul lui Iuda, Leo. Cei care mi-au ucis partenerul, care ți-au răpit familia şi care aproape...

Se abţinu, tonul ei căpătând o uşoară nuanţă isterică.

— Nu fac faţă prea bine acestei situaţii, spuse ea, afirmând o evidenţă. Au trecut trei ani şi m-am străduit din răsputeri să uit tot ce s-a întâmplat. Acum – parcă nu s-a şters deloc din memorie. Parcă nu ne-am fi întors niciodată din Mexic.

— Dar ne-am întors, îi reaminti el.

Îi aruncă o privire lipsită de remuşcări.

— Heather, au aruncat în noi cu tot ce-au avut şi, totuşi, am reuşit să scăpăm pe picioarele noastre. Acum, lucrurile nu stau aşa. Acum, tu mergi pe muchia a ceva în care ei sunt implicaţi. Poate că ei nici nu au pus lucrurile cap la cap. Poate că nici nu ştiu că-i vorba despre tine. Că eşti... cineva care ştie deja de existenţa lor.

— Aş vrea să pot crede asta, spuse Kennedy sumbru. Dar nu pot. Şi nici tu nu poţi. Dacă ar fi vorba doar de mine, aş crede. Poate. Ar fi cel mai mare ghinion dintre toate ghinioanele posibile. Dar nu e vorba doar de mine, ci de mine şi de Emil Gassan. Doi dintre cei trei oameni din lume care ştiu că tribul lui Iuda se află

acolo. Or, asta influențează sorții, nu crezi?

Tillman își umflă obrazii.

— Poate.

— Poate?

— Aș putea construi un caz. Toate astea par să se fi întâmplat, cumva, din cauza acelei cărți, nu-i așa? Iar specialitatea lui Gassan este descifrarea textelor vechi.

Așa că este posibil ca el să se fi apropiat prea mult de o pistă atunci când a fost furată cartea. Sau distrusă. Sau ce s-o fi întâmplat cu ea.

— Numai că el nu se apropiase. A fost târât în asta, după aceea, ca și mine.

— Și totuși. Textele vechi sunt specializarea lui. Deci, nu este lipsit de sens ca și el să fie implicat. Și când l-au rugat să aducă un detectiv privat, cât de lungă crezi că a fost lista lui de priorități? Nu erai decât tu pe ea, Heather.

Ești singura persoană pe care o cunoaște cu asemenea experiență.

— Atunci, este doar o coincidență.

— Doar o coincidență. Pentru că alternativa ar fi să crezi că universul se mulează după forma ta. Și când începi să gândești astfel, înseamnă că ești pe drumul unor tulburări foarte grave de personalitate.

Kennedy s-a abținut să-i spună ceva de genul „râde ciob de oală spartă”.

— Îți mulțumesc că ai găsit o explicație rațională, Leo, îi spuse ea. Dar lucrurile nu arată așa, din perspectiva mea. Erau sute de alți paleografi la care ar fi putut apela muzeul. Și individul responsabil de colecție a suferit un atac cerebral tocmai atunci, iar furtul s-a petrecut tocmai atunci... Aș spune că ne aflăm chiar la limitele coincidenței. Se opri. În orice caz, zise ea cu glas scăzut, ar mai fi multe de spus.

— Crezi că nu am văzut asta pe fața ta? Dă-i drumul.

— Au venit după mine noaptea trecută. Când am ajuns înapoi acasă, mă așteptau.

Sprâncenele lui Tillman se ridicară o fracțiune de secundă, ceea ce la el era semn de mare mirare.

— Cunoscându-le îndemânarea, spuse el, ai avut noroc că i-ai putut repera.

— Nu i-am reperat, veni replica lui Kennedy. Am intrat ca

musca-n lapte. Aveau de gând să mă omoare. Mai întâi să mă interogheze, apoi să mă omoare, după ce aveau toate răspunsurile. Și atunci, această... această fată și-a făcut apariția. Și bagă de seamă, Leo, eu nu le numesc prea des pe femei fete. Era tânără. Și era mai bună decât ei. Ea mi-a salvat viața. I-a lăsat pe acești doi Mesageri mai mult morți decât vii. Și nu și-a folosit decât mâinile goale și ceva mobilă din dormitor.

A tăcut câteva clipe. Se putea vedea pe chipul lui Tillman cum cugetă la ce însemnau toate astea. Dar Kennedy trase concluzia în locul lui.

— Este una de-a lor. Face parte din *Elohim*.

Bătea cu degetul mare în speteaza băncii, privind departe, în zare. Dar nu la întâmplare, își dădu seama Kennedy. El alesese acest loc pentru vizibilitate și îi monitorizase pe toți cei care treceau pe acolo, cât timp au stat de vorbă. Încă o mai făcea, încercând să se asigure că nu erau urmăriți sau interceptați, verificând câmpuri vizuale și modele de mișcare.

— Două facțiuni, spuse el într-un târziu, după o tăcere îndelungată.

— Asta este concluzia evidentă, admise Kennedy. Dar ce naiba să însemne? Un grup de dezertori din tribul lui Iuda, așa cum au dezertat partizanii provocatori din mișcarea IRA inițială? Poporul ăsta și-a păstrat mizeria laolaltă timp de două mii de ani. Ce lucru deosebit să fi apărut acum?

— Știm că s-au transmutat. Că și-au relocat cetatea ascunsă din Mexic altundeva. Asta probabil că le-a produs mult stres. Sute de mii de oameni obligați să se mute, lăsând în urmă tot ce cunoșteau. Nevoiți să-și construiască din nou locuințele, de la zero. Este de presupus că, în momentul de față, trebuie să treacă printr-un soi de răsturnare socială. Ape tulburi pentru poporul ales.

— S-a întâmplat acum trei ani, îi reaminti Kennedy.

— Nu contează. Poate dura și o generație până ce dispar undele de șoc. Uneori și mai mult. Ceva de o asemenea anvergură, Heather, se petrece prea lent pentru a putea fi evaluat. Crede-mă. Multe din misiunile mele pentru X se refereau la așa-numita perioadă *de după război*, așa că a trebuit să studiez o mulțime de oameni – o mulțime de culturi – să am de-a face cu multe lucruri urâte. Totul sare în aer și, când cade înapoi, totul este de-a-ndoaselea. În mod evident, nu a fost un război; a fost un exod. Dar

pariez că a fost comparabil, în unele privințe.

Kennedy nu era de acord cu acest argument. Sau poate că pentru ea era un exercițiu prea mare de gimnastică morală, să-i compătimească pe nenorociții care i-au distrus în așa hal viața lui Tillman, încercând să termine și cu a ei.

— Comparabil cu un *război*? Singura modalitate de comparație ar fi că, dacă au devenit așa de încuiați – atât de rigizi în modul lor de gândire și de viață – orice fel de schimbare i-ar devasta.

— Nu-i decât o ipoteză, spuse Tillman, uitându-se din nou în zare. Situația din teren indică faptul că se luptă unii cu alții. În această privință, putem fi de acord. Motivele... ei bine, nu le vom afla oricum niciodată, nu crezi? Dacă i-ai întreba și dacă ți-ar spune, ar trebui să te omoare imediat.

El vorbi pe un ton ușor glumeț, dar Kennedy nu a râs – și nici Tillman nu prea avea chef de glume. Se ridică de pe bancă și o privea în tăcere.

— Ce este? întrebă Kennedy.

— Ce vrei de la mine, Heather?

— Acum? Nimic. Doar te avertizez, fiindcă mie mi se pare că, dacă ei sunt în curs de a-și regla treburile neterminate – dacă toate astea înseamnă mai mult decât o simplă coincidență – atunci, următorul pas va fi că vor veni după tine. Și după cât se pare, au și venit. Pun pariu că ei sunt cei care te supraveghează.

— Nu, spuse Tillman.

— Cum adică, nu? Singurul om pe care-l urăsc mai mult decât pe mine nu poți fi decât tu, așa că este inevit...

— Vreau să spun, că nu ai venit aici ca să mă pui în gardă.

— Nu?

— Nu numai pentru asta. Spune-mi și restul. Vrei să umblu eu cu pistolul la brâu pentru tine?

Kennedy era consternată.

— Nu, Leo, spuse ea. Nu. Doamne ferește, după toate prin câte ai trecut? Nu am de gând să te târăsc din nou în asta. Nu...

Nu să te lupti cu ei, a vrut ea să spună. Să nu mai omori pe nici unul dintre ei. Dar dacă mergea pe firul acestor idei, avându-l pe Tillman înaintea ei, nu avea cum să știe dacă fața sa nu o va da de gol. El încă habar nu avea că cei doi Mesageri pe care îi ucisese la Dovecote Farm erau proprii lui băieți. Kennedy avea să facă tot posibilul ca el să nu afle niciodată.

De fapt, nu exista decât o singură contrabalansare imaginabilă

pentru hotărârea ei de a nu-i spune, acesta fiind și motivul real pentru care venise: pe un taler al balanței se aflau cei doi fii morți, pe celălalt, singura fiică în viață, Tabe. Pentru că era imposibil, privind la chipul fetei și auzind-o vorbind, să nu observe asemănările, să nu audă ecourile. Dar ea stătuse cu Diema atât de puțin, într-un moment când gândurile ei erau răvășite. Era foarte posibil să se fi înșelat. Vârsta era corectă, dar însemna asta ceva? Toți Mesagerii erau tineri. Drogurile pe care le luau ca să le crească forța și viteza îi ucideau înainte de a ajunge la bătrânețe.

— Mai este ceva, recunosc eu. Ceva despre care va trebui să-ți vorbesc, numai că nu pot deocamdată. Nu știu dacă am dreptate, iar dacă mă înșel, ar fi...

Kennedy se opri. Lucrurile ajunseseră prea repede pe un teren periculos.

— Jur, Leo, spuse ea, conștientă de nesinceritatea cuvintelor ei ambigue, când voi avea certitudinea, îți voi spune. Și atunci – ei bine, da, atunci aș vrea să te implic și tu. Atunci *va trebui* să te implic.

— Și până atunci, va trebui doar să mă bazez pe instinctele tale?

— Da.

— Bine, spuse Tillman. Pentru că mă bazez. Scoase un oftat adânc. Ce ciudat. Mult timp, am crezut că sunt împăcat. Știam că Rebecca a murit. Știam cum a murit și de ce. Știam că fiii mei sunt bine, că sunt fericiți, chiar dacă erau în mâinile acelor maniaci. Credeam că asta e tot. Dar mai târziu, am devenit neliniștit. Cu alte cuvinte, cum puteam să știu că ei sunt acolo și să nu încerc să-i găsesc? Măcar să-i fi putut vedea de la distanță și lucrul acesta ar fi însemnat atât de mult! Tu vii la mine... este ciudat, dar este o ciudățenie în sensul cel bun. Am senzația că tot ce *am* crezut mort și îngropat revine din nou la viață.

Nu chiar totul, se gândi Kennedy. *Nu Ezei și nici Cephass*. De aceea era ea îngrozită să nu-l lase să se apropie prea mult. Ar fi crescut riscul ca Tillman să descopere ce făcuse, iar Kennedy nu avea nici o umbră de îndoială că vestea asta l-ar fi terminat.

— Leo, spuse ea, încercând să i-o reteze, am găsit, odată, locul unde-și făcuseră casa, dar au smuls-o din rădăcini și s-au mutat. Sub nici o formă nu ne vor lăsa s-o mai găsim din nou. Trebuie să-ți scoți asta din cap. Și, te rog, crede-mă, nu am venit aici ca să te târăsc în încurcăturile mele. Am venit să te avertizez să fii cu

băgare de seamă și... Nu, asta-i tot. Fii cu ochii-n patru. Dacă poți să te pui la adăpost undeva, du-te. Când se va termina totul, îți voi lăsa un mesaj la cafenea, sau altundeva. Voi veni și-ți voi povesti ce s-a întâmplat. Poate – poate voi avea și niște noutăți pentru tine.

— Heather, spuse Tillman blând, cu tot respectul – și bănuiesc că știi cât de mult te respect – nu cred că lucrurile vor funcționa așa. Chiar dacă eram fericit să stau deoparte, sunt singurul care te poate ajuta și care știe cum acționează nemernicii ăia.

— Eu nu-ți cer asta, spuse Kennedy, oarecum disperată. Nu-ți cer să mă ajuți. De fapt, te rog să nu mă ajuți. Trebuie... Pun ceva la cale. Ceva complicat. Dacă te amesteci, s-ar putea să strici planul. Te rog, Leo, stai la distanță până ce termin.

— Ceva complicat.

— Da.

— Le întinzi o cursă?

— Ți-aș spune dacă aș putea.

Tillman râse.

— Haide, Heather. Cum ai putut să fii polițistă la criminalistică atâția ani și să nu ști să minți? Nici măcar nu te poți uita în ochii mei. Uite ce este, ai nevoie de mine și eu mă ofer. De bunăvoie și nesilit de nimeni. Nu trebuie să-mi spui acum da sau nu. Ținem legătura și, când termin cu chestiile la care lucrez deocamdată, îți stau la dispoziție, te voi susține și te voi ajuta cu tot ce vei avea nevoie. Unde locuiești? Presupun că nu acasă.

— Nu, spuse Kennedy. Undeva unde să nu mă găsească nimeni.

— Nu te instala prea bine, în orice caz, o avertiză el. Dar va trebui să păstrăm legătura, chiar dacă nu vrei să fac și eu figurație în piesa ta. *Mai ales* dacă nu mă vrei în ea. Ai o hârtie și un pix? Scrie-mi adresa ta.

Pentru ca nimeni cu aparatură de interceptare la distanță, orientată în direcția noastră, să nu o poată auzi, realizează Kennedy. Ezită, dar nu avea, într-adevăr, nici un motiv să nu-i dea lui Tillman adresa hotelului Bastion. Dacă se întâmpla ceva – dacă cei din *Elohim* dădeau buzna și în viața lui – era mai bine ca el să o poată anunța rapid. Scrise numele și adresa hotelului pe spatele unui bon de casă pe care-l găsisese în poșetă. I-l dădu lui Tillman, care îl băgă în buzunar, fără să se uite la el.

— Ne vom întâlni din nou, în curând, îi promise el.

— Te voi striga, dacă voi avea nevoie de tine, îi făcu Heather o

contrapropunere. Îți voi lăsa un mesaj la cafenea. Ține-te departe de mine și departe de toate astea, până ce îți voi da de știre.

— Nu-ți promit nimic. Dar, oricum, să rămânem în legătură. Este mai bine ca fiecare dintre noi să știe, cel puțin, cam pe unde se află celălalt – în caz că se întâmplă ceva. Așa că presupun că te voi găsi la această adresă, dacă nu mă anunți, între timp, că pleci în altă parte. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, încuviință Kennedy din cap.

— Iar eu te voi anunța dacă aflu ceva despre cei care se țin după mine. Poate că nu are nici o legătură cu situația asta, după cum ai spus. Doar o afacere neterminată din perioada tinereții mele netrăite. Dacă nu-i așa, te voi ține sub observație.

Și-au luat la revedere, dar în timp ce Kennedy se îndepărta, el o strigă:

— Heather!

Ea se întoarce.

— Exact ca pe vremuri, spuse Tillman.

Exact cuvintele lui Gassan, se gândi Kennedy. La momentul respectiv, ea nu fusese de acord.

— Da, spuse ea posomorâtă. Așa se pare.

De la Coram, Kennedy se duse la Ryegate House. Era trecut de 9:30 dimineața, dar clădirea era închisă publicului, obloane metalice erau trase peste ușile rotative de la intrarea principală și trei mașini de poliție staționau în fața imobilului. Sună la sonerie de câteva ori, fără răspuns. Apoi se duse în spatele clădirii, găsi intrarea pentru personal, despre care îi vorbise Rush și bătu cu ciocănelul cât putu de tare în ușa metalică.

Într-un târziu, gălăgia dădu rezultate. Se auzi un zdrăngănit de chei dinăuntru. Ușa se deschise și un paznic în uniformă se uita inexpresiv la Kennedy.

— Aceasta este intrarea pentru personal, îi spuse bărbatul, cu răceală.

Kennedy trecu pe lângă el, fără a-i da răgaz să reacționeze.

— Fac parte din personal, spuse ea. Lucrez pentru profesorul Gassan.

— Vă rog să vă identificați, îi ceru paznicul, cu întârziere.

Kennedy îi arată carnetul de conducere.

— M-am referit la legitimația internă. Sunteți introdusă în sistemul nostru? Dacă nu...

— Voi valida eu pentru ea, spuse Ben Rush în timp ce venea spre ei, pe coridorul îngust. Este în regulă, Cobbett. Dumneaei anchetează cazul.

— Credeam că poliția face investigațiile, spuse celălalt bărbat.

Faptul că fusese prins pe picior greșit nu părea să-l afecteze prea mult.

— Este detectiv privat. Îi raportează direct profesorului.

Rush o luă în primire și o conduse înăuntru.

— Numai șmecheria asta ne mai lipsea acum, mormăi el îmbufnat.

— Aveți vreo veste? îl întrebă Kennedy.

Îi era rușine că nu încercase să sune ea la spital, dar propria-i supraviețuire fusese primul lucru pe agenda zilei.

— Nimic de bine. Lorraine a sunat deja de vreo zece ori. Nu i-au spus prea multe, deoarece nu este din familie, dar se pare că reușesc cu mare greutate să-l stabilizeze. Mișună polițiști peste tot,

dar nu ne dau nouă raportul. Domnul Thornedyke se află în continuare sub sedative și Valerie Parminter este plecată la un curs, așa că nu este nimeni care să ia vreo decizie – nu sunt decât poliția și funcționărașii care nu știu de capul lor. Lorraine îți va face o legitimație de o zi, pe care o vom lua de la ea.

O conduse pe Kennedy printr-un labirint de coridoare și holuri de unde porneau scări până ce, în sfârșit, au trecut printr-o ușa dublă și au ajuns în foaier. Lorraine stătea la biroul de la recepție, cu pumnii încleștați pe lângă corp, tresărind și suspinând cu glas tare.

Recepționera părea incapabilă să formuleze o propoziție întreagă, dar din fragmentele pe care a reușit să le emită, Kennedy pricepu că Emil Gassan murise, din cauza unei combinații de toxemie și hemoragie, ambele exacerbate, probabil, de un alcaloid neidentificat de pe lama cuțitului lui Alex Wales. Valerie Parminter nu răspundea la telefon.

— Poate că e moartă și ea, spuse Lorraine suspinând.

Rush apăsă tasta de pe tabloul de comandă cu mesajul *sunăți mai târziu*, în timp ce Kennedy încerca să o liniștească puțin pe femeia înnebunită de durere. Încercând să-și amintească de persoanele pe care le intervievase, îi spuse lui Lorraine să-l găsească pe Allan Scholl, următorul în ordine ierarhică și să-l anunțe că el urma să stea în fotoliul cel mare, în ziua respectivă.

Toată această activitate de organizare o ajuta pe Kennedy să-și țină emoțiile la mare distanță, până ce se va simți în stare să le facă față. Știa că asta se putea întâmpla, din momentul în care Gassan fusese rănit, așa că nu a fost prea surprinsă. Simțea, în schimb, o amară vinovăție și rușine pentru că permisesese să se întâmple una ca asta – Gassan murise pentru că ea fusese complet nepregătită. Pentru că ea a întins în mod necugetat și cu nonșalanță o cursă pentru un iepure și nu a avut nici un plan la îndemână, atunci când a realizat că prinsese un tigru.

După ce Lorraine a plecat, Rush s-a întors din nou la Kennedy.

— Nu ne vom apropia de biroul lui Alex Wales, îi spuse el. Cei de la poliție au împachetat și au luat cu ei totul, apoi au venit și au luat și biroul. Este înfășurat în folie de plastic, ca valizele voluminoase din aeroporturi și legat pe deasupra cu bandă adezivă.

Kennedy făcea eforturi să se gândească la lucruri practice.

— Dar cu computerul lui ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Pe ăsta l-au luat primul.
- Și dulapul de la vestiar?
- A, da. Ne-au luat-o înainte.

Ar fi fost de mirare, ba chiar scandalos să nu le-o fi luat-o înainte. La urma urmelor, au avut la dispoziție întreaga noapte să muncească și asta le era meseria. Kennedy trebuia să-și reamintească sieși că nu mai era deloc treaba ei. Nu acum, când se transformase în anchetarea unei crime. Singurul lucru sănătos pe care-l putea face era să se retragă.

Și să-și petreacă restul vieții văzându-l pe Gassan cum este înjunghiat în piept, într-o infinită reluare a imaginii.

— Încă mai vrei să te implici în acest caz? îl întreabă pe Rush.

— Nu contează ce vreau eu, îi spuse el. Sunt deja *implicat*.

Kennedy nu putea să nu facă apel la logică, mai ales acum. Cu moartea lui Gassan, fragmentele păreau mult mai clare decât în noaptea trecută. Mesagerii încercaseră deja să o omoare și vor veni și după Rush, în momentul în care-și vor da seama că este și el implicat.

— Bine, spuse ea. Cunoști pe cineva de la departamentul IT de aici?

Băiatul stătu mult pe gânduri.

— Îl cunosc într-un fel pe Matthew Jukes. Vreau să spun că am ieșit când și când la un pahar.

Kennedy își scoase portofelul, luă două bancnote de cincizeci de lire și i le dădu.

— Dacă rețeaua voastră de calculatoare are o arhivă de recuperare a datelor, poate că reușim să ajungem la fișierele lui Wales. Vezi dacă acest Jukes poate fi mituit.

— Și dacă nu acceptă?

— Aburește-l și fură-i parolele.

Rush fluieră.

— O luăm la vale repede de tot, nu-i așa?

— În orice caz, vezi ce poți face cu mituirea, îi spuse Kennedy. Vom găsi mai târziu o altă cale, dacă nu reușim cu asta. Sună-mă când ai ceva noutăți și ne vom întâlni – în altă parte, nu aici.

A plecat în același mod în care a venit. Intrarea pentru personal nu era păzită, dar gardianul care s-a legat de ea la venire își luase o pauză de fumat în curtea exterioară. Se alegea praful de disciplină.

După ce se despărți de Kennedy, Tillman s-a întors la cafeneaua Pantheon. La teighea era Caitlin, soția lui Manolis. Îi făcu un semn din cap, la limita necioplită a politetii și descuie ușa de la odaia din spate.

Tillman nu era atât de prost încât s-o întrebe dacă nu cumva sunase Manolis. Caitlin îl considera pe Tillman ca aparținând unui trecut dubios, pe care bărbatul ei ar fi trebuit de mult să-l lase în urmă, iar apariția lui recentă în viața lui Manolis a fost cauza mai multor certuri și bombăneli amenințătoare pe care Tillman s-a prefăcut, cu tact, că nu le aude.

Dar Manolis era unul dintre cei mai buni oameni de supraveghere camuflată pe care îi cunoștea. În mod cert, nu avea pereche în Londra – sau, cel puțin, nu se întâlnea la tot pasul – prin urmare, Tillman l-a abordat, nu fără muștrări de conștiință și i-a propus o activitate de scurtă durată, probabil neriscontă și pentru care avea să-i dea toți banii odată.

Toate acestea s-au petrecut înainte de vizita lui Kennedy, dar ceea ce-i spusese ea se potrivea, cu o acuratețe tulburătoare, cu propriile lui probleme – și acesta fusese motivul adevărat pentru care el nu a presat-o să-i dea mai multe informații. Deținea deja niște dovezi pertinente și era pe cale să obțină mai multe.

Stătea în odaia din spate, la o masă pătată de muște și își dădea pasiențe cu niște cărți din care lipseau treflele. Jocul nu avea nici un sens, dar prezenta o anumită valoare din punctul de vedere al meditației zen. După trei pasiențe, ușa se deschise și-și făcu apariția Manolis, având încă pe el haina de piele și cascheta de motociclist. Trânti un rucsac pe masă, în fața lui Tillman.

Tillman își puse cărțile înapoi în buzunar.

— Ei bine? întrebă el.

Manolis încuviință din cap.

— Avea o codiță după ea?

Manolis își ridică mâna, ținând degetul mare puțin depărtat de arătător.

— Una mică, spuse el. Un iepure de pădure, un iepuraș. Sunt aproape sigur, Leo. Era aceeași fată care te-a urmărit acum două

noapți. Nu i-am putut face o fotografie clară a feței, dar înălțimea, alura – identice. Stai să-ți arăt.

Își scoase mânușile, apoi casca. Din interiorul căștii scoase, cu mare grijă, o cutiuță neagră din plastic, pe care o fixase cu două clame metalice prinse de marginea interioară a caschetei. La unul din capete, singurul orificiu de pe suprafața netedă, se afla o sferă minusculă din sticlă: lentila microaparatului foto.

Din carcasă, Manolis extrase o bucată și mai mică din plastic, care era cardul de memorie. Se duse la computerul din colțul cămăruței și introduse cardul într-un dispozitiv de citire montat în partea din față.

Se deschise o fereastră pe care apăreau tot felul de litere. Manolis stătea cu ochii în ecran, uitându-se cu o furie concentrată la imaginile minuscule.

— Iată, spuse el într-un târziu.

Dădu un clic pe mouse pentru a mări una dintre imagini. Arăta acea parte a străzii Hunter care trecea prin spatele serei Coram's Fields. Imaginea era ușor înclinată, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că fusese făcută dintr-o motocicletă în mers. Ceea ce surprindea însă era faptul că nu era mișcată, având doar o mică distorsiune din cauza curburii lentilei. Manolis își cunoștea bine aparatul și știa ce era în stare să facă.

Mări un colț al imaginii. Se vedea o femeie din profil – Heather Kennedy – care se îndepărta de obiectiv. La aproximativ cincizeci de metri în spatele ei, o figură scundă, o fetișcană, cu o alură fragilă, purtând jeansi negri și un tricou alb. Stătea cu spatele la aparat, iar fața nu i se vedea deloc.

Manolis atinse mouse-ul și ecranul începu să licărească, imaginile schimbându-se una după alta, astfel că figurile apăreau tot mai în față, în stop-cadre tremurătoare. În același timp, se schimbau unghiurile și legăturile dintre ele. Manolis o ajunse din urmă pe fată și o fotografie de mai multe ori în timp ce trecea pe lângă ea. Imaginea era și mai înclinată, dar focalizarea rămânea foarte bună, chiar și când marea imaginea până ce capul umplea tot ecranul.

Capul, dar nu fața. Ea s-a întors din fața obiectivului, de parcă ar fi simțit aparatul foto, așa că Manolis nu a reușit să-i prindă decât ceafa și marginea obrazului.

— Mă gândisem să mă întorc să-i mai fac o fotografie, se scuza el față de Tillman. Dar nu cred că aș fi reușit. Știi, uneori ai

impresia că persoana parcă ar avea un radar și ea părea să aibă. Nu voiam să o sperii. Dar mi se pare că este una și aceeași persoană.

— Aceași, spuse Tillman. Fără doar și poate. Și nici eu nu am putut să-i văd fața clar. Așadar, m-a urmărit pe mine, iar acum o urmărește pe Heather. Ai reușit s-o urmărești înapoi, până la bârlogul ei?

Manolis își încleșta și își descleșta pumnii, plecându-și capul ȕuguiat.

— Îmi pare rău, Leo. Am pierdut-o. Nu cred că m-a văzut, cred că este foarte bine antrenată. Merge mult în zigzag, iar eu eram în trafic. A luat-o pe Onslow Street. De la șoseaua principală se fac niște scări. Abrupte. Nu pot conduce pe acolo. Iar dacă lăsam motocicleta și mă luam după ea, m-ar fi văzut și ar fi știut de ce venisem. A trebuit să renunț. Așa că am ocolit pe la Saffron Hill, dar nici urmă de ea. Dispăruse.

— Nu-ți face probleme, Mano. Ce ai obținut e bine. Foarte bine. Dar fii pregătit. S-ar putea să mai am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Prețul rămâne același. Sunt la dispoziția ta încă trei zile.

— Mi-ai făcut rost de tot ce ți-am cerut. Dacă faci și asta, vei avea un bonus. Dar nu este nici o problemă dacă spui nu, fiindcă profilul riscului s-a schimbat radical.

— Leo, nu am spus niciodată că vreau să trăiesc cu capul plecat. Singurul mod de a te feri de *orice* risc este să fii mort. Ce trebuie să fac?

— Nimic, deocamdată, îi răspunse Tillman. Mi-a spus Heather că a fost atacată noaptea trecută și fata asta i-a salvat pielea. Aș vrea să mă duc acolo să arunc un ochi. Poate găsesc ceva ce ne-ar putea fi util. Pentru că ce-mi doresc în momentul de față este să mă întâlnesc cu puștoaica și să o întreb ce-și închipuie că face.

Manolis dădu din umeri.

— Când ai nevoie de mine, îți stau la dispoziție, spuse el. Dar un singur lucru, Leo. Dacă vrei să-ți vezi prietena din nou, ar fi mai bine să alegi un alt loc.

Tillman rămase surprins.

— De ce, Mano? Și eu care credeam că Heather este exact genul tău.

— Da, tocmai de aceea, încuviință Manolis. Și Caitlin crede același lucru.

Matthew Jukes percuta imediat când veni vorba despre bani, însă lista fișierelor lui Alex Wales pe care i-o dădu pe furiș lui Rush, în nișa unde se afla mașina de cafea, avea peste cincizeci de pagini și numele fișierelor nu ofereau nici o indicație referitoare la conținutul lor.

— Crezi că am putea recupera conținutul acestor fișiere pe un alt computer? îl întreabă Rush pe Jukes.

— Desigur, fără probleme, spuse Jukes.

Era o acritură de poponar, de obicei, dar combinația dintre bani și ocazia de a se da mare l-a făcut, ca prin minune, plin de amabilitate.

— Toate documentele sunt înregistrate în computerul-cadru principal. Chiar dacă sunt salvate în driverele C sau D, la sfârșitul fiecărei zile se operează o recuperare a datelor de sută la sută. Asta este politica standard.

— Deci poți să-mi instalezi fișierele lui Wales în computerul meu?

— Cu mare plăcere.

De fapt, Jukes a făcut chiar mai mult. A falsificat un ID temporar pentru Rush, care i-a permis acces total nu numai la fișierele lui Alex Wales, dar și la statisticile de utilizare. Asta însemna că Rush putea să vadă ce a făcut și când, ce fișiere a ținut deschise mai mult timp, chiar și pe cele pe care le imprimase.

Rezultatele au fost surprinzătoare. Pe adresa personală a lui Allan Scholl, cea mai mare parte a timpului lui Wales a fost divizată între jurnalul lui Scholl și curierul de intrări al lui Scholl. De fapt, se pare că Wales se îndeletnicea cu mixajul ăsta neobișnuit, la începutul fiecărei zile, de la 7 dimineața. După aceea, lăsa mesajele baltă și parcurgea pagini întregi de ceva ce aducea cu vorbirea incoerentă – șiruri de numere și litere la întâmplare, separate când și când de bare diagonale.

— Logări pentru baze de date, spuse Jukes nonșalant. Așa arată până ce le accesezi prin serverul clientului. Nu le poți deschide ca pe niște fișiere, așa cum poți s-o faci cu documentele Word și altele asemenea.

— De ce nu?

— Din cauza construcției. Este un soft *event-driven*.

— Jukes, n-am înțeles nimic din ce-ai spus.

— Normal, zâmbi Jukes disprețuitor, antipatia lui naturală ieșind repede la iveală. Bine. Să spunem că pui o întrebare de genul câți oameni sunt pe glob?

— Foarte bine. Să spunem că întreb asta.

— Și care-i răspunsul?

— Nu e nici un răspuns, spuse Rush. Se schimbă încontinuu. S-a schimbat și când m-ai rugat să pun întrebarea.

— Exact. La fel și cu chestia asta. Arhitectura de simulare a evenimentelor înseamnă pur și simplu că sistemul se autoreglează în timp real. Evenimente externe declanșează adaptarea datelor. Așadar, de fiecare dată când pui întrebarea, primești un răspuns diferit. Nu poți deschide fișierul pentru că nu există nici un fișier. Este un set de date care se schimbă mereu.

Rush derula pagini și pagini din acele aiureli. Din când în când, apărea ceva asemănător unui nume cu inițialele atașate. MILTONTF. LUBINSKIJJ. SPEEDWELLM. Restul era impenetrabil, o vomă alfanumerică.

— Așadar, ce întrebări punea el? voi Rush să știe. Există vreo modalitate să aflăm?

— Poate.

Jukes îl dădu la o parte de pe scaun și se așeză în locul lui. Timp de câteva minute, deschidea diverse ferestre pe ecran și privea cum se derulau texte scris alb pe negru. Din când în când, tasta șiruri de litere ca răspuns la indicațiile cursorului.

Ceea ce a găsit la sfârșit a fost un alt aranjament de simboluri fără cap și coadă, dar dădea din cap, de parcă ar fi înțeles despre ce era vorba.

— Iată, spuse el, arătând ceva.

Atinse cu vârful degetului cuvântul UTILIZATORI? Urmat de o duzină de cifre. Rush putea vedea acum că reapăreau mai jos pe ecran, cel puțin după două sau trei rânduri.

— Utilizatori de ce anume? întrebă el.

Jukes tastă în continuare, apropiindu-se mai mult de monitor, de parcă ar fi avut șanse mai mari să-i afle secretele, dacă reducea distanța.

— Nu știi, recunosc el în cele din urmă. Așteaptă. Nu. Ba da, știi. Astea sunt date vechi. Cum ar fi, complet moarte. Nu este de

mirare că Alex a putut să le acceseze atât de ușor.

— Asta înseamnă ușor?

— Încearcă să le accesezi pe cele actuale. Atunci să vezi. Asta este... da, este o parte din baza de date de la British Library.

Inima lui Rush îi bătu în piept surprinzător și alarmant.

— Care parte? întrebă el.

Jukes îi aruncă o privire curioasă.

— Acum devine interesant, nu-i așa?

— Care parte, Jukes?

Tac, tac, tac.

— Utilizatori, spuse el.

— La naiba, mare lucru.

— Păstrează-ți cumpătul, da? Asta înseamnă persoanele care au luat o carte de pe raft. Wales încerca să obțină o listă completă, dar sistemul nu-i permitea pentru că datele nu mai erau actuale. Au fost dezagregate, scoase din setul de date pe care-l poți utiliza pentru a umple un formular. Orice informatician ar fi putut să reconfigureze și să le aducă înapoi, dar Wales nu avea parolele.

— Așadar? Apropo, să știi că eu pricep cam o treime din ce-mi spui.

— Așadar, a trebuit să sape adânc în setul de date și a făcut-o băbește. A căutat codul de identificare al acelei cărți, după care, ori de câte ori apărea, căuta în statisticile pentru utilizatori până când descoperea cine a solicitat-o.

Jukes se uita la Rush, clipind rapid și aritmie – ceea ce însemna că se gândește profund.

— Adică, în trecut, când era la raft. Înainte de a se închide sala de lectură de la British Museum și de mutarea circului pe strada cealaltă. Probabil că ceea ce a luat utilizatorul a fost un manuscris. Atunci, cine era la birou i-a scanat legitimația și....

— Nu, spuse Rush. Nu, Jukes. Nu începe iar să mă plimbi prin tot sistemul vostru. Spune-mi doar dacă am dreptate. Wales încerca să facă o listă cu numele tuturor celor care citiseră vreodată o carte anume.

— Nu.

— Nu?

— El încerca să facă o listă cu oricine a completat un formular pentru a o vedea. Nu era neapărat nevoie să o citească.

— Corect. Ai dreptate. Foarte bine, atunci spune-mi dacă a reușit. Găsești pe-aici pe undeva lista completă?

Jukes clipi des.

— Nu știu, spuse el. Bănuiesc că am putea introduce câteva din numele acestor utilizatori, sub formă de șiruri și să căutăm în restul fișierelor lui Wales, pentru a vedea dacă mai apar și în altă parte.

— Atunci, dă-i drumul.

Jukes se puse pe treabă.

— Nu. Nimic. Poate că a scris-o de mână. Sau poate... așteaptă. Stai să mă uit la fișierele șterse.

— Poți face asta?

Jukes chicoti cu răutate.

— Desigur, numai dacă nu folosești un program de tocare ca Eraser, altfel, dând pe ștergere, dai comanda „salvează pentru mai târziu”. Și nimeni de aici nu are voie să pună în calculatoare softuri neautorizate, așa că, de obicei, totul ajunge... Așa, uite aici.

— Pe monitor au apărut o mulțime de ferestre. Jukes le închise metodic, până ce rămase una singură.

— Iată lista, spuse el.

La o primă vedere, Rush nu putea spune decât un lucru: *Glasul Trâmbiței Vesteste Judecata* nu a fost niciodată un bestseller. Pe listă nu erau decât vreo douăzeci de nume, iar dacă datele de lângă ele reprezentau datele când fusese accesată cartea, se întindeau pe o perioadă de peste cincizeci de ani. Lângă ultimul nume de pe listă, FOSSMANH, era notată data 17/4/46; cel mai recent, DECLERKJO avea 2/9/98.

— Există vreo posibilitate să obținem adresele și numerele de telefon ale acestor persoane? întrebă Rush.

— Sigur că da, spuse Jukes. Avem două modalități, de fapt. Rush așteaptă.

— Ei bine? Care sunt?

— Cartea de telefon, sau mai cotizează. Creditul ti s-a terminat.

Ușa de la intrarea cu numărul 276 din Vincent Square, Pimlico, era acționată de un interfon, dar cineva – probabil cei doi ucigași care veniseră cu o noapte înainte – îl dezactivase, pentru că era scos din suport și refuza să intre la loc. *Ar fi trebuit să observi asta, Heather. Faci greșeli.*

Apartamentul lui Isobel James, știa, era la numărul 13, la etajul al treilea. Broasca nu fusese forțată, ci deschisă cu o cheie falsă și Tillman era pregătit să-și folosească șperaclul, dar nu a fost nevoie. A găsit o cheie de rezervă, sub ghiveciul aflat pe pervazul ferestrei, lângă ușă; al treilea dintre locurile cele mai probabile, după preș și pragul de la intrare.

Înăuntru, liniște și pace și o tristețe întunecată. Holul nu avea ferestre și nu se putea vedea nimic din lumea de afară. Tillman scoase o lanternă, o aprinse, luminând de jur împrejurul spațiului îngust. Nu mișca nimic și nu era nimic care să sară în ochi, în afară de lucrurile clar vizibile. O bibliotecă. O măsuță de hol cu un nud sculptat, o copie după *Sărutul* lui Klimt. Câteva haine agățate de cuierul fixat în perete.

Se simțea un miros ușor de stătut. Totuși, după ce închise ușa, făcu o verificare preliminară, furișându-se pe hol, parcă dezmințind tendința lui autentică de a cerceta atent fiecare încăpere și fiecare colțișor. Se uita să nu i se întindă vreo capcană, dar aerul nu mințise. Era singur în apartament.

Tillman era aproape sigur că nu va fi deranjat, dar se ținea, totuși, de planul pe care și-l făcuse dinainte: să înceapă de la locul faptei și de acolo înspre exterior. Se duse direct în dormitor și păși înăuntru.

Acolo nu se afla nici un corp, nici viu, nici mort. Avea din nou confirmarea a ceea ce mirosise deja. Dacă agresorii lui Kennedy ar fi murit acolo și cadavrele nu ar fi fost scoase, mirosul de putrefacție ar fi fost până acum detectat.

Dar se putea întâmpla ca ei să fi murit și să fie luați de altcineva. Tillman se uită atent la rămășițele și urmele de prin cameră și începu să le analizeze. Presupuse că sângele de pe cearșafuri era al lui Kennedy. O pată mare, de culoare închisă,

cobora de la tăblie spre piciorul patului, sugerând o rană mare, dar superficială, în partea superioară a corpului. I se păruse lui, când s-au întâlnit, că ea-și ferește puțin partea stângă. Acum știa de ce.

Sânge era și pe covor, în două zone. Chiar lângă el, între pat și ușă și în capătul îndepărtat al camerei, lângă perete.

Să înceapă cu ce era mai aproape. A îngenuncheat și s-a uitat la dungile și punctele de culoare închisă de pe covorul bej: discretul cod Morse al violențelor spectaculoase. Tillman văzu mai multe pete întunecate adunate în ciorchine și niște improșcături închegate care se întindeau de undeva de lângă noptieră. Cineva fusese lovit de acolo, în repetate rânduri, probabil cu mai multe arme și din unghiuri diferite. Variația amplă a suprafeței și unghiul de împrăștiere sugerau că victima stătea în picioare în momentul atacului, dar a continuat să se deplaseze – ceva timp – și după ce a căzut.

Tillman traversă încăperea pentru a examina și celelalte pete de sânge. Erau mai puține și spuneau o altă poveste. O suprafață extinsă improșcată cu stropi mici, aproape invizibili, distribuiți neregulat și cu spații largi între ei: o lovitură în partea de sus a corpului, cel mai probabil în cap, într-un spațiu unde obiectele – obiecte care nu mai erau prezente – au obstrucționat împrăștierea sângelui. Tillman văzu o luptă rapidă, furioasă, o lovitură norocoasă sau bine ținută care îi spărsese nasul unuia dintre agresori, sau poate o tăietură pe față sau pe frunte.

Pe peretele din spatele stropilor de sânge, se afla o suprafață lovită, aproximativ circulară, chiar sub nivelul capului lui Tillman, unde se părea că ceva izbise tencuiala atât de tare, încât formase un fel de crater. Pumnul sau partea din spate a capului cuiva.

Acum că putea vedea cât de îngust și limitat era spațiul acela, se tot minuna de îndemânarea de care dăduse dovadă fata necunoscută. Să dobori la pământ doi adversari înarmați, când unul dintre ei are pistolul îndreptat asupra ta... asta da provocare, chiar dacă ai avea la dispoziție tot spațiul dorit. În dormitorul acesta mic, unde câmpul de luptă cuprindea și corpul răstignit al femeii pe care venise să o salveze, scăpase ca prin miracol.

Dar ea avea un avantaj asupra lor. Era un lup în piele de oaie.

Ceva strălucitor îi atrase privirile lui Tillman – ieșea de sub pat, de unde ar fi fost invizibil din majoritatea unghiurilor. A îngenuncheat și l-a tras afară. Era colțul îndoit al unei hârtii

lucioase, în care se vedea un fragment de fotografie, curba sânilor unei femei și o parte din umăr.

Nu numai că părea neajutorată. Deghizarea ei mersese mult mai departe. Știind că avea de-a face cu – ce? Asceți? Misogini? Bigoți? Toate astea li se potriveau – își luase o alură de depravată și intrase cu pistolul cu electroșocuri, mascându-l sub copertile unei reviste porno.

De unde le-o fi luat oare? Tillman privi de jur împrejur și dădu peste restul revistei, în spatele unui scrin, acolo unde căzuse sau unde fusese aruncată. *Liga din Tufigșuri. Amazoane fierbinți în acțiune. Mandy și Celeste se murdăresc cu jucării – și cu băieți!* Nu avea nici o etichetă cu preț, nimic care să ofere vreun indiciu despre proveniența revistei.

Se întoarse în hol, căutând pe jos, la lumina lanternei. După câteva clipe, găsi un ghemotoc dintr-o hârtie de ambalaj ruptă. Într-un colț era o etichetă verde, pe care erau imprimate cuvintele *senzații tari americane: numai £ 3.99.*

A tras lozul câștigător. Ca să spunem așa. Era un produs local, achiziționat pentru a face față situației.

Tillman a găsit magazinul după colț, pe Fynes Street. Se numea magazin de ziare și reviste, papetărie și tutungerie, dar era și un fel de minimarket, având un raion cu un singur raft pe care erau îngrămădite cutii de conserve de fasole, porumb dulce Green Giant, sosuri de curry marca Vesta, biscuiți digestivi și sticle cu lichid de spălat, învechite și cu un sfert din conținut scurs pe pereții laterali, ca niște lacrimi verzi fluorescente. Un perete din spatele teighelei era înțesat cu țigări. Peretele de vizavi era ocupat cu reviste, iar cele două rafturi de sus abundau în publicații T&A. O cameră de luat vederi, cu circuit închis, prinsă pe un braț metalic, cobora din tavan într-un unghi extrem de abrupt. Unghiul se datora faptului că suportul se slăbise și dispozitivul antifurt alunecase pe jumătate în afară – dar arăta ca și cum camera video fusese cuprinsă de un impuls voyeurist și se apropiase să-și clătească privirile cu imaginile porno.

Printre țigări și reviste stătea un bărbat plictisit, molău, cu ochelari groși și o față ciupită de vărsat, slinoasă. Stătea chircit ca și cum s-ar fi ascuns de propria lui casă de marcat. Apoi, Tillman găsi explicația atât pentru expresia feței, cât și pentru postura bărbatului. Se uita la un minitelevizor portabil, un model vechi, în formă de telescop dreptunghiular. Sonorul era bruiat, dar probabil

că răzbăteau frânturi de cuvinte sau muzică.

— Aveți așa ceva de vânzare? îl întreabă Tillman pe bărbat.

Ținea revista în mână, iar bărbatul se aplecă să se zgâiască la ea. S-a uitat mai mult decât era necesar, mai întâi la fotografia de pe copertă și apoi – judecând după mișcarea ochilor – s-a apucat să citească nu numai titlul, ci și restul textului.

— S-ar putea, spuse el într-un târziu. Vindem multe din astea.

— Presupun că bărbaților, în general, replică Tillman. Corect?

Bărbatul își întoarse fața de la amazoanele înlănțuite pasional și se uită la Tillman.

— Bineînțeles că bărbaților, spuse el. Doar nu le vând puștilor, nu-i așa? Sunteți de la primărie?

— Nu, nu sunt. Ai lucrat noaptea trecută?

— Da.

— Până la miezul nopții?

— Ținem deschis tot timpul. Scrie și pe ușă.

— Noaptea trecută ai vândut revista asta unei femei. O femeie tânără.

Bărbatul clipi și mărul lui Adam i se mișcă puțin.

— Ah, spuse el. Ea. Gata. Mi-am amintit.

— Ce ți-ai amintit? îl întreabă Tillman.

— Domnișoara cu mutră acră, ea a fost.

— Continuă.

— Ei bine, am încercat să glumesc puțin cu ea. Nu mai știu ce i-am spus, dar a fost ceva inofensiv, să știți. Ceva destul de amuzant. Dar mi-a aruncat o privire ca unui vierme.

— Copiii din ziua de azi, nu-i așa? zise Tillman, cu o figură inexpresivă. Ia spune-mi, chestia asta funcționează?

Arată din cap în direcția camerei de luat vederi și bărbatul îl urmări cu privirea.

— Da, funcționează.

— A funcționat și azi-noapte?

— Merge încontinuu. Se învârte în cerc.

— Aș vrea să mă uit puțin la casetă.

Bărbatul îl privi scandalizat.

— Nu se poate. Clienții mei țin la intimitatea lor.

— De-aia își cumpără reviste porno de la băcănie? Și dacă-ți spun că este minoră?

Pe chipul bărbatului apărură o umbră de îndoială, dar își reveni repede.

— I-am cerut să-mi arate cartea de identitate, spuse el. Mi s-a părut în regulă.

— Și asta se poate vedea pe casetă, nu-i așa? îl întrebă Tillman.

— A... eu... da... cred, poate a fost cu altă ocazie, când ea...

Bărbatul se chinuia să găsească o stratagemă care să-l scape basma curată.

— Nu sunt de la primărie, spuse Tillman. Și nu mă interesează ce i-ai vândut. Sunt asistentul ei social și vreau să mă asigur că ea a fost. Arată-mi caseta și am plecat.

— Este digitală, spuse bărbatul. Pe un disc. Nu mă pricep la asta. Va trebui să-l chem pe Kevin al nostru.

Tillman încuviință din cap.

— Bună idee, spuse el.

Ecranul televizorului portabil avea câțiva centimetri pătrați și imaginea era la fel de bună ca sunetul. Îți oferea o imagine fugitivă asupra unei lumi fragile, asediate, denaturând ușor adevărul și întreruptă, periodic, de unde de interferență, ca niște cețuri de pixeli.

Adolescentul tăcut, zvelt, care răspundea – sau, mai degrabă, nu răspundea – la numele de „Kevin al nostru”, a început să manevreze comanda televizorului, aparatul de redare, din nou televizorul. Imaginea nu reușea să se focalizeze și, după un timp, era evident că, dacă încerca să o facă mai clară, nu reușea decât să-i adauge mai mult contrast și nu detalii. Au dat înainte imaginile din ziua precedentă, concentrând douăsprezece ore de timp real în câteva minute de stop-cadre tremurate. Se pare că bărbatul cu ochelari groși fusese de serviciu în tot acest timp, cu excepția unor pauze de toaletă de patru sau cinci minute, răstimp în care rolul lui era preluat de „Kevin al nostru”.

— Iată, spuse, în sfârșit, bărbatul, arătând cu degetul lui gros spre ecran.

Kevin îngheță imaginea, dar o îngheță între cadre, iar fata dansa înainte și înapoi la intrarea în magazin, punând piciorul pe prag, apoi îl lua înapoi și figura se repeta la nesfârșit. Băiatul înjură în barbă și apăsă când pe tasta PORNIRE, când pe PAUZĂ, până ce imaginea se stabilizează.

Însă rezoluția era atât de proastă, încât înghețarea imaginii a șters o parte din informație. Tillman se întinse pe lângă Kevin și apăsă din nou pe taste PORNIRE, uitându-se la întreaga secvență, de la început până la sfârșit. Fata se distingea mai bine când era

în mișcare. Mișcările erau atente și sumare, aveau elasticitatea unui arc, sau păreau ale unei balerine așteptând să intre pe scenă.

Derulă caseta de la început, se uită din nou cum a intrat fata în magazin, cum a luat revista – după o privire rapidă, detașată, aruncată peste raftul de sus – și i-o arată bărbatului de la tejghea.

— Ea este? îl întreabă bărbatul pe Tillman. Este cea pe care o cauți?

— Se poate mări? îl întreabă Tillman pe Kevin, nebăgând în seamă întrebarea.

— Puțin, mormăi băiatul.

Ținu apăsător pe un buton, mărinz centrul imaginii până ce chipul fetei, care se vedea de sus și din lateral, umplu tot ecranul.

Avea un chip destul de atrăgător, din câte își putea da Tillman seama din terciul ăla de pixeli, oval, cu ochi mari, negri, încadrați de o claie de păr cârlionțat și țepos, tuns scurt. Totuși, era prea palidă – atât de palidă, încât părea anemică sau în convalescență după o boală recentă. *Sau poate crescuse în subteran*, se gândi Tillman, *într-un oraș unde nu se vedea niciodată soarele și nu considera nimic anormal în această privațiune.*

Așadar, ce faci tu, aici, în lumea de afară, prințeso? Nu prea mare lucru, probabil, din moment ce ți-au dat drumul afară doar ca să vânez.

Derula înapoi și privi din nou, dar mersese prea departe, trecuse de momentul în care fata intrase în magazin. Afară, în fața vitrinei, în obiectiv, abia se distingeau niște pete neclare, orizontale, urmate de altele verticale. Apoi, ușa se deschise și fata intră, rapid, metodic, fiind în criză de timp – în acțiunea ei de salvare a vieții lui Kennedy.

Ce văzuse el adineaori?

Derulă încă o dată și analiză acele pete neclare. Ceva care se mișca pe trotuar sau pe stradă. Se mișca de-a lungul unghiului de vizibilitate. Apoi s-a clătinat sau a coborât: o mișcare rapidă, în jos, terminându-se instantaneu.

Apoi, deschiderea ușii.

Din nou. Tot nu reușea să înțeleagă. Din nou. Porni sunetul, sperând să dea peste vreun alt indiciu contextual și auzi un huruit ca al unui perforator oprit. S-a oprit înainte ca fata să intre în magazin. De fapt, s-a oprit chiar înainte de coborârea aceea rapidă.

Bineînțeles că s-a oprit.

Tillman se întoarse spre bărbat.

— A venit cu motocicletă, nu-i așa? spuse el.

Fața bărbatului se luminează brusc, prinzând viață.

— Da, încuviință el. A venit. Îmi aduc aminte pentru că nu purta cască de protecție. Asta i-am spus. I-am zis că poate s-o pătească într-o bună zi, dacă merge cu motocicletă fără cască. Iar ea mi-a aruncat o uitătură, ca și cum ar fi zis cum îndrăzneam eu să-i vorbesc.

— Îți amintești ceva despre motocicletă?

Bărbatul dădu din umeri.

— Îmi pare rău. Nu mă pricep deloc la chestiile astea.

— Nimic? Culoarea? Dacă avea vreo bandă decorativă? Una sau două țevi de eșapament?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

— Nu era decât o motocicletă.

— De fapt, spuse Kevin, era o Ducati Multistrada 1200. Versiunea sport, de culoare roșie-argintie, cu un cadru hibrid. Cauciucuri Pirelli Scorpion Trail și în față și în spate. Și avea și ataș lateral.

Făcu o pauză în timp ce bărbatii se uitau la el, patronul magazinului vădit uimit, iar Tillman cu o căutătură plină de respect.

Kevin se înroși, enervat de atenția concentrată a celor doi.

— Dar avea parbrizul scos, murmură el.

H. Fossman. N.O. DeClerk. P. Giuliani. S. Rake. J. Leavis. D. Wednesbury. A. Davies. Și așa mai departe.

Pentru început, Rush nu a căutat prea mult pe listă, gândindu-se că majoritatea celor care au cerut cartea *Glasul Trâmbiței Vestește Judecata* au făcut-o din rațiuni profesionale și nu în scop recreativ. Instalat în biroul lui Emil Gassan, unde presupunea că nu va fi deranjat, a început prin a introduce fiecare nume în parte într-un motor de meta-căutare, împreună cu diverși alți termeni adiționali, cum ar fi „Război civil”, „Istoria Angliei” și „secolul al șaptesprezecelea”.

Câteva dintre ele s-au potrivit perfect în acest tipar. Era vorba despre istorici care publicaseră lucrări precum biografia lui Oliver Cromwell (Nigel DeClerk), o istorie a ereziilor religioase în Europa de Nord (Phyllida Giuliani) și un studiu original despre interregnul britanic intitulat *Regatul decapitat* (Stephen Rake). Ceilalți nu păreau să fie faimoși în nici unul din domeniile de care se interesa Google. Se încăpățâneau să rămână niște enigme, până ce Rush și-a adus aminte că poate au luat și alte cărți de la British Library, existând astfel șansa să fie găsiți în baza de date principală a utilizatorilor. Aceasta i-a dat numele complete și detalii despre adresele de contact, deschizându-i o mulțime de alte opțiuni.

Dar majoritatea dintre ele s-au închis din nou, foarte rapid.

Când a văzut modelul configurat, Rush scoase o înjurătură printre dinți. O sună pe Kennedy, într-o stare de isterie abia reținută, spunându-i că găsisese ceva despre care trebuia să-i vorbească urgent. Ea i-a dat întâlnire la Union Chapel, iar el și-a luat haina și a alergat tot drumul până acolo.

Kennedy stătea așezată chiar sub amvon, rezemată de spătarul unei strane și cu picioarele sprijinite de banca din spate. Chiar dacă era o biserică în care nu se mai slujea, Rush a fost șocat de atitudinea ei, datorită educației catolice care-i inoculase atâția diavoli și sentimente de vinovăție cât pentru trei oameni normali.

Ea vorbea la telefon și, din câte și-a putut da seama Rush din jumătatea de conversație pe care a auzit-o, vorbea cu un iubit.

— Nu, sigur că mi-e dor de tine. Numai că sunt încă... dacă aș

putea veni să te văd, aş veni. Ştii că aş veni.

Chiţăituri şi smiorcăituri ale iubitului. Părea să aibă o voce piţigăiată.

— Am înţeles, iubito. Dar nu ştiu şi nu-ţi pot promite.

Chiţăit. Smiorcăitură, smiorcăitură chiţăit.

— Izzy, spuse Kennedy, întrerupând-o. Isobel. Opreşte-te. Trebuie să închid. Te sun mai târziu. Chiţăit. Da şi eu te iubesc. Păstrează-ţi ideea asta şi vom discuta cât de curând.

Închise telefonul şi-l puse deoparte. Rush se holba la ea. Înregistrase că iubitul era o iubită şi încerca să proceseze informaţia.

— Ce s-a întâmplat? spuse Kennedy.

Rush şi-a venit în fire şi i-a dat teancul de foi imprimare pe care le adusese.

— Wales era obsedat de cartea asta, spuse el. *Planul lui Dumnezeu Revelat* şi trâmbiţa vorbitoare şi tot restul, încerca să întocmească o listă cu toţi cei care au citit-o sau care doar au luat-o de la raft. Apoi am încercat să aflu cine erau aceşti oameni. Unii dintre ei au murit, dar asta...

— De curând? îl întrerupse Kennedy.

Deveni instantaneu alarmată, într-un mod care îl făcea pe Rush să presupună că noutăţile nu o surprindeau prea mult.

— Nu, spuse. Nu de curând. De ce?

— Nu are importanţă. Continuă.

— Ei bine, este vorba despre nişte persoane care au solicitat această carte prin anii patruzeci şi cincizeci. Ar fi de mirare să mai fie încă în viaţă. Dar aici apare ciudăţenia. Unele nume au continuat să apară în rapoartele cu ştiri arhivate. La început, nu le-am dat importanţă – gândindu-mă că este probabil o simplă coincidenţă. Dar am început să observ că toate ştirile se refereau la persoane dispărute. Aproximativ o duzină din persoanele de pe lista lui Wales sunt date dispărute. Şi vezi datele? Toate sunt de anul acesta, la diferenţă de două luni una de alta. Asta nu mai pare o simplă coincidenţă.

— Nu. Pare mai degrabă o conspiraţie. Dar răpiri în masă?

— Acum un minut, arătai de parcă te gândeai la o crimă în masă, spuse Rush. Care este diferenţa?

Kennedy ridică din umeri.

— Crima în masă face parte din Regulamentul de Ordine obişnuit al Poporului lui Iuda, spuse ea. Dar, de obicei, îşi acoperă

urmele și fac ca totul să pară un accident. Când dispar niște oameni, înseamnă că sunt alții care îi caută.

Rush se uita la ea mirat și ușor scandalizat.

— Vrei să-mi spui că ei sunt în stare să omoare niște oameni numai pentru că, întâmplător, au citit o anumită carte?

— Trebuie să spun, în ciuda experienței mele limitate, că asta este miezul mesajului lor, răspunse Kennedy.

— Serios?

— Serios, Rush. Ți-am spus în ce vei intra. Dacă vrei să bați în retragere, acum e momentul. Au venit după mine azi-noapte și am avut mare noroc că am scăpat întreagă.

I-a vorbit despre cei doi *Elohim* și despre fata ninja care le-a venit de hac. Rush era pe cât de zguduit, pe atât de fascinat și o tot întrerupea cu întrebări. După ce termină de vorbit, el își scutură capul, încercând să se lămurească.

— Iisuse, spuse el. Și acum ce facem?

— Este foarte clar, nu ți se pare? zise Kennedy. Ne-apucăm să citim cartea.

— Asta, spuse Manolis, va fi un atac în forță.

Tillman rumegă aceste vorbe și nu-i plăcură deloc.

— Nu s-ar putea face într-o manieră mai blândă? întrebă el. Intri, apoi ieși din nou, nimeni nu face pe deșteptul?

Erau în camera din spate, la cafeneaua Pantheon și Manolis stătea din nou la panoul de comandă. Renunțase la interfața Linux, peste care trecea de obicei și adusese sistemul înapoi la o structură bazică, de tipul comandă promptă, care afișa textul în culoare verde pe fond negru, dar ecranul se mișca prea repede pentru a putea fi urmărit. Ecranele, la plural: apăreau recurent în mai multe cuiburi, din care se deschideau altele, după care dispăreau înapoi într-o cascadă fractală.

— Aș vrea și eu, murmură el absent. Dar nimeni nu poate avea acces la aceste date în timp real. Nici măcar guvernul. Trebuie să înțelegi, Leo, nu există un singur sistem de camere video. Există mii de sisteme, milioane de aparate individuale, majoritatea instalate de consiliile locale pentru controlul rutier sau pentru a monitoriza ordinea publică în zone fierbinți. Poliția, armata, MI5 și MI6 și NaCTSO⁶, toți fac mereu căutări în aceste sisteme și sunt obișnuiți cu ele. Dar urmează niște protocoale, merg pe niște canale și nu se grăbesc. Ce facem noi este cu totul altceva. Noi interogăm simultan toate sistemele.

— Și ești în stare să faci asta? îl întrebă Tillman.

Manolis scoase un oftat sonor.

— Da, pot s-o fac, dar nu pentru mult timp. Imediat ce am intrat, fiecare sistem va raporta efracția și fiecare operator va încerca mai întâi să-mi închidă accesul, apoi va urmări de unde a pornit solicitarea pentru a mă găsi. Și asta vor reuși, cu siguranță, dacă le dăm timp suficient. Serverele intermediare – chiar și cele mai bune – nu sunt proiectate pentru a rezista sub acest nivel de interogare. Așa că, înainte ca ei să ne localizeze în lumea reală, găsim ce ne trebuie, după care închidem. Numerele, te rog.

Tillman îi dădu o foaie de hârtie împăturită, pe care scrisese

⁶ *The National Counter Terrorism Security Office* (engl.) – Serviciul Național de Securitate și Antiterorism.

cinci numere de înregistrare diferite. Manolis le-a introdus pe fiecare într-o mică fereastră de căutare, din partea dreaptă jos a ecranului. Lucra cu mare atenție, verificând cu ce era scris pe foaie, după fiecare tastare. Toate numerele erau de la motociclete cumpărate în Regatul Unit, în ultimele șase luni: mai precis, toate aparțineau mărcii Ducati Multistrada Sports, erau de culoare roșie-argintie, cu ataș și cauciucuri Pirelli Scorpion Trail în față și în spate. Tillman auzise convingerea absolută din vocea lui Kevin, pe lângă visare și dorință și era gata să-și pună pielea-n băț pentru acuratețea descrierii. Chiar și cu dotările de bază, Multistrada era o jucărie scumpă, iar piesa care-i făcuse lui Kevin o astfel de impresie era pe comandă. Acesta era singurul element care le dădea o șansă în luptă.

Existau 4,2 milioane de camere de luat vederi montate pe străzile din Marea Britanie și tot timpul apăreau altele. O mare parte din ele utilizau un sistem de recunoaștere optică a plăcuțelor de înmatriculare a vehiculelor. Teoretic, dacă ei puneau cap la cap toate listările pentru rețelele de camere video, pe care Manolis le putea accesa fraudulos, ar fi putut să ajungă la cinci liniuțe punctate, răspândite în spațiu și timp, în care fiecare liniuță reprezenta drumul parcurs de una dintre cele cinci motociclete. Doar una dintre cele cinci linii s-ar fi intersectat cu tutungeria Smoker's Paradise din Fyness Street, Pimlico și aceea era ținta lor.

Manolis se întoarse către Tillman cu o expresie a feței ușor tensionată.

— Ești gata?

— Ce vrei să spui cu sunt gata? Nu am altceva de făcut decât să stau aici, Mano. Dă-i drumul, când simți că te chinuie inspirația.

Manolis apăsă pe o tastă.

— Sunt ateu, murmură el. Dar sunt un ateu foarte prost. Să sperăm că Dumnezeu va ține seama de asta.

Ferestrele de pe ecran păreau că flutură ca niște cărți de joc când sunt împărțite, teancul schimbându-și forma cu unduiri peristaltice, la fiecare nouă configurație a ecranului.

— Am intrat? întrebă Tillman.

— Câteva opriri. Da, suntem pe-aproape. Așteaptă... stai puțin... da, avem deja un câștigător, cred.

— Avem?

Manolis luă o fereastră din teanc.

— Astea sunt localuri din centrul Londrei, spuse el. Iar

motocicleta asta – TE62 BGZ – o întâlnești peste tot.

— A fost în Pimlico noaptea trecută?

— Am să-ți spun imediat ce voi ști. Dar a fost în Clerkenwell cu o zi înainte. Ea este, Leo, o simt în suflet.

— Sufletul tău de ateu.

— Crezi că doar creștinii dețin monopolul? Da, sufletul meu de ateu. Manolis tăcu o clipă, după care trase o înjurătură. Băga-mi-aș picioarele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tillman, dar vedea și el că teancul se subția.

— M-au văzut deja. Stau bine cu măsurile de siguranță. Prea bine ca să pună botul la bombonica oferită de mine. Nu-și mai dau osteneala să mă urmărească, închid pur și simplu sistemele, după care le repornesc pentru a rupe conexiunea. Așa că...

— Așa că?

— De la incursiunea de atac trecem la prăduire. Degetele lungi, elegante ale grecului apăsau tastele cu o delicatețe diafană.

— Sunt acum pe post de controlor de trafic pentru toată Londra și împrejurimi. Felicită-mă, Leo.

— Ești un adevărat meserias, spuse Tillman. Și cu toate astea, nu reușim să găsim ce căutăm.

— Da. Mi-a scăpat o dată printre degete. Chiar acum... Manolis tăcu din nou, concentrându-se asupra datelor care apăreau pe ecran și fluxului de informații pe care reușea să-l controleze și să-l stocheze continuu, într-un depozit unic. Tillman nu spunea nimic, lăsându-l să lucreze liniștit.

— Gata, am reușit, zise Manolis într-un târziu. Aproape că am terminat. Leo, când am să-ți spun eu, scoate stick-ul de memorie din aparat.

Stick-ul era de culoare galbenă strălucitoare și avea imprimată fața zâmbăreată a unui rățoi din desene animate. Nu era o constatare ironică, pur și simplu era o piesă dintr-un set cumpărat de Manolis mai ieftin, dintr-un angrou. Pe el îl interesa mai mult capacitatea dispozitivului și nu aspectul estetic. Tillman apucă micul dispozitiv de plastic între degetul mare și arătător, așteptând ca Manolis să-i spună: „Acum”.

Scoase stickul. În aceeași clipă, Manolis își puse ambele mâini pe tastatură și apăsă simultan pe mai multe taste. Le-a ținut apăsate până ce ferestrele restante dispăreau ca niște bule de săpun, una după alta, până ce a rămas una singură. În fața ei,

actorul Wilfrid Brambell declama în tăcere, având drept fundal rame de paturi și cauciucuri uzate.

Manolis își ridică mâinile de pe tastatură și își îndoi degetele.

— Asta e, spuse el. Moarte tiranilor.

— Moarte? repetă Tillman.

Manolis dădu din umeri.

— Ei, nu chiar moarte. Depinde ce părere ai tu despre comediile britanice clasice. Personal, găsesc că *Steptoe and Son* a fost o capodoperă. Așa că le ofer computerelor de la controlul traficului o descărcare gratuită a primelor două sezoane. Asta îi va împiedica să ne dea de urmă. Este foarte greu să înoți în sensul curentului, chiar dacă circulă prin fibră optică.

După ce și-a deconectat pupitrul de comandă, Manolis a trebuit să deschidă un laptop vechi, prăpădit, pentru a examina datele pe care le furaseră. Instinctul lui inițial s-a dovedit a fi corect: plăcuța de înmatriculare cu numărul TE62 BGZ a fost înregistrată de o cameră video în Vincent Square, la ora 11:30, cu o noapte înainte. Nu exista cameră pe Fyness Street, dar era destul de aproape – și deplasările motocicletei din ultimele două zile confirmau pe deplin acest lucru. Fusese înregistrată de vreo șase ori în Islington, pe St. Peter's Street și trecuse pe Onslow Street chiar în acea după-amiază.

— Nici nu-i de mirare că ai pierdut-o, spuse Tillman. Credeai că mergea pe jos. Și în timp ce tu o luai pe ocolite, ea s-a suit pe motocicletă. Probabil că a trecut chiar pe lângă tine.

— Nu, probabil că nu, protestă Manolis. Poate că mi-au scăpat unele lucruri. Dar nu-mi putea scăpa motocicleta asta.

— Scuză-mă, spuse Tillman sec. Nu am avut intenția să mă îndoiesc de expertiza ta profesională. OK, Mano, hai să ne concentrăm asupra grupulețelor. Vreau să o cunosc pe fată. Cât de aproape mi-o poți aduce?

— Te parașutez în dormitorul ei. Ușor ca un fulgușor.

Lucru care pe Tillman îl făcu să tresară puțin, pe de-o parte pentru că fata avea pe jumătate vârsta lui, iar pe de alta pentru că văzuse după urmele de sânge de ce era capabilă în dormitor.

— Aș rămâne la ușa de la intrare, spuse el. Și aș purta și niște bocanci cu ținte ca să mă audă venind. Nu am chef de nici o sinucidere.

Sună telefonul și Manolis răspunse. A spus „Da” de două ori, după care i l-a dat lui Tillman.

- Prietena ta, spuse el.
- Care prietenă? întrebă Tillman.
- Acea pe care n-o place nevastă-mea.

Tillman luă telefonul.

- Bună, Heather.
- Mi-ai spus să te anunț dacă mă mut.
- Și unde te muți?
- Avranches. În Normandia. O călătorie de o zi.
- În regulă. Anunță-mă când te întorci.
- Așa voi face, Leo.

Tillman închise și-i dădu telefonul înapoi.

- Caitlin nu are de ce să-și facă griji, îi spuse el lui Manolis.

Heather are gusturi rafinate.

Manolis dădu din cap cu părere de rău.

- Ce păcat. Ne-am fi simțit bine împreună.
- Treci la treabă, îi sugeră Tillman, serios.

Manolis se conformă. Iar Tillman și-a dat pasiențe cu cincizeci și una de cărți, vreme de trei ore, în timp ce vechiul lui camarad sergent lucra la nesfârșitele șiruri de date, eliminând și colaționând.

— Iat-o, spuse el într-un târziu. Cred că am găsit-o, Leo. Aici este locul unde și-a petrecut fata cea mai mare parte din timp, în ultimele trei zile – tot timpul în care nu te urmărea pe tine sau pe blonda rafinată.

— Unde anume? întrebă Tillman, punând cărțile jos. Unde locuiește?

— Se pare că într-un depozit, spuse Manolis, oarecum neîncrezător. Într-o zonă industrială din Hayes.

Îi aruncă lui Tillman o privire bănuitoare.

- Poate că asta este munca ei de zi.

Kennedy a avut mult mai multă bătaie de cap decât se aștepta în a face rost de un exemplar al cărții lui Johann Toller, pe care voia s-o citească. A împrumutat un computer de la Charing Cross Library și, încercând să nu-i deranjeze pe bețivii care dormeau, folosind sala de lectură pe post de azil, a descoperit că, de-a lungul timpului, au fost înregistrate douăzeci și trei de copii ale cărții *Sunetul Trâmbiței Vestește Judecata* în cataloagele bibliotecilor din lumea întreagă. Acest lucru o făcea, doar într-o mică măsură, să fie mai puțin rară decât Biblia Gutenberg.

Dar, în realitate, era mult mai rară, fiindcă, atunci când Kennedy a început să o caute, a descoperit că fiecare din acele exemplare fusese cumpărat, ars, furat sau, pur și simplu, răstăcit în ultimii ani. Nu exista nici măcar un exemplar din cartea lui Toller care să poată fi obținut din pasiune sau pe bani.

Poate pe bani. L-a sunat pe John Partridge, care a bombănit-o că-l pune să caute acul în carul cu fân și că trebuia să-și găsească timp pentru asta, după care a sunat-o înapoi, în mai puțin de o oră, raportându-i că găsise un exemplar al cărții. Sau, adăugă el, scrupulos, ceva asemănător.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kennedy suspicioasă.

— Ei bine, am încercat ce este la îndemână, îi spuse Partridge. Am crezut că cel mai ușor lucru din lume este să găsesc fie o copie scanată, fie o versiune electronică. Majoritatea cărților care nu se mai află sub incidența dreptului de autor au fost introduse în programul de recunoaștere optică a caracterelor, fiind disponibilizate electronic. Însă m-am izbit de un zid de cărămidă. Deși am încercat de nenumărate ori. O mulțime de linkuri care ar fi trebuit să ducă la cartea ta s-au dovedit niște fundături. Site-urile au fost șterse în totalitate. Marcatori de viruși pe motoarele de căutare, absolut nimic la sistemele de decodare.

— Așadar?

— Părjolare digitală, draga mea Heather. Cineva a căutat toate aceste site-uri cu intenții malefice premeditate, le-a anihilat, apoi a presărat pământul cu sare.

— Bineînțeles că nu are nici o legătură cu textul nostru, gândi

Kennedy cu voce tare.

— Dacă ar fi existat un singur site, am fi putut crede că este o coincidență. După jumătate de duzină însă, achiți nota de plată și te lași păgubaș.

— Și de câte ori ai găsit asta, John?

— De zeci de ori. În cele din urmă, am avut noroc – până la un punct, în orice caz – urmărind intenționat date expirate. Cu alte cuvinte, descărcări stocate, vechi, de seturi de date ale unor site-uri care nu mai există sau care nu pot fi accesate direct de pe internet. Și aici ajungem la veștile bune.

— Avem și vești bune?

— Locul unde am găsit rezumatul este Scriptorialul⁷, din Avranches, în nordul Franței. Nu au un exemplar propriu-zis al cărții, dar au transcrierea ei completă, sub formă dactilografiată.

— Și mi-o pot trimite? Ar fi extraordinar.

— Temperează-ți elanul, ex-sergentule. Ei refuză categoric să transmită electronic transcrierea sau să o trimită sub formă de fișier, deoarece nu mai au textul original pentru comparație. Au avut un exemplar al cărții, dar a fost distrus într-un accident, în urmă cu câțiva ani. Nu există nici o modalitate de verificare a autenticității transcrierii și curatorii nu vor să fie trași la răspundere pentru furnizarea de date eronate. Dar te lasă să examinezi copia, dacă te duci acolo în carne și oase. Șeful departamentului de conservare este un anumit Gilles Bouchard. Este prieten cu prietenul prietenului cuiva, cu care am fost în relații foarte bune, a fost odată ca niciodată. De dragul ei, va împlânzi regulamentul pentru tine.

— Am auzit cumva o poveste de dragoste subliminală, John? îl întreabă Kennedy. Nu, știu, un domn nu vorbește niciodată. Ascultă, este senzațional. Pe bune. Dacă înainte îți promisesem o bere, acum îți rămân datorii cu o fabrică întreagă.

— Cu o distilerie, te rog. Otrava mea preferată este uischianul.

— Din malț pur sau amestecat?

— Surprinde-mă. Dar nu în nordul îndepărtat. Iernile sunt ucigătoare pentru artrita mea.

Kennedy a închis, după care a mai dat alte telefoane. Ultimul a fost Rush.

⁷ Le Scriptorial (fr.) – denumirea Arhivelor-muzeu care adăpostesc manuscrisele de la Mont-Saint-Michel.

— Și acum ce ai de gând? o întrebă el. Pleci în Franța?

— Mi-am rezervat deja biletul. Este un drum lung. Iau Eurostar spre Paris, apoi un tren obișnuit până la Rennes și următorii cincizeci de kilometri cu o mașină de închiriat. Mă întorc mâine.

— Ar trebui să mă iei și pe mine.

Rush își păstra tonul glumeț și sardonice, dar ea a simțit avertizarea.

— Ți trebuie cineva care să stea pe scara trenului și să se rățoiască la ei, dacă te prind din nou.

— Da, îi spuse Kennedy, dar nu-mi permite buzunarul. *Sau să mai am și alte morți pe conștiință.* Vezi ce poți afla despre viața lui Johann Toller, îi sugeră ea.

— Viața lui, Kennedy?

— Da. Gândește-te la asta. Eu merg pe urmele cărții, tu mergi pe urmele omului. Suntem coarnele taurului, Ben.

— Tu ești coarnele taurului. Eu sunt coada șfichiuitoare a taurului, care dă la o parte câteva muște. Coarnele taurului nu caută chestii pe Wikipedia. Pentru că asta îmi ceri tu mie să fac.

— Vorbesc serios, îi spuse Kennedy. Cred că putem presupune că Toller trebuie să fie important pentru Poporul lui Iuda, dintr-un motiv anume. Dacă am ști cine a fost, am avea o șansă să aflăm care este motivul.

Lui Rush tot nu-i plăcea situația, dar se lăsă convins. Iar lui Kennedy nu i-a părut rău pentru timpul pierdut ca să-l convingă, pentru că el avea perfectă dreptate în ceea ce o privea. Îl trimitea să lucreze la ceva ca să se afle în treabă, în timp ce ea continua cu investigația.

În orice caz, acesta era planul ei.

Din punctul de vedere al internetului, Johann Toller era o enigmă. Înglodat însă în zgura programului de căutare, Rush găsi câteva firimituri de date. Una dintre acestea era un articol dintr-o enciclopedie, care apărea mereu, reciclată la infinit de la un site la altul, fără nici o citare a autorului original.

Johann Toller (????-1660), a devenit o figură proeminentă, ca membru al celei de-a Cincea Mișcări Monarhiste, un grup de nemulțumiți politici și religioși, din Anglia secolului al XVII-lea, având legături cu grupări similare răspândite în toată Europa continentală. Se cunosc foarte puține lucruri despre prima parte a vieții. Toller a scris mai multe cărți și pamflete, în care a criticat guvernarea postrevoluționară a lui Oliver Cromwell, din pricina eșecului acesteia în elaborarea unei legi care să asigure o totală libertate religioasă. A fost executat în anul 1660, după o tentativă eșuată de asasinare a lui Sir Gilbert Gerard, precedentul trezorier al Armatei Parlamentare.

Oriunde ar fi căutat Rush, același rezumat fad se holba la el din spatele ecranului. Nimeni nu se obosise să întocmească o listă cu cele câteva lucrări ale lui Toller, sau să spună ceva suplimentar despre cum a trăit și cum a murit acest om.

Trecând la IMAGINI, a constatat că predomina o singură fotografie. Nu era fotografia lui Toller, ci reproducerea copertii cărții lui. Sub titlu, se putea vedea coama unui deal, la picioarele căruia se cuibărea un mic oraș. Îi părea oarecum cunoscut.

Imaginea avea ca legendă câteva cuvinte scrise cu atâtea ornamente, încât abia se puteau citi. *De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente*. Rush le analiză ca fiind străine și era cât pe aci să renunțe, dar le-a introdus în Babelfish⁸ să vadă ce ieșea. *Am ieșit din pânțele fiarei și din gura deschisă a Pământului*.

Căută la a Cincea Mișcare Monarhistă și descoperi că nu era

⁸ *Babelfish* (engl.) – denumirea unui program de traducere.

decât una din aproximativ cele o sută de mișcări religioase radicale din Anglia secolului al XVII-lea, de regulă persecutați și marginalizați pentru crezul lor. Lui Rush nu i s-au părut deloc atât de radicali, dar s-a pierdut în detalii. Majoritatea păreau să spună că a doua venire a lui Hristos va avea loc într-o marți, la ora 2 p.m. Sau poate într-o joi, la trei dimineața. Sau priviți aici. Nu a avut fiecare epocă nebunii ei, care au prevestit sfârșitul lumii? Sau era ceva care apărea ciclic, precum lăcustele?

În acea fază, a dat peste un calup mai bogat de date, de la un bărbat pe nume Robert Blackborne, un alt membru al celei de-a Cincea Mișcări Monarhiste. Blackborne spunea tot felul de anecdote despre Toller. Cum ar fi, că el susținea că „se născuse în întuneric și fusese adus la lumină” și că avea dese conversații cu îngerii. Și, în ciuda accentului și felului său de a vorbi, se părea că Blackborne era sigur că Toller se născuse într-un loc exotic, deoarece avea acel fel ciudat de a-și face semnul crucii, încercând să-i convingă și pe ceilalți membri ai mișcării să-l adopte. *Își punea mâna la gât, apoi la inimă, la stomac și apoi în cerc înapoi de unde a început. Și când l-am contrazis, arătându-i cum se face corect, mi-a spus că așa binecuvântau îngerii în ceruri, iar el nu putea face altfel decât să-i cinstească după cum se cuvenea.*

Blackborne avea, de asemenea, o versiune despre originea lui Toller. Se pare că, odată, călătorea prin Alpi și a căzut într-o râpă, gata-gata să moară. *Era grav rănit și, pe deasupra, imobilizat într-un loc strâmt și îngrozitor, încât credea că nu va mai apuca ziua următoare. Așa că și-a încredințat sufletul în mâinile lui Dumnezeu și a început să se roage adânc, pregătindu-se să se prezinte la scaunul de judecată.*

Atunci, a apărut un înger care i-a vorbit lui Toller despre adevăruri nemuritoare, pe care el a simțit că trebuia să le transmită mai departe restului omenirii.

Rush copie totul într-un fișier principal. Începea să simtă că ajunge undeva și se gândea să treacă și pe la British Library, să vadă dacă nu mai dădea acolo peste ceva – ideal era să-și dea un nume fals, având în vedere ce li se întâmplase tuturor celor care își exprimaseră vreun interes în legătură cu viața și opera lui Toller.

Dar a înțeles că mai avea o altă opțiune. Părea pe cât de stupid, pe atât de ridicol de ușor de făcut.

A coborât la Camera 37. A dat, în drumul său, de trei ori peste diverși polițiști, fie stând de vorbă, fie mergând într-o altă direcție, dar aceștia îl lăsau să treacă, mișcând din cap și nespunându-i nimic.

Se strecură în încăpere și se duse direct la cutia pe care o prăduise Alex Wales.

După cum observase deja, aceasta conținea un amestec de texte vechi și de comentarii moderne. S-a autoservit cu un morman de cărți, ce păreau istorii și biografii relevante, după care bătu rapid în retragere.

Dar revenind în biroul lui Gassan, își dădu seama că era incapabil să citească. Fu deodată izbit de macabrul acțiunii sale – faptul că stătea la biroul unui mort, cât încă omul nici nu fusese înmormântat.

Ca și cum nu realizase, pe deplin, până în acel moment, că Gassan era într-adevăr mort. Fusese o noțiune abstractă, care devenise, subit, concretă: încăperea asta, biroul ăsta, tăcerea asta. Profesorul zâmbea dintr-o fotografie în ramă de argint, nefiresc de triumfător, ținând în mână o medalie de bronz. Poate că primise premiul trei la vreun concurs de arheologie.

Cu cât Rush privea mai mult la fotografie, cu atât zâmbetul devenea mai sinistru. *Eu știu ceva ce voi nu știți*, părea să spună Gassan.

Nu știi decât cum este să fii mort, îi spuse Rush fotografiei.

Și toți o vom afla odată.

De la terminalul Eurostar în tren, apoi la Paris, apoi la Rennes via Le Mans și Laval într-un tren accelerat SNCF: a fost, după cum îi spusese Kennedy lui Ben Rush, un drum lung. Intenționa să-și ocupe timpul citind rezumatul cărții lui Toller, oferit de Scriptorialul din Avranches, via John Partridge, dar, când a apucat să deschidă fișierul, pe micul notebook pe care el i-l împrumutase, a dat peste ceva mult mai simplu decât se așteptase.

În timp ce traversa Canalul Mânecii în tubul etanșat ermetic, la o sută de metri sub ocean, mergând cu o viteză de 200 de mile pe oră, iată ce a citit:

Tema abordată de autor este sfârșitul istoriei umanității și începutul împărăției lui Hristos pe Pământ. El afirmă că acest lucru este iminent, bazându-se pe observații din istoria recentă.

Toller abordează apoi prezicerea unor evenimente care vor apărea în ajunul anului 1666 (la care se face referire, susține el, în Cartea Revelațiilor). „Diversele semne” din titlu sunt aceste evenimente viitoare, care vor vesti și prevesti întoarcerea lui Hristos pe Pământ.

Scria mai multe, dar totul era în același stil al rezumatului. Previziuni despre lucruri care s-au întâmplat (spuneau băieții deștepți) sau nu s-au întâmplat în urmă cu trei secole și jumătate. Dacă voiai o definiție a inutilului, o aveai în fața ochilor.

Imediat ce ieși din tunel, de partea franceză, Kennedy își verifică e-mailurile. Toate, în afară de unul, erau de la Izzy. Citite în ordine, alcătuiau o saga abreviată de frustrări, umilințe și atrocități. Personajele – vrăjitoarea cea rea Caroline, pămpălăul de Simon, Hayley și Ben interpretând rolurile copilașilor din pădure – erau mai mult decât veridice și zugrăvite cu o reală convingere. Erau mai reușite decât o pantomimă de Crăciun. Sau ar fi fost, dacă subtextul nu ar fi sunat atât de tare și precis: *Sunt iubită ta, scoate-mă de aici.*

Dar ea nu putea s-o facă. După toate câte se întâmplaseră în

apartament în noaptea precedentă, nu îndrăznea nici măcar să-i trimită un răspuns. Nu știa pe urmele căror părți din viața ei mergea Poporul lui Iuda. Izzy fusese deja cât pe-acți să moară, o dată. Să o aducă înapoi în bătaia puștii era ceva la care Kennedy nici nu voia să se gândească în acest moment.

Așa că reveni la e-mailul restant, care era de la Ralph Prentice.

OK, scria el. Ți-am spus că s-ar putea să am ceva în legătură cu rănilor provocate de cuțit. Nu voiam să spun nimic mai mult, până ce nu verificam personal, deoarece se pare că trecem printr-o perioadă nebună. O mulțime de incidente urâte, dar unele dintre ele nu atât de urâte, cât absolut năucitoare. Cine are timp să taie capetele a o mie de șobolani? Și, în primul rând, de unde faci rost de atâția șobolani?

Dar divaghez. Ți-aduci aminte că am vorbit despre bombele incendiare din Yorkshire? Era o clădire de patrimoniu – Nunappleton Hall. Pe vremuri, o mănăstire, apoi un conac, după care a fost părăsită. De fapt, părăsită până în momentul incendiului.

Poliția locală îl consideră un atac terorist, deoarece munițiile utilizate au fost extrem de sofisticate, l-au chemat pe cei de la Poliția Metropolitană ca să-i ajute cu medici legiști și multe dintre hârtii au ajuns la mine pe birou – inclusiv rapoartele de la autopsie.

Poate că te miri de ce există rapoarte de autopsie, din moment ce incendiul a avut loc într-o clădire părăsită. Răspunsul este că sunt indicii că teroriștii ar fi adus ostacii pe care i-au ucis acolo. Metoda de execuție – și folosesc termenul adecvat – a fost cu un cuțit, în fiecare caz în parte. O gravă vătămare a ochilor, de asemenea, posibil să se fi folosit aceeași unealtă. Dar cauza morții pentru toți cei doisprezece a fost o tăietură adâncă la gât. Un cuțit foarte ascuțit trecut de-a lungul gâtului.

Prentice nu se dădea în lături de la detaliile tenebroase ale examinării post-mortem și, oricât de dură era Kennedy, simțea cum i se usucă gura în timp ce citea. Victimelor li se pusese căluș în gură. Măinile și picioarele, legate. Ucise probabil, în timp ce îngenuncheau, într-un spațiu foarte strâmt – o cămară din piatră,

în spatele bucătăriei principale. Orbiți și apoi măcelăriți, cel mai probabil unul după altul, pentru că, în cădere, membrele unora dintre corpuri se încrucișaseră într-un mod ce făcea improbabilă ipoteza ca toți acei doisprezece bărbați și femei anonimi să fi fost uciși deodată.

Și totuși, nu erau anonimi. Toate corpurile fuseseră identificate, fie după ADN, fie după dantură. Kennedy își aruncă ochii rapid peste nume, dar nu-i spuneau nimic sau, cel puțin, îi spuneau mult mai puțin decât imaginea îngrozitoare, de neșters, a doisprezece oameni care așteptau într-o tăcere forțată, terifiantă, în timp ce călăul își făcea treaba înaintând de-a lungul șirului.

Închise e-mailul. Să fi avut asta vreo legătură cu furtul cărții lui Toller? Să fi existat măcar o umbră de logică dementă care să lege spargerea de la Ryegate House cu carnajul acesta la două sute de mile depărtare? Să furi o carte, apoi să masacrezi o cameră plină de bărbați și femei? Pentru majoritatea oamenilor, aceste crime nu făceau parte din aceeași paradigmă – dar pentru Mesagerii tribului lui Iuda, care omorau de secole pentru a proteja sfințenia evangheliei lor, ar fi fost perfect posibil.

Avu o bănuială îngrozitoare. Vârî mâna în buzunar și scoase lista lui Ben Rush: Numele utilizatorilor de la British Library care accesaseră cartea lui Toller și apoi dispăruseră. A comparat-o cu victimele de la Nunappleton Hall. Lista lui Toller cu cei dispăruți era identică listei lui Ralph Prentice, cu cei uciși.

Kennedy avea un stomac puternic. Dar capul era cel care se răzvrătea împotriva acestei atrocități. Prin urmare, nu era vorba despre răpire. Era o crimă în masă, fără doar și poate. Pusă în aplicare cu o grijă și o precizie hidoase. Poporul lui Iuda, care considera crimele sale ca fiind sfinte și nu păcătoase, scăpase din nou în lume.

Nu. Ei nu au părăsit-o niciodată. Căută pe internet informații despre Nunappleton Hall. Nu a fost câtuși de puțin surprinsă să afle că se transformase din mănăstire într-un spațiu de locuit, imediat după Războiul Civil din Anglia, când unul dintre foștii generali ai lui Cromwell căutase un loc unde să se stabilească și să cultive trandafiri până la ușa de la intrare și când Johann Toller începuse să predice prin toată Anglia despre a Doua Venire a lui Hristos.

Apoi a mai făcut ceva. A căutat la „șobolani cu capetele tăiate”. Habar nu avea despre ce vorbise Prentice, dar motorul de căutare

îi arăta că era un subiect de știri de actualitate în mass-media socială. Cineva tapetase bulevardul Whitehall din Londra cu șobolani decapitați – aproximativ o mie. Poliția declarase că era vorba fie de un protest pentru drepturile animalelor, fie de o glumă a vreunui student nebun. Șobolanii au fost așezați cu grijă în fața unei clădiri denumite Banqueting House, proiectată de Inigo Jones, după cum reieșea din unele comunicate și terminată în anul 1622.

Kennedy avea senzația că vede piese dispartate dintr-un ansamblu, pietricele individuale dintr-un mozaic complex, dar era prea aproape de el ca să poată vedea ce reprezenta în realitate. Avea o semnificație. Trebuia doar să găsească punctul-cheie din care micile detalii nebunești să fuzioneze într-o figură, un cuvânt, un răspuns. Exista un nivel în care toate aceste lucruri căpătau un sens.

Când a scos acest gând la lumină și l-a privit, a văzut că era cel mai înfricoșător lucru din lume.

Tillman era întins în iarba deasă și supraveghea depozitul prin binoclu. Stătea culcat pe burtă și cât se poate de nemișcat. Petele de culori de pe costumul lui de camuflaj îl ascundeau de privirile curioase, dar, până ce nu se întuneca de tot, orice mișcare l-ar fi putut da încă de gol.

Depozitul nu fremăta de activitate, dar era ceva mișcare înăuntru. Venise un camion de două ori în cursul zilei și i se dăduse drumul înăuntru, la o platformă de încărcare, în partea stângă față de centrul razei sale vizuale. Unul dintre acestea două a apărut din nou, cu un alt bărbat la volan, mergând de-a lungul rampei și trecând la trei metri pe lângă Tillman. Celălalt era încă înăuntru. Probabil încărcat sau descărcat, dar oblonul depozitului fusese tras jos și zăvorât, așa că era imposibil să se știe care era unul și care era celălalt.

În timpul zilei, se vedeau oameni mișcându-se în spatele ferestrelor, repede și eficient. În curtea principală, șapte mașini – toate destul de noi, dar neavând nimic deosebit – stăteau aliniate. Probabil că aparțineau personalului de la depozit sau managerilor, din moment ce nu s-au mișcat de acolo cât timp Tillman a stat să urmărească și nimeni nu s-a apropiat de ele.

Acolo depistase Manolis motocicleta, dar nu se vedea nici urmă de ea – și nici de fată, că veni vorba. Desigur, exista și o marjă de eroare, iar Mano fusese destul de isteț să accentueze faptul că asta fusese cea mai plauzibilă bănuială. Camerele de luat vederi nu înregistraseră locurile unde își petrecuse motocicleta nopțile. Depozitul era doar nodul spre care convergeau ultimele poziții înregistrate în fiecare zi. Uneori, fata ajungea acolo venind din vest, cel mai des din nord sau est, dar venea acolo în fiecare zi, spre miezul nopții sau puțin după și motocicleta nu a mai apărut nicăieri pe camerele video după acea oră și până la șase sau șapte a doua zi dimineăta. Dacă nu era la depozit, era undeva prin apropiere, deoarece clădirea merita o studiere mai atentă.

Din documente reieșea că depozitul aparținea unei companii de transport, High Energy Haulage. Denumirea și sigla firmei se vedeau pe o tăbliță la poarta din față și din spate a clădirii. Sigla

semăna cu unul dintre trilitoanele de la Stonhenge: o bară lată, orizontală, cu două bare verticale de lungimi egale, prelungindu-se în partea de jos. Bara din dreapta atingea vârful, dar era un spațiu liber îngust la vârful barei din stânga. Tillman nu prea știa ce poate să însemne asta, dar și-a scormonit din greu memoria. O mai văzuse și înainte, sau ceva asemănător, dar nici atunci nu-i plăcuse.

De fapt, nu prea avea ce să-i placă la acest loc. Era cât se poate de dubios prin faptul că era plin de oameni ocupați, dar nu intra și nici nu ieșea nimic de acolo. Murea de curiozitate să afle cu ce se ocupau și știa că singura lui șansă era noaptea. De aceea se mai afla încă acolo, în iarbă, cu picioarele amortite și cu pietricele ascuțite presându-i pieptul.

Își plimbă binoclul la ușa din spate, la rampa de încărcare, la ferestre, pe acoperiș. Existau camere de supraveghere, dar a văzut două locuri pe unde putea trece în siguranță. Un sistem de alarmă care nu părea însă că-i va da de furcă. Pe eticheta din exterior scria WESTMAN SECURITY SYSTEMS. Tillman știa destul de bine ce se afla în interiorul acelei cutii, ce făcea și ce nu făcea. Atât timp cât nu i se aduseseră modificări față de specificațiile de bază, se va comporta ca un câine care nu a putut lătra.

Însă era foarte probabil să fie și câini. Și paznici. Putea să existe și tură de noapte, caz în care va trebui să se mai gândească.

Dar pe măsură ce se lăsa întunericul și angajații de la depozit ieșeau unul câte unul, îndreptându-se spre mașini, cu jachete sau haine aruncate pe umeri și părăsind incinta, Tillman devenea mai încrezător în șansele sale.

Curtea principală se golise, dar el încă mai aștepta. După cincisprezece minute, un bărbat în uniformă neagră a ieșit prin ușa din dos, a încuiat-o, a făcut un rond de vreo două minute și jumătate și s-a întors. A procedat la fel după o oră.

De data asta, după ce s-a închis ușa, Tillman s-a ridicat în picioare, masându-și mușchii care-l dureau și se îndreptă spre clădire.

Diema îl urmărea așa cum o urmărise și pe Kennedy, de la o distanță suficient de mare – el și-ar fi putut da seama doar dacă fata ar fi făcut vreo greșală grosolană. Stătea la un sfert de milă depărtare, în spatele unei baricade din cutii și lăzi de carton, aflată pe un loc de gunoi, lăsat special între două spații de firme identice

- una care se ocupa cu instalații antifurt pentru mașini, iar cealaltă cu fabricarea de implanturi mamare din silicon, întreaga logică a lumii adamice funcționa ca morala dintr-o fabulă.

Ei îi plăcu acel zâmbet. Dar nu simțea disprețul și superioritatea detașate pe care le implica. Adevărul era, deși o exaspera să vadă atâta slăbiciune la ea, că Tillman o făcea să se simtă stânjenită.

Știa cine este, desigur. Kuutma îi spusese totul, înarmându-o dinainte pentru orice surprize. Tillman era tatăl ei biologic. El o impregnase pe mama Diemei, Rebecca Beit Evrom, atunci când a fost trimisă în lume în calitate de *Kelim*, îndeplinind o misiune care îl depășea pe el. În această situație, el a fost ca un măgăruș care-l transportă pe unul dintre credincioși la rugăciune. Măgarul habar nu are ce înseamnă cu adevărat greutatea pe care o duce în spate, nu cunoaște înțelesul trudei lui. Își joacă rolul, ascultând de cuvinte și de bici, după care este trimis la păscut.

Diema și-a petrecut întreaga viață în mijlocul poporului, tații și mamele ei de suflet. Deși părintele ei era un păgân, iar mama ei murise când ea era încă prea mică și pentru a o plânge, trăise printre cei aleși și făcea parte dintre ei. Cea mai de pe urmă dintre ei, adevărat și simțise acest lucru din plin. Și totuși, adevărul acesta înclina balanța mai mult decât toate celelalte adevăruri. Era punctul ei de sprijin, scopul și esența ei. Așadar, nu se punea problema să simtă glasul sângelui în legătură cu Tillman, drept rezultat al unei îndatoriri animalice, de care el se achitase corespunzător, în urmă cu nouăsprezece ani. În orice caz, numai gândindu-se la rolul lui în conceperea ei, simțea că o cuprinde dezgustul și ceva asemănător cu rușinea – sentimentul că se atinsese, totodată, de ceva murdar.

Dar nu se putea abține. Era surprinsă și chiar puțin mișcată de ce reușise el să facă aici. Realizase că ea îl urmărea și descoperise, cumva, destule despre ea pentru a o urmări la rândul lui. Numai că, printr-un noroc, nu s-a mai dus în adăpostul ei nici măcar o dată în ultimele trei zile. Și-a împărțit timpul între a-l urmări pe Tillman și pe *rhaka* și a supraveghea acest loc – de care era aproape sigură că-i aparținea lui Ber Lusim.

Prin urmare, Tillman investiga investigația ei, care, bineînțeles, făcea parte din planul magistral al lui Kuutma. Și totuși, el o făcea să se simtă stânjenită. Iar stânjeneala și dezgustul erau ca apa și uleiul: nu se puteau amesteca.

Și-a imaginat că-l omoară. Asta a ajutat-o puțin.

Cea mai mare parte a drumului de la Rennes la Avranches l-a făcut pe șosele principale, printre peisaje industriale părăginite din împrejurimile orașului Fougères. Dar când Kennedy ajunsese pe coastă, a văzut cât de mare era estuarul care se întindea de pe un mal pe altul, iar castelul de poveste de pe Muntele Saint-Michel stătea parcă aninat în spatele ei.

Aruncă o privire dincolo de golf, o întindere nesfârșită a plajei de reflux. Muntele Saint-Michel o păzea cu un zel anacronic, pantele lui blânde fiind înșesate de o lizieră de restaurante ieftine și magazine de suvenir, dar abația La Merveille se înălța în vârf, mândră și pură ca un înger pe o grămadă de gunoi.

Ar fi trebuit să o aducă pe Izzy aici. Izzy nu s-ar fi plimbat pe plaja măloasă nici pentru un milion de euro și un Cadillac de culoare roz, ci s-ar fi cățarat cu chiu cu vai până sus, la mănăstire și înapoi, văicărindu-se tot drumul, apoi ar fi băut cidru cu Kennedy la una dintre cramele locale, până când Kennedy ar fi trebuit să o târască după ea, înapoi la hotel pentru o partidă de sex de vacanță sălbatic, stângaci, de-ți tăia răsuflarea, așa ca prima dată.

Scriptorialul nu era greu de găsit. Drumul a dus-o pe Kennedy direct în oraș, iar clădirea se afla chiar în fața ei. Un colț al zidului vechii cetăți îl îmbrăca pe două laturi și un turn vechi, pătrat, îl străjuia din spate, dar Scriptorialul era o movilă triunghiulară cu colțuri rotunjite, asemenea unui mușuroi făcut de mână omenească.

Cea mai mare parte a spațiului, Kennedy o știa, era rezervată unei expoziții permanente dedicată istoriei cărților și a legătoriei, iar gloria care încununa literalmente etajul superior al clădirii era o selecție a cărților salvate din biblioteca din La Merveille, în perioada când guvernul revoluționar hotărâse că bibliile erau numai bune de pus pe foc.

Kennedy s-a prezentat la recepție și, în timp ce aștepta, își aruncă ochii peste exponate. Erau machete ale orașului La Merveille, ilustrând diversele etape de construcție, de-a lungul mai multor secole, sculpturi din piatră și din lemn, furate din capelă,

precum și hărți ale zonei în diferite epoci istorice. Dar era prea obosită de călătorie și prea nerăbdătoare pentru a înțelege mare lucru din ceea ce vedea.

— Domnișoara Kennedy.

Părea o voce cultivată și cu un accent ușor – doar cât să transforme „i”-ul din *domnișoară* într-un „e”. Kennedy s-a întors, iar Gilles Bouchard îi întinse mâna.

Fiind obișnuită cu Emil Gassan, căpătase reflexul de a se aștepta la cineva sec și ceremonios. Însă Bouchard era tânăr – poate chiar de vârsta ei – de constituție robustă și îmbrăcat lejer, într-un tricou gri, cu guler pe gât și jeanși albi ca zăpada. Avea părul lung, frumos și blond, iar fața îngustă era bronzată ca a unui star de cinema.

Ea îi luă mâna și i-o strânse.

— Da, eu sunt Heather Kennedy. Și dumneavoastră sunteți dr. Bouchard?

— Gilles.

— Gilles. Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți atât de repede.

— Plăcerea este de partea mea. Cred că returnez o favoare, într-un mod destul de alambicat.

Kennedy zâmbi.

— Da și mie mi s-a dat de înțeles același lucru.

— Mi s-a mai spus, de asemenea, că nu aveți prea mult timp la dispoziție.

— Mă supun condițiilor dumneavoastră. Dar dacă aveți pregătită cartea, aș dori foarte mult să-mi arunc ochii peste ea.

— Cartea, spuse Bouchard. Pronunță cuvântul pe un ton ușor ironic. Da. Ei bine, vă voi arăta ce avem și am să vă explic în ce împrejurări am obținut-o. Pofțiți pe aici, vă rog.

Trecură de liniile cronologice și de nivelurile de jos ale expoziției, ajungând la o ușă care dădea spre o casă a scărilor, cu pereți vopsiți în roșu. Treptele erau din oțel și zdrăngăneau sub picioarele lor.

— Un Scriptorial în interiorul Scriptorialului, spuse Bouchard. Este conceput în sensul acelor de ceasornic, în timp ce sălile publice sunt în sens invers acelor de ceasornic – sau *widdershins*⁹, ca să folosesc adorabilul cuvânt englezesc. Noi am denumit acest

⁹ *Widdershins* (engl.) – în sens invers.

spațiu *le filetage administratif*¹⁰, filetul administrativ. Înțelegeți metafora? Ca filetul unui șurub.

— Și-a rotit degetul arătător în sensul unei spirale.

— Înțeleg metafora, îi confirmă ea.

— Aici păstrăm cea mai mare parte a colecției noastre, continuă bărbatul, împreună cu spațiile destinate conservării și restaurării lor. Multe dintre cărțile noastre provin de la mănăstire, după cum probabil știți – iar specificul nostru, poate tocmai din acest motiv, este orientat spre opere religioase. Iată. Am rezervat sala aceasta pentru dumneavoastră.

Descuie o ușă și o pofti într-o săliță, nu mai mare decât un cubiculum. În ea nu încăpeau mai mult de un birou și un scaun cu spătarul drept. În spatele biroului se afla un corp de rafturi, montat pe perete. Tavanul și pereții erau vopsiți într-un verde mohorât, de spital.

Camera era atât de strâmtă, încât, dacă Bouchard ar fi urmat-o, ar fi trebuit să stea supărat de aproape de ea, așa că rămase în pragul ușii, cu mâinile în buzunare, indicându-i cu o înclinare a capului documentul firav care zăcea în mijlocul biroului.

— Cartea, spuse el, cu aceeași inflexiune batjocoritoare de mai înainte.

Kennedy se așază și-l trase spre ea. Era un teanc de hârtii A4, cu marginile puțin cam zdrențuite și îndoite, strânse cu o agrafă în colțul din stânga sus. Titlul *GLASUL TRÂMBIȚEI VESTEȘTE JUDECATA DE APOI* era centrat pe pagină, scris în Courier 12.

— Și asta este transcrierea completă? întrebă ea.

— Da, așa credem. Dar nu știm. Ca să fiu sincer, este o anomalie. Probabil că am fi aruncat-o, dar întâmplarea face că am pierdut singurul exemplar al cărții – cartea imprimată, propriu-zisă – în împrejurări bizare și n-am mai putut să o înlocuim. Cum asta este tot ce avem, am păstrat-o. Și cum nu are nici o certificare de bază, nu îi facem publicitate.

Se scuză politicos, percepând tensiunea și nerăbdarea ei, dar prea educat ca să facă vreun comentariu în acest sens și a lăsat-o singură cu documentul.

Kennedy scoase agrafta și întoarse pagina – mai bine zis, ridică pagina, deoarece foile nu erau prinse una de alta. A constatat cu

¹⁰ *Le filetage administratif (fr.)* – filetul administrativ (în sensul de departament, secție).

surprindere că cea de-a doua filă era o fotocopie slinoasă a ceea ce trebuie să fi fost coperta originală a cărții. Era un desen, realizat cu o măiestrie nonșalantă, a unui perete de stâncă, la poalele căruia se afla un oraș. Sub imagine, un epigraf în latină. *De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente*. Latina lui Kennedy îi servea doar pentru a înțelege *cei care simt pe cale să moară*, te salută și, în orice caz, nu i-a plăcut niciodată prea mult acest sentiment.

Se întoarce la pagina următoare, numerotată cu 1.

Din moment ce această Lume Nouă se dovedește a fi foarte asemănătoare cu cea Veche și cum noii noștri Conducători sunt tari ca metalul, astfel că, dacă un bărbat mușcă dintr-o monedă, își poate vedea urmele Dinților pe ea: Am terminat cu ei o dată pentru totdeauna. Eu și orice Om înțelept. Și cum stau pe Muntele Muzelor, cerându-le tuturor Inspirație, deși adevărata mea Muză este Dumnezeu Atotputernic. Și El își pronunță, prin mine, nevrednicul, Judecata Sa finală.

Pentru că împărăția lui Hristos s-a apropiat și a venit, într-adevăr, mai târziu decât au crezut unii dintre înțelepți. Iar acum, pentru că El își Iubește slugile Sale, mă lasă să-i văd urmele pașilor ori încotro aș privi. El va călca peste sufletele englezilor și va mânca din pâinea englezilor, iar voi care mă veți citi, veți vedea toate astea, fie că veți privi de pe Turnul Munster sau de la ferestrele întunecate de la Westminster. Nu aveți de ales, pentru că mai întâi va vorbi prin Foc și Apă, iar la sfârșit prin Pământ și Aer.

Cuvintele psalmistului se vor dovedi adevărate (114:4). La fel și Cuvintele lui Ioan (1:12 și 5:6). De asemenea, fiți cu luare-aminte și ascultați, după cum a spus Ioan: Pe cel ce are urechi de auzit, Domnul l-a învrednicit să audă. Nu are nici un fel de importanță dacă dorește sau nu acest lucru.

Kennedy s-a uitat mai departe. Ultima filă din pachet avea numărul 86. Avea să fie o noapte lungă de trudă.

Tillman se apropie, mergând printre liniile din câmpul vizual al camerelor video. Oricum, se putea să nu fie nimeni care să se uite pe monitor, sau poate că monitorul era setat să deruleze ciclic imaginile captate de camerele de luat vederi, însă el și-a asumat cât mai puține riscuri.

S-a dus într-un loc pe care-l alesese de mult – colțul unui zid, unde o zonă moartă pentru camere corespundea unui petic mare de umbră dintre două arcuri luminoase. S-a lipit de zid, parțial protejat în partea stângă de cotul unei conducte și a așteptat.

Data următoare când paznicul avea să-și facă rondul, Tillman era pregătit. Îl lăsă pe bărbat să treacă chiar pe lângă el.

— Hei, spuse. Ai puțin timp?

Nu era un tip isteț. Forța de rotație îți crește șansele să fii făcut knockout, pur și simplu, fiindcă, atunci când te întorci rapid, creierul, aflat în bula lui cu lichid de protecție, plutește relativ staționar în interiorul craniului care se rotește. În momentul în care paznicul s-a răsucit ca să-l vadă, Tillman îl pocni cu putere în cap, din lateral.

Genunchii bărbatului se îndoiră. Tillman îl prinse în timp ce se încovoia și-l așeză cu grijă pe pământ.

Îi luă repede haina și șapca. Cheile erau în buzunarul jachetei, la îndemână: bine. Nu avea timp să-i ia și pantalonii. Dacă se uita cineva la imaginile înregistrate de cameră, spațiul liber înainte de a apărea din nou trebuia să fie cât se poate de scurt, pentru a nu trezi suspiciuni, îi legă paznicului mâinile și picioarele cu un cordon de plastic și-i puse un căluș din bandă adezivă. Cam grosolan, dar va rezista ceva timp.

Apoi păși afară în lumină, cu capul ușor întors într-o parte, față de camerele de luat vederi și se îndreptă către ușa din spatele clădirii.

Putea paria că avea o broască normală, la care se va potrivi una dintre cheile paznicului, dar, chiar și așa, știa că trebuia s-o nimerească din prima sau a doua încercare, în caz contrar, va trebui să împuște broasca și să riște o confruntare cu oricine se va fi aflat înăuntru. În timp ce se îndrepta spre ușă, ținea în mână,

armat, pistolul marca Mateba Unica.

Dar norocul era de partea lui. Nu numai că paznicul lăsase ușa descuiată, dar îi pusese și o piedică la bază, ca să o țină deschisă. Gradul de neglijență și prostie era un dar de la Dumnezeu, iar Tillman îl primi. Nici măcar nu făcu un pas mare când împinse ușa și pătrunse înăuntru.

De partea cealaltă a ușii, se afla un vestibul îngust, complet gol, cu excepția unui ceas de perete și un pontator pentru cartele. Ceasul de perete indica ora șase și probabil arăta același lucru de ceva vreme. Cartelele erau prăfuite, unele căzuseră din suporturi, pe jos și se vedeau urme de bocanci pe ele. Indiferent cine conducea acum acest loc, se vedea că nu le păsa de pontajul la venire și plecare.

În fața lui Tillman era o ușă batantă, dublă și, prin crăpătura dintre cele două uși, se vedea o lumină. O deschise și intră.

Într-un spațiu mult mai amplu, bine luminat. Rafturi uriașe cu cadre din lemn și oțel se cocoțau unele deasupra altora, depășind spoturile de lumină și continuând spre tavanul întunecat, care era la peste un metru deasupra lui. Pe rafturi, lăzi și bidoane și obiecte voluminoase înfășurate în folie de plastic.

Mai aproape de el, un alt paznic se întoarse în momentul în care ușa fu dată de perete.

— Ce te-a apucat... spuse el.

Apoi, observă pantalonii de camuflaj ai lui Tillman sau, pur și simplu, chipul său rece, aspru. Își holbă ochii.

Tillman îl lovi în maxilar cu patul pistolului, trântindu-l pe spate în cel mai apropiat stelaj. Era foarte solid și nici măcar nu se clătină. Paznicul reuși să se ridice în picioare, dar a făcut greșeala să-și ducă mâna într-o parte, după pistol. Tillman îi trase un șut în picioare.

Nu a mai fost nevoie de un alt pumn. Tillman îl ținea pe individ strâns de gât, iar cu mâna stângă îi ținea arma lipită de trup, astfel încât acesta să nu o poată ridica, apăsându-l cu putere.

După treizeci de secunde, paznicul nu se mai mișca deloc. După patruzeci, Tillman îl puse jos, îl legă și îi puse un căluș, ca și celuilalt, apoi îl luă din drum și-l așează pe unul dintre rafturile de la nivelul solului.

În nici un caz acești indivizi nu erau *Elohim*: erau angajați pe plan local și nu prea buni profesioniști.

Acum, cu întârziere, Tillman își dădea seama că într-o lume

perfectă așa ar fi trebuit să procedeze înainte de a intra. Mai întâi, a verificat dacă există camere de luat vederi de interior sau cablaje pentru alarme de presiune sau contact. Nu erau – nici unele, nici altele, lucru care nu-l surprinse deloc, având în vedere standardele personalului de securitate. După aceea, a găsit celelalte uși în acel spațiu imens, ca un hangar – erau șapte în total – le-a încuiat pe cele la care s-au potrivit cheile paznicului și a marcat amplasamentele celorlalte. Una dintre ele dădea într-un birou interior, dotat cu o fereastră de sus până jos, proiectată pentru ca acela care stătea acolo să poată supraveghea tot ce mișca în depozit. Acum era întuneric și gol.

Tillman verifică și ușa glisantă de la rampa de încărcare. Nu era un spațiu separat, ci o zonă în interiorul halei, cu o platformă construită alături și cu o rampă de descărcare pentru obiectele mai mari. Deasupra atârna bena unei macarale. Din profil, părea capul aplecat al unui tiranozaur dormind.

Așadar, de ce și-ar petrece fata noastră nopțile aici? se întrebă el. Și de ce nu este acum, aici?

Dar poate că era mai bine să întrebe: unde este aici?

Se duse la rafturile cele mai apropiate și se uită să vadă ce conțin. Ambalajele voluminoase păreau să fie piese de mașini, dar nu era ușor de ghicit despre ce fel de mașini era vorba. Tăie câteva cutii cu briceagul german, pe care-l ținea într-o teacă, la bocanc. Conțineau matrițe metalice, șuruburi și garnituri – cel mai mic numitor comun pentru toate garajele și atelierele din lumea întreagă.

Dar într-un garaj sau atelier, unele dintre acele cutii ar fi trebuit să fie deschise și întrebuințate. Chiar și într-un depozit angro, ar fi normal ca unele cutii să fie desigilate pentru onorarea comenzilor de piese componente. Tillman își plimbă degetele răsfirate pe deasupra mai multor cutii. Praful era atât de gros, încât se aduna grămadă sub degetele lui și, în locurile pe unde nu-și plimba mâna, era foarte vechi.

Prin urmare, indiferent ce se petrecea aici, obiectele de pe rafturi erau de fațadă. Dar pentru ce anume?

Tillman se gândi la un singur loc unde putea merge pentru a găsi vreun răspuns: camionul. Dacă era încărcat, nu era cu aceste obiecte. Se duse la rampa de încărcare și încercă ușile din spate ale camionului. Zăvorâte. Dar nu-i luă mult timp să găsească o bară și lacătul se desfăcu după a treia lovitură. Deschise ușile larg.

Interiorul întunecat al camionului era înțesat de cutii. Scoase din buzunar o lanternă, o aprinse și plimbă fasciculul de lumină peste etichetele cutiilor de lângă el.

C (CH20H) 4 PENT
B-HMX 95% A SE MANIPULA CU GRIJĂ
1,3 BUTADIENĂ VRAC ELAST
NITR. AMM CONC SINTETIZAT.

Își țină respirația. Nu suna bine deloc. Unele din aceste produse – cum ar fi nitratul de amoniu, din care erau compuse într-un procentaj mare majoritatea îngrășămintelor – ar fi putut părea oarecum inofensive, luate individual. Dar nu exista decât un context în care toate aceste substanțe se puteau îmbina, iar acesta era fabricarea de bombe.

Camionul era o așa-zisă fabrică de bombe pe roți.

Dar nu era numai asta. Tillman mai descoperi ceva, în timp ce își extindea căutările. Mai erau și cutii lungi de lemn, pe care le-a recunoscut imediat din vremurile lui de mercenar. Erau lăzile în care se transportau uneori pistoale și puști, ambalate în unsoare și plastic pentru a nu se depune praful pe ele și pentru a fi stocate timp îndelungat. Deschise una, îi desfăcu sigiliul interior și scoase o pușcă de asalt, strălucitoare, FN Mark 16. Într-o cutie erau șase bucăți. Într-o altă cutie, mai mică, din vraful alăturat, se aflau lansatoare de grenade de 40 de milimetri. Se potriveau de minune cu FN. Dând această cutie la o parte, a văzut o alta, care avea pe laturi inscripționări militare: CBU-94/B TMD SOFT, DMT fiind acronimul pentru Distribuitor de Muniție Tacticală. Cu alte cuvinte, grămezi de bombe cu lansatoare.

Bombe. Pistoale. Muniție portabilă. Tot ce aveai nevoie ca să-ți începi propriul război. Tillman se dădu înapoi. Soldățeii mici și zglobii care au umplut ochi camionul, toată după-amiaza, cu moarte de înaltă tehnologie, probabil că nu au adus cutiile și lăzile de departe. Când ai de-a face cu astfel de produse, minimizezi cât se poate de mult contactul uman, dat fiind că, dacă alunecă mâna cuiva, ai rămas fără oameni – numai cu hălci de carne împrăștiate. Așadar, undeva prin apropiere, probabil chiar în această hală, se afla un depozit secret de arme.

Odată ce și-a dat seama de acest lucru, a fost absurd de ușor să-l găsească. Fa un capăt al sălii, separat de stelajele fixe, a găsit

niște rafturi mobile precum cele utilizate în depozitele bibliotecilor. Astea erau așezate strâns unele lângă altele, ca sardinele, fără spații libere între ele. Dar fiecare era așezat pe o șină și avea montat un volan pentru a fi ușor deplasat la stânga sau la dreapta, formând un culoar oriunde era nevoie.

Manipulând rafturile în diverse direcții, Tillman dădu peste ce se aștepta să găsească: o trapă pe podea, cu trei găuri de chei amplasate de-a lungul unui cant.

Riscând să facă zgomot, Tillman împușcă fiecare broască, una câte una. Apoi deschise trapa pe jumătate. Pete de lumină licăriră automat în spațiul de jos, iluminând o încăpere la fel de mare – dar nu la fel de înaltă – precum cea în care se afla el. Pe podea erau dale din piatră, unele crăpate, iar pereții erau văruiți în alb. Jos se cobora pe niște trepte late, solide, de-a lungul cărora era montat un scripete mecanic. Tillman fu izbit de un miros amestecat de mucegai, unsoare și clor, puternic, jilav și pătrunzător.

A stat câteva clipe să se gândească. Voia să coboare și să dea peste ce era mai rău. Dar locul respectiv – nu numai pivnița secretă, ci clădirea în ansamblul ei – se putea transforma ușor într-o capcană. Trebuia să-și ia, cel puțin, câteva minime precauții, propria variantă a unei frânghii legate de câteva cutii de tablă. Instinctul era atât de adânc înrădăcinat, încât nu putea să nu țină seama de el.

Tillman deschise larg trapa. Lovi peretele, unde fusese montată o bară de lemn pentru a fixa ușa. Se întoarse la rampa de încărcare, căutând ceva ce ar fi putut utiliza.

La o distanță de șapte kilometri, o luminiță roșie clipea pe un panou, cu viteza accelerată a unei alarme electronice.

Diema trase o înjurătură. Nu era tocmai o înjurătură, deoarece Poporul considera că acela care o rostea comitea o profanare, producând o rănire a sufletului, dar în spatele acelor cuvinte se ascundeau multe sentimente.

Alarma de la depozit nu suna, însă lumina roșie care clipea deasupra ușilor rampei de încărcare arăta că Tillman o blocase – probabil forțând vreo încuietore sau stând în fața unui senzor de mișcare. Acum, nu mai era decât o chestiune de timp. Încă mai putea ieși de acolo înainte de venirea lor, dar numai dacă ar fi știut ce făcuse, dacă ar fi șters-o acum și dacă s-ar mișca repede.

Fata aștepta, nervoasă, derularea consecințelor inevitabile. Trecură unsprezece minute până ce o camionetă neagră, înaltă și fără geamuri, a ieșit de pe autostrada A312 spre parcul industrial, a luat-o pe drumul către depozit și a oprit, practic blocându-l. Singura cale de ieșire era doar în câmp liber, fie spre sud, fie spre est.

Un minut mai târziu, un Volvo S60, tot de culoare neagră, rula până în spatele camionetei. Între timp, aceasta a trecut peste bordura refugului, intrând în zona de depozitare a gunoaielor, întorcându-se încet spre cealaltă latură a clădirii.

Diema privea apropierea dezastrului cu un amestec de exasperare și fatalism. Ea mai avea încă multă nevoie de Tillman, iar moartea lui tocmai acum ar fi fost un obstacol major. Pe de altă parte, asta ar demonstra și cât de vulnerabil era – cu mult mai puțin decât i se spusese. Erau foarte multe relatări și speculații în dosarele lui Kuutma despre talentele unice ale lui Tillman – calitățile lui de luptător, intuiția, curajul lui tenace, resursele sale infinite, nebunești. Acum, părea să cadă la primul obstacol și într-un mod atât de evident! Nu putea să fi verificat alarmele? Nu putea să fi făcut o recunoaștere ca lumea?

Niște bărbați – doar bărbați, nu și femei – coborau acum din camion și din mașină, îndreptându-se spre depozit. Majoritatea erau aceiași care lucraseră acolo în timpul zilei, dar printre ei, Diema zări doi care erau diferiți. Bărbatul slab ca un schelet și cu părul cărunț era Hifela, Față de Mort, iar musculosul de lângă el,

care arăta ca un retardat sau ca un măcelar, era Elias Shud. Erau călăi antrenați să ucidă cu mâinile, aflându-se direct în subordinea lui Ber Lusim însuși.

Așadar, totul se terminase. Numai dacă ea ar fi riscat totul și s-ar fi dus înăuntru să-l salveze pe Tillman din încurcătura pe care o provocase. Dar chiar și atunci...

Erau în număr de zece. Zece *Elohim* – iar doi dintre ei erau printre cei mai buni pe care îi crescuse Poporul vreodată.

Era sfârșitul, fie că se ducea, fie că rămânea.

Tillman nu a fost deloc surprins de ceea ce a găsit în încăperea de dedesubt, fiindcă avusese deja surpriza cea mare când deschisese camionul. Pe lângă alte explozibile și materii prime pentru explozivi, se mai aflau proiectile de umăr RPG-Komar, grenade cu fosfor automate, cuțite de luptă Tatang, provenite de la armata belgiană, aruncătoare de flăcări M2 și – privind aproape rușinat de tovărășia sa sărăcăcioasă – o cutie cu alarme digitale pregătite să fie înfiletate la mecanisme cu ceas. Era extrem de mult arsenal și de o diversitate înfricoșătoare, strâns de cineva care știa ce puneau la cale (un presupus Armageddon) și știa exact ce se cerea.

Tillman nu-și dădu frâu liber imaginației, dar în mintea lui făcea tot felul de scenarii pentru cazul în care ar fi fost deschisă această cutie a Pandorei și numai o zecime din conținutul ei ar fi văzut lumina zilei.

Însă era vorba despre o operație în curs de desfășurare. Nu păreau stocuri pentru supraviețuire în cazul unei viitoare apocalipse. Ba din contră. Două camioane intraseră, unul ieșise din nou. Celălalt fusese încărcat până la plafon cu instrumente letale și distrugătoare și stătea pe rampa de încărcare, gata de plecare.

Tulburat, Tillman s-a întors la nivelul superior.

Își amintea de fata scundă, echilibrată, pe care o urmărise pe camera de luat vederi în magazinul de ziare și reviste din Pimlico. Îi venea greu să asocieze fețișoara aia drăguță, gravă, cu această casă a ororilor. Dar, din câte îi spusese Kennedy, fata era tot atât de animalică pe cât era de frumoasă.

Scuturându-și capul pentru a scăpa de mirosul de amoniac, Tillman se îndreptă spre birou. Nu s-a deranjat să încerce cheile de data asta, din moment ce era imposibil ca vizita sa acolo să treacă neobservată. Dădu pur și simplu un șut în ușa fragilă, scoțând-o din țâțâni și intră.

Un dulap cu rafturi, de culoare verde-închis, stătea cuminte în colțul camerei. Tillman încercă raftul de sus, dar era încuiat. Din nou, se gândi el, *La naiba cu subtilitățile*. Încă mai avea bara de

metal în mână și începu să îndoaie partea din față a sertarului de sus.

Suporturile din interior, pentru dosare, erau etichetate cu cifre și litere – TN1, GF3, KB14. Scoase afară niște hârtii și le cercetă. Majoritatea erau bonuri de încărcare, facturi și documente de transport la plecarea din depozit. Șuruburi, bolțuri, lanțuri și garnituri care plecau la Bergen, Berlin, Bogota, Bruxelles, Brisbane. Fie nu existau A-uri, fie nu erau așezate în ordine. Fiecare foaie avea sigla Fligh Energy Haulage, dar sediul firmei era trecut de fiecare dată la o altă adresă, într-un alt oraș, toate foarte departe de Hayes, Middlesex.

Tillman deschise celălalt sertar, apoi următorul. Găsi cam același lucru. Nimic incriminator, nimic care să fi avut vreo legătură cu adevăratele afaceri care se făceau în acest loc. Dar de ce să fi fost altfel? A verificat cât mai multe documente, încercând să înțeleagă ce putea fi respectiva operațiune, după piesele care au fost expediate și după locurile unde au fost trimise.

Dar nimic nu se potrivea cu nimic. Majoritatea destinațiilor erau orașe mari, însă erau și unele orașe de care nu auzise în viața lui. San Gimignano. Bardwell, Kentucky. Darling, Africa de Sud. La Orotava. Aruncă o privire pe birou. Pe el, se aflau două computere, unul lângă altul. Poate să fie astea un pariu mai bun.

Dar în timp ce se îndrepta spre birou și se aplecă pentru a ajunge la computerul cel mai apropiat, auzi din spate un zgomot puternic, un zdrăngănit metalic, zornăitul asurzitor al bidoanelor goale de vopsea și lubrifianți. Blocă toate ușile, dar direcția sunetului îi sugera că venise dinspre ușile duble prin care intrase și el.

Nu mai avea timp deloc.

Diema aștepta și privea.

Nu mai putea face nimic.

Îi văzu pe Hifela și escadronul lui de luptă cum intră în depozit prin ușile din spate. I-a văzut pe cei mai mulți dintre ei ieșind din nou și ocolind clădirea spre partea din față, probabil să-l prindă pe Tillman între două fronturi.

Se scurseră câteva clipe fără să se audă nimic.

După care, un singur bubuit răsunător.

Leo Tillman tocmai fusese lichidat, stilul execuție.

Diema se gândea și încerca să decidă ce simțea în legătură cu moartea lui, înainte ca forța împrejurărilor să o fi obligat-o măcar să stea de vorbă cu el. Dar în timp ce cugeta, se încruntă.

Nu, nu avea nici un sens. Prima ei impresie trebuia să fie greșită.

Elias Shud se gândea deseori la parabola talanților. Poate prea mult, dacă era să fie sincer cu sine. În parabolă, bărbatul care nu a folosit ceea ce-i dăduse Dumnezeu a fost certat: binecuvântările Domnului au fost date celor care au lucrat cu sârg ceea ce aveau deja.

Talentele personale ale lui Shud erau ținute ascunse în prezent, deoarece alesese să-l urmeze pe Ber Lusim în exil – dar în perioada ce a urmat, Ber Lusim l-a trimis doar în misiunile cele mai blânde.

Așadar, un bărbat capabil să-i înfrunte pe cei mai puternici luptători dintre Neamuri și să revină cu mâinile pline de sângele lor a fost folosit doar pentru a lichida bărbați, femei – ocazional, chiar și copii – care nici măcar nu știau că sunt ținte și, fie mureau în necunoaștință de cauză, fie surprinși. Apoi, mai recent, după ce Shekolni și-a propovăduit întâietatea, el a răspândit teroarea pe o scară mai mare, dar tot fără vreo angajare personală demnă de acest nume.

Așa că Shud a ajuns să se considere, în ultimii ani, ca un bărbat pentru care slujirea Cuvântului consta în principal în renunțarea la mândrie – în gloria care se dobândește prin renunțarea la glorie.

Astăzi simțea același lucru. Trebuiau să reacționeze la declanșarea unei alarme într-un depozit. Zece oameni. Un *minyán*¹¹ de Mesageri! Precipitându-se din cauza vreunui fir ros de șobolani sau a vreunui paznic al cărui scaun se clătina în timp ce moțăia.

Dar imediat ce dădură cu ochii de intrarea din spate a clădirii, a înțeles că nu era vorba despre asta. Ușa fusese lăsată deschisă, ceea ce le-a indicat imediat că huidumele de serviciu o făcuseră de oaie într-un fel sau altul.

Hifela le ordonă oamenilor săi, prin gesturi, să se așeze afară, în dreapta și stânga ușii și a ales doi care să conducă. Dar când au intrat, nu au fost atacați. Drumul prin hala mică era liber.

Următorul care a intrat a fost Shud și el a văzut ceea ce le

¹¹ *Minyan* – Cvorumul minim necesar de zece adulți, pentru oficierea unor ritualuri în religia iudaică.

scăpase celorlalți: unul dintre paznici, legat și cu căluș în gură, târât, pentru a nu fi văzut, într-un colț al încăperii, în spatele unei grămezi de panouri melaminate. Era inconștient, dar Shud îl plesni ca să se trezească și-i smulse călușul din gură.

— Câți sunt? se răsti el.

— Unu, bolborosi bărbatul. Eu... am văzut doar unul.

Numărul în sine nu însemna nimic. Era mult mai sigur să presupună că aveau de-a face cu o echipă. Dar acum, cel puțin, știau că era cineva pornit împotriva lor. Nu-și pierduseră chiar degeaba timpul.

— Înarmat? îl întrebă Hifela din spatele lui.

Paznicul dădu din cap.

— Cred.... Că da. Un pistol. M-a lovit cu patul unui pistol.

Hifela se uită la ușile duble din fața lor. Să le deschidă și să intre direct era, desigur, o opțiune. La urma urmelor erau numeric superiori și erau *Elohim*, războinici în slujba Numelui.

Dar nu erau proști. În luptă, ei știau acest lucru, să dai cu piciorul unui avantaj, atunci când nu e nevoie s-o faci, este un păcat – de obicei, unul mortal.

Vorbind din nou cu mâinile, Hifela îi puse pe doi să păzească ușile. Pe restul îi luă cu el înapoi prin ușa din spate și dădu ocol clădirii.

Spațiul pe care era construit depozitul era uriaș. Cea mai mare parte era ocupată de interiorul clădirii și mai existau vreo alte șase posibile căi de acces. Două dintre ele erau prin niște uși care se deschideau din coridoare paralele la care se putea ajunge ușor, printr-o intrare laterală.

Hifela i-a condus acolo și le-a dat drumul înăuntru, folosind un șperaclu. Au intrat, s-au separat în două grupuri și – la semnalul lui Hifela – au pătruns repede și în liniște pe coridoare, până la uși. Hifela deschise una cu un șperaclu. Shud o deschise pe cealaltă lovind-o cu umărul.

Au pătruns în depozit din două direcții și s-au împrăștiat, în căutarea inamicului.

Nu era nici un inamic, în schimb era un incendiu.

În mijlocul podelei, ardea un cilindru de oțel: flăcări albastre, strălucitoare, vapori de căldură înălțându-se unduitori deasupra lor, ca un spiriduş în aerul liniștit.

Și chiar sub ei, Shud știa, ca să nu mai vorbim de spre camionul parcat la capătul celălalt al sălii vaste, se aflau lăzi și

butoaie cu explozibil puternic, atât stabil, cât și instabil; nitroceluloză, zeci de tipuri de plastice și tolueni.

— Stingeti-l, șuieră Hifela.

Nu era de glumă. Doi bărbați s-au deplasat rapid înainte, ceilalți venind imediat în spatele lor, să-i acopere. Unul dintre ei scoase, din mers, o pătură ignifugă, dintr-un punct de prim ajutor.

Dar, pe măsură ce se apropiau de cilindrul care ardea, picioarele li se înmuiau. Unul dintre ei căzu în genunchi, celălalt se clătină și-l apucă de gât.

Deodată, Shud și-a dat seama de ceva ce ar fi trebuit să observe dinainte: culoarea flăcărilor.

— Nu vă apropiați! răcni el, în limba Poporului. Stați deoparte. E paracianogen. Este gaz cianuric în...

O umbră trecu chiar pe deasupra capului său. Se trânti și se rostogoli fără să se gândească măcar și, astfel, se salvă. Se auzi o izbitură ca de ușă și cei doi bărbați din stânga lui deja nu mai erau acolo.

Stând culcat, Shud înregistrează scena într-o serie de clipiri rapide. O ladă sfărâmată, plină cu rulmenți care acum se rostogoleau liber pe podea. Cei doi bărbați erau sub ea, unul mort, cu siguranță, celălalt zdrobit îngrozitor, dar încă mișca, încercând să se elibereze.

Deasupra lor, brațul macaralei se balansa în continuare, cu ghearele goale, larg deschise. Tot ce avusese inamicul lor de făcut a fost să o poziționeze deasupra rezervorului în flăcări și apoi să-i aștepte să vină.

Și atunci au început împușcăturile.

Pentru Diema, aceste lucruri s-au petrecut în ordinea următoare.

Mai întâi, sunetul pe care-l auzise la început nu putea fi de la o împușcătură, fiindcă numai un iresponsabil ar trage cu pistolul într-un depozit plin cu materiale explozive.

Apoi, sunetele pe care le auzea acum *erau* în mod cert împușcături.

Prin urmare, cineva din clădire fie nu se sinchisea de consecințe, fie era atât de sigur de țelul urmărit, încât era gata să-și asume riscurile.

Leo Tillman intrase în luptă. Împotriva a zece *Elohim*. Era o nebunie totală, perfectă.

Dar după cum decurgeau lucrurile, nebunia avea ceva admirabil.

Din poziția lui culcat pe podea, Elias Shud avea două avantaje majore.

Primul era că resturile de la acea ladă spartă îi asigurau o acoperire efectivă. Al doilea era că gazul toxic emanat de rezervorul de paracianogen care ardea era mai fierbinte și mai ușor decât aerul din depozit, prin urmare, nu era în pericol să inhaleze o moarte invizibilă și inodoră.

Așadar, era foarte bine plasat pentru a admira precizia împușcăturilor care îi uciseseră câțiva dintre camarazi.

Veneau de sus de tot, din stânga lui și erau atât de distanțate unele de altele, încât indicau un pistol cum scrie la carte. De asemenea, de calibru mare: o încărcătură a.454 Casull. Opera unui maestru, cu alte cuvinte. Trei oameni căzură în aproximativ zece secunde, fiecare lovit de o singură împușcătură.

Când era în acțiune, Shud își controla emoțiile cu strictețe, dar era conștient de faptul că una dintre aceste emoții era groaza de a întâlni – după un interval atât de îndelungat – un oponent valoros.

L-a văzut pe camaradul și liderul său, Hifela, ingenunchind în spatele colțului peretelui, pentru a calcula – exact cum procedase și Shud – locul de unde proveneau împușcăturile. Hifela surprinse privirea lui Shud, îi făcu semn să aștepte, își scoase telefonul.

Shud își întoarse capul încet și ușor, pentru a cuprinde toată suprafața rampei de încărcare. Erau foarte puține locuri care să permită și acoperirea și o linie de foc deschisă. Și, în mod evident, trăgătorul a deschis focul fiind *acolo*, în acel colț, unde brațele macaralei se balansau la capătul liniei lor libere.

Hifela vorbea în șoptă cu cei doi bărbați de afară, pe care îi pusese să acopere ușile din spate. Lăsă telefonul din mână și îi făcu semn lui Shud: *fiți gata*.

Shud avea o sica într-o mână și un pistol – un Jericho 941, dotat cu gloanțe de distrugere a țesuturilor – în cealaltă. În afară de faptul că se afla la pământ, era pregătit atât cât se putea.

Când ușile au fost izbite de perete, el se chirci instantaneu. Omul lor avea să fie surprins de un atac urât, venind de nicăieri: va trebui să se miște sau să moară și orice mișcare pentru a scăpa

de acest nou atac îl va duce în direcția lui Shud.

Zornăitul șfichiuitor al semiautomatelor era semnalul. Shud se ridicase în picioare și alerga, Hifela alerga și el în partea opusă corpului cu rafturi, împărțindu-și între ei spațiul din baricadă, fără a mai fi nevoie de discuții sau semnale.

Shud îl văzu pe omul lui, o clipă, prins în colțul rampei de încărcare, neavând unde să mai fugă. Ridică arma și trase fără șovăială, simțind un frison de satisfacție când intrusul a fost zguduit și aproape răsturnat de forța glonțului. A fost împușcat fie în umăr, fie în piept.

Apoi, tuburile de neon au pâlpăit și s-au stins, scufundând încăperea în beznă. Acționând după instinctele sale puternice, Shud s-a întors spre stânga, încetinind pasul. Gloanțele se loveau de betonul de lângă el, acolo unde stătuse înainte. Așadar, inamicul era rănit, dar nu doborât și încă mai profita de fiecare avantaj pe care-l avea.

Dar întunericul îl ajuta pe Shud la fel de mult ca și pe cel pe care-l hăitua. Știind că Hifela era amplasat chiar în bătaia focului, dacă pleca de lângă zid și-și trăda poziția în câmp deschis, înaintă vreo trei metri, pe vine, apoi rostogolindu-se, până ce ajunsese chiar lângă roata din spate a camionului. De la distanța asta, chiar dacă se baza numai pe auz, nu avea cum să rateze. Așteptă ca inamicul să facă o mișcare.

Dar nu se auzea nici o mișcare. Iar acum, Shud era ros de aceeași dilemă: se temea să renunțe la poziția sa pentru un sunet sau o mișcare întâmplătoare.

Se gândi câteva clipe. Probabil că bărbatul era foarte aproape. Dacă ar fi alergat în direcția lui Hifela sau a celorlalți, până acum s-ar fi auzit împușcături sau încăierări. Rămăsese, deci, în zona de încărcare, stând nemișcat, la fel cum făcea și Shud, așteptând momentul propice.

Bărbatul avea foarte puține opțiuni acum. Putea să se ducă prin fața camionului, între bara de protecție și ușile glisante; sau să ocolească prin spate, în câmp deschis – și în raza vizuală a lui Hifela; pe sub camion, pe deasupra lui sau prin interior.

Shud își dădu brusc seama că, stingând lumina, bărbatul se răzgândise. Acum ieșea afară, pe întuneric, târându-se pe podea. Se afla în câmp deschis, avansând cât de silențios putea, printre atacatori, jucându-și singura șansă pentru a scăpa de cursa pe care și-o întinsese lui însuși și pentru a ajunge la una dintre uși.

Shud se ridică în picioare. La zece pași mai încolo, chiar la intrarea în zona rampei de încărcare, se afla panoul principal cu comutatoare. Făcu acești pași încet, fără zgomot, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, cu multă atenție, astfel încât să nu-l dea de gol nici măcar foșnetul hainelor.

Se opri din nou lângă cabina camionului. Și totuși, nu se auzea nici o mișcare de nicăieri. O porni din nou, tot încet, tot în liniște, găsi marginea de jos a panoului de lumini, o placă din lemn prinsă cu bolțuri din inox. Pipăi cu degetele comutatoarele. Le cunoștea după poziționarea lor corespunzătoare. Luminile exterioare. Luminile pentru rampă. Tuburile de neon principale.

Dar înainte de a apăsa pe comutatoare, ceva rece și dur îi atinse ceafa.

Din interiorul cabinei camionului, ale cărei geamuri probabil că fuseseră coborâte în tot acest răstimp, vocea bărbatului îi șopti în ureche:

— Îmi pare rău. Luminile nu au fost decât o momeală.

La primul cuvânt, Shud se pusese deja în mișcare. Dar bărbatul îl împușcă în piept, iar glonțul îi trecu prin corp, în jos. Se părea că îl atacase nu numai glonțul, ci întreaga lume. Zidul îl preluă, doborându-l, apoi podeaua îl atacă din spate pentru a se izbi de corpul lui, întins pe jos cât era de lung.

Shud auzi motorul pornit și văzu prin ochii săi încețoșați farurile aprinzându-se, ca ochii unui balaur trezit din somn.

Huruitul motorului devenea tot mai puternic și camionul dădea înapoi, izbindu-se de rafturile din apropiere, aruncându-le de-a rostogolul să se zdrobească de vecinele lor. Reacția în lanț a clătinat rezervorul aprins de paracianogen și o flacără albastră se răspândi în toată încăperea, iluminând o scenă de haos și distrugere – bărbați care alergau, cutii care cădeau și pereți plini cu rafturi care se mișcau.

Apoi, camionul își schimbă direcția și se năpusti asupra lui Shud, iar întunericul puse din nou stăpânire peste toate.

Camionul își croi drum prin ușa rampei, fără să încetinească, scoțând-o din zidul de cărămidă în care era montată și smucind odată cu ea o traversă metalică. Schijele cădeau peste camion, care făcea deja manevre de întoarcere spre drumul de acces.

Pentru o clipă, lumina de la unul din spoturile de siguranță a fost proiectată direct în cabină, făcându-l vizibil pe șofer; era Leo Tillman, fără umbră de îndoială.

Diema a fost uimită și nu-și putu ascunde o ușoară admirație. Zece Mesageri, un singur bărbat adamic. Părea un paradox zen: mintea ei nu-i putea pătrunde înțelesul.

Camionul mergea pe drumul spre autostradă, prinzând viteză. Când a ajuns la mașina care fusese lăsată acolo pentru a bloca drumul, Tillman trase deodată spre stânga ca s-o lovească din lateral, să o scoată din carosabil și să o răstoarne pe o parte, pe capotă, pe cealaltă parte.

Era totuși un impact zdravăn și distrugător, dar camionul, rulând ca un vapor în mijlocul furtunii, continua să meargă mai departe.

Trei bărbați – Hifela și alți doi – alergară afară pe ușile distruse ale rampei de încărcare, cu pistoalele în mână, ochindu-și ținta. Ca să ajungă la șoseaua principală, camionul trebuia să se întoarcă spre ei de-a curmezișul, la o distanță de vreo cincizeci de metri, ceea ce-l făcea pe șofer să fie o țintă relativ ușoară pentru ei.

Diema trase focuri de armă joase. Ratase primele două împușcături, dar a treia îl nimeri pe unul dintre trăgători în genunchi. Căzu, ținându-și piciorul strâns și o secundă mai târziu tipătul lui trecu peste ea, plutind ca o adiere de vânt.

Focurile încrucișate îi obligară pe Hifela și pe ceilalți bărbați să se ascundă după colțul depozitului, trăgându-l între ei și pe rănit. Au început să tragă din nou, din orgoliu, dar afară, în întuneric, Diema era o țintă imposibil de atins.

După ce camionul dispăru din raza ei vizuală, ieși din ascunzătoare și se retrase rapid în spatele gardului care separa acest lot de teren de celălalt. Era pe punctul de a se întinde pe burtă pentru a se strecura printr-o spărtură de la baza gardului,

când noaptea se transformă în amiaza unei zile de vară.

Explozia i-a atacat pe rând toate simțurile. După bula de flăcări, unda de șoc a lovit-o ca un glonț răătăcit, aruncând-o la pământ. Zgomotul – un huruit asurzitor, prelung – o chinuia cât a zăcut acolo, împietrită; după care, un miros chimic, înțepător îi inundă plămânii și simți brusc un tremur violent, care o sfâșia din interior.

Au trecut câteva minute bune până ce s-a putut mișca din nou. Se simțea de parcă fiecare centimetru din pielea ei fusese presat și bătucit. Focul continua să aprindă cerul cu o lumină strălucitoare, mai puternică decât lumina zilei, dar fumul zburase pe deasupra ei și tot ce era în jur fusese acoperit sau distorsionat de acesta.

Respirând cât de puțin putea, se târi prin crăpătura gardului. Într-un loc ceva mai îndepărtat, își ascunse pușca într-o geantă sport, se schimbă repede în hainele pe care ea le considera costumația de copil al străzii și-și curăță fața cu șervețele umede – dar nu în întregime – de mizeria de camuflaj.

Când a plecat de acolo arăta ca o necunoscută, cam murdară. Descoperise că, în lumea adamică, asta era cea mai bună deghizare posibilă. Ochii oamenilor se întorceau dinspre ea pentru că aceștia nu voiau să vadă așa ceva.

Nu că ar fi putut cineva s-o privească, tocmai atunci. Mânia lui Dumnezeu se abătuse asupra lui Ber Lusim și a oamenilor lui. Și printr-o supremă, misterioasă ironie, împrumutase chipul lui Leo Tillman.

Tillman conduse cam vreo cinci mile – luând-o pe șosele lăturalnice și drumuri de țară – până ce găsi un loc unde putea ascunde camionul. Era o stație de benzină dezafectată, chiar pe șoseaua principală, mărginită de o căsuță cu același aspect părăsit. Căsuța făcuse, probabil, parte din întregul ansamblu – spațiu de locuit pentru proprietarul stației de benzină, înainte ca terminarea șoselei M25 să-l falimenteze, printr-o distanță de șase sau șapte kilometri de zona de trafic, dar pe care nu o mai parcurgea nimeni.

Tillman dirijă camionul printre pompele ruginite și chioșcul cu obloanele trase, trecând încet și cu mare grijă printr-un gard împletit, decorativ, care dădea în grădina din spatele casei. Apoi coborî și aranjă gardul la loc. Casa camufla camionul din șosea, ceea ce nu era rău deloc, dar era mai mult decât vizibil din fata

stației de benzină.

Având în vedere potențialul dezgustător al încărcăturii, va trebui să se întoarcă repede ca să-l ducă într-un loc mai sigur. Dar, deocamdată, era de ajuns. Mai trebuia să meargă pe jos înapoi, să-și recupereze propriul automobil, ascuns printre copaci la aproximativ un kilometru de depozit.

Stând pe platforma camionului, Tillman își desfăcu jacheta, apoi, cu mâna stângă, își dezlegă, încet, curelele de la vesta antiglonț. Umărul îl durea și începuse să se contracteze. Examinând locul impactului, constată că avusese noroc să scape atât de ieftin. Rana adâncă, roșie era localizată la doar un centimetru de marginea vestei.

Tillman respiră adânc printre dinții încheștați, cuprins, o clipă, de un sentiment acut de autodispreț. În orice caz, în toată această acțiune procedase ca un amator și era o minune că scăpase cât de cât cu fața curată. Și-a adus aminte de cazarma din Angola, cu mai bine de zece ani în urmă. Sergentul Bennie Vermeulens ținându-l strâns, în timp ce el își cosea o rană mare făcută de cuțit în coapsă, cu sfoara de la undiță. Ultima ustensilă din cutie este improvizația, Leo. Asta faci când ți-ai epuizat planurile. Așa că, de fiecare dată când ajungi într-o astfel de situație, întreabă-te dacă nu ar fi trebuit să ai mai multe planuri.

Dacă bărbatul ăla din urmă – cel care părea prea mătăhălos să poată alerga atât de repede – ar fi nimerit un centimetru mai la dreapta, glonțul i-ar fi trecut lui Tillman prin umăr și i-ar fi explodat în tot pieptul ca o ploaie de meteoriți topiți. Sau dacă tipul ar fi avut o încărcătură mai penetrantă, de la acea distanță poate că veste nu ar mai fi putut-o opri.

Și dacă nu ar fi avut la îndemână nici un tub de gel stabilizat de paracianogen? Nici o macara deasupra capului? Nici un camion?

Ar fi trebuit să aibă mai multe planuri. În mod cert.

Dar asta nu era tot. Lăsase în viață oameni care îi văzuseră fața clar, atunci când fugise. El a fost salvat de un alt trăgător, care trăgea din partea cealaltă a depozitului, dincolo de drum. Prin urmare, cineva care se afla deja pe poziție când a apărut detașamentul morții, poate chiar mai dinainte, când Tillman își desfășura propria recunoaștere. În timp ce urmărirea mișcarea de la depozit cu binoclul, o altă pereche de ochi se antrenau în spatele lui.

Ochi prietenoși? În acest moment, era mai bine să nu se

încreadă în nimic. S-ar putea ca mâna care te scoate dintr-un foc să te păstreze pentru proțap. Fie că erau sau nu prietenoși, știa cui îi aparțineau și cât de elegant fusese atras în ambuscadă. Numai că nu știa de ce. Sau cum de ghicise ea că el va merge pe urmele motocicletei pentru a o găsi? Sau de ce s-a mai obosit, odată ce căzuse în cursă, să-l ajute să scape din nou?

Ce pui tu la cale, fetițo? Și cum de mă cunoști măcar, cum de ai reușit, de una singură, să mă cunoști atât de bine?

Numai dacă nu era vorba doar de noroc. Un noroc chior. Poate că supraveghea și ea depozitul și de aceea își petrecuse atât de mult timp acolo.

Ca și Kennedy, a fost cuprins, subit, de un sentiment neplăcut că era o roțiță într-un angrenaj pe care nu-l înțelegea. Nu el acționa, ci se acționa asupra lui. Iar când va apuca să vadă angrenajul, în cele din urmă, s-ar putea să fie ceva care să nu-i placă deloc.

Și cuvântul Mincinos va muri, iar cuvântul Adevărat va trăi. Așa precum atunci când se treieră se alege Grâul de Neghină, cei care au trudit și și-au câștigat prețul pentru care au fost tocmiți vor putea mânca, în sfârșit. Necredincioșii care au pângărit Cuvântul Sacru își vor jeli Orbirea și se vor căi. Așadar și în Munsters Church, de asemenea, se vor căi. Dar această căință va veni prea târziu și Flăcările Iadului îi vor cuprinde.

Îngerul Domnului va sta deasupra Sionului ținând o Sabie de foc în mână, gata de Execuție. Dar prima Lovitură va mai întârzia puțin, deoarece încă nu a sosit Ceasul.

Acolo unde a sângerat înaltul, la fel va sângera și cel Nemernic. Chiar și viermele de care toți se feresc și-l disprețuiesc. Nu va fi jos, la fel cum a fost sus? Dumnezeu a promis acest lucru (Matei 6:20).

Apele Istrului se vor înroși, ca de sânge – o mare Minune pe care toți o vor vedea. Cine le va atinge va fi mânjit. Cine va bea va fi blestemat.

Kennedy dădu deoparte teancul subțire de pagini dactilografiate și-și masă ochii cu palmele. Aflase multe despre Johann Toller în ultimele trei ore, dar începuse să se întrebe cât avea să mai dureze.

Toller descria sursa revelațiilor sale sub chipul unui înger de foc, cu șase aripi și mai multe perechi de ochi sub fiecare aripă – Apocalipsa 4:8, adăugase el în mod bine-venit. Îngerul i se arătase când era cât pe-acți să moară și îi revelase din nou profețiile.

Care erau foarte ciudate. Se înălțau pe culmi și plonjau din înălțimi sublime și cosmice în ceea ce era sordid și josnic. Dumnezeu se va răzbuna pe neamurile care nu l-au acceptat, dar și pe anumite persoane menționate: oficiali de rang inferior din Parlamentul Barebornes al lui Cromwell¹² și succesorii lor,

¹² *Barebornes Parliament* (engl.) – cunoscut și sub denumirea de „Parlamentul Sfinților”, a fost cel mai radical experiment constituțional al Revoluției Engleze (1653).

intendenții din Armata Noului Model și chiar funcționari din ministerele guvernamentale.

Dar în spatele detaliilor locale, se întrezărea o fervoare religioasă, scăpată din limitele sanității normale. Toller credea că se apropia venirea lui Hristos, pentru a ține o promisiune făcută credincioșilor, cu mult timp înainte. Deja era în întârziere. Era deja căutat. Dacă-ți țineai respirația și ochii închiși, îi puteai auzi pașii.

Pe măsură ce citea, Kennedy devenea tot mai convinsă de un lucru. Stilul retoricii lui Toller era atât de asemănător cu Evanghelia lui Iuda, pe care i-o citise odată Emil Gassan, încât știa, dincolo de orice rațiune, că ecourile aveau o semnificație. Ca și Toller, Poporul lui Iuda era obsedat de timp și bântuit de spaima că Domnul și-ar fi putut întoarce fața de la ei – că prețiosul lor legământ ar putea, în cele din urmă, să nu conducă la nimic.

Similitudinile erau prea apropiate pentru a fi întâmplătoare. Toller menționase chiar aceeași cifră de trei mii de ani, care avea o importanță majoră în teologia tribului lui Iuda, dar care nu avea nici o însemnătate pentru creștinii obișnuiți. Un ciclu trimilenar era pe cale de a se încheia, spunea Toller și, odată terminat, fiecare va vedea scopul ultim al lui Dumnezeu. Exact ce citise Kennedy, în urmă cu trei ani, în paginile interzise ale Evangheliei lui Iuda.

În timp ce încerca să-i găsească o logică acestei descoperiri, ușa din spatele ei se deschise. Gilles Bouchard intră și ocoli micul birou pentru a o putea vedea, mișcându-se în tăcere, ca un călugăr într-un claustru. Ea îl salută cu o înclinare a capului și-l văzu pe Bouchard cum apreciază, cu un ochi de expert, numărul paginilor întoarse.

— Ar trebui să sari și să ajungi la partea cea mai interesantă, domnișoară Kennedy, îi spuse el zâmbind. Te asigur că sunt foarte multe lucruri care se tot repetă pe drum.

În realitate, Kennedy deja sărise pagini înainte, până ce ajunse la ultima. Era aidoma celorlalte, poate ceva mai voit opacă și cu imagini mai fantastice, dar croită după același tipar ca restul cărții.

Și Piatra va fi dată la o parte de pe Mormânt, așa cum a fost în Timpurile dinainte. Atunci, se va auzi un GLAS strigând: „Ceasul, Ceasul este aproape” și toți Oamenii vor vedea ceea ce până atunci fusese ascuns. Trădătorul va condamna Mulțime mare dintr-o singură Suflare. Pe Insula

care a fost dată în schimbul unei Insule, în prezența Fiului și a Duhului, el va rosti numele celor o mie de mii care vor fi sacrificați. Și de pe Tronul lui din Cer, Domnul Iisus care este Slava noastră și Viața noastră va rosti Numele celor câțiva care vor fi Salvați.

Kyrie eleison¹³. Christe eleison. Kyrie eleison.

Amin.

— Este o carte impenetrabilă și fără sens, murmură Bouchard. Tipică, însă, pentru vremea ei.

Kennedy puse jos pagina pe care o citea și se răsuci în scaun pentru a sta cu fața la Bouchard, care-și ținea un braț pe spătar.

— Așa este? întrebă ea. Cum adică?

Își dădea seama că avea nevoie de o încurajare. Dacă toată nebunia asta era caracteristică acelor timpuri trecute, paralelele ciudate pe care le vedea erau cu mult mai puțin tulburătoare.

Bouchard făcu un gest evaziv.

— Nu am vrut să spun nimic important, o asigură el. Ce am vrut să spun este că argumentul lui Toller ar fi fost mult mai puțin controversat la 1 600 decât este în prezent.

— Mania religioasă?

— A doua venire a lui Hristos. În special asta. O mulțime de oameni, în vremea lui Toller, erau convinși că Ziua Judecății era aproape. Și nu era vorba de oameni triști sau cu tulburări, care purtau pancarte, ci de gânditori influenți. În realitate, adevărate mișcări religioase.

Bouchard se sprijini din nou de perete, din moment ce în încăpere nu mai era nici un loc unde să se așeze.

— Pe de-o parte, este ciudat, spuse el, dar pe de altă parte este de înțeles. Ciudat este calculul timpului.

Cuvântul „milener”, din punct de vedere etimologic, se referă în mod explicit la o perioadă mare de timp, ceea ce face să devină ușor de confundat cu sfârșitul timpului propriu-zis. Secolul al șaptesprezecelea era foarte departe de unul dintre aceste momente de cumpănă. Dar, din alte motive, părea ca un sfârșit.

— Ce motive? îl întrebă Kennedy.

Cum subiectul era destul de arid, ea era extrem de interesată, chiar nerăbdătoare să audă mai multe.

¹³ *Kyrie eleison* (gr.) – Doamne miluiește.

— Mă invitați să vă țin o prelegere, o avertiză Bouchard. S-ar putea să vă pară rău.

— Continuați, îi spuse Kennedy. Nu mă speriați.

Bouchard zâmbi și-și desfăcu brațele într-un gest declamator.

— Au fost cele mai bune timpuri, au fost cele mai vitrege timpuri, spuse el. De fapt, au fost mai degrabă cele mai vitrege timpuri. În orice caz, foarte tulburi. Revoltele din secolul al șaptesprezecelea au dat impresia unor schimbări majore și ireversibile, o culme a istoriei umanității. În Britania, monarhia a fost răsturnată, iar regele a fost decapitat de propriul popor. În Europa, provocările bisericii luterane față de cea catolică păreau ecoul luptelor distrugătoare profetite de Sfântul Ioan în Apocalipsă. Dacă Biserica Mamă putea fi atacată, subminată, forțată să lupte pentru a supraviețui, ce mai era atunci sigur?

— Prin urmare, au avut vântul în pupă, concluzionează Kennedy. Timp de aproximativ un secol. Pe un continent întreg.

Bouchard ridică din umeri, nepărând convins de metaforă.

— Johann Toller a făcut parte dintr-o grupare numită Cea de-a cincea monarhistă, spuse. Ați auzit de ei?

Kennedy clătină din cap.

— Este posibil să nu fi auzit nimic din toate astea. Presupuneți că sunt complet neștiutoare. Nu mă voi simți jignită.

— Era una dintre multele, multele organizații radicale din vremea aceea. Fanatici religioși – și pe deasupra disidenți politici. Proveneau din medii sociale diferite – politicieni de marcă, magistrați, scriitori și ofițeri de rang înalt – dar erau uniți de un singur crez. Credeau că există un model pentru istoria umanității, pe care cei buni și înțelepți îl puteau analiza și înțelege.

— Ce model?

— Unul ciclic. Credeau că au existat patru mari monarhii sau imperii, fiecare domnind într-o anumită epocă și că fiecare din ele, fusese, pe rând, cucerită și răsturnată de următoarea. Cred că cele patru au fost Babilonul, Persia, Macedonia și Roma.

— Și unde a fost cea de-a cincea monarhie?

— Nu unde, spuse Bouchard. Când. A cincea monarhie era pe cale să apară. Noul rege era Hristos, iar împărăția lui avea să dăinuiască pe vecie. Și-au susținut această teorie cu referiri strâns legate de textele biblice. Se punea mare accent pe Apocalipsa Sfântului Ioan, în care se vorbește de faimosul 666 ca numărul fiarei. Mulți au argumentat că anul 1666 avea să fie ultimul an din

calendarul pământesc. Le plăcea și Cartea Profetului Daniel. În această carte, Daniel are o vedenie cu patru fiare uriașe care vor domni peste Pământ și apoi, după „un timp și timpuri și jumătate de timp”, vor fi alungate. Acesta era semnalul că fiul omului avea să se urce pe tronul său.

Kennedy asculta, din nou, un ecou cert și înfricoșător al viziunii despre lume a tribului lui Iuda, insistând asupra ciclurilor de o mie de ani și asupra obsesiei lor nebunești pentru Sfântul Ioan. Singura versiune extinsă a evangheliei lor secrete fusese încriptată într-o copie a lui.

— Și Toller făcea parte din această grupare?

— Era o figură marcantă, împreună cu cei ca John Carew, Vavasor Powell și Robert Blackborne. Blackborne era primul secretar al Amiralității, apropo. Succesorii lor din zilele noastre pot fi niște nebuni inofensivi, dar aceia erau oameni puternici, serioși, figuri publice care aveau influență politică.

— Bine, spuse Kennedy. Mă tem că v-am răpit mai mult timp decât vă permiteți...

— Sunt bucuros să vă pot fi de ajutor, replică Bouchard.

Ea se ridică de la birou și împinse manuscrisul dactilografiat în direcția lui, jucând totul pe o singură carte.

— Atunci, mi-ați putea explica unele dintre aceste profeții? Măcar numele proprii?

Bouchard ridică din sprâncene. Erau multe pagini. Îi cerea prea mult.

— Poate că aș putea să fac unele adnotări, spuse el fără prea mare entuziasm. Note marginale. Pe ici, pe colo.

Era rândul lui Kennedy să fie surprinsă.

— Note marginale? Pe singura copie supraviețuitoare a unei cărți pierdute?

— Nu, bineînțeles că nu. Ceea ce ați citit nu este singura copie. Este o copie a copiei, pe care v-am făcut-o pentru a o putea lua cu dumneavoastră.

El își ridică mâna, oprind-o să-i mulțumească.

— Mulțumiți-i lui John Partridge. A pledat pentru dumneavoastră cu multă elocință. Ardeți-o după ce terminați de citit. Și, vă rog, nu spuneți nimănui cine v-a dat-o. Trebuie să ne apărăm reputația.

Kennedy înțelegea perfect. Pe vremuri, avusese și ea chestiile astea.

Cum nu mai era un al doilea scaun și nici spațiu în cămăruța strâmtă, Bouchard se așează, pur și simplu, pe podea și îi povestește despre profeții, pe rând. Pe unele le-a menționat doar, dar pentru majoritatea a avut cel puțin o opinie – iar Kennedy copia adnotările lui, fie pe marginea paginii, fie deasupra cuvintelor respective din text.

Munsters Kirche era Überwasserkirche, unde un grup de extremiști religioși – anabaptiști – și-a inaugurat noul guvern în timpul unui puci de scurtă durată.

Soldatul necredincios era aproape sigur Thomas Fairfax, unul dintre generalii lui Cromwell, care fusese prieten cu Toller și apropiat al mișcării celei de-a Cincea Monarhii, dar ulterior și-a retras sprijinul și a ieșit complet din viața publică.

Istru era una dintre numeroasele denumiri vechi ale fluviului Dunărea.

Și așa mai departe, a trecut prin toate încâlcirile și idiosincraziile unei cărți foarte încâlcite și idiosincratice. Însă Bouchard nu a avut nimic să-i ofere lui Kennedy despre *Insula care a fost dată în schimbul unei Insule*.

— Putea fi oriunde. A fost o epocă în care toate puterile europene își anexau teritorii din Lumea Nouă, imediat ce erau descoperite, după care se luptau pentru ele în războaie interminabile, folosind populațiile indigene pe post de carne de tun.

Privi textul încruntându-se, nevoind să admită că era în impas.

— Trebuie să se fi referit la ceva destul de recent și despre care se vorbea încă în vremea lui Toller. Apoi, din nou, face referire la revolta din Munster, care avusese loc mai înainte cu câteva decenii. Va fi greu de descifrat.

Kennedy asculta doar pe jumătate. Bouchard spusese ceva care îi trezise o amintire și acum căuta date despre ea pe laptop. Überwasserkirche. A găsit informațiile și se uita la ele, amuțită de groază.

Și soldatul necredincios. Câteva tastări în plus o aduseră în fața biografiei lui Thomas Fairfax și înțelesese, cu o certitudine bolnăvicioasă, că avusese dreptate.

— Sfârșitul zilelor, murmură ea.

— *Qu'est-ce que c'est?* întrebă Bouchard politicos.

Kennedy se uită la el.

— La asta se referă totul. Sfârșitul zilelor. A doua venire.

Armageddon.

Bouchard încuviință din cap.

— Da, acesta este apogeul profețiilor lui Toller, desigur. Hristos se va pogori și îi va distruge pe cei nedrepți. Numai dreptii vor rămâne. Toate celelalte evenimente nu sunt decât avertismente. Mesageri. Care ne spun că începutul domniei lui Hristos este iminent.

— Înseamnă că El este, probabil, pe drum, spuse Kennedy. Pentru că majoritatea acestor lucruri s-au întâmplat deja.

Rush se tot frământa cum să facă să scoată din Ryegate House teancul lui de cărți, împrumutate ilicit. Dar în cele din urmă găsi un moment propice și, pur și simplu, ieși pe ușa destinată personalului, ducându-le într-o pungă neagră de gunoi. Dacă ar fi fost oprit, plănuise să spună că găsisese punga pe culoar și bănuise că era de aruncat. Dar nu a fost oprit.

După aproximativ o oră și la o distanță de vreo șapte kilometri la est de Harlesden, își răsturnă tolba pe masa din bucătăria părinților. Mama și tatăl lui erau deja în pat. Mama lui trebuie că adormise de mult, cu o jumătate de diazepam, iar tatăl lui probabil citea o carte, ascultând în căști muzică clasică. Nici unul nu-l auzise când s-a întors acasă, ceea ce însemna că nu trebuia să dea impresia că totul era în regulă.

Făcu repede o selecție a cărților, iar unele dintre ele nu îi erau de nici un folos. Dar Toller apărea la indexul celor mai multe. Și într-una, Rush găsi un fel de comentariu la misterioasa carte a profețiilor.

La început, părea destul de promițător, dar se dovedi că nu avea nimic de spus despre profețiile propriu-zise.

Cartea prezenta interes ca obiect fizic, privind, mai ales, întrebuințarea revoluționară a unui procedeu pentru cele câteva imagini ale sale, care anticipau unele aspecte legate de litografiere.

Rush nu știa ce este litografia, așa că nu avea nici o opinie în acest domeniu. Dar cum răsfoia paginile, a dat peste o altă reproducere a copertii: stânca abruptă, orașul și inscripția în latină. Acum a observat că imaginea mai avea o legendă, pe lângă cea dată de Toller.

Scrisa „Gellert Hall, *circa* 1640”.

Imaginea începu să-i fugă prin fața ochilor. Nu era „Gellert Hall”, ci „Gellert Hill”.

Renunță și închise cartea. O să se trezească devreme a doua zi și o să citească mai mult înainte de a pleca la lucru. Sau poate o să se învoiască pe motive medicale și-și va petrece ziua citind. Își dorea foarte mult să găsească ceva beton, ca să-i arate lui Kennedy la întoarcere.

Se duse în bucătărie, făcu o inspecție la rezerva slabă de băuturi a lui taică-său și dădu peste o sticlă de jumătate de coniac ieftin, aproape plină, dar când desfăcu dopul, mirosul aproape că-i întoarse stomacul pe dos. Ce-i trebuia lui însă era un somn bun, dar știa că avea să se perpelească toată noaptea. Cum închidea ochii, cum îl vedea pe profesorul Gassan cu mâinile prinse în jurul cuțitului care-i ieșea din piept.

Rush puse sticla înapoi și urcă la el în dormitor, încercând să nu facă zgomot, cât îi stătea în putință, în caz că taică-său își scosese căștile din urechi, dând nopții dreptul ei. Deschise ușa de la dormitor, păși înăuntru și o închise bine înainte de a aprinde lumina.

În patul lui era o fată. Mai întâi asta a înregistrat, dat fiind că era o noutate în sine.

Revolverul din mână ei i s-a prezentat minții lui cu o fracțiune de secundă mai târziu, dar cu un efect ce-i tăie și mai mult respirația.

Privind situația cu detașare, observă că ea se uita la un film pe minilaptopul lui, cu sunetul dat încet. Cartoon Network. Un episod foarte vechi din *Curaj, câine laș*.

— Încuie-o, îi spuse fata, înclinând capul în direcția ușii.

PARTEA A PATRA

Consiliul de război

41

Pe ambele maluri ale Mării Mânecii, oriunde avea acces la internet, Kennedy continua să studieze profețiile lui Toller, pentru a-și clarifica o idee care-i venise în timp ce vorbea cu Bouchard. Când a terminat ce avea de făcut, se afla la câteva minute de St. Pancras și într-o buimăceală ușor ireală. După ce întâlnise tribul lui Iuda, crezuse că niciodată nu o va mai surprinde ceva.

Se înșelase amarnic.

Sună telefonul exact când trenul intra pe peron. Se uită să vadă cine era: Ben Rush. Când era pe punctul să răspundă, Leo Tillman se insinua ușor în raza ei vizuală. Stătea sprijinit de un stâlp, cam pe la jumătatea peronului, cu mâinile în buzunare, în mod evident, așteptând-o pe ea. Trenul a oprit încet, plasându-l chiar în dreptul ferestrei lui Kennedy. Ținând seama de starea ei de spirit din acel moment, părea un efect cam de paradă, pentru gustul său. Respinse apelul. Va lua legătura cu Rush mai târziu.

Tillman se luă după ea, când se dădu jos din vagon și se îndrepta spre ieșire.

— Bine ai revenit acasă, spuse el.

Kennedy se uită de jur împrejur, mai întâi la stânga, apoi la dreapta.

— Fără fanfară? Fără paradă? Halal întâmpinare.

— Heather, indiferent ce este, nu e vorba despre literatură veche.

— Nici eu nu am crezut că ar fi vorba despre așa ceva, spuse ea. De fapt, Leo, cred că e vorba despre sfârșitul lumii.

El îi aruncă o privire ușor îngrijorată.

— Nu mă gândeam atât de departe. Dar am căutat-o pe fata aia *Elohim* a ta și am descoperit....

— Ce-ai făcut?

Kennedy înțepeni locului și se răsuci cu fața spre el, incapabilă să-și ascundă groaza de pe chip.

— Leo, ți-am spus...

— Știu. Mi-ai spus să mă țin deoparte. Dar eu nu ți-am promis nimic. Ascultă, trebuie să-ți arăt ceva. Poți să-mi acorzi o oră sau două? Îți promit că este ceva ce n-ai mai văzut în viața ta.

— Am mai auzit chestia asta la mulți bărbați, șopti Kennedy întunecată. Și nu duce niciodată la ceva bun.

Nici asta nu este o excepție, se gândea ea, trei sferturi de oră mai târziu. Stătea într-un depozit din Lewisham, sub un arc de cale ferată, cu porțile zăvorâte în spatele ei și se uita în interiorul unui camion cu benă. Marfa dinăuntru era ceea ce puteai obține dacă-i cereai unui terorist să-ți servească viziunea lui despre paradisul terestru.

Luă o pușcă dintr-o ladă din spatele camionului, pe care Tillman o deschisese deja. Era o armă militară – nu una sportivă și nici pentru apărarea ordinii publice. Era proiectată pentru a fi bine fixată pe sol și programată pentru un tir automat de câteva sute de focuri pe minut, trimise către orice petic de pământ care avea nevoie să fie destelenit.

Cutia următoare avea grenade, iar cealaltă, alte puști. Erau stivuite în picioare lângă trei baterii de fosfor alb.

— Pare un coșmar, spuse Kennedy.

— Sau o poluție nocturnă, spuse Tillman. Depinde de ce parte te situezi. Era un depozit plin cu chestii din astea, Heather. De treizeci sau patruzeci de ori mai mult decât vezi tu aici. La ora asta, depozitul s-a transformat în scrum și cenușă. Și am de gând să mă descotorosesc și de încărcătura din camion, de îndată ce găsesc o soluție. Am vrut doar să vezi și tu, mai întâi, ca să știi că nu am exagerat.

Tillman își trecu o mână prin părul său încâlcit, părând mai nesigur și mai tulburat decât îl văzuse ea vreodată.

— Heather, mi-am aruncat ochii peste documente. Firma care deținea depozitul – High Energy Haulage – făcea livrări în sute de alte locuri. Era o rețea la nivel global.

— Ai anunțat poliția?

Tillman răsă lugubru.

— Da, am anunțat-o, dacă asta mai contează. Dar după cum ți-am spus, ăsta nu era decât un centru de distribuție. Îți dai seama ce avem aici? Noi știam deja că Mesagerii sunt ucigași, dar asta...

Își aruncă brațele într-un gest dezarticulat, în direcția camionului purtător de moarte.

— Doar dacă nu cumva filiera lor din Londra a fost cuprinsă de o psihoză colectivă subită, avem de-a face cu o escaladare incredibilă a ostilităților. Ei transportă cantități industriale de arme mici, de muniții pentru front, materiale puternic explozive și incendiare. Pe care le transportă până unde trebuie. Și sunt suficiente pentru un război de dimensiuni medii – și bănuiesc că pentru asta și sunt.

Kennedy clătină din cap.

— Nu sunt pentru asta.

Tillman o privi uimit.

— De unde știi? Ai găsit ceva în Franța? Ceva care are legătură cu...

Kennedy îl întrerupse.

— Încă nu, Leo. Deocamdată îmi arăți tu ce ai de arătat. Cum se leagă toate astea cu Mesagerul pe care l-am întâlnit? Cu fata? Mi-ai spus că ai pornit în căutarea ei. Explică-mi.

Kennedy își putea da seama din expresia cu care el o privea că tonul o trădase prea mult. Tillman știa că ea ascundea ceva și mai știa că era ceva important. Cât de greu i-ar fi să pună toate piesele cap la cap și să-și dea seama pe cine urmărise?

— Spune-mi, zise ea din nou și mai nerăbdătoare.

— Conduce o motocicletă, spuse Tillman, cu o voce calmă, aproape neutră, spre deosebire de cea a lui Kennedy. Manolis a reușit să obțină numărul de înmatriculare, apoi a piratat rețeaua de radare din UK, ca să vadă locurile unde a fost înregistrată. Am căutat locuri unde apărea de mai multe ori. Ne-am gândit că poate aflăm unde stă. Numai că ne-a văzut când am venit.

— V-a văzut?

Kennedy era, din nou, uimită.

— Vrei să spui că te-ai întâlnit cu ea? Tu de fapt...

— Nu, nu am spus asta. A ghicit ce aveam de gând să facem și ne-a dejucat planurile. În orice caz, asta e părerea mea. A vrut ca eu să găsesc acel depozit. A folosit motocicleta ca să mă ducă acolo. Sau poate că ea însăși supraveghea acel loc, iar Mano a

mers pe o pistă greșită. Dar oricare variantă ar fi cea reală, știe că eu am fost acolo. M-a urmărit tot timpul.

Luă pușca din mâna lui Kennedy și o puse înapoi în ladă, după care trânti capacul cu putere. Kennedy uitase și că o avea în mână.

— De unde știi asta? îl întrebă ea.

— Pentru că am declanșat o alarmă, din greșeală, în timp ce mă aflam în depozit. Transformându-mă într-o țintă. Puteam să fiu omorât și pe bună dreptate. Dar nu am fost, pentru că cineva m-a acoperit. Un alt trăgător, întins în iarbă. Și din câte mi-am putut da seama, a făcut-o fără să omoare pe nimeni. Împușcă frumos, cu precizie.

— Nu a fost omul tău? întrebă Kennedy. Manolis?

— El nu e țintaș. Și nici nu era prin apropiere. Nevastă-sa m-ar jupui și mi-ar pune sare pe răni dacă i-aș cere să facă ceva de genul ăsta. Îl folosesc pentru filaj, care este specialitatea lui și numai la asta îl folosesc.

Tillman se opri o clipă și o privi. Kennedy a trebuit să-și învingă impulsul de a-i întoarce spatele, temându-se de ce i s-ar putea citi pe față.

— Uite ce este, spuse el, sunt sigur că nimeni nu m-a urmărit când m-am dus acolo. Și nimeni nu a mai umblat pe terenul ăla viran, după ce am ajuns eu acolo. Ceea ce înseamnă că pușcașul se afla deja pe poziții, ascuns, înainte de sosirea mea. Fata a fost. Nu văd altfel cum. Iar ea m-a sprijinit din umbră, singurul motiv pentru care am scăpat cu viață. Dacă ea mi-a întins cu adevărat niște piste pe care să le urmăresc – dacă știa că aveam să pornesc în căutarea ei, să-i găsească motocicleta și tot restul – atunci înseamnă că a avut o grămadă de intuiții bune în ceea ce mă privește, bazate doar pe adieri de vânt și clar de lună.

— Ea este un Mesager, spuse Kennedy. Te-au studiat ani în șir.

Și mai aveți în comun o grămadă de ADN. Poate că asta i-a dat și un mic imbold.

Tillman încuviință din cap.

— Așa se explică, presupun. Cât de cât. Dar tot mai am sentimentul că se mai petrece ceva – și poate că este acel ceva pe care mi-ai promis că mi-l vei spune mai târziu. Poate că a venit timpul să dai cărțile pe față, Heather?

— Este... cred...

Era cât pe-acum să-i spună, apoi ezită. Când îl întâlnise prima

dată pe Tillman, părea să fie în pragul unei depresii, epuizat de anii de căutări ale familiei pierdute. Acum era mult mai bine, dar dacă i-ar fi povestit despre Diema și s-ar fi dovedit că se înșelase, răul pe care i l-ar face ar fi imposibil de prevăzut. Era aproape la fel de mare ca răul pe care i l-ar putea face dacă avea dreptate și dacă Tillman ar fi aflat de la fiica lui ce li se întâmplase băieților săi. Kennedy avea mai multe motive să-și țină gura și doar unul ca să vorbească. Însă era un motiv serios: nu avea nici un drept să se pună între Tillman și fiica lui – singura persoană în viață pe care o iubea cu adevărat.

Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să-l limpezească. Tillman o așteptă răbdător să înceapă să vorbească, dar înainte ca ea să o poată face, îi sună telefonul. Recunoscătoare pentru întrerupere, îl scoase din buzunar. Era tot Rush.

— Trebuie să răspund, minți ea.

— OK, spuse Tillman. Tot aici voi fi și când termini de vorbit.

Ducând telefonul la ureche, Kennedy se întoarse ușor, nu atât pentru că avea ceva personal de vorbit, cât pentru că încă mai simțea impulsul să se ascundă și telefonul îi servea drept scuză.

— Te ascult, Rush, spuse ea.

— Kennedy.

Vocea lui era tensionată.

— Cum a fost călătoria?

— A fost productivă. Ai găsit ceva util despre Toller?

— Ei bine, aveam de gând să lucrez ceva acasă... începu Rush, dar o a doua voce din fundal îl făcu să tacă. Nu am voie să vorbesc despre asta, șopti el. Ea spune să o las pe mai târziu.

— Ea spune? Cine spune? Rush...

— Îmi pare rău, Kennedy. Trebuie să respect scenariul. Ascultă-mă.

Tremurul din glasul lui devenise acum mult mai evident, ceea ce făcea să se înțeleagă greu ce spunea.

— Aceasta este o invitație din partea Diemei Beit Yudas. Vrea ca voi amândoi să veniți să vă întâlniți cu ea.

— Noi amândoi? repetă Kennedy proteste.

Tillman părea că vrea să spună ceva, așa că ea își întinse mâna ca să-l oprească, dând, în același timp, telefonul pe speaker. Probabil că Leo trebuia să audă mai întâi asta. Și nu a putut să nu observe că fata folosea un nume diferit de cel al fostei soții a lui Tillman, Rebecca Beit Evrom.

— Amândoi trebuie să ne vedem cu ea? întreab-o la cine anume se referă, Ben.

Se auzi glasul lui Rush la distanță, subțire și tensionat.

— Vrea să stea de vorbă cu voi, dar în condițiile puse de ea. Spune că probabil ați aflat destule despre ea până în prezent, ca să nu faceți vreo prostie, dar dacă se înșeală cumva, vrea ca voi să știți că orice mișcare pe care o faceți împotriva ei va însemna... mă va uide. S-a înțeles?

— S-a înțeles, îi spuse Kennedy, auzindu-și bătăile inimii. Rush, nu intra în panică. Venim să te salvăm. Dă-mi adresa.

— Nu, așteaptă. Mai e ceva. Spune că tu trebuie să aduci cartea, iar Tillman, camionul. Și nu trebuie să fiți decât voi doi. Nimeni altcineva.

— Pot să vorbesc cu ea? îl întreabă Kennedy. Cu... Diema?

Tillman nu spunea nimic, dar sprâncenele i se ridicară și buzele i se strânsură.

Cealaltă voce șoptea în fundal.

— Da.

— Atunci dă-mi-o...

— Poți vorbi cu ea aici. Vrea ca voi să veniți aici, ca să puteți vorbi toți trei.

Kennedy respiră încet, încercând să se calmeze puțin.

— Și unde este aici, Ben?

— O fermă. Ferma Dovecote. Adresa este...

— Cunoaștem adresa, spuse Kennedy. Venim acolo. Ajungem imediat.

— Minunat.

— Rush, va fi bine. Venim chiar acum. Nu-ți va face nici un rău.

— Crezi? Glasul lui emana un sarcasm lugubru. M-a legat cu un afurisit de...

Legătura se întrerupse.

Kennedy se întoarse spre Tillman. El se îndrepta deja spre cabina camionului.

— Conduc eu, îi aruncă el peste umăr.

Când Ben Rush se gândea la ferme – ceea ce, trebuie să recunoaștem, nu o făcea prea des – avea tendința să se gândească la o casă mare cu o mulțime de hambare și grajduri de jur împrejur, cu găini care scurmuau în țărână și un cal care se uita peste gard.

Ferma Dovecote era, practic, o ruină. Probabil că fusese, cândva, o fermă adevărată, dar arăta ca după un incendiu, în urma căruia rămăsese doar un petic mare de pământ ars pe care nu mai creștea nimic. Hambarele și grajdurile se mai țineau încă pe picioare, dar aveau găuri în pereții din care fie se luaseră scândurile, fie fuseseră împinse înăuntru, iar acoperișurile strâmbe erau gata-gata să se prăbușească. Se auzeau ciripituri și insecte bâzâind în iarbă și prin buruienile dintre acareturi, în rest, nu mișca nimic care să fi fost vizibil pentru Rush.

Poziționat strategic, cocoțat pe unul dintre hambare, cu ușile deschise în fața lui, se putea uita peste pământul ars până la șosea – și putea fi văzut, la rândul lui, ceea ce se și intenționase, probabil. Stătea într-un balansoar, cu picioarele legate și cu mâinile încâtușate la spate. Scaunul era șubred și, de fiecare dată când își schimba poziția, se legăna fie înainte spre stânga, fie înapoi spre dreapta. Se temea că, dacă s-ar înclina prea tare, ar cădea din pod și și-ar frânge gâtul. Sau poate că nu și-ar frânge gâtul, dar explozibilul, sau ce-o fi fost în pachetul pe care fata i-l legase la piept, va exploda, pulverizându-l.

Fata stătea jos, la câțiva metri în spatele lui, sprijinită de o grindă. Stătea cu mâinile în poală și se uita la drum. Oricare ar fi fost gândurile care-i treceau prin minte, nu lăsau nici o urmă: fața ei era absolut inexpressivă.

Stăteau așa de ceva vreme și era evident că fata putea să rămână în continuare tăcută, mult și bine. Așa că, dacă urma să vorbească ceva, trebuia să fie el acela.

Își luă inima în dinți și începu.

— Îți place *Curaj*, *câine laș*? o întrebă el.

Fata nu se mișcă, dar își roti privirile, ațintindu-și ochii asupra lui.

— Nu, asta a fost tot ce i-a răspuns.

O spusese pe un ton amenințător, ca și cum ăsta ar fi fost un subiect de ceartă, în mediul de unde venea ea.

— Te uitala la filmul ăsta.

Nici un răspuns.

— Eu le prefer pe cele vechi, faimoase, spuse Rush. *Familia Flinstone. Jetsons. Ursul Yogi.*

Cum fata continua să nu reacționeze, el își derula lista vechilor desene animate, ca exercițiu mental. Cel puțin, așa îi trecea timpul.

— *Ogarul Huckleberry. Hector Iepurele de Câmp. Fantoma Fricoasă. Ursuleții flocoși. Fosie și Pisicuțele. Un nătâng și jumătate. Un motan pe cinste. Foghom Leghom. Tom și Jerry.*

Fata tot nu reacționa. Ei bine, poate un licăr de interes pentru Tom și Jerry, dar nimic care să ducă la ceva.

— Vrei să jucăm un joc?

— Nu.

— Haide, pun pariu că pot să-ți citesc gândurile.

Fata se uită la el îndelung. În cele din urmă, îi spuse:

— Taci din gură.

— Nu crezi că pot să-ți citesc gândurile? insistă Rush.

De data aceasta, ea nici nu s-a sinchisit să mai vorbească.

— Gândește-te la un număr de la unu la zece, îi spuse Rush. Apoi scade cinci.

Fruntea fetei se încreți.

— Elefantul roz din Danemarca. E veche și stupidă. Acum, taci din gură. Sau vrei să te tai?

Și deodată, îi apără un cuțit în mână. Era un obiect ciudat, asimetric, cu o prelungire plată, ca un cârlig sau o paranteză, pe una dintre laturile lamei. Rush se holbă la el, apoi la fată. După o clipă, își băgă cuțitul înapoi în tricou. Probabil că avea o teacă acolo, prinsă de umăr: breteaua cobora printre sâni și cuțitul stătea acolo, jos. Acum se uita la pieptul ei – iar ea se uita la el cum se uita la pieptul ei, ceea ce poate că nu era o idee prea bună.

— Dacă mă tai, nu vei mai avea nici un ostatic, spuse el.

Abia reușea să-și ascundă tremurul din glas.

— Nu, băiete, spuse fata calm. Dacă te *omor*, nu mai am ostatic. Dar te pot tăia.

Asta l-a făcut să amuțească pentru vreo zece minute bune. Dar citise odată un roman polițist, în care detectivul spunea că era mai

ușor pentru psihopați să te omoare dacă nu erau puși în situația de a te vedea ca pe o ființă umană. Așa că încercă din nou.

— Numele meu este Ben, spuse el. Pe tine cum te cheamă?

În loc de răspuns, fata cotrobăi prin sacoșă, scoase o fâșie îngustă de pânză galben pai și începu să o răsucească într-un soi de împletitură. Se uită la Rush, care aștepta.

El cântărea plusurile și minusurile. Era un semn bun, într-adevăr, că ea hotărâse să-i pună căluș în loc să-l taie cu cuțitul.

Dar el nu voia deloc să i se pună căluș.

Dar dacă ea se apropia destul de mult ca să-i pună călușul în gură, poate că ar fi putut face ceva. Să-și schimbe poziția într-un moment-cheie, poate și s-o arunce jos din hambar.

El știa că așa ceva nu se va întâmpla. Chiar dacă ar fi avut amândouă mâinile libere, fata l-ar fi rupt ca pe o bucată de hârtie, transformându-l într-o figurină de origami.

Dar ce naiba era el, la urma urmelor? Ea îi spusese *băiete*, or, el avea pe puțin un an mai mult decât ea, probabil doi. Și nu reușise să facă absolut nimic, până acum, decât să fie bătut și legat și interogată și intimidat de ea.

— Ai niște țâțe foarte, foarte mici, îi spuse el, după o tăcere lungă și apăsătoare. Dar îți stă foarte bine așa. Dacă te-ai gândit vreodată să-ți faci operație estetică, te sfătuiesc să n-o faci.

Călușul îl jena, mușcându-l ușor într-un colț al gurii, dar Rush se bucura puțin că fata se înroșise când i-a strâns nodul.

Acum am devenit uman, se gândea el. *Ba mai mult și tu ai devenit.*

Pe autostrada A3100, la sud de Shalford, era un anunț pe marginea șoselei pe care scria DE VÂNZARE HAINE DE MORȚI. Era montat în fața unei barăci de lemn, fără ferestre, a cărei vopsea scorojită îi dădea un aspect de lepros. Prima dată când Kennedy venise cu mașina pe această șosea, pe când avea doisprezece ani, observase în primul rând lipsa prepoziției „la” și se strâmbase la anunț cu îngâmfare. Nu-i trecuse prin cap să se întrebe cine erau cei morți și cum de ajungeau lucrurile lor aici, în fundătura asta de Surrey.

Acum trei ani, pe când se afla în cabina unui camion, alături de Tillman la volan, fusese doar mirată că anunțul încă mai era acolo.

Acum, într-o zi cu un soare care se tot ascundea după nori neașteptați și mânați de vânt, acest neavenit anunț morbid o izbi ca o prevestire rea.

Când Tillman ieși cu camionul de pe șosea, pentru a o lua pe drumul către ce mai rămăsese din ferma Dovecote, mintea ei se gândea numai la moarte – atât a ei, cât și a oricui altcineva. La vizita lor precedentă, ea și cu Tillman fuseseră blocați pe acoperișul casei care ardea, iar jos, un trio de *Elohim* îi fotografia de fiecare dată când își șteau capetele deasupra jgheabului. Kennedy fusese cât pe-acți să sară de pe acoperiș, cu voga speranță că va rămâne suficient de întreagă la aterizare, pentru a o putea lua la goană, dar, de fapt, ea alegea între a-și frânge gâtul și a arde de vie.

Dar Tillman le dejucă planurile agresorilor, care, pe întuneric, se crezuseră invincibili. A început să tragă de pe acoperiș, aruncând în aer rezervorul de motorină al camionului cu care veniseră, cu temele pregătite, pentru o incursiune incendiară. Unul din Mesageri a murit în acea explozie și Tillman l-a împușcat pe celălalt când a venit în goană – mult prea târziu – să-și ajute prietenul.

Numai că nu era prietenul lui. Era fratele lui. Erau chiar băieții lui Tillman, Ezei și Cephas, pe care el îi cunoscuse sub numele de Jude și Seth. Și cum nu-i mai văzuse de când aveau patru și cinci ani și cum nu s-a aflat niciodată destul de aproape de ei pentru a

le vedea fețele clar, Tillman nu a avut nici cea mai vagă bănuială de ceea ce făcuse – căutările lui timp de doisprezece ani l-au adus, în cele din urmă, înapoi la fiii săi și asta, doar pentru a-i împușca.

Dar Kennedy era sigură că Diema-fosta-Tabefosta-Grace știa foarte bine acest lucru. Că alesese acest loc unde frații ei luptaseră și muriseră pentru că, într-un fel, îi convenea de minune. Și acum, când Tillman frâna încet pe același pământ trist și pârjolit, pe Kennedy o cuprinse spaima gândindu-se la ce îi aștepta.

Tillman o privi întrebător: *pregătită?* Ea încuviință scurt din cap, răsuci maneta de la ușă și coborî din cabină, ținând sub braț copia imprimată a cărții lui Toller. Stratul înnegrit de sub picioarele ei – chiar și după trei ani, probabil cărbune amestecat cu tot atâta țărână – scârțâi când se lăsă cu toată greutatea pe el. Se uită de jur împrejur și, în timp ce Tillman întorcea camionul, ea înțepea.

Rush se afla în întregime în raza ei vizuală. Atunci, pe când casa era încă în picioare, hambarul ales de Diema ar fi fost ascuns în spatele ei: în prezent, se afla în fața lor, la o distanță de vreo treizeci de metri, unde nu se găsea mai nimic. Ușile de la hambar erau larg deschise sau, mai degrabă dispăruseră, iar Rush stătea în ceva ce părea un scaun obișnuit de bucătărie, la margine, uitându-se în jos la ei. Ținea mâinile la spate, probabil legate sau încâtușate.

Kennedy se miră o clipă de ce nu-i strigase. Apoi observă călușul din gura lui.

Fata nu s-a arătat de la început, dar apoi veni din interiorul hambarului și se așeză lângă Rush, cu mâna pe spătarul scaunului. Avea o expresie calmă și rece. Se îndreptară spre ea, dar fata și-a mișcat capul într-un gest amenințător, iar ei se opriră locului.

— Trebuie să auziți ceva înainte de a mai face un pas, le strigă.

Își ridică mâna. Ținea în palmă ceva mic și alb. Apăsă cu degetul mare și cifrele ticăitoare ale Big Ben-ului veniră în zbor până la ei. Din câte și-a putut da seama Kennedy, veneau din direcția lui Rush.

— Asta nu este decât un buton de sonerie fără fir, le spuse Diema. Dar vreau să vă uitați bine la prietenul vostru.

Kennedy se uită. Rush avea ceva voluminos peste tricou – un obiect fără mâneci, ca o vestă de salvare. Era de culoare neagră strălucitoare și, orice ar fi fost înăuntru sau sub el, la suprafață

apăreau niște umflături dreptunghiulare. O vestă sinucigașă. Iar butonul de sonerie putea fi un detonator perfect pentru chestia aia. Diema tocmai armase explozibilul. Dacă mai apăsa o dată pe buton, avea să explodeze.

— Acum ne înțelegem, spuse fata, lăsându-și, din nou, mâna în jos pe lângă corp. Veniți sus. Nu vă cer să aruncați armele pe care probabil că le aveți. Numai să știți că orice lucru necugetat din partea voastră va duce la pulverizarea acestui băiat prin peisaj.

— Atunci poate ar fi mai bine să vorbim aici, jos, spuse Tillman sec.

Diema se uită la el – iar expresia de pe fața ei avea ceva batjocoritor, sau poate disprețuitor.

— Ți-e frică de moarte, Tillman? îl întrebă ea.

— Mă feresc de ea și fac tot ce pot s-o evit, spuse el.

Și tu vrei ca ea să vină jos, nefiind pregătită pentru varianta asta, se gândea Kennedy. Dar aici, ștacheta este prea sus, Leo – atât pentru tine, cât și pentru Ben Rush.

— Vom veni sus, spuse ea cu glas tare. Și lui Tillman, încet: Nu o provoca prea mult. După ce vom afla ce vrea să facă, vom hotărî cum să acționăm.

— De când cochetăm cu aproximativ douăzeci de kilograme de explozibil? îi replică el în șoaptă.

— Mai întâi, luați camionul din drum, le spuse Diema. În spatele hambarului. Tillman, te ocupi tu de asta. Kennedy, vii sus. Acum.

Au făcut așa cum li s-a spus. Tillman s-a suit din nou în camion și a pornit motorul care începu să huruie. Trecu pe lângă Kennedy care se îndrepta spre hambar. Apoi, pășind peste prag, se pierdu brusc în umbră.

Scara de la pod era în dreapta ei. Nu mai era nimic în hambarul părăsit, nici baloturi cu fân, nici unelte ruginite, nici staule sau iesle. Dacă li se pregătea vreo ambuscadă, aceasta era sus, în pod, cu Diema și Rush. Dar, atunci, dacă era o ambuscadă, fata se străduia prea mult. I-ar fi putut lăsa, atât pe Kennedy, cât și pe Tillman, să moară până acum, fiecare separat și de mai multe ori, în schimb, ea încerca să-i țină în viață.

Dacă se schimbase cumva agenda, o vor afla în curând. Dar Kennedy nu putea face nimic altceva decât să intre în joc; asta dacă nu era dispusă să stea deoparte și să se uite cum toate dinăuntrul lui Rush vor ajunge în afara lui.

Urcă pe scară.

Podul era mult mai dotat decât partea de jos a hambarului. Pe lângă scaunul pe care stătea Rush, mai erau alte două scaune în jurul unei mese pliante. Pe masă se afla o carafă cu apă și, alături, un set de pahare de plastic. Tot confortul domestic.

Diema se depărtă de Rush și se opri cu spatele la peretele podului, drept în fața lui Kennedy. Detonatorul era pregătit în mâna ei; își ținea degetul mare pe el. Kennedy intră, pășind peste pragul ușii cu mișcări foarte lente.

— Vreau să mă asigur că Ben este bine, îi spuse ea fetei. Pot să-i scot călușul ăla?

— Poți să te așezi la masă, îi zise fata și să aștepti cuminte până ce-ți voi spune ce altceva să mai faci. Asta-i cartea?

Kennedy îi arătă teancul de pagini printate, care nu erau legate, ci prinse cu un elastic. Îl așeză pe masă – la fel de încet, la fel de precaută.

— Bine, spuse Diema. Acum stai jos.

Kennedy se așeză.

Îl auzi pe Tillman jos, care se pregătea să urce.

— Dacă apeși acum pe acest buton, îi spuse Kennedy fetei, vei muri și tu odată cu noi.

— Sunt un soldat, îi răspunse Diema. Soldații se așteaptă să moară pe câmpul de luptă.

— Din experiența mea, spuse Tillman în timp ce-și strecura capul și umerii prin deschizătura ușii, soldații se așteaptă ca ceilalți să moară, dar nu ei.

Își ținuse mâinile goale la vedere, cât se urcă în pod. Cu toate acestea, fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Stai jos, îi spuse.

Se așeză, dar trase scaunul puțin mai departe de masă, orientându-l spre fată. Vrea să aibă libertate în mișcări, în caz de nevoie, își dădu seama Kennedy.

Dacă Diema văzuse ce făcea el, nu dădea vreun semn că acest lucru o deranja.

— Mai este în camion tot ce ai luat din depozit? îl întrebă ea.

Tillman încuviință din cap.

— Toate dovezile incriminatoare, spuse el, adunate la un loc. Despre asta e vorba? Faci parte din echipajul de curățare?

Diema se gândi la întrebare cu toată seriozitatea.

— Da, spuse ea. Cred că fac parte. Dar habar nu aveți ce anume

curăț eu, prin urmare, habar nu aveți ce vorbiți. De fapt, de aceea vă și aflați aici. Ca să primiți instrucțiuni.

Făcu o pauză, o clipă, ca și cum ar fi așteptat o întrebare. Cum nici Kennedy, nici Tillman nu spuseră nimic, ea continuă:

— Dacă voiam să va fac rău – dacă voiam să vă fac rău acum, astăzi – v-aș fi întâmpinat altfel. Vă dați seama de asta, nu-i așa?

Kennedy se uită la Diema, apoi la Rush, care stătea cu spatele la ei și iar la Diema. Ridică din sprâncene. Mesajul A.

Diema îi prinse privirea, fără să clipească.

— Am făcut tot posibilul să vă ajut, spuse ea. Asta mi s-a ordonat să fac. De aceea sunt aici. Dar am vorbit cu băiatul și acum cred că va trebui să reconsider ordinele primite.

Continua să se uite la Kennedy intens, dar calmă.

— Cu ceva timp în urmă, spuse ea, ați intrat în posesia unui secret. Un foarte mare secret. Când am vorbit cu băiatul – privirea ei se îndreptă o clipă spre Rush – am aflat că i-ați împărtășit și lui acest secret. Înainte de a mai discuta despre un alt subiect, trebuie să aflu de ce. Presupun că aveți simțul onoarei, că aveți idee ce înseamnă onoarea.

Toate acestea îi erau adresate direct lui Kennedy, părând să-l excludă intenționat pe Tillman și erau rostite cu atâta gravitate, încât Kennedy se sperie puțin. Dacă fata asta împlinise douăzeci de ani, fusese de curând.

— L-ai legat pe Ben cu o vestă sinucigașă la piept ca să vezi dacă noi suntem oameni de onoare? spuse ea, încercând să păstreze un ton neutru. Asta vrei să spui?

— Nu.

Fata făcu un gest precipitat – se strâmbă ușor, după care se închise din nou în expresia neutră, ce părea s-o caracterizeze.

— Asta *tu* o spui. S-o luăm de la capăt.

Apăsă iar pe butonul soneriei și se auzi din nou ticăitul Big Ben-ului. Kennedy scoase un sunet și Rush se zgudui într-un acces de panică. Nu explodase nimic, în tăcerea sonoră, Diema aruncă butonul de sonerie pe masă.

— Nu este nici o vestă sinucigașă, spuse ea. Nu sunt materiale explozive. Și i-am pus căluș în gură pentru că vorbea despre sânii mei. Nu mi-a plăcut.

Kennedy se ridică în picioare. Primul ei gând după – *pupa-m-ai undeva!* – a fost la Rush. Voia ca el să fie dezlegat și ținut cât mai departe de porcăria asta. Reacția inițială a lui Tillman a fost

diferită. Mâna lui dreaptă a alunecat peste stânga și, deodată, îi apărură un pistol în mână, ținut spre față. Nu era cel mare și greoi, Mateba Unica, pe care-l folosea de obicei, era unul mic și discret, pentru nopți speciale de sâmbătă și părea absurd de minuscul în mâinile lui mari.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, îi spuse brusc fetei, pentru că știu că mi-ai salvat viața noaptea trecută, dar a curs deja prea mult sânge ca să mai am încredere în tine. Te rog, treci la perete. Ține-ți mâinile la vedere și mișcă-te ca și cum ai umbla pe sub apă.

— Leo – îi scăpă lui Kennedy, cu inima cât un purice.

— Ea este *Elohim*, îi spuse el. Nu mai vreau surprize, Heather. Nu mai vreau altele în plus, față de cele pe care le-am avut deja. Apoi, către față: Te rog. Am spus la perete și fără discuții. Treci.

Prostie după prostie, se gândea Kennedy cu amărăciune. Știa că Tillman are dreptate, dintr-un punct de vedere. Dar se înșela din altul care o privea mai mult pe ea, așa că se puse între ei doi, iar țeava pistolului îi atinse diafragma, după care se opri la gâtul ei.

— Gata, Leo, ajunge, spuse ea. Lasă pistolul. A făcut destule ca să arate care-i sunt intențiile.

Tillman încercă să o ocolească pe Kennedy, dar ea îi apucă încheietura cu ambele mâini și era clar că el nu se va putea elibera decât prin forță.

— Ce intenții, o întrebă și-a arătat ea, mai exact?

— Că nu are nici un interes să ne omoare, spuse Kennedy, printre dinți. Așa că lasă pistolul și hai să vorbim. Deocamdată, ne aflăm pe un teren neutru. Îi aruncă o privire fetei, peste umăr. Corect?

— Nu e corect deloc, spuse Diema. Aici a curs sânge. Sângele alor mei. E departe de a fi neutru. Însă este sfânt și eu îl voi cinsti. Tu, care l-ai vărsat, ar trebui să-l cinstești și tu.

Îl privea pe Tillman drept în ochi, cu o expresie feroce, dar calmă. El îi susținu privirea cu o hotărâre războinică, pe care Kennedy o mai văzuse pe fața lui și înainte. O trecu un fior pe șira spinării. Pentru o clipă, se simți ca și cum ar fi pășit între Tillman și reflecția lui în oglindă. *Cum de se putea uita la Diema atât de aproape și să nu vadă? Și cum de nu auzea din vocea ei cât de mult însemna pentru ea acel sânge vărsat?*

— Dar acum e bine, reluă ea, știind că era mult mai rău decât o minciună. Acum e bine și asta contează. Fără pistol. Stăm de

vorba. Poate ne spui și nouă, Diema, ce se întâmplă și care e rolul tău în toate astea. Nimeni nu va muri. Nimeni nu va muri, Leo.

El stătea tot cu pistolul ridicat. Forțând lucrurile, Kennedy îl prinse cu mâinile și-l trase. Ea nu avea cum să-i slăbească strânsoarea, însă Tillman o lăsă să i-l ia din mână.

Kennedy răsuflă prelung, zgomotos. Se întoarse spre fată.

— Vrei să-l dezlegi pe Ben? o rugă ea. Sau ar însemna să-ți cerem prea mult?

Fata ridică puțin din umeri.

— E mult mai suportabil, spuse ea.

Dar căută în buzunar și scoase o cheie de cătușe, pe care i-o dădu lui Kennedy cu un gest disprețuitor.

Kennedy trase scaunul de la marginea podului mai în spate, înainte de a-l elibera pe Rush. Și înainte de a-i desface călușul, își lipi gura de urechea lui.

— Să nu care cumva să faci vreo prostie, îi spuse ea. Numai Leo ar fi capabil să o domolească, fără a face uz de emoții. Așa că stăpânește-ți mândria și ține-ți gura.

Rush nu spuse nimic. După ce Kennedy i-a scos cătușele, el i-a luat cârpa din mână și i-a înfășurat-o în jurul încheieturii.

— Am vorbit deja prea mult, îi șopti el. Avea un pistol și m-a amenințat că o să mă omoare. Îmi pare rău, Kennedy.

— Las-o baltă, spuse ea.

Ținând seama de faptul că din cauza gurii ei mari ajunsese el în situația asta, ea ar fi trebuit să-i ceară scuze.

S-au dus înapoi la masă. Diema se uita la ei ca o profesoară severă.

— S-a întâmplat după moartea lui Alex Wales, spuse Kennedy. I-am povestit lui Rush cine era.

— Alex Wales?

— Mesagerul de la Ryegate House. Cel care lucra acolo sub acoperire. Rush l-a văzut pe Wales omorând un om cu un stilet otrăvit. Și l-a văzut pe Wales cum îi curgeau lacrimi roșii. M-a întrebat ce însemnau toate astea și eu i-am spus atât cât să înțeleagă despre ce era vorba. I-am vorbit despre tribul vostru și despre Ginat'Dania unde ați trăit înainte de ultima mutare. Nu am făcut-o cu inima ușoară.

— Cui i-ai mai spus-o? o întrebă Diema.

— Nimănui.

— Nici măcar iubitei tale?

Fata o privea cu un scepticism iscoditor. Kennedy îi susținu privirea.

— În nici un caz lui Izzy. Din experiența mea, toți cei care știu prea multe despre poporul vostru o sfârșesc destul de rău. Nu i-aș face una ca asta cuiva pe care îl iubesc.

Fata se întoarse spre Tillman.

— Dar tu? îl întreabă.

El scutură din cap.

— Nimănui.

— Jură.

— Cuvântul meu ajunge, fetițe.

— Cuvântul tău nu valorează nimic. Jură. Jură pe ceva la care ții.

Tillman rămase o clipă pe gânduri. Apoi arată dincolo de ea, în direcția geamului.

— Ai pomenit de sângele pe care l-am vărsat aici. Jur pe acel sânge. Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre poporul tău sau despre Ginat'Dania.

Diema se albi la față, după care fu năpădită de o emoție puternică, haotică. Încercă să vorbească de câteva ori, iar Kennedy stătea încordată, gata să intervină, deoarece i se păru, o clipă, că fata era cât pe-acți să se năpustească asupra lui Tillman. Dar își recăpătă controlul.

— De ce aș crede eu că acest sânge are vreo importanță pentru tine? îl întreabă ea, cu o voce groasă. L-ai vărsat fără să clipești.

— Erau tineri, spuse Tillman simplu. Foarte tineri. Și a trebuit să-i omor pentru că cineva le-a băgat în cap o mulțime de mizerii abjecte. Nu mi-a plăcut deloc ce am făcut. Dar dacă nu mă crezi, voi jura pe altceva.

Diema schiță un gest imperceptibil.

— Nu contează, spuse ea. Jur – pe același sânge – că niciodată nu vei mai spune altcuiva. Ia-o cum dorești.

— Păi, sunt înclinat să o iau ca pe o amenințare, zise el cu amărăciune.

— Pentru numele Domnului! interveni Rush. Eu am fost cel legat și cu căluș în gură și conectat la o bombă falsă. Putem să terminăm cu asta și să trecem la afurisitul ăla de subiect?

— Sunt de acord, spuse Kennedy repede, îndepărtându-i pe amândoi de zona periculoasă. Diema, întâlnirea asta a fost ideea ta. Ce anume dorești?

Fata se duse până la ușile podului și aduse scaunul înapoi. Îl puse în fața ei, dar nu se așează.

— Vreau să facem schimb de informații, răspunse ea. După care, vreau să discutăm despre strategie.

— Vreau ceva care să mă convingă, spuse Tillman, că una din astea două e o idee bună.

Diema părea că nu-l auzise. Din nou, i se adresa lui Kennedy.

— Asta a fost misiunea mea, cu mult înainte de a fi a ta, spuse ea. Dar nu te pot face să ai încredere în mine sau să cooperezi. Îți sugerez să pui cap la cap tot ce știi. Acum, că ai citit cartea lui Johann Toller, probabil că știi multe.

Cheamă-mă când ai nevoie de mine. Îți voi dezvălui ce mi s-a spus, ce am descoperit singură și-ți voi răspunde la orice întrebare. O voi face fără să te rog să faci și tu la fel. Nu-mi vine altceva în minte ce ți-aș putea oferi. Voi aștepta în camion.

— Care este plin cu... începu Tillman.

— În *cabină*. Mă vei putea vedea de aici. Îmi faci semn cu mâna și vin înapoi.

Apoi se întoarse spre el și i se putea citi pe chip ura profundă, pe care o vedeau cu toții.

— Știi, Tillman, prin ce sunt legați membrii *Elohim*? Kuutma, numit și Făclia, ți-a explicat vreodată?

— Nu sunteți legați prin nimic, replică Tillman. Sunteți liberi să ucideți pe cine aveți chef. Preoții voștri vă dau dezlegare pentru front.

— Liberi să ucidem, da. Sau să mutilăm. Sau să torturăm. Să furăm, acolo unde este nevoie. Să deteriorăm și să distrugem tot ce trebuie deteriorat și distrus, dacă asta va ajuta Poporul. Dar să nu facem nimic din toate acestea pentru plăcerea sau în folosul nostru. Și să nu mințim. Așa că vă spun din nou: nu am venit aici ca să vă omor. Dumnezeu v-a ținut în viață atât de mult timp pentru a fi utili. Pentru a fi nuiaua cu care își pedepsește dușmanii. După ce vă terminați treaba, veți fi liberi să muriți.

Cobori scara fără nici un zgomot. După câteva clipe, o văzură lângă camion, cățărându-se în cabină, unde se așează, cu brațele încrucișate, pe locul de lângă șofer.

— De unde începem? întrebă Kennedy.

— Să căutăm dispozitive de interceptare, îi răspunse Tillman repede.

Diema își amintea foarte puține despre tatăl ei biologic. Mama ei o dusesse înapoi la Popor înainte de a fi împlinit trei ani și, bineînțeles, nu l-a mai revăzut niciodată după întoarcerea acasă. Trei ani erau destul de lungi pentru fixarea unor amintiri, dar cum ei aparțineau unei alte lumi, unei alte vieți, păstra în minte din ce în ce mai puține amintiri de care s-ar fi putut atașa. Așa că ele s-au estompat, mai încet la început, apoi rapid și definitiv. Își amintea totuși de câteva momente disperate:

Într-unul din ele, stătea la o masă lungă, joasă, așezată pe jos, deci trebuie să fi fost într-adevăr foarte joasă – probabil o măsuță de cafea sau ceva asemănător. Desena cu creioane colorate. Desena un leu în junglă. Creioanele erau noi și tentante pentru că nu era obișnuită cu textura lor. În amintirea ei, erau un miracol în sine; aproape că radiau de *plinătatea* lor, așa cum li se par copiilor lucrurile noi.

Aproape că terminase desenul, dar o stăpânea un sentiment de nerăbdare, avea senzația că timpul avea să se sfârșească. Apoi, niște mâini mari, învăluitoare o cuprinsesă de mijloc și se simți ridicată, picioarele atârându-i puțin deasupra podelei și fiind strânsă în niște brațe prea puternice pentru a le putea opune rezistență.

Fața tatălui său, cu obrajii drepți și bărbia țepoasă, îi zâmbea, iar vocea lui groasă îi șoptea că e timpul să meargă la culcare, iar ea era luată de lângă creioanele ei și de lângă leul aproape terminat, aproape viu, pentru a fi învelită în așternuturi albe, într-o altă cameră. Fiind o cameră de copil, probabil că era plină de lucruri și materiale colorate, dar în amintirile Diemei era albă ca așternuturile, goală ca mânuțele ei necăjite.

În ciuda amintirilor vagi, de un lucru era sigură, fără vreo umbră de îndoială: niciodată nu a mai ținut în mână creioanele; desenul nu a mai fost niciodată terminat. Lucrul acela minunat, neînsemnat, îi fusese furat.

Tatăl ei biologic era sinonim cu o pierdere, chiar și atunci.

Stătea cu ochii ațintiți pe ușile deschise de la podul cu fân, unde nu se vedea nici o mișcare. Aștepta ca ei să o cheme. Și leul

să fie, în sfârșit, eliberat.

— Ben Rush, acesta este Leo Tillman. Tillman, Rush, spuse Kennedy.

Întoarse paginile fotocopyate, astfel încât cei doi bărbați să le poată vedea.

— Dacă avem de gând să facem asta, spuse ea, cred că ar trebui să începem cu cartea lui Toller. Alex Wales a venit la Ryegate House ca s-o fure, apoi s-a apucat să întocmească o listă cu toți cei care au citit-o, în ultimii șaiszeci sau șaptezeci de ani. Cei care mai erau în viață acum nu mai sunt.

Kennedy stătea în picioare, iar bărbații stăteau jos – unul lângă altul, de aceeași parte a mesei, cu fața la ea. Tillman scoase o pagină din teancul aflat înaintea lui și citi cu voce tare; Rush se uita peste umărul lui.

— *„Și cuvântul Mincinos va muri, iar cuvântul Adevărat va trăi. Așa precum atunci când se treieră se alege Grâul de Neghină, cei care au trudit și și-au câștigat prețul pentru care au fost tocmiți vor putea mânca, în sfârșit...”*

Tillman se uită la Kennedy.

— Ne-ai putea face un rezumat?

— Totul este cam în același stil, spuse ea. Trei sute șaptezeci și două de profeții de-a lungul a șaiszeci sau șaptezeci de pagini – toate semnele și minunile care vor veni chiar înainte de sfârșitul lumii.

— Exact ca în Cartea Revelațiilor, observă Rush.

— Mulțumesc, Rush. Știam că mă pot bizui pe un bun catolic ca tine, care să poată face această legătură.

Simțind încă greutatea umilințelor prin care trecuse mai înainte, Rush se înroși și o privi atent pe Kennedy să vadă dacă era sarcastică.

— Exact ca în Cartea Revelațiilor, confirmă ea. Exceptând faptul că Toller intră în mai multe detalii. Luați la întâmplare câteva profeții și veți înțelege despre ce vorbesc.

Tillman întorcea paginile și, împreună cu Rush, a citit, un timp, în tăcere.

— De ce este cartea asta importantă? întrebă Tillman în cele din

urmă. Vreau să spun, pentru Poporul lui Iuda? De ce le pasă lor cine o citește? Doar nu este scriptura lor, nu-i așa?

— Ba da, cred că este, răspunse Kennedy.

Se așternu tăcerea, timp în care Tillman cugeta la acest lucru.

— Dar noi am citit scriptura lor, spuse el. În orice caz, tu ai citit-o. Era mult, mult mai veche decât stupiditatea asta – secolul întâi sau al doilea. Și vorbea despre legământul pe care-l făcuse Iisus cu Iuda.

— Și care era acesta? întrebă Rush.

— Iuda l-a ajutat pe Iisus să moară, spuse Kennedy cu un aer plictisit. În schimb, Dumnezeu le-a dat lui Iuda și acoliților săi pământul. Dar trebuiau să aștepte trei mii de ani pentru a-l moșteni. Treizeci de arginți – reprezintă treizeci de secole.

— Și ce legătură are asta cu restul? întrebă Tillman, arătând din cap spre cartea lui Toller.

— Cred că Toller făcea parte din Poporul lui Iuda, spuse Kennedy. Cred că a ieșit în lume din cetatea lor ascunsă și a inițiat sau s-a alăturat unui cult denumit Cea de-a Cincea Monarhie. Ei predicau o variantă apocaliptică a creștinismului. Erau în așteptarea celei de-a cincea și ultimei împărății – a lui Hristos – care urma să înceapă, aducând sfârșitul istoriei, sfârșitul regilor și domniilor pământești, sfârșitul lumii cum îl știm noi.

— Ia stați puțin, interveni Rush. Asta crede Poporul lui Iuda sau doar Toller?

— Toți cred că asta se va întâmpla, spuse ea. Însă Toller a crezut că se va întâmpla chiar atunci, la sfârșitul secolului al șaptesprezecelea. Și a ieșit în lume să răspândească acest cuvânt printre păgâni – care însă nu este tocmai Legea după care se conduce tribul lui Iuda.

— Atunci, ce-a fost Toller, un fel de eretic al Poporului lui Iuda?

— Åsta-i cel mai nimerit cuvânt, spuse Kennedy. Dar important pentru noi e faptul că a apărut din neant, în mijlocul secolului al șaptesprezecelea, începând să propovăduiască și să scrie...

— După un accident, o întrerupse Rush.

Atât Kennedy, cât și Tillman se uitară la el.

Rush se simți puțin stânjenit de atenția care i se dădea, dar continuă.

— Toller a căzut într-o râpă în Alpii Elvețieni. Apoi, un înger a început să-i vorbească despre vremurile ce vor veni. Dar profețiile lui au început să se facă auzite după ce a revenit în Anglia.

— Un fel de experiență „la un pas de moarte”, medită Tillman grav. Vedeți, de aici i s-ar fi putut schimba cursul vieții. A simțit că era chemat să facă altceva.

— Mai știm și alte lucruri despre el?

Rush dădu din umeri.

— Știm când a murit. Și știm că avea un fel ciudat de a-și face semnul crucii, care părea mai degrabă că se freacă pe burtă.

— Lațul, spuse Kennedy. Poporul lui Iuda își face semnul lațului, la fel cum creștinii își fac semnul crucii. Pentru ei înseamnă același lucru. Pentru că unele relatări timpurii despre viața lui Iuda vorbeau despre spânzurarea lui.

— Astea sunt probe circumstanțiale, spuse Tillman.

— Dar și Toller vorbește despre cei trei mii de ani dăruți celor patru împărății ale Omului, înainte de întoarcerea lui Hristos. Această teorie corespunde credinței tribului lui Iuda că ei vor moșteni pământul după ce acesta va fi stăpânit de fiii lui Adam – timp de trei milenii. Ei bine, Leo, ai întrebat de ce este importantă cartea lui Toller. De ce este importantă acum, pentru noi și pentru Poporul lui Iuda. Acum ajungem aici. Uitați-vă la profețiile de pe prima pagină a cărții lui Toller.

De data asta citi Rush – pe un ton neutru, inexpresiv.

— „Necredincioșii care au pângărit Cuvântul Sacru își vor jeli Orbirea și se vor căi. Așadar și în Munsters Church, de asemenea, se vor căi. Dar această căință va veni prea târziu și Flăcările Iadului îi vor cuprinde.”

— Soldatul necredincios este Thomas Fairfax, spuse Kennedy. Unul dintre generali din timpul Războiului Civil englez. A simpatizat, pentru o vreme, cu a Cincea Monarhie a lui Toller, după care i-a părăsit. Din punctul lor de vedere, i-a trădat.

— Asta-i tot o poveste din trecutul istoric, spuse Tillman sec.

— Așa este, fu de acord Kennedy. Dar în urmă cu câteva săptămâni, vechiul conac de la țară al lui Fairfax, Nunnapleton Hall, a ars din temelii. Flăcările Iadului, dacă vreți să fim melodramatici, în casa soldatului necredincios.

— Și Biserica Munster a fost distrusă în același mod. Toller se referea la o biserică anume – Überwasserkirche, locul unei revolte faimoase. La o zi după incendiul de la Nunnapleton, cineva a pus și a detonat o bombă la Überwasserkirche. Din nou, o bombă incendiară.

Amândoi bărbații se uitau la ea în tăcere, sumbri și tulburați,

încercând să priceapă ce însemnau toate astea. Dar până acum nu auziseră nimic, iar lui Kennedy i se făcu milă de ei.

— Mă urmărești? OK, uitați-vă la profeția numărul doi. „Îngerul Domnului va sta deasupra Sionului ținând o Sabie de foc în mână, gata de Execuție.” Pe unul dintre îngerii Domnului îl chema Azrael – cred că era îngerul morții, dar nu sunt sigură. Când am ajuns acasă, acum patru nopți, am deschis televizorul și am auzit despre un incident în care un proiectil pământ-aer Azrael a fost aruncat deasupra Ierusalimului. Guvernul din Israel l-a considerat un accident. Dar, în continuare, profeția spune că îngerul nu va lovi cu sabia pentru că încă nu a sosit timpul.

Kennedy a făcut o pauză, o clipă, așteptând ca ei să-i pună întrebări. Ceea ce le spunea părea atât de nebunesc, până și pentru ea, încât nu-și imagina că putea cineva să înghită toate acestea. Însă când Tillman începu să vorbească, puse o întrebare foarte practică și logică.

— Așadar, ordinea acestor incidente, spuse el. Este aceeași cu ordinea în care apar profețiile în carte?

— Întotdeauna. Am luat-o de la capăt ca să verific. Lansarea eșuată a proiectilului a avut loc în aceeași zi când a fost bombardată biserica Munster, dar dacă verificați după ora locală, s-a petrecut cu două ore mai târziu.

Se uită din nou la carte. Devenise deja o personalitate pentru ea, cu ghicitorile și elipsele care parcă făceau parte dintr-un joc diabolic, promisiunile îndrăznețe pline de un entuziasm psihopat.

— „Acolo unde a sângerat înaltul”, citi ea, „la fel va sângera și cel Nemernic. Chiar și viermele de care toți se feresc și-l disprețuiesc”. După terminarea Războiului Civil, parlamentarii lui Cromwell l-au condamnat pe Charles I la moarte prin decapitare. A fost executat la Whitehall, în fața unei clădiri numite Banqueting House. La o oră și jumătate după incidentul cu proiectilul Azrael, o patrulă de poliție a găsit aproximativ o mie de șobolani pe treptele de la Banqueting House – toți cu capetele tăiate. Considerați-l pe rege ca fiind „înaltul” și pe viermii însângerați exact acolo unde i s-a vărsat lui sângele. Ei au murit în același mod.

Se uită în ochii lui Tillman, apoi într-ai lui Rush și dădu din umeri.

— Istru este fluviul Dunărea. Apele sale au fost înroșite timp de câteva ore după găsirea șobolanilor – nu cu sânge, ci cu vopsea de anilină, dar profeția spune „ca și de sânge”. Și continuă tot așa.

Nu am reușit să le pun pe toate cap la cap, dar, după părerea mea, am descifrat aproximativ trei sferturi din carte. Toate profețiile lui Toller se petrec în realitate, una după alta, în ordine.

Tillman își scărpină bărbia, dar nu spuse nimic.

— Iisuse Hristoase! protestă Rush. Ce spuneți voi acolo? Vorbiți serios? Toller a prezis sfârșitul lumii acum trei sute de ani și se întâmplă în prezent?

— Nu ești atent, mormăi Tillman. Ea nu a spus deloc așa ceva.

— Nu, încuviință Kennedy, nu am spus. Dar Rush nu a fost în acel depozit cu tine, Leo. Și nu a văzut ce ai tu în camion. Apoi i se adresează lui Rush: Incendiul de la Nunnapleton a fost provocat. Cadavrele găsite de poliție printre ruine – necredincioșii care profanaseră cuvântul sacru – au fost aduși în casă doar pentru a muri acolo. Nici atacul cu proiectil nu a fost o greșeală. Cineva s-a infiltrat într-o tabără israelită și a ucis patru soldați, după care a dat drumul proiectilului. Nimic din toate astea nu a fost accidental, Rush. Mai mult, nici nu se poate considera că a fost vorba despre un destin implacabil. Toate aceste incidente sunt orchestrate cu multă grijă și în mod deliberat.

Rush părea mai degrabă confuz decât convins.

— Dar dacă au loc peste tot în lume... și la o distanță de doar câteva ore...

Își lăsă fraza neterminată. Kennedy se întoarse spre Tillman.

— Spune-i ce-ai găsit, îi zise ea.

Tillman nu vorbi.

— Leo, el știe deja despre Mesageri. Iar fata l-a sechestrat, considerându-l complicele meu, așa că fii sigur că *Elohim* știu totul despre el. Spune-i despre depozit, dacă nu, o voi face eu.

Tillman făcu un gest să o oprească, dar mai așteptă câteva clipe până să înceapă să vorbească.

— Se pare că este vorba despre un grup, spuse el, aruncându-i lui Rush o privire sumbră, un grup care stochează arme și explozibili în cantități uriașe. Transportă armele în multe locuri din lume. Am găsit ceea ce mă rog la Dumnezeu să fie ascunzătoarea lor principală și am distrus-o, dar este aproape sigur că mai au o mulțime de materiale letale, stocate deja în multe alte locuri. Poate că, dacă avem noroc, i-am mai încetinit puțin.

— Dumnezeule! exclamă Rush.

Era livid la față.

— Cineva folosește cartea lui Toller ca pe un manual de instrucțiuni, conchise Kennedy. Tot ce a prezis pun ei în practică, având multă grijă să respecte detaliile întocmai și să se asigure că dezastrele se petrec în ordinea corectă – în aceeași ordine în care sunt menționate în carte.

Ceva se întâmpla cu ea – poate din cauza locului unde se afla și a ceea ce se petrecuse, ce văzuse, ultima dată când a fost aici. Se duse la fereastră și se uită în jos. După o clipă, când cei doi bărbați se apropiară de ea, le arătă o latură a camionului. Era scris numele companiei, proprietara depozitului, High Energy Haulage, cu inițialele în roșu și sigla în forma unui dolmen, două blocuri verticale pe care se sprijinea alt bloc orizontal.

— H-E-H, silabisi Kennedy. Heh.

Pronunță *hei*.

— A cincea literă a alfabetului aramaic. Ei foloseau litere și pentru cifre, așa că acel semn de acolo este un cinci. A cincea. Monarhie.

— Dar de ce? întrebă Rush. De ce s-ar strădui cineva ca profețiile să devină realitate, trei secole mai târziu? Nu are nici un sens.

— Poate că ar fi timpul să o invităm pe martora noastră oculară, spuse Kennedy, rupând tăcerea care urmă.

A fost odată un om foarte virtuos, spuse Diema, care s-a bucurat, de timpuriu, de toate bunătățile și onorurile pământești. Toată lumea îl iubea. Toată lumea credea în el. Toată lumea dorea ca el să reușească. Dar, din nefericire, deși nimeni din jurul lui nu era în stare să vadă, era posedat de un demon.

Le-a vorbit exact așa, ca și cum le-ar fi spus o poveste sau poate o parabolă – în orice caz, ceva ce nu avea legătură nici cu ei, nici cu ea, nici cu alți ascultători, ci aparținea unui alt nivel al realității, deși lăsase clar să se înțeleagă că omul despre care vorbea era încă în viață.

Numele lui era Ber Lusim și poate că, la urma urmelor, el nu era decât punctul cel mai îndepărtat al unei curbe de tip Gauss. Membrii *Elohim* erau întotdeauna aleși de tineri. Diema însăși, selectată la vârsta de șaisprezece ani, fusese chemată târziu, după standardele Poporului. Majoritatea Mesagerilor învățau despre uneltele și metodele activității lor înainte de a împlini treisprezece ani.

Ber Lusim se prezintă în persoană la Kuutma – însușindu-și procedeul curent – când avea nouă ani. După cum se povestește, cuvintele rostite de el au fost: „Vreau să slujesc”.

— Și ce servicii ai de oferit? îl întrebă Kuutma, amuzat, pe băiețel.

Ber Lusim își desfăcu mâinile. În fiecare dintre ele ținea o pasăre moartă – ceva minuscul, mai puțin de patru centimetri de la cap la coadă. Păsările erau verzi pe laturi și aveau gâtul stacojiu. Penajul de pe burtă, pentru contrast, era gri șters. *Calypte anna*, pasărea colibri, una dintre cele mai rapide creaturi care au existat vreodată.

— Vreau să slujesc, spuse băiatul din nou.

Kuutma l-a adoptat în mod formal în rândul celor din *Elohim* atunci, pe loc.

— Acest Kuutma, interveni Tillman, cu o privire intensă și neșovăielnică. El este bărbatul pe care l-am întâlnit în Mexico? Cel

care-și spunea Michael Brand¹⁴?

Fata îl privi.

— Da, dar ce importanță are asta? Nu este vorba despre un nume, ci de o descriere a fișei postului. Toți Kuutma sunt Făclia. Kuutma înseamnă Făclia. Iar „el” din Michael înseamnă cel sfânt, cel al cărui nume nu poate fi rostit. Kuutma este făclia lui Dumnezeu într-o lume fără Dumnezeu.

Redus la tăcere, Tillman îi făcu semn cu mâna să continue.

Ber Lusim a fost cel mai mare dintre Mesageri. I s-a dat însărcinarea să plece la drum pe când avea cincisprezece ani – la Washington, unde aspectul lui tineresc și nepământesc i-a fost de mare ajutor. Prima lui crimă a venit repede, după ce un jurnalist american începuse să se intereseze prea mult de niște documente medievale, în care se specula despre existența unei secte de adorare a lui Iuda.

Jurnalista, căci despre o femeie era vorba, avea înclinații pedofile, manifestate deocamdată prin consumul de pornografie ilegală. Comandantul lui Ber Lusim se gândea să se folosească de acest lucru pentru a o reduce la tăcere, dar Ber Lusim a preferat o abordare mai directă. Se înfățișă femeii – un băiat proaspăt, aparent doritor; o combinație imposibilă de inocență și răutate. A fost poftit în casă, în dormitor, unde a ucis-o într-un mod care i-a distrus reputația postum, distrăgând atenția mass-mediei foarte departe de investigațiile ei profesionale.

A fost un triumf. Dar se pare că băiatul a rămas afectat, o victimă nerecunoscută a propriului său plan elegant. Sau poate că-i deșeptase ceva dinlăuntrul său. Demonul care dormita tot timpul acolo, așteptând momentul să se dezlănțuie.

Ber Lusim a devenit din ce în ce mai puternic; de la ucenicia din Berlin până în Africa de Sud și de acolo în Republica Federală a Germaniei. Acolo s-a dovedit adeptul blocării potențialilor dușmani, intervenind cu sălbăticie și hotărât, ori de câte ori se identifica sau doar se suspecta o amenințare. Nu se obosea, ca mulți dintre Mesageri, să arunce cu praf în ochi, lăsând fie bilete de sinucigaș, fie să creeze suspecti falși: dar nici nu lăsa vreo pistă care să conducă spre Popor, așa că metodele sale brutale nu au fost niciodată puse în discuție.

Când a împlinit douăzeci de ani, a fost făcut Comandant de

¹⁴ Brand – (engl.) făclie.

Elohim. A fost o alegere populară. Mesagerii cu care lucrase îl admirau și îi erau loiali. Steaua lui continua să se ridice. Oare îi plăcea să recurgă la sancțiuni extreme? Să fi fost uciderea o obligație profesională mai mare decât ar fi trebuit să fie în realitate? Probabil. Să fi fost oare doar o coincidență că bărbații *Elohim* prosperau și erau recompensați la propunerea lui Ber Lusim, în timp ce femeile erau aspru evaluate și trimise rapid în alte misiuni? Poate că nu. Dar este întotdeauna mai ușor să vezi aceste lucruri în altă lumină, după ce s-au petrecut.

În calitatea lui de Comandant, Ber Lusim era în principal responsabil de protejarea și păstorirea femeilor *Kelim*, care se aflau în Germania la acea vreme. Era bun la asta, în opinia lui. Cel puțin, se pricepea să ia toate măsurile ca femeile să revină, împreună cu familia, atunci când sosea timpul. Din nefericire, s-a dovedit o sarcină care a scos la iveală fisurile din personalitatea lui Ber Lusim, agitându-le și mai mult.

Lui Ber Lusim nu-i plăcea gruparea *Kelim* și nici faptul că era în continuare trimisă afară. El se pronunțase, în cadrul Sfatului, pentru încetarea acestei practici și, deși a pierdut acea bătălie...

O altă întrerupere, de data aceasta, din partea lui Ben Rush.

— Acesta este lucrul despre care îmi povestești? o întreabă el pe Kennedy. Tărfele sacre? Femeile care pleacă din cetatea secretă pentru a rămâne însărcinate?

Kennedy încuviință din cap, încordată.

— Hai să ascultăm, spuse ea.

Pe măsură ce Diema vorbea, Kennedy observa cât de tare își strângea Tillman pumnii și cât de albe îi erau încheieturile degetelor. Acest subiect era departe de a fi abstract și teoretic pentru el. Soția lui fusese una dintre aceste femei și, deși știa că murise de mulți ani, sentimentele lui pentru ea nu se conformaseră niciodată acestei realități.

— Continuă, îi spuse Tillman Diemei.

Pentru o clipă, privirile li s-au încrucișat. *Ea știe ce-i face*, se gândea Kennedy, uimită și neliniștită. *Poate că asta face parte din motivul pentru care se află aici.*

Diema continuă. Lui Ber Lusim nu-i plăcea gruparea *Kelim* absolut deloc. Sau poate că nu-i plăcea ceea ce implica asta, anume că vigoarea și virtutea Poporului lui Iuda nu erau de ajuns prin ele însele – având nevoie să fie revigorate, din când în când, cu altoi din alt stoc.

Sau poate pentru că propria sa mamă fusese una dintre acestea, iar el se simțea pângărit de asociere. Indiferent care ar fi fost motivația lui Ber Lusim, poziția sa îi permitea să acționeze după cum îi dictau sentimentele. Femeile care ieșeau din Ginat'Dania ca să se culce cu bărbați adamici, pentru ca apoi să revină acasă purtându-le ADN-ul, treceau prin mâinile lui atât la plecare, cât și la întoarcere.

El își lua datoria în serios. Nimeni nu putea spune că era delăsător sau că nu-și îndeplinise vreodată obligațiile ce-i reveneau. Sub supravegherea lui, nici o oaie nu se rătăcea. Nici un Vas Sacru nu se întorcea gol; sau nu exista să nu se mai întoarcă.

Totuși, unele au venit vătămate. Mai precis, fuseseră bătute. Când au fost chestionate despre asta, au spus că au fost pedepsite pentru neascultare. Pentru că le-a luat prea mult timp până să-și găsească un partener adamic, pentru că au plâns că se despart de soții lor Adamiți, pentru că au luat prea multe cu ele sau pentru că au lăsat în urmă prea multe.

Discuțiile aveau loc în cadrul Consiliului. Ber Lusim nu era admonestat – exista un punct de vedere minoritar care considera zelul lui admirabil – dar i s-a solicitat să înceteze cu bătăile. În unele cazuri, femeile *Kelim* care se întorceau puteau fi gravide; o pedeapsă prea brutală le-ar fi putut face rău copiilor nenăscuți, care, desigur, constituiau punctul nodal al acestei acțiuni.

Chiar și aceea a fost o judecată de segregare. Cazul lui Ber Lusim se baza foarte mult pe paradoxurile pe care se fundamenta societatea Poporului și pe paradoxurile pe care amenința să le producă. Femeile *Kelim* erau necesare și, în teorie, erau respectate. Femeile care ieșeau în lume erau alese în loturi, prin urmare, misiunea neplăcută putea cădea oricui. Era un sacrificiu, la fel de important pentru supraviețuirea Poporului lui Iuda ca și eterna vigilență a Mesagerilor și sacrificiul trebuia onorat.

În teorie.

Realitatea era mult mai complicată. Când o tânără dintr-o familie bună era aleasă pentru a fi un vas, se obișnuia (deși oficial se deplângea) ca părinții să îi facă slujba de parastas. După ce revenea, era aproape imposibil ca ea să-și mai găsească un soț printre cei din Popor. Ba chiar erau unii – conservatori religioși sau pur și simplu misogini declarați – care nu permiteau să fie atinși nici de umbra ei.

Ber Lusim era unul dintre aceștia – și i-a convertit pe mulți

dintre Mesagerii care lucrau cu el la aceste opinii extremiste. Dar a acceptat hotărârea Consiliului și a încetat să mai aplice pedepse fizice vaselor care reveneau.

Până la Orim Beit Himah.

Orim Beit Himah nu s-a prezentat împreună cu copiii ei pentru a fi trimisă înapoi la Ginat'Dania, când sosise vremea s-o facă. Ber Lusim a trebuit să trimită o echipă de Mesageri ca s-o recupereze. Hotărâse să conducă el însuși echipa.

A găsit-o pe Orim stând încă împreună cu soțul ei adamic. Au circulat zvonuri că ea îi explicase totul acestui bărbat, care a încercat să-i omoare pe Mesageri atunci când au sosit. Alte zvonuri, din contră, spuneau că soțul a găsit-o pe Orim pregătindu-se de plecare și a sechestrat-o, fiind convins că voia să fugă cu un alt bărbat. Iar potrivit altei relatări, se pare că ea nu s-a prezentat la întâlnire, fiind bolnavă și nu se putea ridica din pat.

Ber Lusim l-a ucis pe bărbat.

Și pe Orim.

Și pe copii.

Pentru prima data de când povestea, Diema părea tulburată rostind vorbele. A trebuit să se întrerupă câteva clipe și să se ducă la fereastră, prefăcându-se că verifică dacă nu treceau vehicule pe drum – dar cu toții puteau auzi că sunetul încet de motor la care ea reacționase era al unui avion care zbura pe deasupra lor, probabil în drum spre Gatwick.

Toți trei o priveau pe fată în tăcere, cum stătea în pragul ușii de la pod, nemișcată și tăcută, uitându-se în jos la șoseaua pustie. Deși agitația ei arăta că are sentimente umane, atitudinea sa îi reaminti lui Kennedy cine era Diema. Era atitudinea unui animal de pradă, care scruta orizontul cu ochii ei telescopici, în căutarea pradei.

Când a revenit, își recăpătase calmul, întru câtva.

Ber Lusim a susținut că morțile fuseseră accidentale.

Că a avut loc o luptă cu soțul și că acesta fusese înarmat. Femeia și copiii au fost prinși între schimbul de focuri și au fost uciși de gloanțe rătăcite, înainte ca să-i fi observat cineva.

Oamenii lui Ber Lusim i-au susținut versiunea, în cele mai mici detalii. Dar în mod curios, ei au întrebuințat un limbaj identic în descrierile lor, ca și cum ar fi fost învățați sau, cel puțin, ca și cum ar fi discutat chestiunea între ei, cu foarte multe detalii de circumstanță.

A fost un lucru îngrozitor. Spre deosebire de băta, peste asta nu se putea trece cu vederea. Acționase fără pic de decență. Ce putea spera Ber Lusim, în cel mai bun caz, era să fie demis din funcția de Comandant. Dacă se descoperea că a ucis-o pe Orim deliberat, cu bună știință, nu mai avea voie să părăsească vreodată Ginat'Dania. Avea să-și petreacă restul vieții într-o celulă fără ferestre, cu treizeci de centimetri mai lungă și mai lată decât înălțimea lui.

Dar când a fost chemat pentru a fi judecat, el dispăruse. Și Mesagerii săi împreună cu el.

— Așadar, cu un astfel de individ avem noi de-a face, spuse Tillman, după ce Diema își termină istorisirea.

Chipul lui era rece și inexpressiv, dar își ținea încă pumnii încheștiți, strâns apăsăți pe masă. Kennedy știa cât de adânc fusese el pătruns de această poveste și cât de mult trebuie să-i fi sângerat sufletul.

Dar Diema? Propria ei mamă fusese una dintre aceste femei. Oare asta să o fi mișcat, sau fusese altceva? Și-a adus aminte de fată în acțiune, luptându-se cu cei doi *Elohim* la Izzy în dormitor, bătându-i măr și lăsându-i aproape morți.

Lăsându-i aproape morți. Nu i-a omorât. De când un *Elohim* își lăsa treaba neterminată?

Un răspuns la această întrebare îi veni în minte imediat și, cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că avea dreptate. Explica atât de multe. Explica această milă neobișnuită. Explica de ce Diema își întrerupsese povestea atât de brusc, tocmai atunci. Și mai mult decât orice, explica firicelul ăsta neverosimil de șansă sau destin care i-au adus mai întâi pe Emil Gassan, apoi pe ea, apoi pe Tillman, în această încurcătură, din ce în ce mai profundă, din ce în ce mai încâlcită. Tillman îi spusese că fie acceptau ideea unor coincidențe, fie căzuseră pradă megalomaniei – nu exista o a treia cale. Dar exista. Și i se tăie răsuflarea când își dădu seama cât de simplu era – de o evidență aproape indecentă.

— Dușmanul cu care avem de-a face, spuse Diema cu gravitate, sunt acești *Elohim* renegați, comandați de Ber Lusim. Mai este un bărbat – Avra Shekolni – care li s-a alăturat de curând și a devenit liderul lor spiritual și învățătorul lor. Noi credem că Shekolni a accentuat extremismul lui Ber Lusim. L-a făcut să accepte compromisurile și mai puțin ca mai înainte.

— Stați puțin, spuse Rush. Dacă acest Shekolni este nou în peisaj, din cauza lui caută ei cartea? A fost ideea lui?

Diema se uită la el gânditoare, câteva secunde. Părea să se întrebe dacă, răspunzând la întrebările unui fost ostatic, nu-i va știrbi din demnitate.

— Da, spuse ea. Credem că a fost ideea lui Shekolni.

— Ei nu au furat numai exemplarul acesta, nu-i așa? interveni Kennedy. Era cenușă în cutia de la Ryegate House.

Diema își întoarse capul și se uită la Kennedy. Intensitatea privirii ei era neliniștitoare. Atunci când te privea, părea că restul încăperii, restul lumii dispăreau.

— *Tephra*, spuse ea.

— Ce?

— Cenușa de la jertfe se numește *tephra*.

— Mă rog.

Kennedy nu-și putea stăpâni nerăbdarea din glas.

— Au furat toate copiile cărții pe care le-au putut găsi. Le-au ars pe toate, în afară de una. Au luat cuvântul sacru din mâinile necredincioșilor.

— Da. Dar de ce este cuvânt sacru? A fost scrisă în urmă cu doar câteva secole, de – cum îi spuneți voi? – un eretic? Un trădător? Un fugar? Nu este evanghelia voastră. Sunt vești răsuflăte aduse de un nebun.

Diema încuviință din cap.

— Cuvintele lui Toller s-au pierdut pentru că nu am crezut că merită să fie păstrate, admise ea. Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca cineva să considere că el ar fi putut face parte din Popor. Unul dintre Mesagerii noștri s-a rătăcit în vremea aceea, a fost căutat, dar nu a mai fost găsit niciodată. În timpul vieții mele, un înțelept al Poporului a avut ideea că fratele nostru dispărut și-ar fi luat un alt nume și ar fi propovăduit Neamurilor sub identitatea lui Johann Toller.

— Atunci, de ce să fie venerat cuvântul lui? întrebă Kennedy. De ce l-ar mai citi cineva măcar?

— Toller a fost primul care a părăsit Poporul, fără binecuvântarea sau pedeapsa Poporului. Până la Ber Lusim și Avra Shekolni, nimeni altcineva nu i-a mai călcat pe urme. Nimeni în cei trei sute șaptezeci de ani care s-au scurs.

Diema și-a vârât mâna în tricou, de unde a scos cuțitul pe care-l ținea acolo – lama ciudată, asimetrică, pe care Poporul lui Iuda o

numea sica.

— Știți ce este acesta? îi întrebă ea.

Nici nu apucă să vorbească, nici nu apucă să se miște, că Tillman, din nou, era cu pistolul în mână. Dar fata nu și-a dat seama de amenințare și nici nu părea să-l fi observat.

— Consideră că am spus da, sugeră Rush.

— Dar nu știți cu adevărat ce este, insistă Diema. Pentru voi nu e decât o armă. Pentru noi, sunt două mii și jumătate de ani de istorie. L-am avut cu noi și am ucis cu el când am fost dominați de romani. Acum, îl purtăm cu noi și ucidem cu el, ca bărbați liberi și femei libere.

— Ce vrei să spui? o întrebă Kennedy. Și ai putea s-o faci fără porcăria asta din mâna ta?

Diema puse cuțitul pe masă, lângă copia printată a cărții lui Toller.

— Cred că vreau să spun că noi ne ținem de tradițiile noastre. Noi nu primim schimbarea ca pe ceva natural sau ușor. Poate că Avra Shekolni era deja interesat de cartea lui Toller, dinainte de a părăsi cetatea. Sau poate că nu. Acum însă știm că este obsedat de acesta. Toller este singurul lui precursor adevărat – un bărbat religios care a plecat singur în lume, ducând ceea ce credea el că este un mesaj important.

— Și? spuse Kennedy.

— Și Shekolni crede în acest mesaj.

— Dar Toller prezicea sfârșitul lumii în trecut, în anii 1660. Și nu s-a sfârșit, spuse Rush. Sau poate Shekolni crede că s-a sfârșit și, acum, noi trăim în Matrix?

— Nu înțelegi, spuse Diema.

Rush se înroși ușor.

— Nu, nu înțeleg. Este așa cum ți-am spus eu.

— Johann Toller, a continuat Diema, rostind cuvintele cu grijă, ca și cum ar fi vorbit unor surzi, străini sau imbecili, a spus că lumea se va sfârși după ce se vor împlini toate profețiile lui.

— Asta am priceput.

— Atunci, ce ai face dacă ai vrea ca lumea să se sfârșească?

Rush se uita la ea.

— Dacă eu...? repetă el.

Apoi o privi mai intens. Tillman și Kennedy o priveau și ei.

— A sosit timpul legământului, spuse Diema. Apoi a trecut. Dumnezeu nu a venit la noi. Dar pe parcursul unui timp atât de

îndelungat, foarte îndelungat, este posibil să se facă greșeli și să apară neînțelegeri – nu de partea Numelui Sacru, ci de a noastră. Sima, consiliul nostru suprem, a pledat pentru răbdare. Planul lui Dumnezeu se va revela el însuși, dacă vom aștepta.

Dar Shekolni, care avea un cuvânt de spus în acest consiliu, nu a fost de acord. A spus că Dumnezeu niciodată nu a vrut ca noi să așteptăm doar. Să nu facem nimic era ultimul lucru pe care El l-ar fi dorit de la noi. După trei mii de ani, timpul nostru va veni. Dar tocmai asta era – timpul *nostru*. De noi depindea să acționăm. Și Dumnezeu ne spusese deja ce avem de făcut.

— Prin intermediul lui Johann Toller, spuse Kennedy.

Diema ridică brusc din umeri. *Ce credeți voi?*

— Asta fac ei acum.

Kennedy simțea cum o apucă amețea.

— Fac să se apropie sfârșitul lumii, provocând mai întâi să se întâmple semnele și minunile. Ei anunță A Doua Venire.

— Iar semnele și minunile vor deveni din ce în ce mai mari și mai sângeroase, spuse Diema. Numai dacă nu îi veți opri.

— Numai dacă nu îi vom opri? îi scăpă lui Rush. Ce legătură are asta cu noi?

Diema arătă spre Kennedy, apoi spre Tillman.

— M-am referit la ei, spuse ea. Nu la tine, băiete. Tu nu făceai parte din plan.

— Și noi făceam? se repezi Kennedy.

A avut dreptate. Trebuia să aibă dreptate.

— Băiatul a făcut o remarcă bună, mormăi Tillman, ridicându-se în picioare.

Se părea că nu fusese atent la cuvintele lui Kennedy.

— Asta-i treaba voastră, nu a noastră. Ceva ce voi și poporul vostru ați vomitat în lume. De ce, în numele a ce aveți mai sfânt, să veniți tocmai la oamenii pe care îi disprețuiți și îi urăți, cerându-le să vă curețe propria mizerie?

Diema tăcea. Toți stăteau cu ochii ațintiți spre ea, iar ea ridică, din nou, din umeri. De data asta, gestul său părea să spună că își făcuse datoria, iar ei nu aveau decât să accepte sau să refuze.

— Este adevărat că dorim să anihilăm rețeaua lui Ber Lusim. Convingerile lui sunt erezii – abominabile. În plus, ceea ce face el ne pune pe noi în pericol. Este prea vizibil. Îi face pe oameni să-și pună întrebări și să caute scheme. Iată de ce am fost trimisă eu. Iată de ce sunt aici acum și vorbesc cu voi. Eu aș spune că

ștacheta este mai ridicată pentru voi, decât pentru noi. O mulțime de oameni au murit deja până acum. Dar dacă Ber Lusim ajunge la ultima profeție, vor muri mult mai mulți oameni.

Privirile Diemei și ale lui Kennedy se încrucișară.

— Ați citit cartea. Toller vorbește de mii de mii care vor fi sacrificați. Un milion de oameni. Nu pot crede că vreți să se întâmple una ca asta.

— Dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit tu la noi, spuse Kennedy. Puțin îți pasă de câți oameni mor, atât timp cât sunt de-ai noștri și nu de-ai voștri. Pentru voi, noi nu valorăm mai mult decât vitele. Și ștacheta? Cum poate fi ștacheta mai ridicată? Secretul este o lege de fier pentru voi. Orice ar amenința marele secret îl radeți de pe fața pământului. Și vrei ca noi să credem că acesta – acești demenți care au scăpat de sub control, producând toată debandada asta – nu înseamnă mare lucru pentru voi?

Diema își țuguie buzele, ținând puțin ochii întredeschiși.

— M-am exprimat prost, spuse ea cu un calm impasibil. Bineînțeles că ne îngrijorează. Dar este o parabolă – despre un călător, care a fost atacat de niște hoți, în timp ce stătea în fața focului pe câmpul unde avea să înnopteze. A luat un lemn din foc pentru a se apăra de ei. Apoi, după ce dușmanii lui au fost bătuți, a aruncat înapoi lemnul în foc pentru a arde complet.

— Iar noi suntem lemnul? întrebă Kennedy. Ce drăguț. Și este mult mai aproape de adevăr. Dar te-ai dat de gol, fetiço – când ne-ai povestit despre moartea femeii și a copiilor ei, a trebuit, deodată, să te duci la fereastră să respiri puțin aer curat. De ce îți este atât de greu s-o spui?

— Să spună ce? întrebă Tillman. Este ceva pe care eu nu-l știu?

Diema se uită la el o clipă, apoi coborî privirile în pământ.

— Leo, ai văzut cum se luptă ei, spuse Kennedy, iar glasul îi suna aspru și plin de ură în propriile-i urechi: pentru că detesta cu adevărat să facă asta. Marea minciună nerostită, păcatul omisiunii. Ura tot ce se ascundea în spatele ei. Ai văzut cu câtă nepăsare ucid ei.

— Am văzut chiar de aproape, încuviință Tillman. La fel ca tine.

— Dar când Diema, aici de fată, i-a scos din circulație pe cei doi Mesageri care se pregăteau să mă tortureze, i-a lăsat în viață, pe amândoi. Plini de vânătași, plini de sânge, bătuți măr, dar în viață. Și ai spus că la depozit...

Se opri.

— S-a întâmplat la fel, confirmă Tillman.

Kennedy s-a aplecat înainte, apropiindu-și fața de a Diemei. Ca o școlăriță certată, Diema își ținea capul plecat și privea în jos.

— Nu-i poți uide pe-ai tăi, nu-i așa? spuse Kennedy. Ne-ai băgat în toate astea pentru că nu poți s-o faci singură. O singură poruncă nu o poți încălca. Nu ai voie să verși sângele celor binecuvântați.

Rămaseră câteva clipe în aceeași poziție.

— Răspunde-mi! îi strigă Kennedy.

Diema își ridică, în cele din urmă, privirile.

— Ai dreptate, spuse ea, cu vocea încordată. Sunt două porunci ce nu pot fi încălcate – pentru care pedeapsa înseamnă exilul, pentru totdeauna. Și una dintre ele este... ceea ce ai spus. Noi nu putem face asta fără voi. Îl putem găsi pe Ber Lusim și vă putem ajuta să-l opriți, dar...

Tăcerea se prelungea.

— Dar aveți nevoie de noi ca să apăsăm pe trăgaci, spuse Tillman.

Diema se îndreptă cât era de înaltă, fiind cu un cap mai mică decât el. Se uita la el, cu mâinile pe lângă corp, dreaptă și nemișcată ca o cruce.

— Vouă vă vine ușor să vorbiți, spuse ea. Spuneți că ucidem cu multă ușurință. Dar noi ucidem ca să supraviețuim. Voi ați ucis pentru lucruri mult mai puțin importante, cum ar fi banii, spre exemplu.

Tillman părea luat prin surprindere de furia abia reținută din cuvintele ei. Deschise gura să-i răspundă, dar Diema nu terminase încă.

— Singura chestiune, mârâi ea, este dacă vreți să lucrați cu mine și să vă folosiți de ceea ce știu, sau să mă lăsați baltă și să vă vedeți de drum. Oricum, v-am spus ceea ce aveam de spus. Și, deși sunteți dușmanii mei, nu v-am tratat niciodată ca pe dușmani. V-am respectat mai mult decât m-ați respectat voi pe mine.

O lacrimă roșie se prelinse pe obrazul fetei. Nu schiță nici o mișcare să o șteargă.

— Nu, spuse Kennedy. Asta nu este singura chestiune, înainte de a decide dacă pot lucra cu tine – dacă pot măcar suporta să stau în aceeași încăpere cu tine – vreau să-mi răspunzi la altceva.

Fata o privea pasivă.

— Ce te frământă, Heather? o întrebă Tillman.

Citea clar pe fața ei că era vorba despre ceva important.

— Noi credeam că există doar două tipuri de emisari, spuse Kennedy. Soldații și mamele. Dar dacă am presupune că ar fi și un al treilea tip? Nu luptători propriu-zis, ci adjuvanți. Oameni care fac ca lucrurile să se întâmple. Oameni cu legături și cu resurse, care se stabilesc în lumea adamică și fac cu banii ceea ce *Elohim* fac cu ajutorul cuțitului. Protejează Poporul lui Iuda și îi servesc interesele.

— Ce te face, întrebă Diema calmă, să presupui așa ceva?

— Ah, nu știu. Să zicem, de exemplu, pentru că Validus Trust l-a angajat pe Emil Gassan să se ocupe de furtul cărții lui Toller de la Ryegate House. Apoi, Gassan m-a adus pe mine, iar eu te-am întâlnit și m-am dus la Leo. Nimic din toate astea nu a fost întâmplător, nici un joc al destinului. Totul a fost plănuit. Tocmai ai spus și tu asta. Cineva ne-a aranjat ca pe piesele de domino. Anticipând fiecare mișcare de-a noastră, iar banii de la Validus Trust au fost prima piesă de domino. Restul a decurs de aici.

Diema nici nu a confirmat, nici nu a negat această ipoteză și nimeni altcineva nu a vorbit. Toți se uitau la față.

— Spune-mi că lucrurile nu s-au petrecut așa, Diema, zise Kennedy. Spune-mi că nu am fost recrutați.

— Se numesc *Nagodim*, spuse Diema, în cele din urmă. Și lucrează exact în modul pe care tocmai l-ai descris.

Kennedy clătină ușor din cap. Certitudinea că fusese manipulată o umplea de un amestec de furie și ușurare. Furie, pentru că fusese mutată de colo-colo ca o piesă dintr-un joc complicat. Ușurare, pentru că era mutată de colo-colo de niște bărbați sau femei obișnuiți și nu de către Nemesis, Destin sau Dumnezeu.

În orice caz, doi bărbați *muriseră* din cauza acestor manipulări. Doamne, probabil că ei au stat și în spatele atacului cerebral accidental, care l-a îndepărtat pe predecesorul lui Emil Gassan. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să existe o răfuială. Kennedy îi spuse asta fetei din priviri.

Cu voce tare, rupând tăcerea apăsătoare, continuă:

— Nu mi-ai câștigat încrederea. Nici vorbă de asta. Eu tot cred că oamenii voștri sunt un fel de otravă cu efect întârziat, dar ce se întâmplă acum trebuie oprit. Așa că vom lucra împreună.

— Sunt de acord, spuse Tillman. Cu aceleași rezerve. Ne unim resursele până ce terminăm ceea ce avem de făcut. Dincolo de

asta, nu facem promisiuni sau presupuneri.

— Am și eu drept de vot? întrebă Rush.

Kennedy cercetă îndelung fața băiatului. Putea ghici cam ce simțea el: trebuia să depășească măcar puțin ceea ce simțise ea când s-a aflat, neajutorată, în mâinile lui Samal și Abydos. Diferența era că nimeni nu sugerase că ar fi trebuit să-i sărute sau să se împace cu Samal și Abydos. Dacă miza nu ar fi fost atât de mare, ea s-ar fi pregătit să-i dea băiatului dreptul la veto, în acest caz. Dar după cum stăteau lucrurile...

— Votez da, spuse el, înainte ca ea să răspundă. Sunt bun la asta. În cazul în care se îndoia cineva.

Își turnă apă în pahar, de care nu se atinsese nimeni și-l bău până la fund.

Toți cei prezenți în cameră dădeau impresia că se retrăgeau dintr-o confruntare, ai cărei termeni și ale cărei reguli nu fuseseră niciodată stabilite formal. Diema se relaxă, răsuflând ușurată.

Rush apucă sica să se uite mai îndeaproape la el. Diema îl prinse de încheietură cu o mână. Cu cealaltă, luă sica din dreptul degetelor care se pregăteau să-l apuce și-l vâri înapoi în teacă, sub tricou.

— Lama este otrăvită, spuse ea, pe un ton obișnuit. Dacă-l apuci de unde nu trebuie, poți să te cureți.

Văzând urma roșie de pe obrazul fetei, Kennedy a realizat că asta arăta tot adevărul despre fată, la fel cum era și în cazul cuțitului.

Discuția se estompa și trecea pe lângă Rush. El se străduia să fie atent, însă peripețiile din ultimele două zile – începând de la bătaia cu Alex Wales și rănirea profesorului Gassan până la interogarea și răpirea sa de către fata înfricoșătoare, drumul lui până aici, legat de mâini și de picioare, în spatele a ceea ce părea o camionetă poștală – îl doborâseră. I se părea că ațipește și se trezește dintr-un somn adânc, scăpându-i conexiunile dintre propoziții și idei sau văzându-le ca pe un amalgam de imagini.

Își tot amintea de acea singură dată, când fata, într-adevăr, l-a rănit. Era o anchetatoare pricepută și aproape că i-a spus ea lui adevărul. Părea că-l cunoaște deja, așa că Rush nu a avut altceva de făcut, ca să-și salveze viața, decât să confirme câteva dintre lucrurile pe care i le spunea ea – să confirme că știa ce era ea și cine erau prietenii ei și care era rolul ei.

Dar când l-a întrebat de unde venea ea, iar Rush îi răspunsese că nu știa, îi luă mâna și îi răsuci încheietura la spate într-un mod foarte complicat. Era cumplit de dureros și Rush era îngrozit că avea să-i rupă încheietura mâinii.

— Ginat'Dania, spuse ea. Unde este?

— Nu știi! urlă Rush, apoi horeai, apoi scânci. Nu știi, nu știi, nu știi, nu am auzit niciodată despre așa ceva, te rog. Dumnezeu! Te rog.

Își petrecu noaptea pradă unui coșmar în care spaima era amestecată cu rușinea, dar cea mai mare parte se disipa în imagini atenuate. Însă acel moment îi apărea foarte clar și strident. L-a sucit și l-a răsucit în minte, ca pe o casetă tip puzzle, încercând să găsească ordinea mișcărilor prin care s-o facă să se deschidă.

De aceea votase favorabil, deși nu-și făcea iluzii că votul său ar fi contat prea mult. Trebuia să demonstreze că nu îi era frică de ea. S-o urască ar fi fost în regulă, dar să se teamă de ea, nu. Această distincție era foarte importantă.

Și continuau să vorbească. Kennedy discuta acum despre termenii înțelegerii.

— Leo este soldat, iar tu ești... ceea ce ești. Dar eu nu mă ocup cu așa ceva. Nu am ucis decât de două ori, o dată într-o acțiune a

poliției și o dată din autoapărare. Eu nu pot participa la raiduri, ambuscade sau execuții. Probabil că nici nu m-aș putea uita la asemenea lucruri.

— Te-am studiat, spuse Diema sec, cred că te înșeli. Dar nu eu sunt aceea care trebuie să spună ce poți sau nu poți tu să faci. În orice caz, nu are nici o relevanță. Sunt mult prea mulți pentru ca noi să ne putem lupta cu ei în acest mod. Trebuie să găsim o altă cale.

După care, au început să vorbească despre cei doi bărbați – războinicul, Ber Lusim și preotul, Shekolni. Puterea lor, slăbiciunile lor, potrivit lui Kuutma și potrivit propriilor observații ale fetei. Rush moțăia, pierzând o parte din conversație.

— ... I-am dat de urmă lui Ber Lusim, în ascunzători, în trei orașe diferite, spunea acum Diema. Berlin. Tokyo. Santiago. Credem că ar mai putea exista alte baze la Los Angeles și, de asemenea, la Londra. Dar, din câte știm, nici unul din aceste locuri nu a fost o bază permanentă de operații.

— Aceeași problemă, în privința documentelor pe care le-am văzut la depozit, interveni Tillman. Ei transportau marfa cam peste tot în lume. Singapore. Toulouse. New York. Budapesta. Nu avem cum să știm dacă vreunul dintre aceste orașe este baza fixă sau centru de distribuire de fapt și de drept. Ei pun la cale sute de acte teroriste individuale, în zeci de țări. Ber Lusim ar putea supraveghea întregul program din oricare dintre aceste orașe, sau din cu totul altă parte.

— Budapesta, spuse Rush.

Știa că rostise acest nume pentru că îl auzise – cu acel sentiment ciudat de detașare și mirare pe care îl ai când îți auzi propria voce înregistrată pe bandă.

Toți trei se uitară la el.

— Ai vreo părere în legătură cu asta? îl întrebă Tillman.

Rush clipi de câteva ori, pentru că nu vedea lucrurile foarte clar.

— Este vorba de Budapesta, spuse el din nou. Cred.

— Își îndreptă privirea spre fată, ai cărei ochi negri și a cărei paloare a feței îi dădeau impresia puternică a unui negativ fotografic sau a unei radiografii. Ca și cum ea ar fi aparținut unei alte lumi, care era imaginea antimaterie a lumii lui.

— Ceea ce ai spus, mormăi el, despre faptul că Shekolni este obsedat de Johann Toller – și că poporul vostru urmează întotdeauna tradiția. Că vă țineți strâns legați de ceea ce

cunoașteți.

— Da? spuse Diema. Și ce e cu asta?

Rush își dădu seama, șocat, că era singurul care cunoștea acest lucru. Răsfoi copia lui Kennedy, până ce dădu peste imaginea stâncii cu orașul la poalele ei. Și inscripția în latină, cu caractere groase, inegale.

De agoni ventro veni, atque de austio terrae patente.

Le-o arată și celorlalți.

— Este Colina Gellert din Budapesta.

Le arată mica îngrămădire de clădiri.

— În orice caz, la asta s-a gândit cel care a făcut desenul. Iar orașul este Buda, bănuiesc. Este partea fluviului pe care este așezată Buda. Am fost odată acolo, într-o vacanță.

În acel moment își dădu seama că se afla pe un teren nesigur, dar merse înainte.

— Toller a pus această gravură pe coperta cărții. Poate că „Eu” din latinescul „Eu vin din pântecul fiarei” cu tot ce urmează – să fie chiar el. El ne spune, iată, de aici vin eu. Asta este originea mea secretă.

— Budapesta, medită Tillman. Și unde ne duce asta?

Diema stătea foarte liniștită și se uita la mâinile ei cum se odihneau în poală, cu palmele întoarse.

— Nu numai Budapesta, spuse Rush.

Degetul său arătător stătea în continuare pe imaginea prost copiată.

— Undeva, pe aici – la baza Colinei Gellert. Cunoscut locul pentru că am făcut turul Dunărea Albastră când am fost acolo, în vacanță. Există o peșteră masivă în interiorul stâncii și pe care orașul modern o utilizează drept rezervor. Cred că acolo ați locuit voi, Poporul lui Iuda, la 1660. Budapesta făcea parte din Imperiul Otoman pe vremea aceea, așa că era o adevărată provocare să plecați și să veniți – dar poate că tocmai asta i-a permis lui Toller să-și părăsească poporul și să nu fie urmărit.

— Este ceva adevărat în toate astea? o întrebă Kennedy pe Diema. Acolo a locuit poporul vostru acum trei secole?

Diema își ținea în continuare privirea plecată.

— V-am spus că erau două porunci care nu puteau fi încălcate, spuse ea calm. Acum le știți pe amândouă.

— Pare logic, observă Kennedy. Așadar, dacă Shekolni îl consideră pe Toller marele profet...

— ... S-ar putea să dorească să se întoarcă la origini, încheie Tillman. Dar acest lucru tot ne obligă să răscolim un întreg oraș. Ar putea dura mult, dacă va trebui să umblăm din casă în casă.

— *Elohim* ai noștri ar putea face asta, spuse Diema.

În mod cert, ieșiseră din zona tabuurilor și ea putea să vorbească, din nou, liber.

— Putem accesa imagini de pe satelit sau înregistrate de camerele video pentru a depista mișcările tuturor camioanelor cu sigla și însemnele HEH. Vom afla fiecare adresă la care merge un camion. Putem afla parcursul lor în câteva zile sau ore.

— Dar ei nu vor transporta arme la cartierul lor general, obiectă Tillman. Asta – ceea ce căutăm noi – este consiliul strategic. Acolo se iau hotărârile. Arsenalul se află, mai mult ca sigur, în altă parte.

— Oricum ar fi, noi vom efectua și căutările, spuse Diema. Dacă nu aflăm nimic, nu pierdem nimic. De asemenea, vom monitoriza și comunicațiile. Avem o listă lungă de numere de telefon pe care le-am asociat cu oamenii lui Ber Lusim – unele certe, altele foarte probabile. Pot fi urmărite telefoanele în interiorul cetății, de la oricare din aceste numere.

— Toate astea sunt minunate, remarcă Tillman. Dar tot suntem în criză de timp. Ei acționează după lista lui Toller. Când vor ajunge la sfârșit, este cel puțin posibil să moară un milion de oameni. Trebuie să-i găsim înainte de a se întâmpla așa ceva.

Kennedy număra pe degete, în timp ce socotea în minte.

— Dacă vor lucra ca și până acum, așa spune că avem, cel mult, patru zile, zise ea.

Rămaseră toți tăcuți câteva clipe, cugetând la implicațiile acestei acțiuni. Budapesta era un car cu fân foarte mare și patru zile nu însemnau nimic. Aproape tot atât i-a trebuit lui Kennedy ca să-l găsească pe Alex Wales și nu a avut de căutat decât într-o singură clădire.

— Ne trebuie un plan de susținere, spuse Tillman. În orice caz, fetițo, trimite-i pe ai tăi în oraș să se apuce de treabă. Dar, sub nici o formă, nu putem sta cu mâinile încrucișate în timp ce ei își văd de treabă.

— Ai o sugestie mai bună? îl întreabă Diema, îngustându-și ochii.

— Am eu, spuse Kennedy.

Toți se întoarseră spre ea și o priveau, în așteptare.

— Cred că există, cel puțin, o posibilitate de a-i face să vină la noi.

PARTEA A CINCEA

Pântecele fiarei

48

Diema, Tillman și Rush au zburat de la aeroportul Heathrow la Ferihegy din Budapesta, cu un avion care a decolat la douăsprezece și jumătate noaptea. S-au folosit de documente false, obținute de un contact de-al lui Tillman, căruia el îi spunea Benny.

Zborul nu dura decât două ore, așa că nici vorbă să poată dormi. Rush își luase cu el câteva dintre cărțile pe care le șterpелise de la Ryegate House și începu să caute numele lui Johann Toller la indexul fiecărei cărți în parte.

Diema își puse căștile în urechi și alege un desen animat la care să se uite. Era foarte frumos, dar hotărî repede că nu-i plăcea câtuși de puțin. Începea cu o secvență lungă, în care un bărbat își pierde soția și este îndurerat: abisurile emoționale în care o arunca pe Diema, în timp ce privea, erau departe de ceea ce căuta ea într-un desen animat. Ea-și dorea un război ireconciliabil între motani și șoareci, violență care îndoia și răsucea lumea, iar lumea atât de flexibilă își revenea imediat la forma inițială.

Furioasă și frustrată, își scoase căștile și le puse la loc, în buzunarul de la scaun.

— Pot să te întreb ceva? o abordă Rush.

— Nu, mârâi Diema.

Observase cât de des aluneca privirea lui în direcția ei, lucru care o irita atât de mult, încât se gândea chiar să-și schimbe locul.

— Nu este nici un secret important, jur pe Dumnezeu. Este despre Toller.

Diema își întoarse capul și îi aruncă băiatului o privire rece.

— O singură întrebare. Apoi mă lași în pace.

— OK. Iată despre ce e vorba. Toller spunea că s-a născut în întuneric. E adevărat, literalmente vorbind? Poporul tău chiar trăiește în subteran?

Ea continuă să-l privească, preț de câteva secunde, într-o tăcere împietrită. După care, luă din nou căștile și le puse pe urechi.

— OK. Îmi pare rău, spuse Rush repede. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, foarte bine. Am înțeles. Poate că asta are legătură cu unul dintre marile voastre secrete. O întrebare diferită. Care este, în realitate, pasajul din scriptura voastră unde se vorbește de trei mii de ani? Cel pe care și-a fundamentat Toller profețiile? Ar fi posibil ca el să fi socotit de la o altă dată de început?

Diema își stăpâni dorința de a-și înfige mâna în beregata băiatului – atât ca să-l facă să tacă, dar și ca să-și dea importanță.

— Adamicii care citesc evanghelia noastră mor, îi reaminti ea. Așa că, dacă asta este cu adevărat întrebarea ta, îți voi răspunde. După care, îți voi tăia gâtul în parcare din aeroportul Ferihegy. Tu hotărăști, băiete.

Rush asimilă această amenințare, cugetând în tăcere.

— OK, spuse el în cele din urmă. Taie-o de pe listă, atunci. Ce zici de asta? Robert Blackborne vorbește despre un semn ciudat pe care-l făcea Toller în chip de binecuvântare, însă nu-l mai menționează nimeni altcineva. De aceea, mă întreb cât de diferit este fată de semnul crucii. Pot să-l văd și eu?

Diema se uită urât la el.

— Vrei ca eu să te binecuvântez?

— Nu vreau decât să te văd cum faci semnul, asta-i tot.

Îi vorbea ca și cum ar fi liniștit un bebeluș. Iritată, îi făcu semnul lațului de mai multe ori, iar el o privea cu o anumită fascinație. Doar dacă nu era decât o șmecherie ca să se poată uita din nou la sânii ei.

— Pot să încerc și eu? întrebă el la sfârșit. Sau ar însemna o blasfemie?

Diema ridică din umeri.

— Dă-i drumul.

Își mișcă mâna, ca și cum l-ar fi durut stomacul și încerca să atenueze durerea. Amuzată fără voia ei și bucuroasă că era distrasă de la impresiile persistente lăsate de film, Diema începu să-l dădăcească.

— Nu toată mâna, cu palma deschisă – nu arată bine. Degetul

arătător trebuie să fie întins, îndreptat înăuntru, spre pieptul tău. Nu trebuie s-o faci așa de repede și fă-o doar o singură dată. Nu iar și iar. Imaginează-ți că ai în piept un ceas. Imaginează-ți că limbile ceasului merg de-a-ndoaselea. Urmărește limbile ceasului cu degetul.

— Nu sunt în stare să fac asta, spuse Rush.

Dar încercă în continuare. În cele din urmă, căpătă o îndemânare rezonabilă.

— Mai roștiți ceva, în același timp? o întrebă el.

— Ai putea spune „*He Kul tairah beral*”. Binecuvântarea spânzuratului să fie cu tine.

— Ha Kul tiara beral.

— Tairah. Tay-rah.

— Ha Kul tairah beral.

— He kul. Nu ha.

— He kul tairah beral.

— *Vi ve kul te*.

— Asta ce înseamnă?

— Și cu tine la fel.

— OK. Ce mai era? Da, mă întrebam...

— Gata cu întrebările, îl repezi Diema.

— Asta nu are legătură cu Toller. Are legătură cu tine.

— Nu am spus niciodată că poți pune întrebări care mă privesc pe mine.

— Nu, nu ai spus, dar am putea face un schimb. Eu îți pun o întrebare, apoi îmi pui tu o altă întrebare. Ca într-un schimb de ostatici.

— E o idee excelentă, spuse Diema.

— Super.

— Numai că eu nu vreau să știu nimic despre tine.

Asta îl făcu pe băiat să renunțe, în cele din urmă, scutind-o de cicăleala lui. Fata găsi un alt desen, un filmuleț din 1935, regizat de Tex Avery, dar nu se putea bucura de el. Mintea ei era prea neliniștită.

Se ridică de pe scaun și se duse în partea din spate a avionului, chipurile pentru a merge la toaletă. Nu avea nevoie, dar simțea neapărat că trebuie să fie singură cu gândurile ei. Prezența băiatului o invadea, fie că vorbea, fie că tăcea.

Ambele toalete erau ocupate și, spre nemulțumirea ei, Leo Tillman aștepta și el acolo.

Îi făcu un semn din cap, ceea ce, în starea ei actuală de spirit, o irită mai mult decât putea suporta în tăcere.

Sprijinindu-se de peretele bombat, privind afară la peisajul neschimbat, i se adresă, fără să-l privească.

— Ai înțeles planul, așa cum vi l-am schițat? murmură ea; vocea abia i se auzea în hurelul constant al motoarelor.

— Cred că da, răspunse Tillman. De ce?

— Fiindcă singura rațiune pentru care noi călătorim separat este ca, dacă oamenii lui Ber Lusim verifică zborurile spre acest oraș, să nu-și dea seama că lucrăm împreună.

— Da, am priceput asta.

— Sunt puși să o urmărească pe Kennedy, nu pe noi.

— Sigur.

Tonul lui Tillman era lejer și insultător de încrezător.

— Dar tu ai spus că ne temem ca ei să nu verifice listele de pasageri de la zborurile care sosesc. Nu presupunem că ar avea spioni în avion. Acest lucru este atât de puțin probabil, încât îl putem considera imposibil.

Dar vorbea tot dezlânat și în doi peri, iar Diema nu putea să aibă ea ultimul cuvânt.

— Nu ne asumăm riscuri dacă nu este cazul, îi aruncă ea. Numai un nebun ar face așa ceva.

Tillman nu-i răspunse. Fata se uită de jur împrejur. El o privea cu o curiozitate detașată.

— Ești prima dată într-o misiune clandestină? o întreabă.

— Nu, sunt soldat de aproape un an. Și am lucrat sub acoperire în teritoriul inamic, cea mai mare parte a timpului.

Tillman încuviință, schimbându-și expresia – semăna cu ceva ce ea bănuia că ar fi milă.

— Dar lumea întreagă este teritoriu inamic pentru voi, nu-i așa? în afară de acel mic petic de pământ. Nu-i de mirare că sunteți toți cam într-o dungă.

— În timp ce societatea voastră este un monument de rațiune pură, îi zâmbi Diema disprețuitor.

Cum de îndrăznește acest gangster de închiriat și prăfuit, acest călău mizerabil, să-i dea ei lecții? Să-i vorbească de sus?

— Noi nu transformăm crimele în jertfe.

— Ba da.

Diema nu se putea abține să nu folosească un ton indignat.

— Bineînțeles că o faceți. Preoții și episcopii voștri au

binecuvântat soldații și călăii, timp de secole. Încă o mai fac și acum. Voi ucideți în fiecare zi mai mulți decât am ucis noi în toată istoria voastră. Jumătate din poveștile voastre, din romanele și filmele pe care le creați au ucigași drept eroi. Toată cultura voastră este îndrăgostită de violență. Voi vă îmbrățișați, tot timpul, propria distrugere. Asta vă definește. Distrugeți lumea care v-a fost dată. O tratați ca pe o târfă, în loc să o tratați ca pe o mamă, iar apoi...

Făcu un efort de voință să se oprească pentru a-și stăpâni furia, așa cum fusese învățată. Tillman continua să se uite la ea cu multă seriozitate, dar pe chip nu i se putea citi nimic.

— Ei bine, spuse el pe un ton voit neutru, aici sunt de acord cu tine. În privința asta, suntem de aceeași parte a baricadei, puștoaico. În privința nivelului scăzut al moralității.

— Nu cred că aş putea coborî atât de jos, replică Diema, nici dacă aş trăi o mie de ani.

Se despărți de el și se duse la locul său. Conversația nu o ajutase câtuși de puțin să-și schimbe starea de spirit și nu reușea nici să se pună pe lucru, nici să se distreze.

Răsuflă ușurată când avionul ateriză, în sfârșit; putea, din nou, să devină activă. Mișcarea și acțiunea aduc vindecarea prin însăși natura lor.

Au trecut rapid pe la ghișeele de vamă și imigrări. Au avut cu ei numai bagaj de mână și pașapoartele lor false au trecut de verificare.

I se spusese să se ducă la etajul al treilea din parcare cu durată limitată, unde o va aștepta un Comandant *Elohim*, cunoscător al locurilor. Trebuia să stea lângă o Skoda Fabia albastră, având la el tot felul de echipamente, din care ea și echipa ei puteau lua ce le trebuia.

Când ieși din lift la etajul trei, l-a văzut imediat. Mai bine zis, i-a văzut pe amândoi. Așteptau acolo doi bărbați, cu mâinile în buzunare, nemișcați și calmi. Diema se întoarse către Tillman și Rush, care veneau imediat în urma ei.

— Așteptați aici, spuse ea. Voi vorbi cu ei, singură.

— Având în vedere ce am discutat în Anglia despre încredere, o reperi Tillman, cred că este o idee foarte proastă.

— Doar un minut, singură, insistă Diema. Dacă ar fi fost o ambuscadă, aş fi stabilit-o prin telefon, chiar înainte de a ne fi urcat în avion. Nu aş încerca acum să rupem înțelegerea.

— Un minut, spuse Tillman. Du-te.

Diema traversea cei aproximativ treizeci de metri de asfalt care o despărteau de cei doi *Elohim*. Cel mai apropiat de ea îi zâmbi, deschizându-și brațele, în timp ce se apropia de el. Fata îl îmbrățișă și îl lăsă s-o îmbrățișeze și el.

— Ce bine-mi pare că te văd, Diema, îi șopti el la ureche.

— Și eu mă bucur că te văd, Nahir, îi spuse fata pe un ton neutru.

Nahir se schimbase mult de când îl văzuse ultima dată, dar, probabil, nu mai mult decât ea. Acum, că avusese parte de soare și de intemperii, își pierduse paloarea caracteristică a Poporului. Dar în timp ce pielea Diemei se înroșise și se pătase, căpătând, cu timpul, o nuanță de roșu neatrăgătoare, pielea lui Nahir revenise, ca prin minune, la nuanța măslinie pe care o avusese probabil Poporul, atunci când trăia în aer liber și nu sub pământ. Dar el se schimbase și din alte puncte de vedere. Părea să fi dobândit o încredere, o stăpânire de sine, pe care nu le afișase niciodată la Ginat'Dania. Poate că nu era de mirare că fusese promovat în funcția de Comandant.

Cel de-al doilea bărbat, Shraga, pe care Nahir i-l prezentă, îi era complet necunoscut. Și el purta semnele viețuirii printre Neamuri, deși, în cazul său, pielea i se închisese la culoare, dar părul i se decolorase în așa-numitul blond-căpșună. Ar fi fost considerat un bărbat superb, exotic, în Ginat'Dania.

Îi dădură Diemei un alt set de documente. Un nume nou, un pașaport maghiar și carnet de conducere, un cont bancar de care să se folosească și arme. Nahir presupusese corect că ea își lăsase la Londra cuțitele, pistoalele, drogurile și că va dori să le recapete cu prima ocazie.

— Kuutma ne-a retransmis mesajul tău, îi spuse el, în timp ce fata examina pistoalele aduse de ei – demontându-le și reasamblându-le, verificând încărcătura și viteza de tragere, cântărindu-le în mână.

Era destul de riscant ce făcea ea, acolo, în parcare, dar erau acoperiți de capacul ridicat al portbagajului, iar Diema voia să termine și să plece de-acolo cât putea de repede.

— Ne-a spus să-ți acordăm tot sprijinul și ne-a promis încă două duzini de Mesageri, în plus față de cei pe care îi avem deja. Unii au și sosit. Vrei să-i instruiеști tu?

— Nu, răspunse Diema. Încă nu. Am alte obligații mai întâi. Presupun că v-ați asigurat că nu ați fost urmăriți până aici. Dar

nu aş mai risca din nou, nici cu voi, nici cu altcineva. Dacă apar noutăţi, îmi spuneţi prin telefon sau prin canalele convenite. Dacă nu aveţi noutăţi, nu mă căutaţi.

Nahir se uita la ea, deopotrivă ofensat şi tulburat.

— Am înţeles, spuse el rigid, că tu vei conduce această misiune.

— Corect, îi replică Diema, absorbită în continuare de trierea armelor.

Pe lângă şase sica şi pistolul cu injecţie-Dan modificat, pe care îl comandase pentru Kennedy, mai alege un dispozitiv de armată, semiautomat, chinezesc, fără marcă şi un pistol de 9 milimetri, suficient de mic pentru a-l purta în tocul de armă de la gleznă. Puse ambele pistoale într-o geantă sport, pe care i-o dădu Shraga. După o clipă de gândire, mai luă şi o carabină Ruger 44.

— Urmaţi instrucţiunile pe care vi le-a dat Kuutma, le spuse celor doi bărbaţi, în timp ce lua două cutii cu muniţii. Căutaţi adresele sau zonele posibile de unde ar putea Ber Lusim să opereze. Faceţi să circule, printre toţi oamenii voştri, figuri susceptibile a fi ticăloşii de *Elohim* ai lui şi instruiţi-i – faceţi-i să memoreze chipuri şi nume. De asemenea, căutaţi camioane, furgonete, maşini cu numele companiei High Energy Haulage, sau pe oricine călătoreşte sau rezervă bunuri ori servicii sub această denumire. Dacă descoperiţi ceva ce pare important, sau măcar de ajutor, îmi transmiteţi imediat informaţia.

— Tie? întrebă Nahir.

Diema încuviinţă din cap.

— Da, mie. După aceea, aşteptaţi. Eu voi decide în ce mod să acţionaţi, dacă va fi cazul. Persoanele acelea care stau lângă ascensoare sunt echipa mea de bază, deocamdată – împreună cu *rhaka*, Heather Kennedy. Sunt sigură că nu a omis-o Kuutma când v-a făcut instructajul.

Le făcu semn să vină lui Tillman şi lui Rush, care stăteau în faţa ascensorului.

— Serveşte-te, îi spuse lui Tillman.

Tillman răscolea printre armele oferite, urmărit în tăcere de cei doi *Elohim*, ofensaţi. În cele din urmă, ridică o Bereta recondiţionată, care arăta ca şi cum ar fi fost, odată, o armă de concurs.

— Este calibrată pentru .380? îi întrebă el pe Mesageri.

Shraga dădu din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Bine, atunci, spuse Tillman. O iau pe-asta. Mulţumesc.

— Și eu? întrebă Rush. Primesc și eu o armă?

— Ai tras vreodată? îl întrebă Diema.

— Nu.

— Atunci, nu primești. Vei fi mai periculos pentru noi decât pentru inamic.

Se uită din nou în portbagajul mașinii. Printre arme, erau tot felul de obiecte de uz general. Unele erau, în mod evident, lăsate de la exercițiile de antrenament și nu aveau nici o utilitate pentru ea sau echipa sa.

Luă un cilindru mic, din plastic negru, cu un cârlig la un capăt, asemănător cu deschizătorul de la cutiile cu băuturi răcoritoare. I-l dădu lui Rush.

— Ia asta, spuse ea. Trebuie să ai așa ceva.

Rush răsuci obiectul în mâini, examinându-l cu delicatețe, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. Apoi dădu peste etichetă. BOMB. TEREN VOPSEA VERDE 400 ml ARIA DE ÎMPRĂȘTIERE 8.M. DIAM.

— Amuzant, spuse Rush. Să mori de râs, nu alta.

Diema nu-l asculta. Se întoarse către Nahir și Shraga.

Le spuse tot ce trebuia spus, dar știa că bărbatii primeau instrucțiuni categorice în mod diferit de la o femeie, față de cum le-ar fi primit din partea unui bărbat.

Așa că le vorbi mai pe înțelesul lor.

— Nu faceți parte din această echipă, le spuse ea. Rolul vostru, deocamdată, este să culegeți informații. Când voi avea nevoie de altceva de la voi, am să vă anunț. Vorbesc cu autorizarea lui Kuutma, dar dacă aveți îndoieli în ceea ce mă privește, îl puteți întreba. Stați cu ochii deschiși și mâinile pe lângă corp. Asta-i tot.

Nahir izbucni.

— Dar este absurd, protestă el. Tu ai nevoie de noi.

— Nu sunt de acord cu tine, replică Diema calmă. Fă după cum ți s-a spus, fratele meu. Te rog. Noi slujim aceluiași Dumnezeu și aceleiași cetăți. Totul va fi bine, cu condiția să-mi dați ajutorul de care am nevoie, atunci când voi avea nevoie.

Făcu o pauză, susținându-i privirea.

— Dacă nu, veți avea atâta sânge pe conștiință, cât să umpleți o mare.

Se întoarse spre Shraga.

— Aceste arme nu vă pot da de gol pe voi sau pe oricare dintre oamenii voștri? îl întrebă ea, arătând din cap puștile și restul

muniției îngrămadite în portbagajul mașinii.

Shraga dădu din cap.

— Bine. Atunci du-te cu mașina la Katona Jozsef Utca. Las-o acolo, încuiată, dar cu cheile pe roata din spatele șoferului. Lasă toate armele la locul lor. Dacă ne vor mai trebui ceva materiale cât stăm pe-aici, ne vom servi singuri. Presupun că ați mai adus o mașină și pentru noi?

El îi dădu un set de chei, făcând semn cu capul în direcția unei mașini din fața lor, de partea cealaltă a culoarului din parcare, un Audi A4 negru cu plăcuțe de înmatriculare ungurești.

— Și cu voi cum rămâne? o întreabă Shraga înspăimântat. Trebuia să vă escortăm la ascunzătoare și să ne asigurăm că v-ați instalat.

— Ne vom descurca singuri prin oraș, spuse Diema, ducându-se spre cealaltă mașină, în timp ce continua să le vorbească. Succes la vânătoare, băieți. Și Dumnezeu să ne ajute tuturor.

— Și El să vegheze asupra voastră, murmură Shraga, înclinându-se din nou.

Va trebui să facă mult mai mult decât să ne vegheze, se gândea Diema, în timp ce intra în mașină, urmată de Tillman și de Rush.

— Bomba cu vopsea? A fost dur din partea ta, îi reproșă Rush, părând sincer ofensat.

— Așa-i și viața, replică Diema.

Kennedy a ales un zbor în a doua parte a dimineții și a ajuns la Budapesta cam pe la ora două după-amiaza. Ofițerul de la frontieră, care aruncă o privire fugară peste pașaportul ei UE, o întreabă dacă scopul călătoriei era de afaceri sau de plăcere. Îi răspunse că a venit să lucreze.

Același lucru i l-a spus și șoferului de taxi, care a dus-o de la aeroport la Hotel Karoly, pe Molnar Utca, de partea cealaltă a Dunării, cum te uita de pe Colina Gellert și la mică distanță de mers pe jos de Parlamentul ungar. Se înregistrează cu numele ei adevărat și, răspunzând la întrebarea politicoasă a recepționarului, spuse din nou, cu toată emfaza, că se afla la Budapesta în interes de serviciu. Poate va dura o zi, poate două sau trei, dar că va rămâne până va termina ce avea de făcut.

După care, se urcă într-un alt taxi și se duse la sediul poliției – Palatul Poliției – care era un turn din sticlă și oțel, construit în trepte, vizavi de capătul nordic al Insulei Margareta. A făcut o solicitare de licență temporară pentru utilizarea echipamentului legal, dar controlat, de supraveghere, oferind o listă lungă și detaliată și recomandându-se de profesie „detectiv freelance”.

S-a întors pe jos, de-a lungul fluviului, pe malul Pesta. Aici, brutalitatea epocii sovietice apuse semăna cu un unghi periculos de înclinat, invitându-i pe turiști să-și imagineze că se plimbau prin zona sălbatică. Dar proprietarii de hoteluri și restaurante își mențineau fațadele într-o stare de degradare atent calculată, ceea ce vădea că zona sălbatică era doar atât de sălbatică cât putea suporta piața. Kennedy își luă ceva de mâncare – clătite *hortobagy* și o frigăruie cu fructe zaharisite – la o cafenea dintr-o piațetă de lângă strada Bathory, la umbra uriașă a clădirii Televiziunii Maghiare. Se uita la trecători, dar nu schiță nici un gest de a intra în vorbă cu vreunul dintre ei.

Asta era partea cea mai riscantă. Dacă totul decursese conform planului, Tillman și Diema îi luaseră urma la Palatul Poliției și acum se plimbau prin oraș împreună cu ea, supraveghind-o – dar trebuiau să stea cât mai departe și în aer liber existau prea multe variabile ca ei să le poată controla pe toate. Kennedy își imagina

cum diverse informații circulau prin aer în jurul ei: încrucișare de date, măsurători care-i defineau poziția și vectorul.

Sau poate că se supraestima.

A făcut o mulțime de lucruri pe drumul înapoi spre hotel, prin care să lase urme. A scos bani de la un bancomat, a semnat o petiție la Parlament, a utilizat o carte de credit ca să cumpere struguri și o cutie cu patru beri Staropramen de la un minimarket. Poate că nici unul din aceste lucruri nu aveau importanță, dar puțină strădanie nu strica.

La hotel, pe când se gândea încă la șirul de indicii pe care le lăsase în urmă, telefonă la Ryegate House. A vorbit cu recepționera de acolo – nu Lorraine, care era în concediu prelungit – și lăasă un mesaj destul de ininteligibil pentru Valerie Parminter. A sunat și la apartamentul lui Izzy și lăasă un mesaj pe robot că nu va putea fi contactată câteva zile, dar că va reveni cu un telefon, cât de curând. Oricum, Izzy nu-și verifica niciodată mesageria vocală, așa că nu va primi mesajul cifrat care ar fi făcut-o să intre în panică.

Nu mai avea nimic de făcut, decât să aștepte. Kennedy deschise televizorul și se uită la meniurile cu filmele plătite. A încercat două, însă comedia nu era amuzantă, iar thrillerul despre conspirație o indispușe, fiind mai puțin neverosimil decât devenise propria ei viață.

Telefonă la room-service și comandă o salată Cesar. Când a primit-o, simțea că ultimul lucru din lume pe care dorea să-l facă era să mănânce.

Telefonul din camera ei sună cam pe la ora nouă seara, imediat ce se lăasă întunericul – trei apeluri, apoi tăcere. După zece minute, Kennedy coborî la parter și ieși prin ușa din spate a hotelului, unde se afla un șir de cinci pubele vopsite în verde. Între a treia și a patra, era un sac mare de plastic cu sigla Europeum Mall. Luă sacul și-l duse înapoi în cameră.

I-a trebuit ceva timp ca să se familiarizeze cu conținutul. Pe vremea când lucrase în Poliție, purta un Glock 27 – un pistol adevărat de polițist, cu mâner înclinat în față, de părea că-ți sare în mână atunci când trăgeai, având și recul. Îl pierduse în împrejurări care și acum o mai bântuiau și, în anii care au urmat, nu a mai tras decât sporadic. În mod cert, nu mai folosisese niciodată o monstruoșitate ca aceea pe care o scosese din pungă. Pistolul cu injecție-Dan a fost sugestia lui Tillman și Diema îi cunoștea meritele.

Kennedy a stins lumina devreme, dar nu s-a culcat. Stătea în pat și se gândea la Izzy. Mai exact, se gândea cum făcea sex cu Izzy – în diverse timpuri și locuri, mai divers fiind sexul. Fusese plăcut la timpul său și cu mult mai plăcut retrospectiv.

Kennedy se imagină în trecut, la barul Cask din Pimlico, cu Izzy oferindu-se – ca o inițiativă de pace – să o ducă acasă și să facă amor până ce i se topeau creierii, în închipuirea ei, accepta oferta, urmată de o partidă de sex cu creieri topiți.

În realitate, ceasul deșteptător trecu de la 11:59 la 12:00 și lumea – sau acea parte din ea care vorbea unguerește și care se răspândea în jurul lui Kennedy din toate părțile – era cuprinsă de tăcere și lipsită de sex.

Se așază înapoi pe perne, dar se ridică brusc, când simți că este pe cale să ațipească. Asta era un lux pe care nu și-l putea permitea până ce nu termina ce avea de făcut.

— Nu văd cum ar putea funcționa asta, îi spuse o voce Diemei în cască.

Era băiatul ăla, Rush, care se văicărea din nou. Se părea că era singurul talent pe care-l aducea în această misiune. Diema îl ignoră, dar Tillman îi răspunse.

— Diema consideră că s-ar putea să meargă, Rush, iar eu sunt tentat să mă bazez pe instinctele ei. Își cunoaște oamenii.

Era douăsprezece și jumătate noaptea. Diema era sus, pe acoperișul unei clădiri, chiar în fața hotelului lui Kennedy, ghemuită după un parapet scund, astfel încât să nu poată fi văzută din stradă, dar avea o vedere bună spre fereastra camerei lui Kennedy. Tillman supraveghea mica alee unde erau postate tomberoanele și unde Diema aruncase pistolul cu injecție-Dan pentru Kennedy. Rush stătea în Audiul parcat în celălalt capăt al străzii, supraveghind ușa de la intrarea în hotel – care era, de departe, modul cel mai puțin probabil în care Ber Lusim și soldații săi *Elohim* ar fi intrat în clădire; prin urmare, era locul unde băiatul putea face cel mai mic rău.

Era liniște. Dar nu pentru mult timp.

— Numai că e prea evident, observă Rush. Vreau să spun că este ca și cum am încerca să-i speriem ca pe copii sau ceva de genul ăsta.

— S-ar putea.

Din nou, vorbi Tillman.

— Dar știm că oamenii lui Ber Lusim o consideră pe Heather o amenințare. Au încercat deja să o omoare de două ori până acum, iar a doua oară, au vrut să o și interogheze. Se tem că știe ceva important. Dacă suntem norocoși, faptul că și-au pierdut depozitul i-a făcut să fie și mai îngrijorați.

— Am înțeles asta. Numai că nu văd cum...

— Fă-ți treaba și taci din gură, i-o reteză Diema. Nu ai ce să înțelegi și nici nu trebuie să fii de acord. Nu trebuie decât să faci ce ți se spune.

De data asta, tăcerea a fost mai îndelungată. Se auzea un clic atunci când stația își schimba frecvența – Tillman închidea

circuitul comun pentru a vorbi direct cu ea.

— Se teme, îi spuse Diemei. Dacă vrei să-l faci să tacă – sau să-l liniștești – ar trebui să-i explici.

— Ar fi mai rapid să-i tai gâtul, mormăi ea.

— Totuși, ți-ar lua mai mult timp. Ar trebui să mergi jos, până la capătul străzii și să vii înapoi, sus. În plus, nu ar mai fi nimeni care să urmărească intrarea în hotel.

Diema nu spuse nimic. Dar după un minut, continuând să scruteze noaptea inofensivă, comută din nou stația pe frecvența comună.

— Heather Kennedy este bine cunoscută de poporul meu, spuse ea, pe un ton concis, dar nu lipsit de iritare. De regulă, noi considerăm lumea adamicilor ca pe o distracție. Un nimic. Însă ea are o reputație. A devenit o legendă. Cum a găsit fosta Ginat'Dania și cum s-a luptat cu unul dintre *Elohim* până l-a ucis. Este singura, în afară de oamenii din Poporul însuși, pe care Mesagerii o respectă cu adevărat.

Aproape, adăugă ea pentru sine, puțin răutăcioasă. *Aproape singura*.

— Dar astăzi nu a făcut nimic în afară de a se plimba de colo-colo, ținându-l Rush să remarce. S-a comportat ca o turistă. Ei trebuie să vadă că nu are nimic.

De fapt, se gândea Diema, *asta este partea genială a planului lui Kennedy*. Dar poate că ea vedea lucrurile mai clar decât băiatul, deoarece planul era special conceput pentru logica Mesagerilor; bineînțeles că Diema avea reacția care trebuia, făcând parte din ținta demografică.

— Ce văd ei este asta, îi spuse lui Rush. Dacă tu ai dreptate și Budapesta este locul unde s-a stabilit Ber Lusim, atunci *rhaka*, lupoaica, ticăloasa, le-a făcut-o din nou. I-a găsit. Ea apare și se instalează la ușa lor, prin urmare, este evident că știe că ei se află aici. Odată ce accepți acest lucru, faptul că ea nu face nimic este mult mai sinistru decât dacă ar face ceva pe care ei l-ar putea identifica și opri.

Liniște în casă.

— OK, mormăi Rush. Atunci...

— Mai devreme sau mai târziu, vor trimite pe cineva după ea. În schimb, noi îl interceptăm și-l interogăm. Aflăm de unde a venit.

— Bine. Am înțeles. Mulțumesc.

— Cu plăcere, bodogăni Diema. Acum taci din gură și fii cu

ochii pe ușă.

Ceea ce Rush făcu, în cele din urmă. Timp îndelungat.

Noaptea se sfârșea și soarele începea să răsară. Diema a văzut-o pe Kennedy cum trage draperiile și deschide fereastra puțin, ca să respire aerul zorilor. Se uită iute în ochii Diemei, în timp ce căsca și se întindea.

Cârligul continua să se miște în apă. Dar nimeni nu mușca din momeală.

— Nu cred că este nevoie să acționăm în acest caz, spuse Ber Lusim.

Avra Shekolni își desfăcu mâinile.

— Tu ești Comandantul. Mă înclin în fața cunoștințelor profesiei tale și a ritualurilor care o însoțesc, spuse el, cu o umilință bine lustruită. Nici unul dintre Mesagerii Domnului nu este atât de puternic ca Ber Lusim și nici atât de lucid.

Făcu o pauză, ca și cum se temea să rostească ceea ce trebuia să urmeze.

— Cu toate acestea, cred că este nevoie.

Se aflau într-o încăpere spațioasă, aerisită, în spațiul labirintic ales de Ber Lusim pentru adepții săi. Amândoi tocmai îl ascultaseră pe unul dintre Mesageri, care o urmărise pe Heather Kennedy o jumătate de zi și o noapte întreagă, vorbindu-le de mișcările ei – sau mai degrabă de imobilitatea ei. Mai erau prezenți și alți câțiva *Elohim*, printre care și Hifela, recent revenit din Anglia. Stătea în fundul camerei, lângă ușă, asumându-și ostentativ rolul de gardian. În acel spațiu strict păzit și baricadat, cu atât de mulți Mesageri adunați laolaltă, rolul era inutil: era un semn de discreție și respect din partea lui Hifela, reflectând tot ceea ce găsisese Ber Lusim admirabil la acest om.

Camera era închisă și fără ferestre – ceea ce o făcea, în ansamblu, confortabilă, dându-i aparența unui cămin, pentru oricine se născuse și crescuse în Ginat'Dania. Toți bărbații de acolo își petrecuseră anii de ucenicie în subteran, absorbind frecvențele luminoase ale luminii solare doar prin panouri luminescente. Fiecare bărbat de acolo trăise în spații închise din motive de securitate și suporta foarte bine lumina artificială și aerul recirculat.

Așadar, claustrofobia pe care o resimțea Ber Lusim provenea de la altceva. Era un lucru ciudat. De când se imbarcaseră în avion – de la acea noapte sângeroasă și uimitoare de la Nunappleton Hall, a început să fie bântuit de un anumit sentiment. Că viața lui, care pâruse, uneori, un labirint de alegeri complicate, se derula progresiv ca o bobină cu un singur fir de ață.

Fiecare dintre alegerile pe care le făcuse de când intrase pentru prima oară în lumea largă, i-a micșorat, în mod paradoxal, din ce în ce mai mult evantaiul alegerilor următoare, astfel că vastele arcade și panorame ale Neamurilor, atât de deosebite de perspectivele restrânse și închise ale căminului său, deveniseră pentru el un coridor lung, drept, fără ramificații.

Una dintre aceste alegeri a fost să-i acorde încredere lui Avra Shekolni și, trecând peste câteva scăderi din pricina sentimentelor și a raționamentelor aceluia, nu regreta absolut deloc târgul făcut. Vechiul lui prieten devenise acum profetul său, lumina care-i călăuzea sufletul prin bezna lumii. Dar, în orice caz, în anumite privințe, vedea mult mai limpede decât Cel Sfânt. Violența și subterfugiul au fost cele două mistere gemene în care fusese inițiat când a intrat în rândurile *Elohim* și acestea erau înrădăcinate în el atât de adânc, încât mintea lui nu putea accepta un alt mod de a acționa.

Totuși, existau unele lucruri în situația prezentă care îl priveau. Depozitul englezesc fusese închis, cronometrul complicat al planului lor fusese întrerupt și scos din joc, iar acum asta – *rhaka* vine aici, ca o piață rea. Toate femeile erau prevestitoare de nenorociri, bineînțeles. De la Eva încoace, preocuparea și plăcerea lor au fost întotdeauna să-i abată pe ceilalți de la calea cea dreaptă și să-i târască pe drumul pierzaniei împreună cu ele. Nu trebuia să facă nici o mișcare pentru a pedepsi pe una dintr-astea, până ce nu avea certitudinea absolută a ticăloșiei pe care o punea la cale.

Nu-i spusese nimic din toate astea lui Shekolni.

— Știi ce a spus matematicianul Arhimede despre pârgăhii, remarcă el în schimb.

Fiindcă se afla printre adepții săi, își păstra un ton afabil și își însoțea vorbele de un zâmbet vag, renegându-le originea, ca și cum i-ar fi aparținut lui.

— Cu un punct de sprijin suficient de mare, ar fi putut mișca lumea, răspunse Shekolni.

Ber Lusim își înclină capul.

— Și exact asta este Heather Kennedy, Binecuvântate. A făcut să se miște Ginat'Dania, știu bine. Toți știm acest lucru. Și prin asta ne dăm seama că ea este o pârgăhie foarte mare sau mai degrabă cineva care, cu acea ocazie, a fost foarte inteligent poziționată, astfel încât a obținut o forță mai mare decât era de așteptat.

— Iartă-mă, dar credeam că Arhimede s-a născut din Neamuri, nu din Popor.

Shekolni nu zâmbea și tonul lui era oarecum rigid.

— Am fost și eu tentat să cred că acel bărbat adamic, Leo Tillman, a descoperit Ginat'Dania. Femeia era cu el, desigur – dar Tillman, nu *rhaka*, l-a ucis pe fostul Kuutma. Și nu încapе îndoială că acum el este cel care se ascunde în spatele acestei femei.

Ber Lusim se întoarce spre Hifela, reazemul său în multe furtuni.

— Spune-ne din nou ce s-a întâmplat la depozit, îi porunci el.

Hifela făcu semnul latului.

— Un bărbat a intrat singur în depozit, spuse el, pe un ton foarte solemn, ca și cum ar fi citit cu voce tare dintr-un raport. Am rămas o clipă afară, pentru a-l acoperi atunci când se retrăgea. Bărbatul a ucis trei dintr-ai noștri și a rănit patru. Nici unul din noi nu l-a văzut suficient de clar pentru a-l putea identifica, dar credem că a fost Leo Tillman. Au scăpat niște înregistrări de la camerele din perimetru. Păr roșcat. Înalt. Viguros. Acestea sunt detalii circumstanțiale – dar dacă le interpretați din perspectiva modului în care ne-a învins, este aproape sigur.

Nu mai era nevoie să adauge că, pentru orice adamic, simplul fapt de a ucide trei Mesageri reprezenta un miracol obscur, în sine. Cu toții știau asta.

— Așadar, conchise Ber Lusim. Tillman ne atacă în Anglia. Ne lipsește de resursele care fuseseră deja alocate și pe cale de a fi expediate. Punând totul în pericol. Iar acum, aici, *rhaka*, sosind – după cum s-a văzut – chiar în poarta casei noastre. Da, s-ar părea că ai dreptate. Țștia doi au făcut din nou front comun. Totuși, nu rezultă că trebuie să ne temem în vreun fel de ei.

— Numai să vedeți ce arogantă este, se opuse Shekolni, înclinându-se înainte. Sosește. Stă chiar în vizorul nostru. Nici măcar nu încearcă să se ascundă de noi.

— Poate că nu se ascunde, spuse Ber Lusim, pentru că nu știe că este ceva de care trebuie să se ascundă.

Shekolni făcu o grimasă, ca și cum nu îi plăcea să audă o asemenea sugestie.

— Poate. S-ar putea să fie așa. Dar gândește-te, Ber Lusim, la întreaga schemă a mișcărilor ei de când ai aflat de ea. Începe prin a căuta cartea. Îl găsește pe omul tău în doar câteva zile, în ciuda celor două tentative de a o lichida.

— Am vorbit cu Abydos, zise Ber Lusim. Nu a putut spune prea multe, dar am pus cap la cap câte ceva din ce s-a întâmplat. *Rhaka* a fost ajutată de o altă femeie, mai tânără. O femeie a cărei identitate nu am reușit, deocamdată, să o aflăm.

Furia și ura obișnuite îl cuprinseseră din nou, în timp ce vorbea și-și imagina – bărbatii lui, frații lui de suflet, făcuți praf de niște târfe, ale căror putere și abilități erau abominabile în ochii Domnului – dar își păstra, totuși, vocea egală și mușchii feței relaxați.

— Cred că punctul meu de vedere stă în picioare, spuse Shekolni liniștit. Dar mai am și alte opinii. Ea găsește o copie a cărții sacre. O copie care nici măcar nu ar trebui să existe, dacă Mesagerii și-ar fi făcut treaba care le-a fost încredințată. Și cu asta vedem cum ea înoată în amonte spre cascadă, împotriva curentului acțiunilor noastre. Cum de reușește să facă asta? Ce găsește ea, iar echipele voastre de *Elohim* ratează?

— Din nou, Binecuvântate, cu ajutor, spuse Ber Lusim. Nu singură. Nu printr-o capacitate sau intuiție supraomenească.

— Atunci, având în vedere că a citit cartea, vine aici.

— Și nu face nimic.

— Și nu face – atât cât putem noi vedea – nimic. Dar ce putem deduce de aici, Ber Lusim? Dacă a venit să ne caute, de ce nu ne caută? Dacă a venit să verifice împreună cu cineva, de ce nu se întâlnește cu ei ca să verifice? De ce a trecut de la acțiunile ei atât de sălbătice la o stagnare totală? Poate că așteaptă ceva? Te implor să mă lămurești. Dacă ai dreptate, nu pierzi nimic interogând-o. Dacă te înșeli, pierzi mai mult lăsând-o în libertate, ca să ne facă rău. În ciuda timpului pierdut din pricina evenimentelor din Anglia – necesitatea, așa cum mi-ai explicat, de a redirecționa transporturile și de a găsi noi echipamente – ne apropiem de pagina finală. Te implor să o interoghezi pe *rhaka* și să te asiguri că nimic din ce a plănuit ea nu are vreo legătură cu asta.

— Așa voi face, consimți Ber Lusim, dacă voi fi pus în această situație. Dar tocmai din cauza timpului pe care l-am pierdut, Prea Sfinte, aș prefera să nu fiu pus în această situație. Ca s-o prindem pe *rhaka*, apoi s-o interogăm, ne va face să întârziem și mai mult. Eu aș merge mai departe cu misiunea, așa cum am stabilit.

— Ei bine, eu nu sunt școlit în chestiile astea.

Vocea lui Shekolni era încărcată cu doze aproape subliminale de sarcasm și resentimente.

— M-am lăsat pradă unor temeri prostești.

Trebuia s-o lase baltă, Ber Lusim știa asta. Nu era bine să-i vadă ceilalți că se înfruntă, fie și pentru o clipă. Îi veni o idee. Se uită la Hifela și-l privi fix o clipă.

— Ia spune-mi, Binecuvântate. Dacă ai dreptate și *rhaka* știe că suntem aici – dacă este pe cale de a ne aduce vreo nenorocire pe cap – cum ar trebui să-mi arunc mreaja pentru un asemenea pește? Cum aș putea s-o aduc pe femeia asta acasă la mine, ca s-o pot interoga? Oricât de mulți Mesageri aș trimite după ea, îi mănâncă, pur și simplu, de vii și le aruncă oasele odată cu excrementele.

Nimeni nu râdea. Nimeni nu avea certitudinea că liderul lor glumea.

— Trimite-mă pe mine, sugeră Hifela.

Vorbele rămaseră suspendate în aer. Temători, *Elohim* așteptau verdictul lui Ber Lusim.

— Tu, Cap de Mort? îl întrebă Ber Lusim. Ei bine, am spus că este formidabilă. Dar dacă aș aproba acest lucru, vreau să-mi fie adusă aici în viață, pe când instinctele tale naturale tind spre moarte.

— Nu, spuse Hifela.

— Nu?

— Nu, *Tannanu*. Instinctele mele tind spre ascultare. Aștept să fac după cum ți-e voia. Dacă-mi spui să o aduc vie, voi avea grijă de siguranța ei fizică precum propria ei mamă. Dar ți-o voi aduce.

Mă cunoaște atât de bine, se gândea Hifela. Era ca o mică scenetă pe care cei doi o plănuiseră împreună. Poate că, pe măsură ce se apropia sfârșitul zilelor, toate conversațiile o luau din ce în ce mai mult pe acest făgaș. Ca și cum greutatea atâtor secole apăsa pe fiecare cuvânt în parte.

— Fii cu ochii pe ea, Hifela, îi spuse Ber Lusim. Alege câțiva oameni în care ai încredere și urmărește-o pas cu pas. Dacă ea nu face nimic, la fel să faceți și voi. Când se mișcă, vă țineți după ea. Și dacă vă face ceva, cât de neînsemnat ar fi, luați-o. Luați-o și aduceți-mi-o aici. Să stau eu de vorbă cu ea și să mă lămuresc în privința câtorva chestiuni semnificative.

Se ridică în picioare, sugerând că reuniunea se sfârșise. Dar nici unul dintre *Elohim* nu se mișca și nu vorbea. Așteptau ca el să vorbească.

— S-ar putea, spuse el, ca moartea lui Heather Kennedy să fie

învăluită în moartea cea mare. Poate că Dumnezeu ne-a adus-o până în pragul ușii pentru un motiv anume. Fiindcă vrea să-l aducem o jertfă la fel de mare, precum este și măreția a ceea ce facem noi. Dacă așa stau lucrurile, atunci vom jertfi cu bucurie, după cum ni se poruncește.

Părăsi încăperea în uralele lor. Se opri în prag și-și puse mâinile pe umărul lui Hifela, privindu-l o clipă în ochii lui adânci, pe jumătate închiși. După care a ieșit, fără nici un cuvânt. Cap de Mort nu se simțea în largul său când primea vreun semn aprobator, exceptând semnele de dragoste. Dar aceasta era binecuvântarea unui tată dată unui fiu credincios – și ca atare, era sacră.

Era o zi călduroasă și umedă – neplăcută la ora zece dimineața, dar la prânz era greu de suportat. În camera de hotel a lui Kennedy, unde aparatul de aer condiționat, montat pe perete, era doar o cutie goală din plastic, atmosfera părea un râu de melasă.

Însă pentru cei care o filau, lucrurile stăteau mult mai rău. Acoperișul clădirii aflate vizavi de hotel ardea ca un grătar. Din cauza deficitului de melanină din piele, Diema s-a uns cu un preparat din oxid de zinc și suporta cu stoicism. Rush, tot în mașină, era mult mai puțin stoic, dar Diema îi interzisese să miște mașina în funcție de poziția umbrei. Nu putea face altceva decât să coboare geamurile și să tot bea apă din sticlele de plastic, îngrămădite pe scaunul din spate. Numai Tillman, postat între tomberoane, era la adăpost de soarele feroce și stătea destul de confortabil.

La un moment dat, în cursul dimineții, li s-a părut că cineva intrase în cursa întinsă de ei – când o furgonetă fără geamuri s-a oprit la intrarea din spate și s-au dat jos doi bărbați. Însă erau furnizori de produse alimentare, descărcând cutii cu ceai și pliculețe de zahăr, cești de plastic și pachete mici cu biscuiți. Au terminat în zece minute și au plecat mai departe.

La ora 1 p.m., încălcând protocolul, Kennedy l-a apelat pe Tillman prin stația pe care i-o dăduse Diema.

— Ce este? spuse Tillman, fără alte introduceri.

— Nimic, murmură Kennedy. Tot nimic. Încep să-mi pierd răbdarea.

— Te cred. Dar nu trebuie să folosești stația, decât dacă apare vreo urgență. Este ceva urgent, Heather?

— Nu.

— Atunci, respectăm planul.

Ea și-a dat seama din vocea lui că era pe cale de a închide, așa că a vorbit repede, ca să-l oprească.

— Leo, nu sunt sigură că planul va funcționa.

Tillman oftă.

— Am convenit asupra lui. Tot ce facem acum...

— Nu, ascultă-mă. Să spunem că i-am citit corect și că totul va

decurge așa cum am vrut noi. Să spunem că i-am atras atenția lui Ber Lusim. El ar putea să aibă oameni care să supravegheze, instalați în jurul hotelului, dar mult mai departe de unde sunteți voi – sau mai aproape, dacă asta contează. Cineva instalat în hol, așteptând să pornească pe urmele mele când o să încep să mă mișc.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, poate ar trebui să încep să mă mișc. Ar putea fi pregătit să muște din momeală, dar, totuși, să nu fie dispus să se miște într-un spațiu unde eu am avut timp să-mi asigur întăriri. Poate că plănuiește să mă prindă pe stradă, imediat ce am ieșit din hotel.

— Un motiv în plus să nu ieși pe stradă, Heather. Tonul lui Tillman era sec. Aici deținem controlul. Afară, nu prea.

— Mă uit pe fereastră la tomberoane, Leo.

— Știu. Te văd.

— Atunci, fă-mi cu mâna.

— Nu. Și nu te mai uita pe fereastră la tomberoane.

— Ascultă, dacă miza ar fi fost mai mică, aș fi de acord cu tine, i-o trânti Kennedy, lăsând toată tensiunea să-i răbufnească deodată. Dar dacă el așteaptă ca noi să facem ceva, iar noi așteptăm ca el să facă ceva, el a câștigat. Fiindcă se presupune că banda lui veselă de descreierați își face în continuare de cap, aruncând bombe incendiare și decapitând șobolani – și apropiindu-se tot mai mult de ceea ce și-au pus în cap să facă pentru a ucide un milion de oameni. Nu vreau să am asta pe conștiință, Leo. Vorbesc foarte serios. Nu pot să stau aici și să mă întreb cât de mare va fi numărul cadavrelor.

— Dar aici te putem proteja, obiectă Tillman, impasibil și calm. Dacă vin înăuntru, venim și noi imediat după ei. Afară, e altceva. Ca să nu mai spun că, dacă iar începi să hoinărești prin oraș, nu va părea că o faci cu un scop. Pare ceva la întâmplare. Vrem ca ei să creadă că pui la cale ceva care îi amenință.

— Știu. Așa că lasă-mă să fac ceva cu un scop.

— Ca de pildă?

— De pildă, o întâlnire.

Se așternu liniștea pe fir, în timp ce Tillman se gândea la această ipoteză.

— Diema ar putea să-ți aranjeze pe cineva cu care să te întâlnești, acceptă el fără tragere de inimă. Un *Elohim* de-al ei...

— Nu mă refeream la o întâlnire adevărată. În nici un caz cu

cineva pe care ei l-ar putea recunoaște. Mă gândesc la cineva imaginar. Mă duc într-un loc aglomerat, dar numai cu câteva căi de acces și ieșire – un loc unde să fie ușor pentru voi trei să vă apropiați de mine.

— Și ce câștigăm cu asta?

— Poate un spațiu de manevră. Dacă ei cred că eu pun la cale ceva – să înmânez ceva cuiva, sau să mă întâlnesc cu persoana de contact – poate că atunci se vor hotărî să dea cărțile pe față. Poate că vor simți că trebuie să mă împiedice s-o fac.

Kennedy așteptă. De data asta, tăcerea a fost mai lungă, deoarece Tillman se gândea la toate implicațiile.

— Voi vorbi cu Diema, spuse el în cele din urmă.

— Nu ea trebuie să decidă, obiectă Kennedy pe un ton răstit.

— Nu, nu ea. Dar are oameni care cunosc terenul. Dacă o facem, va trebui să alegem un loc potrivit.

Făcu o pauză, dar nu închise stația, semn că nu terminase de vorbit.

— Dar s-ar putea să ai dreptate, spuse el, în cele din urmă. Am pornit la acțiunea asta ca să-i provocăm. Cu cât stai mai mult acolo, fără să faci nimic, cu atât devine mai puțin provocator. Voi vorbi cu ceilalți și te chem înapoi.

Închise aparatul. Kennedy îl aruncă pe al ei pe pat și se duse să-și facă o cafea cu totul neapetisantă.

Diema nu a avut nici un fel de obiecție.

— Are dreptate, fu tot ce spuse. Ar fi trebuit s-o facem, probabil, mai devreme. Să le oferim o schimbare a situației, la care să reacționeze, în locul acesteia care pare stabilă.

— Iisuse, vă rog! izbucni Rush. Orice, numai să mă scoateți afară din mașina asta. E ca într-o saună.

— Deci, unde ar trebui să se ducă? o întrebă Tillman pe Diema.

— Mă voi interesa.

— Vrei să spui că ai să verifici cu oamenii tăi?

— Da.

— Și cât va dura?

— Atât cât va dura.

Diema întrerupse legătura. O clipă mai târziu, aparatul vibră din nou. Era Rush.

— Trebuie să mă duc la toaletă, mormăi el.

— Folosește sticlele goale de apă, îi spuse Tillman. Doar pentru

asta sunt acolo.

— OK, atunci trebuie să respir.

— Nu, nu trebuie. Este doar un obicei pe care-l capătă oamenii.

— Trebuie să-mi mișc picioarele, ca să nu fac tromboză venoasă și să mor.

— Lasă canalul liber, mormăi Tillman și ține ochii deschiși. Încă suntem în exercițiul funcțiunii.

Deconectă stația. Îi înțepeniseră umerii, așa că îi masă, pe rând, ținând aparatul permanent pregătit în mâna liberă și neluându-și ochii de la ușa din spate a hotelului.

După aproximativ o jumătate de oră, Diema reveni.

— Oamenii mei spun că ar trebui să folosim Orszaghaz, spuse ea. Clădirea Parlamentului.

Tillman avea îndoieli.

— Au spus și de ce? E multă securitate, deci sunt și multe riscuri. O grămadă de motive pentru ca Ber Lusim să nu dorească să se apropie de Heather într-un asemenea loc.

— Și o grămadă de motive să se teamă de cine va fi persoana pe care o va întâlni acolo, contracară Diema.

Riscurile mari sunt în ambele sensuri. Ber Lusim va crede că, probabil, din cauza asta a venit ea aici. Probabil că așteaptă să i se fixeze o întâlnire cu cineva sus-pus din guvern, iar acum a reușit. Va vrea să știe cine este persoana și care este planul. Cel mai probabil, dacă el va face o mișcare, o va face imediat ce-și dă seama încotro merge ea – fie când se va afla în holul central, fie chiar înainte de a intra în clădire.

— Nu-mi place asta, spuse Tillman. Vor fi gărzi înarmate acolo. Dacă oamenii lui Ber Lusim vin după ea, Heather ar putea fi prinsă într-un schimb de focuri.

— Heather ia parte și ea la această conversație, spuse Kennedy prin aparatul ei. Cine nu se străduiește nu primește. Îți voi urma raționamentul, Diema și voi acționa în consecință.

Însă Tillman tot mai analiza situația și mai avea întrebări de pus.

— Câte ieșiri are locul acela?

— Peste o duzină, admise Diema. Dar mi-a venit o idee. Oamenii mei îmi vor aduce ceva – ceva care să ne dea o marjă de siguranță.

— Ce anume? întrebă Kennedy.

— Un cip GPS. Este de mărimea unui ac cu gămălie și-l putem implanta sub piele. Odată implantat, putem stabili locul în care te

afli cu o aproximație de jumătate de metru – ceea ce înseamnă că, dacă te pierdem, dintr-un motiv sau altul, vom putea fi pe urmele tale. Mi-l vor aduce în următoarele minute. Va trebui să ți-l aduc. Cel mai simplu lucru ar fi să vin direct acolo, cu pretextul că vizitez pe cineva, sau că fac un comision. Lasă ușa descuiată.

Canalul se închise. Însă numai pentru două secunde.

— Tillman? spuse Rush.

— Băiete, fie folosești afurisitele alea de sticle, fie te ții până ce....

— Nu-i vorba de asta. Ci de toată chestia. Să scoatem în stradă circul Heather Kennedy.

— Ei bine? Ce-i cu asta, Ben?

— Cred că mi-a venit o idee mai bună.

Kennedy a făcut după cum i s-a spus – descuie ușa și o lăasă întredeschisă, astfel încât să poată fi împinsă din exterior. După aceea, timp de câteva minute, se plimbă prin cameră în sus și-n jos, neputând să stea locului, în cele din urmă, se duse înapoi la fereastră și se uită la tomberoane, încercând să descopere unde se ascunsese Tillman. Oriunde ar fi fost, era bine ascuns. Dar el o vedea pe ea, așa că și ea ar fi trebuit să-l vadă. În orice caz, era interesant să privească, parcă juca șah dintr-o singură mișcare.

Se auzi o clipă hârșăitul ușii pe mocheta groasă și simți în spate o răsuflare. Se întoarse și o văzu pe Diema închizând ușa.

— Ești gata? spuse fata. Să trecem la treabă.

Purta o geantă de umăr. Scoase din ea ceva asemănător cu o brichetă Bic și aruncă geanta pe pat.

— Asta este? întrebă Kennedy.

— Țsta e aplicatorul. Iar ăsta – își ridică cealaltă mână în care ținea un tub mic, fără nici o etichetă pe el, ca un tub de pastă de dinți – este un anestezic local, plus un agent antibacterian. Trebuie să-l aplici pe locul respectiv și să-l lași să-și facă efectul jumătate de minut. Dă-ți jos chiloții și întinde-te pe pat.

— Să-mi dau jos ce?

Diema era serioasă.

— Vei avea o rană de la implant, mică, dar vizibilă. Dacă am fi avut timp să așteptăm să se vindece, am fi putut să-l facem în orice parte a corpului tău. Dată fiind situația de față, cel mai bine este să implantăm cipul în interior, pentru a nu avea semne vizibile. Furnizorul a spus că se poate și în partea din interior a

obrazului, dar a spus și că s-ar putea să ți se umfle fața, ceea ce ar da de bănuț. Așa că mai bine urmărește cealaltă sugestie a lui, adică să punem cipul în peretele vaginului.

Kennedy își încrucișă brațele și rămase nemișcată.

— Cred că ar trebui să rămânem la obraz, spuse ea sec.

Diema se uită urât la Kennedy, în mod vădit surprinsă și puțin nerăbdătoare.

— Știm că oamenii lui Ber Lusim au o aversiune față de femei, spuse ea pe un ton de *îți-voi-repetă-asta-până-ce-bagi-la-cap*. Dacă lucrurile merg rău și ei reușesc să pună mâna pe tine, s-ar putea să te percheziționeze. Dar cei doi ticăloși de *Elohim* pe care i-ai cunoscut la Londra s-au temut până și să te dezbrace complet, de aceea cred că putem să ne asumăm riscul și să presupunem că nu te vor căuta prin toate orificiile.

Așteaptă ca rațiunea să învingă, iar Kennedy să facă după cum i se spusese.

— Stai jos, fetițo.

Diema păru buimăcită de invitație.

— Nu avem timp, spuse ea scurt. Dacă insiști în obraz, atunci hai...

— Stai jos, repetă Kennedy. Trebuie să vorbim.

— Nu, spuse Diema, nedându-și nici măcar osteneala să-și ascundă disprețul față de femeia mai mare decât ea. Nu avem ce să vorbim. Nu trebuie decât să lucrăm împreună. Am crezut că acest lucru ți-a fost clar.

— Clar pentru tine, poate. Eu, oricum, mă voi așeza. N-ai decât să rămâi acolo, în picioare, dacă așa dorești, dar vei vorbi cu mine. Dacă nu o faci, lucrurile se opresc aici.

Ochii Diemei se făcură mari.

— Minți, spuse ea. Sunt prea multe vieți în joc.

— Ceva mai multe decât știi tu, poate.

Kennedy se duse să se așeze, nu pe pat, ci pe singurul scaun din cameră. Așteaptă în tăcere ca fata să vină lângă ea.

Diema rămase nemișcată câteva clipe. În cele din urmă, rigidă și tensionată, traversă camera și se așează pe pat cu fața la Kennedy. Arboră o expresie sardonică. *Aștept.*

— De ce ți-ai schimbat numele? o întrebă Kennedy.

Diema clipi des nedumerită.

— Ce-ai spus?

— Nu este o întrebare grea. De ce ți-ai schimbat numele?

— Pentru nici un motiv pe care ar trebui tu să-l știi.

Tonul fetei era sec și definitiv. Kennedy o așteptă să vorbească.

— Pentru că mi-am schimbat viața, spuse Diema, în cele din urmă, cu același glas.

— Da, încuviință Kennedy. Pot să văd și eu asta, Grace, încerc doar să-mi dau seama cât de profunde sunt aceste schimbări.

Expresia fetei rămase aceeași, cu excepția unui tremur aproape imperceptibil al genelor.

— Mă chema Tabe, spuse ea. Nu m-a chemat niciodată Grace. Grace îmi spunea doar tatăl meu biologic.

— Tatăl tău biologic? Așa te gândești tu la el?

Diema deschise gura să vorbească din nou, dar Kennedy ridică o mână.

— Nu are importanță. Nu am pretenția că vă înțeleg obiceiurile, dar te înșeli în privința asta și trebuie s-o știi.

— Numele meu este...

— *Mama* ta ți-a pus numele de Grace. Și fraților tăi le-a pus numele de Jude și Seth. În mod normal, trebuia să vă păstrați aceste nume când v-a dus înapoi acasă, pentru că nici unul nu contravenea credinței poporului vostru. Din câte mi s-a spus, tradiția este să se reîncreștineze copiii, dacă li s-au pus nume care sunt prea... cum să le spun? Prea adamice. Dar Jude și Seth erau nume bune, biblice – și cine ar avea ceva de obiectat la Grace¹⁵?

— Ți-am spus, repetă fata printre dinți, că numele meu este Diema.

— Dar se pare că Michael Brand, Kuutma al vostru, a simțit nevoia ca trecutul tău și al fraților tăi să fie șters mai abitir decât atât. Poate pentru că a iubit-o pe mama ta, Rebecca și voia ca fiii ei să fie și ai lui. Numai că ea s-a sinucis. Nu a vrut să trăiască fără tatăl vostru. Vreau să spun, tatăl vostru biologic. Leo Tillman. Și după ce a murit, Michael Brand v-a dat nume noi. Pe tine te-a numit Tabe – și pe frații tăi, Ezei și Cephas.

Diema nu părea impresionată absolut deloc.

— Crezi cumva că îmi pasă ce nume mi s-a pus mie, aici, în lumea voastră? îi spuse ea lui Kennedy, răsucindu-și buza de jos. Nu-mi pasă. Nu a fost niciodată lumea mea și nu este nici acum. Nu este decât un loc în care lucrez.

Kennedy dădu din cap.

¹⁵ Grace (engl.) – Har.

— Știu, zise ea. Lumea ta este o peșteră mare, cine știe pe unde, cu cerul pictat pe partea din interior a acoperișului. Nu-mi imaginez cum ar putea fi, dar știu că voi nu... ați... nu o... considerați ca pe o mare povară. Nu v-a lipsit niciodată ce nu ați avut. Dar nu ți se pare îngrozitor, acum că ai văzut cum arată lumea reală, să fii obligat să crești și să trăiești în acest mod? În întuneric?

Kennedy își auzi propria-i voce tremurând. Ea încerca să-i vorbească tinerei femei, dar continua să vadă copilul întemnițat înăuntrul ei, copilul îngropat și era atât de îngrozitor, încât simți un fel de panică solidară – un sentiment de sufocare prin simpatie.

— Nu este întuneric, spuse Diema. Era întuneric numai atunci când îl vedeai, *rhaka*. Și asta, doar pentru că-ți vedeai propria întunecare.

— Nu, i-o întoarse Kennedy tăios. Nu. Crede-mă, cunosc diferența. Și mai știu că orice aș spune eu acum nu te va mai schimba pe tine. Nu-ți pot lua înapoi greutatea acestor ani. Dar măcar gândește-te la asta. Te rog. De ce te-au trimis? De ce pe tine, dintre toți oamenii? De ce s-au gândit măcar să te transforme într-o – arată spre fată cu o mână care-i tremura ușor – în asta? Nu pot uita ce i-a spus Kuutma lui Leo, singura dată când l-am întâlnit. „Fata ta este o artistă. Pictează. Este atâta frumusețe în ea, încât se revarsă din degetele ei în lume”. A spus asta! Și apoi s-au răzgândit și te-au transformat într-unul dintre ucigașii lor.

Kennedy își simțea ochii plini de lacrimi și făcea eforturi să le rețină. Știa că fata le va considera doar un semn de slăbiciune. Dar în pofida sa, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Plângea pentru Grace și pentru Tabe, amândouă dispărute fără urmă.

Diema nu avea dispreț față de lacrimă: era ofensată de ea.

— Nu m-a obligat nimeni să fac nimic! spuse ea, pe un ton ridicat. A fost decizia mea. Kuutma a văzut ce potențial am. Mi-a dat șansa să aleg – să-mi slujesc poporul.

Kennedy scutură din cap.

— Și te-a trimis la mine, știind că voi vedea pe chipul tău fața lui Leo. Știind că mă voi duce la Leo, în ciuda oricăror instincte și că-l voi aduce înapoi în toată chestia asta. Nu te minți pe tine însăși, Diema. Dacă ai fi fost cu adevărat artistă, poate că ai fi avut acel dar pe care îl au artiștii de a vedea exact ce se află în fața ochilor tăi. Așadar, privește acest tablou și vezi ce-ți spune. Te-au luat să te antreneze și te-au trimis în lume să ne înrolezi pe noi,

pentru că știau că erai singura care putea face asta. Nici un dram de noroc sau coincidență. Nici un dram de libertate de alegere, pentru nici unul dintre noi.

Diema se ridică în picioare. Părea că ar fi vrut să o ia la fugă, dar rămase locului, cu pumnii încheștați.

— Nu mă surprinde deloc, spuse ea, recăpătându-și acum controlul vocii, că încerci să mă ridici împotriva poporului meu. Exact la asta m-am și așteptat de la tine. Mă surprinde doar faptul că ai așteptat să parcurgem tot acest drum până aici. Ar fi trebuit s-o faci la ferma Dovecote, unde tu și Leo Tillman i-ați ucis pe frații mei.

Era singura speranță care-i mai rămăsese lui Kennedy – că o vor cruța pe fată, cel puțin. Își luă capul între mâini, cuprinsă de o disperare cruntă.

— Da, sigur, rânji Diema, uitându-se la ea, în jos. Credeai că ai să mă poți minți, Heather Kennedy? Credeai că mă vor lăsa să te întâlnesc – și *pe el* – fără să-mi spună ce ați făcut? Spui că am fost mințită și manipulată de oamenii pe care îi iubesc. Dar uiți să menționezi ce mi-a făcut Leo Tillman mie. Ce mi-a luat el. Poate ți-a ieșit din minte.

Kennedy făcu eforturi să o privească pe fată din nou, în ochi. Era cu adevărat un efort. Se temea de această căutătură și ură: se temea de ce ar fi fost în stare să facă.

— Diema, spuse ea, iar glasul îi era îngroșat din cauza plânsului, ai întrebat vreodată sau ți-au spus profesorii vreodată de ce Leo și cu mine am venit la Ginat'Dania voastră?

— Ca s-o distrugeți, spuse fata prompt.

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Și era deja distrusă, după cum merseseră lucrurile. Noi am ajuns prea târziu. Am venit ca să arestez pe cineva. Dar Leo își căuta soția și copiii. Te căuta pe tine. V-a căutat timp de doisprezece ani. Din momentul în care a ajuns acasă și a găsit casa goală. V-a iubit mai mult decât orice pe lume. Nu putea trăi fără voi. Așa că a continuat să vă caute, pe tine, pe Rebecca și pe frații tăi, deși trecuse atâta vreme și nimeni nu mai credea că ați mai fi în viață...

— *Nu eram în viață!* strigă Diema. Mama murise deja. Frații mei muriseră, pentru că el i-a omorât, mai demult, în Anglia. Doar eu mai rămăsesem.

— El nu a știut asta. Nu știe nici acum. Ah, știe despre Rebecca. Michael Brand i-a spus cum a murit. Dar nu știe despre Ezei și

Cephas. I s-ar frânge inima dacă ar afla vreodată.

Diema se aplecă, apropiindu-și fața de a lui Kennedy și apucând-o strâns de reverele hainei.

— Atunci, când vom termina cu toate astea, mormăi ea, eu îi voi frânge inima.

Furia o străbătu pe fată ca un val vizibil, lăsând-o slăbită și bolnavă. Se îndepărtă de Kennedy, cu un gest de renunțare: nu se preda în fața argumentelor ei, ci voia doar să se termine odată cu aceste vorbe, cu aceste gânduri.

— Pune-ți cipul în obraz, *rhaka*, îi spuse ea răgușit, după un timp. Vreau să plec de aici.

— Păstrează-l, spuse Kennedy.

— Avem nevoie ca tu...

— Știu pentru ce aveți nevoie de mine. Dar vorbind cu tine, tocmai mi-a venit o altă idee. Cred că ar fi o idee foarte proastă să am implantat ceva în corpul meu, care le-ar permite oamenilor tăi să mă găsească oricând ar dori. Așa că las-o baltă.

Diema se uita la ea.

— Faci cum vrei, spuse ea rece.

— Am dreptate?

Stația, setată pe vibrație, sărea și se zvârcolea pe noptiera de lângă pat, făcând un zgomot zornăitor ca polizorul dentistului când atinge smalțul.

Kennedy luă aparatul și deschise canalul principal. Diema îl scoase pe al ei și se întoarse, în timp ce-l pune la ureche.

— Ați terminat? întrebă Tillman.

— Da. Nu. Aproape, se bâlbâi Kennedy. Ne mai lași două minute, Leo?

— Stați cât aveți nevoie. Dar ascultați ce are de spus Rush, înainte de a pleca undeva.

— Ce are băiatul de spus? izbucni Diema. De ce i-ar păsa cuiva ce are de spus băiatul? Nu are habar de nimic.

— De fapt, spuse Tillman după o clipă, a făcut o presupunere bună. Heather, nu ar trebui să te duci la Parlament.

— Și atunci, unde să mă duc?

Nu părea că ar fi contat asta atunci: întrebă mecanic, pentru că i s-a părut că aștepta ca ea să-l întrebe.

— La baia publică, răspunse el.

Hotelul Gellert se afla chiar la poalele Colinei Gellert, în zona Buda a Szabadsag Hid, sau Podul Libertății. Era un palat în stil art nouveau, construit din piatră albă, rece, cu minarete turcești la colțuri, deși otomanii se retrăsese din Budapesta cu câteva secole înainte de construirea hotelului.

Pe vârful colinei, la 235 de metri deasupra lui Kennedy, care traversa podul, era așezată pe marginea prăpastiei o statuie din bronz, decolorată de vreme, a Sfântului Gellert, cu o mână ridicată deasupra capului, în semn de rămas-bun, ca și cum se pregătea să sară.

Hotelul, prin complexul său balnear imens, constituia principala atracție turistică, iar pe o zi caniculară ca asta, se făcuse coadă chiar de la ușa laterală, coborând pe strada în pantă. Fațada și întregul spațiu dintre hotel și fluviu erau ocupate de o mare piață în aer liber.

Kennedy se așeză la coadă, stând pe asfaltul fierbinte, prinzând diverse conversații în engleză, maghiară, germană și italiană. Coama Colinei Gellert se ridica în spatele ei, acoperită de priveliștea blândă a viilor încărcate de rod și a smochinilor, care se rostogoleau din vârf până aproape de fluviu.

Afară din pânțelele fiarei.

— Asta cred eu, spusese Rush. Toller a utilizat această imagine pe coperta cărții, nu-i așa? De aceea, pun pariu că locuința lui se află acolo, în desen. Ce altceva ne-ar putea arăta? Or, dacă Shekolni încearcă să-l imite pe Toller, poate că se află în aceeași casă – sau undeva cât mai aproape de ea. Așa că nu are nici un rost ca Heather să se ducă la Parlament. Se află pe partea cealaltă a fluviului și prea departe la nord. Ar trebui să meargă într-un loc care se vede în imagine – sau un loc unde se găseau casele din desen.

Mândru de sine, își scoase asul din mânecă: hotelul Gellert. Și-a amintit de el de când fusese în vacanță la Budapesta, în urmă cu câțiva ani. S-ar fi văzut în desenul lui Toller, dacă ar fi fost construit pe vremea aceea. Era destul de mare și de aglomerat ca să-ți dai întâlnire acolo, dar nu avea decât două intrări principale.

Și nu erau gardieni înarmați, nu erau zone restricționate, nu se căuta în genți.

— Simplu, dragul meu Watsons.

La început, Diemei nu i-a plăcut – nici măcar nu a vrut să discute despre asta. Confruntarea cu Kennedy o afectase și se retrăsese în ea – se regrupează, credea Kennedy, în liniile din interiorul frontului, care părea să însemne atât de mult pentru ea. Dar Diema nu a putut să respingă argumentele și acceptă, în cele din urmă, ceea ce era, de fapt, un *fait accompli*. Era deja evident că atât Kennedy, cât și Tillman preferau versiunea planului conceput de Rush, retrăgându-și consimțământul pentru al ei.

Așadar, Kennedy traversă fluviul și așteptă la coadă în căldura toridă a după-amiezii, tot înaintând la rând, până ce a intrat în holul vast, cu coloane din lemn, cu spoturi de lumină, cu statuile înfățișând nuduri elegante și mozaicurile în forme geometrice. Unele dintre ele erau originale, apropiindu-se de aniversarea centenarului. Celelalte fuseseră refăcute întocmai, după 1945, când bombardamentele rusești asupra coloanelor germane care se retrăgeau transformaseră cea mai mare parte a Budei în dărâmături.

Geamul de la casa de bilete de care se apropia Kennedy încet era flancat de panouri mari, din lemn, cu anunțuri – unul în maghiară, altul într-o engleză foarte proastă – ce făceau reclamă la o întreagă gamă de tratamente și servicii. Pe lângă accesul pentru publicul larg și piscine, mai erau saune uscate și umede, cabine de masaj, manichiură și pedichiură, împachetări cu nămol, băi cu acid carbonic, băi de slăbire, băi pentru întinderile musculare și bazine de sărituri cu apă rece. Și un bar, nu putea să nu-l observe.

Încercând să nu se uite la fețele oamenilor din jur și nici să nu-și intersecteze privirea cu cineva mai mult de o secundă, Kennedy și-a luat un abonament de o zi. Va avea acces la toate piscinele și saunele: serviciile speciale, cum ar fi ridicare de greutate, nămol sau corozivi ușori costau în plus.

I s-au dat un prosop, o bandă de pus la mână, un set de instrucțiuni într-o maghiară rapidă, la care ea doar încuviința din cap. Erau intrări separate pentru bărbați și femei: maghiara lui Kennedy echivala cu urmărirea săgeților pe care scria *Nok* către o ușă turnantă din oțel strălucitor, așezată nefiresc sub o arcadă decorativă, ale cărei incrustații din lemn sugerau vița-de-vie de pe dealul de afară. O femeie cu o expresie impasibilă, purtând un

tricou alb, cu sigla hotelului în roșu, îi arată cum să folosească banda de la mână pentru a putea intra.

Fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, Kennedy mergea înainte. Cobori mai multe trepte, până ce ajunse, printr-un tunel subteran, la principalul complex balnear. Observă că cea mai mare parte era sub pământ, deși peste tot erau săgeți care indicau piscina exterioară.

Intră într-un vestiar, unde își scoase jacheta subțire, cămașa și pantalonii, îmbrăcând un tricou și un șort. Cele câteva lucruri de care avea nevoie le pusese într-un sac care se strângea și pe care-l ridică pe umăr.

Avea un aer inofensiv. Dezarmat. Un mieluşel dus la tăiere.

Îeși din vestiar și se plimbă pe nesfârșitele coridoare și zone de cabine, până ce dădu peste una dintre scările în spirală care duceau la piscina exterioară.

Spațiul unde era amplasat bazinul era vast și gema de trupuri bronzate, sau ușor arse. Kennedy citise odată – recunoștea, cu mulți ani în urmă – că întreaga populație a globului ar fi putut să stea, înghesuită, în insula Zanzibar. Se părea că cea mai mare parte a omenirii alesese să se înghesuie, astăzi, în complexul balnear de la hotelul Gellert.

Se așază pe un șezlong și se unse cu o cremă protectoare, după care puse flaconul înapoi în sacoșă. Apoi se uită la ceas, nu ostentativ, dar vizibil și se întinse pe spate, ținându-și cuminte mâinile încrucișate în poală.

Dacă era să se întâmple, se va întâmpla, probabil, curând.

Cei trei urmăritori ai lui Kennedy au trebuit să traverseze orașul, ținând pasul cu ea, pentru a nu risca să se oprească înaintea ei. A avut loc o conferință scurtă, rapidă, la capătul vestic al Podului Libertății, unde Diema s-a putut folosi chiar de complexul balnear, care se profila în zare, ca un adjuvant vizual.

— Voi urca sus pe colină, spuse ea. Astfel, voi putea vedea intrarea principală și ușile laterale ale hotelului și vă voi da de știre, din timp, dacă apare ceva. Tillman, te duci înăuntru, în holul central. Poți supraveghea intrarea spre bazine și ești pe fază, în caz că mi-a scăpat mie ceva.

— Și eu? întrebă Rush, fără prea mari speranțe.

— Tu supraveghezi de afară ușile de la intrare și scările care urcă dinspre fluviu, spuse Diema.

Nu se obosi câtuși de puțin să dea impresia că ar fi fost o

sarcină cu adevărat importantă.

— Ar fi posibil ca ei să apară dinspre fluviu? întrebă Rush.

— S-ar putea, răspunse Diema.

Începuse deja să meargă când Tillman o apucă de braț și o opri. A fost un moment intens, care-l făcu pe Rush să-și înghită văicărelile ce-i stăteau pe limbă.

— Ai vreo problemă? îl întrebă Diema, pe un ton care spunea „vrei să-ți iei mâna de pe mine?”

— Receptorul GPS, spuse Tillman.

— Ce-i cu el?

— Fără supărare, fetițo, dar cred că eu sunt mai interesat de binele lui Heather decât tine. De ce să nu țin eu unitatea de bază?

S-au privit în ochi un moment îndelung, periculos.

— Protectorul femeilor, spuse Diema. Apărătorul celor slabi și al celor săraci cu duhul. Țasta-i rostul tău, Tillman? Sau vrei pur și simplu să intri în chiloții ei?

— Dacă te interesează chiloții lui Heather, îi spuse Tillman calm, probabil că ar trebui s-o întrebi pe ea. Între timp, eu voi lua dispozitivul de urmărire. Numai dacă nu este ceva pentru care vrei să ne certăm.

Diema căută într-un buzunar din jacheta ei de piele, găsi ceva care semăna cu o comandă TV în miniatură și i-o dădu.

— Nu, spuse ea. Ia-o, cu binecuvântarea mea. Oricum, nu servește la nimic. S-a răzgândit în privința purtării lui. Ar trebui, cândva, să-ți înveți târfa să fie mai disciplinată. Dumnezeu știe, l-ar fi putut folosi.

Fata plecă înainte ca el să mai apuce să-i răspundă, îndreptându-se spre partea de est a hotelului și spre colina înverzită din spate. Nu se uită înapoi.

Tillman se întoarse spre Rush, care îl privea ușor uimit.

— Am auzit bine? a întrebat băiatul. Kennedy este în bătaia vântului?

— Nu, dacă ne facem treaba ca lumea, murmură Tillman posomorât. Ia-ți poziția în primire, băiete. Și stai cu canalul deschis. S-ar putea ca ăsta să fie ultimul foc pe care-l mai avem de tras.

— S-ar putea să fie al ei, spuse Rush.

Și fiindcă Tillman nu avea răspuns la asta, se despărțiră, fără alte schimburi de amabilități.

Rush rămase unde se afla, pe trotuarul din fața intrării

principale a hotelului, cu piața în aer liber chiar în spatele său. Tillman se duse în hol și urcă în galeria amplasată la jumătatea domului circular.

Din nou, tot ce aveau de făcut era să aștepte. Iar Tillman simțea că, dacă mai așteptau mult, acest așa-zis plan va eșua, izbindu-se de recifele care erau planurile lor divergente.

De asemenea, în cazul în care ei vor reuși să-l localizeze și să-l neutralizeze pe Ber Lusim, se întreba cât timp îi va mai lăsa în viață Poporul lui Iuda.

Stând sub cupola din mijlocul foaierei de la hotelul Gellert, purtând o cămașă țipătoare și un aparat foto în jurul gâtului, Hifela o văzu pe Kennedy trecând prin ușa turnantă, gândindu-se la instrucțiunile primite. *Dacă face ceva care te privește pe tine*, îi spusese comandantul lui.

Se putea lega de ce spusese, în trecut, Ber Lusim, dar acest lucru părea că se potrivește foarte bine definiției. Faptul că *rhaka* se apropiase șocant de mult de baza lor operațională părea în continuare o acțiune ambiguă, dar lăsa loc unui număr foarte mic de interpretări – și în toate, femeia sau unul dintre asociații ei reușise să-i localizeze. Poate că plănuia un atac, dar era improbabil să acționeze în timpul zilei. Totuși, era extrem de plauzibil că ea venise să cerceteze terenul în vederea unei incursiuni ulterioare.

Hifela hotărî că acesta era un moment bun să intervină. Dar nu voia să-și depășească atribuțiile, chiar și atunci. Își scoase telefonul și îi scrisese un mesaj lui Ber Lusim. „Femeia este aproape de voi. Distanță orizontală, două sute cincizeci de metri. Distanță verticală, optzeci de metri.”

Trimise mesajul și, în așteptarea răspunsului, se plimba prin hol, aruncând priviri critice statuilor. Dar nu se putea relaxa și era conștient că arăta de parcă inspecta nudurile ca la paradă.

Se gândi la acel moment crucial din trecut, la celălalt moment de schimbare majoră din viața lui, când luase hotărârea să-l urmeze pe Ber Lusim în exil. Fusesse un act de credință oarbă. Nu avuseseră atunci nici o idee despre rolul pe care-l vor juca în istoria omenirii. Nici măcar nu au știut că fuseseră aleși. Atunci, a sosit profetul și le-a explicat totul. Le-a promis că le va arăta un miracol și s-a ținut de promisiune. Le-a arătat cum fiecare, cu propriile sale acțiuni, era o piatră din mozaic, nu la întâmplare, ci

perfect așezată, necesară și în strânsă conexiune cu celelalte. Când vorbea Shekolni, vedea lucrurile în perspectivă.

În orice caz, așa spuneau ceilalți *Elohim*. Pentru Hifela, a fost întotdeauna o chestiune de loialitate personală față de șeful lui – dragoste chiar, fiindcă ceea ce simțea el pentru Ber Lusim era mai fierbinte și mai intens decât simțise vreodată pentru o femeie; ca și cum intimitățile de pe câmpul de luptă erau mai profunde decât intimitățile din alcov.

Telefonul său scoase un sunet precum acela care anunță sosirea ascensorului. Se uită pe ecran, apoi deschise textul, care conținea un singur cuvânt.

Execută.

Hifela se ridică lent, fixă aparatul pe flash și fotografie nudul de lângă el.

Acesta fusese semnalul stabilit dinainte. Deși nu se vedea nici un semn în mișcările haotice ale mulțimii din jurul lui, cuvântul fusese transmis, prin telefonul fără fir și intrară în acțiune toți *Elohim* care erau în subordinea lui.

Nu împotriva femeii. Femeia mai avea de așteptat, puțin.

Până ce aveau să-i elimine pe cei trei îngeri păzitori ai ei.

Ben Rush supraviețui primului atac dintr-un singur motiv: se aflase în raza vizuală a Diemei.

Rush supraveghea intrarea din față a hotelului, care dădea spre fluviu. Diema supraveghea din flancul de sud, cel orientat spre colină și, ca de obicei, ea se poziționa într-un unghi cât mai avantajos. Neexistând o altă clădire cu vedere spre hotel, ea și-a ales un smochin uriaș de la baza colinei, ale cărui ramuri superioare ajungeau la nivelul ferestrelor de la etajul cinci. Tillman era înăuntru, în hol, lângă o fereastră care dădea spre piscina exterioară unde se instalase Kennedy.

Niște ciudățenii ce țin de limbajul corporal au determinat-o pe Diema să se concentreze asupra unui bărbat care traversa strada, îndreptându-se spre intrarea principală și – ca printr-o coincidență – spre Rush. Nu ar fi putut spune ce anume recunoscuse, dar, uitându-se atent la bărbat, își dădu seama imediat că era unul din tribul ei. Apoi, când își scoase pumnul din partea din spate a curelei, își dădu seama, cu întârziere, că mâna lui stângă efectuase deja o elipsă pe deasupra sacoului dintr-un material de culoare deschisă. Părea că și-ar fi netezit o cută, dar își făcuse semnul lațului.

Distanța era de aproximativ două sute de metri – prea mare pentru pistolul de 9 milimetri, dar pe acela îl avea în mână, spre deosebire de tunul chinezesc care se afla în geanta de pe creanga alăturată. Era sigură că-i putea trage un glonț bărbatului de la acea distanță, dar nu putea calcula cu precizie unde anume îl va lovi – or, el făcea parte dintre cei aleși, deci nu putea risca să-l omoare.

Încercând marea cu degetul, a tras cinci focuri în succesiune rapidă, țintind foarte jos. Au fost doborâți trei pietoni, împușcați în genunchi, în gambă sau în laba piciorului. Se auziră țipete și gemete și consternarea se instalase vizibil, alimentată de durerea și panica pe care ea tocmai le crease. Era o soluție brutală, de moment, dar îi făcuse pe oameni să se interpună în calea bărbatului cu cuțitul. Putea, de asemenea, să-l facă pe Rush să se uite în direcția bună și să-l observe.

Era cea mai potrivită soluție pe care o putea alege Diema și a avut nevoie de o clipă mai mult decât dacă ar fi trebuit să ucidă. Fiindcă știa sigur că era pierdută. Nu se putea ca *Elohim* ai lui Ber Lusim să vină după Rush și nu după ea. Și în nici un caz, cu suficient timp și răbdare, nu se putea să n-o descopere, stând acolo, în copac și să nu facă în așa fel încât s-o prindă.

Sacoșa era foarte aproape de ea, cu tot arsenalul – în afară de pistolul de 9 milimetri și de stație, încă prinsă la centură – pe partea interioară. Putea la fel de bine să fie și de partea întunecată a lunii. Își întinse picioarele, se înclină înainte și își dădu drumul de pe cracă. Focuri de armă zdrențuiră frunzișul de deasupra ei, iar creanga pe care se cocoșase se pulveriză într-un covor de așchii.

Diema se folosi de baldachin ca să-și atenueze căderea, transformând-o într-o rostogolire în cascadă și se prinse de o altă creangă, cu vreo zece metri mai jos. Reușise să aprecieze direcția focurilor de armă, cel puțin aproximativ, orientându-și căderea dincolo de coasta dealului. Acum, se târa câțiva metri mai încolo, chiar dacă asta însemna să se îndrepte spre capătul subțiat al crengii pe care se afla. Creanga, instabilă, se înclină sub ea, dar trunchiul copacului stătea între ea și trăgători.

Deocamdată.

Scoase afară stația, dar înainte de a deschide canalul, măcar să poată vorbi, mai multe gloanțe s-au lovit de scoarță, chiar deasupra capului ei.

Era încolțită din cel puțin două direcții. Și ei o puteau vedea.

Tillman văzu mai întâi cuțitul zburând prin aer, iar pe cel ce îl aruncase după o fracțiune de secundă. Era deja mult prea târziu și, deși se răsuci și căzu la pământ, dintr-un reflex subliminal, asta a făcut doar ca pumnalul să-l atingă în partea de sus, lateral și dintr-un unghi mai puțin adânc. Mai ascuțit decât o lamă de ras, a intrat printre mușchii pectorali și deltoid, în partea dreaptă și se înfipse adânc. Pe lângă durere și-a dat seama, șocat, că lovitura pe care tocmai o primise era, probabil, certificatul lui de deces. Anticoagulatele utilizate de *Elohim* pentru a-și unge lamele puteau face ca și cea mai mică zgârietură să devină mortală, iar el tocmai căpătase o rană adâncă, la întretăierea dintre două artere importante.

Doi bărbați – probabil Mesageri, dată fiind arma aleasă – veneau

spre el din două direcții diferite, prin galeria circulară, tăindu-i intenționat accesul la scări și la lift. Pistolul lui Tillman era la spatele curelei și nu avea timp să-l scoată – mai ales cu acel cuțit înfipt, care-i bloca mișcările. Oricare dintre *Elohim* avea deja un avantaj de viteză asupra lui. Bărbatul care aruncase cuțitul scoase acum un altul. Al doilea asasin, ceva mai aproape, deoarece nu pierduse timpul să țintească și să arunce, se îndrepta spre Tillman în goană.

Avea cuțitul în mână dreaptă, iar stânga stătea deasupra ca în poziția *en garde* – dar apoi își depărtă ambele mâini, mâna în care ținea cuțitul răbindu-l jos, în timp ce mâna aparent în defensivă se repezi să-l apuce de gât pe Tillman.

Tillman porni direct la atac. Faptul că fusese deja rănit îl scutea de această grijă deosebită, nu însă și de pericolul de a fi eviscerat. Lovi cu mâna dreaptă pentru a da cuțitul deoparte și se înclină lateral pentru a evita strangularea.

Se agăță cu mâna stângă de umărul asasinului. Tot înaintând și răsucindu-se, se aplecă, transformând strânsoarea într-o aruncare. Îl apucă pe bărbat de deasupra încheieturii, i-o trase în jos și i-o răsuci cu stângăcie, dar rapid și, cum îl ținea în continuare pe adversar strâns de braț, propria greutate a bărbatului îi rupse brațul din articulație.

Iar Tillman se alese cu un cuțit.

Îl ridică la timp pentru a para un atac fulgerător din partea celui de-al doilea bărbat, ambele cuțite încrucișându-se o dată, apoi de două ori, ca și cum ar fi fost spade, iar acela un duel. Tillman era conștient de faptul că tot mai mult sânge îi curgea din rana adâncă, dar nu era timp să se gândească la asta.

Îngrijorător era că avea de înfruntat pe cineva mult mai experimentat și mai dibaci în mânăuirea acestei arme decât el. Îi dădea spațiu de manevră cu fiecare fandare și apărare, retrăgându-se spre perete. Era pe cale să piardă, era pe cale să moară.

Așa că făcu singurul lucru care-i trecu prin cap. Câștigă o fracțiune de secundă cu o mișcare orizontală, pe care o folosi ca să mai dea înapoi un pas – lăsându-și cuțitul fără direcție și trunchiul neprotejat.

Asasinul acceptă invitația, înaintând cu o viteză înspăimântătoare, dar Tillman își înclina deja corpul, deviindu-l din calea loviturii și, cum trebuia să treacă la atac, hotărî să-l

arunce în sus, în direcția inimii. Norocul era de partea lui: adversarul, depășit de situație, se aplecă peste el. În acel moment, Tillman scăpă cuțitul. Îl apucă pe bărbat cu amândouă mâinile și pivotă pe piciorul stâng, adăugând saltului propria sa inerție.

Au trecut împreună prin fereastra înaltă, dar asasinul *Elohim* era partenerul care conducea acest vals scurt, urât.

Tillman l-a ținut pe celălalt bărbat sub el, când au căzut pe pământ, de la douăzeci de metri. Au aterizat pe dalele de un albastru strălucitor, sub o ploaie de cioburi de sticlă, iar gravitatea le dădu lovitura de grație.

Aterizară pe o bordură decorativă de lângă piscina în aer liber, în mijlocul unei mulțimi de turiști care se bronzau – țipară și săriră în picioare, ferindu-se de ploaia grea de cioburi și fugind cât mai departe de nebunul plin de sânge din fața lor, care se ridica încet, bălăbănindu-se și stând peste un cadavru zdrobit, ca un leu deasupra pradei.

În timp ce oamenii se îndepărtau fugind, Tillman simți la centură stația vibrând. Apăsă pe tasta de ACCEPTARE și auzi vocea Diemei.

— Tillman! Rush! Planul a căzut. Ne așteptau. Mai întâi ne vor omori pe noi, apoi vor merge după...

Vocea ei fu înghițită de zgomotul clar de împușcături. O pușcă automată, de undeva din apropiere.

Tillman își smulse stația de la centură. Avea, deodată, o grămadă de spațiu liber în jurul său. Oamenii fugeau de el în toate părțile, cât de repede puteau.

— Unde ești? urlă.

Nu auzi decât un singur cuvânt. Semăna cu „deal” sau poate cu „mortal”.

Spera ca băiatul să supraviețuiască. Spera ca toți să supraviețuiască.

Dar făcuse ceea ce avusese de făcut.

Kennedy auzi mai întâi împușcăturile – reluările precise, ca bătăile de ciocan, ale pistolului Diemei, urmate de uruitul nervos, ca de perforator de asfalt, al unei puști automate. O clipă mai târziu, dar mult mai aproape, un geam se făcu țandări.

De acolo de unde stătea ea, într-o parte a unei copertine, corpurile în cădere ale lui Tillman și Mesagerului, împreună cu primele urlate, au amortizat zgomotul când s-au izbit de pământ.

Nu vedea decât că în jurul ei izbucnea violența – de unde deducea că planul lor deopotrivă reușise și eșuase. *Elohim* mușcaseră momeala, dar rataseră, cumva, ținta. Sau poate că aleseseră să o prindă într-un mod care implica mult mai multe daune colaterale.

Făcu trei pași în direcția sunetelor, dar mai departe de atât nu reuși să ajungă. Oamenii cei mai apropiați se loveau de ea, se întorceau și o luau la goană, contaminați de panica celor care se aflau în epicentrul turbulențelor. Numai că nu era tocmai o goană. În câteva secunde, în care sute de oameni se năpustiră spre cele câteva ieșiri disponibile, mulțimea s-a unit într-o masă unică, ce se zbătea. Kennedy nu putea înota contra acestui curent: a încercat să rămână cu picioarele pe pământ și să-l lase să treacă peste ea, dar și așa, era mai mult decât putea rezista. A fost luată de val.

Bărbați și femei cu sigla roșie a hotelului pe piepturile lor – pe post de salvamari – încercau să devieze valul și să-i ferească pe oameni să fie zdrobiți de pereți. Unul dintre aceștia a fost înghiontit de unul dintre fugari și împins în piscină. *Probabil cel mai sigur loc unde s-ar putea afla cineva acum*, se gândi Kennedy, dar trebuia să descopere ce se întâmpla și trebuia s-o facă rapid.

Se lăsă dusă de mulțime. Odată ajunsă jos, în zona vestiarelor, îi va fi mai ușor să se strecoare și să-și vadă de drum.

— *Itt!* strigau salvamarii. Pe aici! Pe aici!

Doi dintre ei, un bărbat și o femeie, țineau o ușă deschisă în fața mulțimii agitate, care se călca în picioare. Kennedy ieși pe acolo și coborî scările. Fiecare treaptă era o luptă să se țină pe picioare și să evite să fie stâlcită sub presiunea puternică a oamenilor.

La baza scărilor, ieșind în spațiul mai larg al zonei de vestiare, gloata se disipă puțin și strânsoarea slăbi oarecum. Totuși și acolo, bărbați și femei grăbiți îi zoreau mai departe – *Itt! Itt!* – împingându-i, dacă se opreau cumva.

Un bărbat le ținu calea și îi strigă lui Kennedy în față.

— *Itt! Kell mennem, asszonv – itt!* Kennedy o luă în direcția indicată de el, printr-o altă ușă laterală și pe un coridor cu dale albe, neașteptat de gol. Făcuse deja câțiva pași de-a lungul lui, când observă că bărbatul care-i vorbise nu avea pe piept sigla hotelului. Nu purta nici tricou, ci o cămașă albă și un costum din in.

Se opri și se întoarse, exact la timp ca să-l vadă închizând ușa și trăgând un drug, zăvorându-se cu ea înăuntru.

De îndată ce-l văzu pe bărbat venind spre el cu cuțitul în mână, Ben Rush se întoarse și o luă la fugă. Piața se afla la doi pași de el și aproximativ singurul loc care nu era blocat de oameni care zbierau și urlau, așa că o porni într-acolo.

Dar bărbatul care ținea cuțitul în mână alerga și el și, după o privire înnebunită aruncată peste umăr, Rush își dădu seama că nu avea cum să câștige cursa asta fără obstacole. Iisuse, tipul era într-adevăr *rapid!*

Prin urmare, singura lui șansă era s-o transforme într-o cursă cu obstacole. Sări peste tejghele, în țipetele indignate ale comercianților, se strecură printre hainele agățate pe umerașe și printre maldărele de cutii, se înghesui pe sub pânzele fâlfâitoare ale corturilor și, în general, făcu tot ce îi stătea în puteri ca să iasă din câmpul vizual al urmăritorului. Dar de fiecare dată când credea că a scăpat de el, nemernicul apărea din nou, fiind atât de aproape pe urmele lui Rush, încât acesta nu avea nici cea mai mică șansă să se ascundă undeva.

Rush era tânăr și destul de în formă, dar știa că nu va mai putea rezista mult în ritmul acela. Și avea tot mai puțin spațiu de manevră, dat fiind că vânzătorii de la tarabe se opriseră din treburile lor ca să asiste la cursă. Formaseră acum un zid semisolid, blocându-i toate culoarele pe care le-ar fi putut folosi, oferindu-i asasinului – prin privirile lor atente și curioase – un semn de circulație îndreptat spre Rush, în timp real.

Dacă mi-ar fi dat și mie Diema un pistol, se gândi el furios. Dar cum ar fi putut trece la un schimb de focuri în mijlocul a o mie de spectatori nevinovați? În plus, el nu trăsesese în viața lui cu pistolul. Singurul lucru cert, dacă ar fi încercat s-o facă acum, era că nu l-ar fi nimerit pe bărbatul pe care îl viza cu adevărat.

O luă după un colț, cu picioarele și coatele pulsându-i și se opri. Nu mai era nici un drum. Piața se întindea până la fluviu și acolo ajunsese el. În fața lui era un parapet scund. Departe, dedesubt, fâșia largă Zela Utca, calea fluviului, se întindea între el și Dunăre. Nici măcar un atlet olimpic nu ar fi fost în stare să sară de la o asemenea distanță.

Mintea lui Rush lucra cu febrilitate. Avea grenada cu vopsea și o scoase din buzunar. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe individ să se apropie și apoi să i-o arunce în față ca să-l orbească? Dar văzuse oameni care umblau cu chestii dintr-astea pe YouTube – și pulverizau vopseaua în jeturi subțiri, nu în valuri. Erau niște porcării, inventate pentru puști bețivi, care cred că daunele aduse proprietății sunt ceva de râs.

Îi veni o idee când era cât pe-acı să nu-i mai fie de folos. Mai avea o secundă sau două până ce asasinul dădea colțul și-l vedea din nou. Merse clătinându-se până la taraba cea mai apropiată, unde se vindeau dulciuri și delicioasele ștrudele, ridică grenada deasupra capului și trase cuiul.

— Debreceiiii! urlă el, cu o voce răgușită. Debreceenii sunt o adunătură de fraieri. Polecsik este un labagiu. Liverpool v-a făcut de comandă!

Grenada îi explodă în mână și lumea se umplu de verde.

Focurile de armă veneau din cel puțin trei direcții și Diema nu găsi decât un singur mijloc de a reacționa. Nu putea trage înapoi: nici măcar nu putea să vadă de unde veneau împușcăturile, iar dacă trăgea la întâmplare, l-ar fi putut omorî pe unul de-al ei – păcatul care ar fi oprit-o să mai meargă vreodată acasă.

Așa că a continuat să cadă și să alunece printre crengile copacului, ferindu-se când de un trăgător, când de altul, încercând să găsească un spațiu care să-i ofere acoperire din toate unghiurile. Ca strategie, era doar puțin mai bună decât o rugăciune.

De îndată ce-i trecu prin minte acest gând, își dădu seama că mai avea cel puțin o opțiune.

Diema începu să cânte. Cunoștea vreo sută de rugăciuni și majoritatea puteau fi la fel de bine cântate ca și rostite. Începu cu imnul funebru, care din motive evidente, îi veni primul în minte. Lăsând deoparte cadența și armonia, strigă cât putu de tare, sperând că va ajunge acolo unde se aflau soldații *Elohim* ai lui Ber Lusim.

Împușcăturile se răriră, apoi încetară.

Da, se gândi Diema. Fata se întoarce acasă. Acum știi.

Undeva, în apropiere, se auzi o voce stridentă, care urla un ordin în afurisita de Aramaică.

— *Y'tuh gemae le! Net ya neiu!*

Ordinul era cea mai cumplită blasfemie: *indiferent cine ar fi ea, duceți-vă misiunea până la capăt*. Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Însă vorbitorul pronunțase sentința la moarte pentru Diema.

Creanga pe care stătea cocoțată abia putea să-i suporte greutatea – dar cea de deasupra, de care stătea agățată cu mâinile, era mai lungă și mai groasă. Cum împușcăturile începură din nou, sări pe cealaltă, își recăpătă echilibrul și o luă la fugă.

Mai avea încă vreo zece metri până la pământ – în mod clar, era vizibilă de jos, acum că ieșise din frunzișul des într-un spațiu oarecum deschis. Dar copacii erau bătrâni: cu secole în urmă, ei își dădeau mâinile în semn de solidaritate împotriva atacurilor asupra orașului, unindu-și extremitățile într-un nod al lui Solomon.

Ajunghând la capătul crengii, Diema sări. Nu țintise nici o parte anume a copacului alăturat, *doar* se folosise de ramurile aceuia pentru a-și amortiza căderea, apoi de crengile sale pentru a o ajuta

să-și încheie căderea controlată pe pământ.

Ateriză în picioare, ceea ce era un miracol bine-venit. În fața ei era un bărbat, răsucind deja o pușcă în mâini. Diema îl împușcă în ambele picioare și, când bărbatul se clătină spre ea, întoarce pistolul în direcția lui, punându-i țeava la tâmplă. El își pierduse cunoștința când căzu la pământ.

Îi luă pușca și se retrase sus pe deal, aruncând priviri rapide printre copacii din jur. Se auziră o mișcare și un alt țipăt:

— *Be hin et adom!*

Da, se gândi Diema. Ea e jos. Poate că nu veți mai avea atâta libertate și ușurință să trageți, știind că s-ar putea să doborâți pe unul de-al vostru.

Totodată, împușcăturile ei vor răsună ca și ale lor – din pricina asta le va fi mai greu să o identifice. În același timp, pușca se potrivea de minune noii sale tactici. Îl făcu pe un alt bărbat să cadă în genunchi, cu o lovitură scurtă, tăioasă, lăsându-l urlând – după care așteptă ca unul dintre tovarășii lui să vină să verifice rana și să-l împuște și pe el. Era bucuroasă să o țină tot așa, până ce lui Ber Lusim nu-i mai rămânea nici un Mesager capabil să umble.

Diema mergea în continuare, urcând mereu – sperând să-i aducă pe *Elohim* după ea, îndepărtându-i de ceilalți. Planul era discutabil, dar ei tot aveau nevoie de un Mesager în viață, pe care să-l interogheze. Kennedy avea arma cu injecție-Dan și totodată cele mai mari șanse să prindă acest pește.

Bineînțeles, toate pantele de pe Colina Gellert erau acum pline de *Elohim*, incapabili să umble, dar tovarășii lor urmau să-i adune imediat ce terminau cu Diema și, în ciuda eforturilor ei, nu putea să mai dureze mult.

Tocmai când se gândea la asta, auzi o bubuitură ușoară pe pământ, aproape de ea. Uitându-se în jos, văzu o grenadă rostogolindu-se și oprindu-se chiar la piciorul său. Îi dădu un șut la vale și se aruncă pe burtă.

Sau se pregătea să facă asta.

Era pe jumătate în aer, când fu luată de unda de șoc.

Kennedy mai întâlnise *Elohim* și înainte și supraviețuise experienței – în principal grație norocului sau unui ajutor din afară și, odată (în Santa Claus, Arizona), prin obișnuința, probată de-a lungul timpului, de a se folosi de revolver într-o luptă de cuțite.

Știa îndeajuns de multe ca să-și dea seama că, dacă-l lăsa pe acest bărbat să se apropie de ea, ar fi fost probabil terminată.

În timp ce avansa, își scoase arma cu injecție-Dan din sacoșă. Apoi aruncă sacoșa, își puse mâna liberă pe șold, ca un duelist dintr-un roman victorian și ținti cu arma subțire, aproape diafană – pe care o ținea într-o mână, având brațul întins în față, o poziție pe care nu ar fi folosit-o niciodată dacă ar fi avut un pistol adevărat.

Dar acela nu era un pistol, ci o versiune modificată a lansatoarelor de săgeți, pe care paznicii de la grădinile zoologice le utilizează pentru sedarea animalelor periculoase. În loc de gloanțe, arunca săgeți încărcate cu o doză de trei mililitri de fentanil. Ricoșeul era minim, aproape imperceptibil.

Asasinul ajunsese la Kennedy din trei pași. Între timp, ea aruncă amândouă săgețile impregnate, țintind spre pieptul lui. Dar săgețile erau mai lente decât gloanțele și mai ușoare. Mesagerul, a cărui dependență de kelalit îi alterase profund percepția asupra lumii, se feri de ele, înclinându-și corpul mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

Lucru care-i ținu mintea ocupată, până ce Kennedy scoase o seringă și i-o înfipse în umăr.

Seringa era fabricată de aceeași companie care făcuse și arma cu săgeți. Se încărca prin injecție de gaz, reglabilă astfel încât să elibereze sedativul fie automat, fie apăsând pe piston. Cea pe care o avea Kennedy – comercializată ilegal și micșorată de la lungimea ei originală de doi metri la doar 5 centimetri – era setată pe eliberare automată.

Și cum era o armă de ultimă necesitate, avea o doză de cinci mililitri de fentanil, în loc de trei. Ochii asasinului înregistrară un șoc instantaneu, în momentul în care drogul îi pătrunse în organism.

Dar nu căzu la pământ. Aruncă seringa din mâna lui Kennedy și îi trase cu toată puterea un pumn în stomac.

Ea nu văzu pumnul, așa că nu s-a putut apleca pentru a atenua impactul. Se îndoi, cu respirația tăiată, scoțând un geamăt agonizant. Următoarea lovitură în ceafă o făcu să se prăbușească în genunchi.

Fentanilul era un produs relativ recent printre sedativele disponibile pe piață, un compus sintetic al etilului, descoperit în anii 1960 și utilizat, la început, doar pentru calmarea de urgență a

durerilor. În acțiuni extrem de rapide, era o soluție perfectă pentru paramedici, în cazul victimelor cu traume sau arsuri și acest efect instantaneu de liniștire o determinase pe Diema să-l aleagă. Celălalt era o ciudățenie chimică, pe care inventatorul drogului o observase cu entuziasm la vremea aceea: chiar și toxicomanii de lungă durată, care deveniseră prea toleranți la opiacee pentru a li se putea administra morfină, reacționau însă la fentanil.

Dar dependenții de lungă durată de kelalit păreau să-l respingă nemilos. Acum, Mesagerul era deasupra lui Kennedy, întorcându-l pe burtă și răsucindu-i mâinile la spate. Era mult mai puternic decât ea și antrenat în tehnici de imobilizare. Îi ținea ambele mâini într-una de-a lui și strânsoarea nici nu părea prea intensă, dar Kennedy nu putea să miște nici un milimetru fără să simtă o usturime îngrozitoare străbătându-i mâinile.

Strigă după ajutor, dar el n-o băgă în seamă. Erau destule țipete care se auzeau în clădire, așa că unul în plus nu mai conta. Cu mâna liberă, luă o bandă din plastic de undeva de unde ea nu putea vedea și i-o legă în jurul încheieturilor, strângând bine.

Apoi o ridică în picioare, împingând-o cu putere în peretele îmbrăcat în faianță albă. Scoase un cuțit – un pumnal – pe care i-l flutură înaintea ochilor.

— Îl vezi? îi șopti la ureche. Trebuie doar să dai din cap.

Kennedy dădu din cap.

— Lama este otrăvită. Dacă te tai cu acest cuțit, ai murit. Ai înțeles?

Ea dădu din nou din cap.

— La capătul coridorului este o ușă. Dincolo de ușă, o mică parcare. O vom traversa pentru a ajunge la camioneta parcată acolo și te vei urca în spate. Faci asta fără să scoți un cuvânt, fără să scoți un sunet și fără să încerci să fugi. Altfel, te-am omorât. Ai priceput?

— Da, spuse Kennedy.

Punându-și o mână pe umărul ei, o întoarse și o lansă pe traiectorie.

Când Diema se ridică în picioare, clătinându-se, descoperi că surzise.

Doi bărbați alergau spre ea, la vale, dar încă mai ploua cu pământ și frunze în urma exploziei și aerul era mai dens decât o supă, așa că nu au putut să o vadă până ce nu s-a ridicat drept în

fața lor. Îl lăsă pe primul să se lovească de ea, se strecură pe sub el și-l aruncă în sus cu putere. Dar făcând asta, se expuse atacului celui de-al doilea bărbat, o rafală îngrozitoare de lovituri și pumni care o făcură să dea înapoi, clătinându-se pe terenul nesigur, până ce căzu, lovindu-se cu putere de trunchiul unui copac.

Mesagerul își duse arma la nivelul pieptului, ținând mâna liberă pe trăgaci. Privirea lui o întâlni pe a Diemei.

— *Aikh kadal*, murmură Diema, uitându-se adânc și rugător în ochii lui negri. *Frate mai mare*.

Determinarea bărbatului se clătină, pentru o clipă. Diema trăsesese de două ori, ceea ce însemna că i se golise încărcătorul. Un glonț a ajuns aiurea, celălalt a atins mâna dreaptă a bărbatului, zdrobind patul puștii și retezându-i două degete.

Își scotea un pumnal de la centură, cu mâna stângă, când Diema sări asupra lui, ridicându-se de la pământ într-un salt disperat, ca să-l lovească în piept. El se prăbuși la pământ cu o secundă mai mult decât îi trebui fetei să se ridice din nou. În acel moment, Diema îi smulse pușca – deja nu mai putea fi folosită decât pe post de bătă. Lovitura ei sălbatică îi ateriză sub bărbie, iar impactul brutal îl făcu să-și piardă cunoștința.

Auzul începea să-i revină acum, dar tot corpul ei era sfâșiat de durere – și pe lângă această durere surdă, fiecare mișcare îi producea o agonie intensă, localizată în partea stângă. Probabil că își rupsese vreo coastă atunci când căzuse, după explozia grenadei.

Însă avea prizonierul ei. Dacă ceilalți supraviețuiseră, acesta putea fi considerat un succes. Diema se uită în jur după ceva cu care să-l lege de mâini pe agresor. Cureaua lui era potrivită. A ingenuncheat și i-a desfăcut-o, întorcându-l pe bărbat într-o parte, pentru a i-o putea scoate.

Dar în timp ce-i strângea încheieturile mâinilor, el se mișcă și deschise ochii.

— *Dekai?* bolborosi. *Sunt în viață? Mă iei viu?*

— Ca să te interoghez, îi spuse Diema, deși evită să-i explice ce ar fi putut să însemne acest lucru. Vrem să știm despre Ber Lusim și despre acțiunile pe care le-ați făcut pentru el.

Bărbatul se strâmbă. Mușchii maxilarelor i se încordaseră, iar fața lui palidă deveni deodată roșie.

Diema nu își dădu seama ce făcea el, decât atunci când era prea târziu să-l mai poată opri. Îi desfăcu repede maxilarele, dar, deși îi

ținea gura deschisă cu forța, el fu străbătut de o zgâlțâitură. Deveni țepăn, cu ochii larg deschiși și toți mușchii se blocau într-un rictus al întregului corp.

Ideea unei pastile suicidare – pentru cineva din rândul Poporului – i se păruse fetei la fel de imorală ca ideea de a ucide pe cineva de-al lor. *Scump este înaintea Domnului sângele slujitorilor Săi.* Viețile lor erau prețioase pentru că erau destul de puțini la număr. Dar Ber Lusim le predase moduri noi de gândire.

Neagră de supărare, luptându-se cu lacrimile, Diema se strădui, cu degetul mare și arătătorul, să tragă pleoapele peste ochii holbați ai mortului.

În timp ce făcea asta, ceva rece și tare îi atinse ceafa.

— *Akhot ha'aktana*, spuse Hifela blând, ridicând arma Sig Sauer, astfel că vârful țevii îi atinse obrazul. Surioară.

Kennedy mergea înaintea Mesagerului, dar când ajunseră la capătul coridorului, bărbatul trecu pe lângă ea ca să deschidă ușa. Lumina strălucitoare a soarelui năvăli înăuntru, făcând-o să clipească și să-și ferească privirea.

— Pe acolo, spuse Mesagerul, nu arătându-i, ci împingând-o încotro voia el s-o ducă.

La vreo douăzeci de metri, era parcată o furgonetă roșie. Pe o latură, scria cu litere negre ca să pară că erau matrițe militare, „High Energy Haulage”, alături de sigla cu dolmenul.

Kennedy mergea într-acolo clătinându-se, târșâindu-și pașii, cu speranța deșartă că va apărea cineva de după colț și va vedea ce se întâmplă.

Nimeni nu a apărut. Au ajuns la furgonetă și răpitorul deschise larg ușile.

— Treci înăuntru, îi ordonă.

Kennedy se uită la el. Vocea lui deveni șovăielnică.

Kennedy se dădu câțiva pași înapoi. Mesagerul se întinse după ea și o apucă de braț, dar era cât pe-acți să cadă. El clipi de câteva ori ca să-și limpezească vederea.

— Treci înăuntru, îi spuse el din nou, împingând-o spre furgonetă.

Ținea pumnalul la gâtul lui Kennedy și, deși era atent să n-o taie, ea era terifiată: mâna lui nu părea prea sigură.

Urcă în furgonetă cu mare greutate din cauza mâinilor legate și se răsuci pentru a se așeza cu fața spre exterior.

Când Mesagerul împinse ușile, Kennedy își aruncă partea de sus a corpului, sprijinindu-se de podeaua furgonetei și îi trânti ușile în față. Cuțitul îi zbură din mână, rostogolindu-se pe jos, iar el se clătină înapoi, căzând în genunchi.

Kennedy se răsuci și se rostogoli afară din furgonetă, plănuiind s-o ia la fugă cum atingea pământul. Dar asasinul se ridica deja în picioare, clătinându-se, blocând singura cale de ieșire din acea fundătură îngustă. Kennedy se întoarse spre stânga, dar când bărbatul făcu un pas în direcția ei, ea o luă la fugă prin dreapta. Dar, deși dopat și confuz, tot era mai rapid decât ea. Mesagerul se răsuci, punându-i o piedică.

Kennedy se rostogoli când ateriză jos, reușind să se ridice din nou în picioare. Mesagerul se mișca în jurul ei, poziționându-se din nou între ea și ieșire. Dinții lui înțeleștați erau plini de sânge și ochii îi deveniră sticloși, dar pe chip avea o expresie de furie criminală. Scormoni în interiorul jachetei și scoase două vergele subțiri din lemn, ca mânerele unei mici coarde de sărit. O clipă mai târziu, fiind prinsă în lumină, Kennedy observă firul aproape invizibil suspendat între ei.

Bărbatul înainta spre ea și Kennedy se retrăgea din fața lui. Dar după câțiva pași mici, dădu cu umerii de zid. Se uită în stânga, apoi în dreapta: nu mai avea unde să se ducă. În timp ce Mesagerul ridica sfoara de strangulare, Kennedy și-a aplecat capul și s-a întors cu spatele la el.

Bărbatul azvârli coarda în jurul gâtului ei, iar ea păși înapoi în brațele lui, ca și cum și-ar fi întâmpinat propria moarte.

Pumnalul pe care-l culesese de pe jos, atunci când căzuse, era strâns între mâinile ei legate. Asasinul intră în lamă, care-i pătrunse adânc în stomac. Kennedy se răsuci, mișcându-și mâinile în sus, în jos, oblic. *Seppuku* prin mâna altcuiva.

Muribundul scoase un sunet puternic de durere și revoltă. Ea auzi impactul surd în timp ce cădea în genunchi, abia atunci întorcându-se să-l vadă. Mesagerul era încovoiat peste rana lui respingătoare, poate că era deja mort, deși ochii lui holbați păreau tulburați de un înțeles impenetrabil. Kennedy își spunea că fentalina îi luase probabil toată durerea. Coarda rămăsese în jurul gâtului ei, iar mânerele din lemn se bălăngăneau precum capetele unui papion, în timp ce ea se vedea confruntată cu problema dezlegării mâinilor cu o lamă de cuțit otrăvită.

Diema își lăsă mâinile pe lângă corp, în așteptare. Recunoscuse, bineînțeles, vocea lui Hifela: o recunoscuse deja de două ori, din înregistrările pe care le studiasse la Ginat'Dania și din strigătul prin care acesta ordonase, atunci când ea rostea incantația în vârful smochinului, să fie lichidată, fără să conteze cine era sau de unde venea.

Așa că fata a știut ce urma să se întâmple, cu excepția detaliilor precise. Pistolul era apăsător în adâncitura de la baza capului, perfect poziționat pentru o împușcătură.

— Am o întrebare, spuse ea.

— Și eu am una, îi răspunse Hifela, cu un glas relaxat, aproape degajat. Două întrebări, de fapt. Cum de ne-ați găsit și cine altcineva mai știe? Evident, o vom întreba pe *rhaka* aceleași lucruri, mai pe îndelete și mai răspicat. Dar cum avem acest moment, surioară, răspunde-mi sincer. Sunteți singuri aici, voi patru, sau va trebui să mai omor și mâine?

— Suntem singuri.

Hifela scoase un sunet înfundat, ca un sforăit.

— Fascinant. Poate că ar fi trebuit, atunci, să vă lăsăm să ne faceți o vizită la noi acasă. Poate că ar fi fost mai puțin costisitor, în termeni de vieți irosite.

Expresia Diemei se înăspri.

— Eu nu am ucis pe nimeni, îi aruncă ea.

— Tu nu. Dar vajnicul tău amic a omorât cel puțin unul dintre oamenii pe care i-am trimis împotriva lui și a schilodit un altul. Și grenada care nu a reușit să te omoare pe tine l-a doborât pe unul dintr-ai noștri. Prin urmare, acum am jumătate de răspuns. Cealaltă jumătate, te rog. Cum ne-ați găsit?

— Coperta cărții lui Toller. Avea desenată această colină. Restul l-am bănuțit.

— O bănuială uimitoare. Da, înțeleg. Acolo este o înlănțuire logică și noi nu ar fi trebuit să ne așezăm așa de simplu la capătul ei. Ați lucrat elegant, surioară. Acum, întrebarea ta, înainte de a îngrășa acest pământ cu oasele și sângele și creierii tăi.

— Ai fi în stare să faci una ca asta?

Suna ca o slăbiciune, o copilărie chiar, ca o implorare a milei. Dar nu era așa, era o rugăminte ca lumea să devină rațională și să fie așa cum a fost gândită. Însă poate că, într-adevăr, numai un copil s-ar fi putut aștepta la așa ceva.

— Nu a făcut la fel și soldatul ăsta care s-a sinucis? o întrebă

Hifela. Viața lui nu conta la fel de mult ca și a ta?

Diema și-a dat seama de eroarea din acest raționament, dar mintea, fiindu-i tulburată, nu era în stare să o exprime articulat. Hifela nu părea să aibă nevoie de un răspuns.

— Pe măsură ce am înaintat în vârstă, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile, am devenit neliniștit din cauza poverii prea mari. Lucrurile sacre, solemne, legământul – acestea sunt greutăți îngrozitoare. Acum călătoresc mult mai ușurat. Așa că, da, te voi ucide fără să clipesc. La urma urmelor, sunt un ucigaș. De ce aș stabili limite pentru un lucru atât de limpede și simplu? Și acum, ai ultima șansă să-ți formulezi întrebarea.

— Îmi retrag întrebarea, murmură ea.

— Chiar așa? Pentru prima dată, glasul bărbatului suna de parcă ar fi părut interesat.

— Atunci, ia spune-mi, fetiță mică, de curiozitate, cum ar fi trebuit să fie?

— Ar fi trebuit să fie așa. De ce l-ați urmat? De ce v-ați dus după Ber Lusim când el și-a încălcat îndatoririle și și-a părăsit poporul? Chiar ați crezut că era mai importantă conștiința lui decât întreaga Ginat'Dania? Dar cred că mi-ai dat deja răspunsul. Dacă nu mai aveți nimic sfânt, ce vă mai poate împiedica să faceți toate acestea?

— Ah, dar nu am spus că *nimic* nu mai e sfânt.

Hifela o bătu ușor pe ceafă cu țeava pistolului, ca și cum ar fi fost un profesor care ceartă un copil neatent.

— Nu-i așa?

Ea își întoarse capul, foarte încet. Știa că asta l-ar putea provoca să o împuște, dar fiindcă oricum avea de gând să o împuște, nu i se părea că ar avea prea mult de pierdut – și voia, poate din cauza acestui ton disprețuitor, din cauza acestei atingeri disprețuitoare, să-l privească de sus atunci când murea.

— Atunci, asta ar putea fi întrebarea mea, spuse ea, încercând să găsească același ton sau, cel puțin, să-i scuipe înapoi în față puțin din disprețul lui.

Bărbatul își înclină capul într-o parte, dar pistolul – care acum era îndreptat spre gâtul ei – nu se mișcă mai mult de un milimetru. Hifela se încruntă.

— Pardon?

— Ce ai tu sfânt, Hifela?

— Ah, zâmbi el – un zâmbet trist, șters. Credeam că este

evident. *El* este, bineînțeles.

Clipa se prelungea. Diema își închise gura, după ce rămăsese cu ea căscată. Hifela râse zgomotos – și, deși, atunci când zâmbise, fusese ironic cu el însuși, acum era ironic cu ea.

— Vai, copila mea, dacă ai fi trăit mai mult, ai fi avut multe de învățat. Dar poate că Dumnezeu ne lasă să murim atunci când consideră că am ajuns la sfârșitul învățăturii noastre. Când mintea ni se închide și nu mai putem să facem altceva decât să trăim, așa, ca animalele și plantele. Închide ochii.

— Nu, spuse ea.

— Dacă închizi ochii, va fi mai ușor.

— Atunci, închide-i tu pe-ai tăi, îi sugeră Leo Tillman.

Bubuitul unei singure împușcături trase de foarte aproape o asurzi din nou pe Diema.

Dacă Tillman ar fi tras cu mâna dreaptă – în cazul în care această mână dreaptă ar mai fi fost funcțională – ar fi încercat o lovitură ucigătoare, chiar dacă Diema și asasinul ei cadaveric erau la o distanță atât de mică unul de altul, încât practic se atingeau.

El se apropia de cei doi, venind de la baza pantei, din direcția hotelului. Avea semnalul GPS – Diema păstrase în buzunar pastila când îi dăduse dispozitivul de urmărire – dar și fără asta, foșnetul frunzelor, vuietul gloanțelor și gălgâitul sângelui erau niște semnale pe care și un idiot le-ar fi putut urmări. De două ori dăduse peste niște Mesageri grav răniți, schilodiți de gloanțe trase în picior, dar continuând să lupte și de două ori a trebuit să aibă un schimb de focuri cu ei, lăsându-i morți în urma sa.

Odată ce se apropiase suficient de mult, o depistă pe Diema după sunetul vocii ei și după cealaltă voce care îi vorbea. Tillman învățase să se furișeze în junglele de pe trei continente și, în plus, Diema și fața palidă erau prinși adânc în conversație. Nu îl auziră apropiindu-se.

Dar el avea – în mâna stângă – un pistol cu care nu ar fi tras nici în ruptul capului. Numai un inconștient s-ar fi bazat pe o astfel de armă când prietenul și dușmanul stăteau cu fața lipită unul de altul. Așa că se apropie cât putu de mult, în așa fel încât Chip de Mort să nu-i simtă prezența, trase în aer și se aruncă înainte.

Împușcătura își îndeplinise misiunea. Îi spuse asasinului că exista un pericol prezent și clar, făcându-l să-și mute atenția de la față la Tillman.

Dar mai lipseau de acoperit vreo zece metri de pământ. Stimulat de kelalit, Hifela își întoarse pistolul și trase înainte ca Tillman să fi apucat să parcurgă jumătate din distanță.

Stimulată de kelalit, Diema îl izbi pe asasin peste încheietura mâinii, împingându-i pistolul și mai departe în direcția în care o luase deja. Glonțul se pierdu în decor.

Apoi, Tillman îl lovi pe Hifela ca un tanc.

Dar în fracțiunea de secundă dinaintea impactului, Hifela analiză schimbarea situației și, se pare, luă o decizie. Acum avea

doi dușmani în loc de unul. Trebuia să aleagă ordinea preferințelor.

Se înclină și se răsuci, dar Diema, deși văzuse lovitura iminentă, nu mai putea face nimic decât să o primească. Călcâiul lui Hifela o lovi în partea laterală a capului, aruncând-o înapoi și pe pantă la vale, într-o rostogolire necontrolată.

Era un preț care trebuia plătit. Hifela se dezechilibra când Tillman îl lovi și trebui să primească atacul matahalei cu capul înainte. Tillman îl plesni cu mâna stângă, slăbind strânsoarea cu care ținea pistolul, după care urmă o lovitură ca de coasă în stomacul lui Hifela. Mesagerul o suportă, pur și simplu, observând că pumnul adversarului încetinise în clipa dinaintea impactului, ceea ce sugera o rană la brațul drept. Cum Tillman era aproape de el, ripostă, lovindu-l rapid și cu putere.

O ploaie de șuturi, pumni și ghionturi îl făcură pe Tillman să coboare garda o clipă, în timp ce se clătina înapoi, scăpând propriul pistol și încasând chiar și atunci când bloca. Hifela îl urmărea, ținându-l sub tensiune. Tillman înțelesese imediat că era surclasat. Nu avea cum să câștige lupta asta și, ținând seama și de factori externi, nu va fi în stare nici să mai reziste mult. Unul dintre acești factori externi se mișca pe jos, în spatele lui Hifela. Tillman încercase să se întoarcă în direcție opusă, forțându-l pe asasin să-și mute privirile de la Diema, dar numai atât reușise.

Fata făcu o mișcare, însă Hifela o putea vedea cu coada ochiului. Bărbatul sări peste mișcarea făcută de ea, se întoarse când ateriză și îi trase un șut în diafragmă lui Tillman, obligându-l să se întoarcă și să primească lovitura în coapsă, ca singura apărare posibilă. Nu exista nici o breșă, nici un punct slab în virtuozitatea terifiantă a violenței lui.

Diema încercă din nou. Mișcările ei erau greoaie – lovitura la cap o răni și o lăsă confuză – dar se forță să se ridice pe mâini și genunchi și își adună toate puterile pentru un alt salt.

Părănd că nici nu se uită la ea, Hifela îi aruncă praf și pietriș în față cu o mișcare a călcâiului, apoi se roti în loc pentru a o lovi exact în același loc, într-o parte a capului, în timp ce fata căzu, el se reechilibra și repetă figura. De data asta, Diema își ridică mâinile ca să-l blocheze, dar prea lent. Hifela îi coborî rapid garda, cu o lovitură de bocanc direct în tâmplă.

Era, mai mult decât orice, o ironie, o demonstrație a puterii lui absolute asupra celor doi. Dar de data asta apărură o breșă, ultima

lovitură obligându-l pe asasin să-și îndepărteze puțin corpul de Tillman. Tillman se aruncă în golul creat, dând cu pumnii, dar Hifela dispăruse – se rostogolise și nu mai putea fi prins, după care apăru cu pistolul lui Tillman în mână. Anticipase mișcarea, probabil că o și ceruse. Le-o lua tot timpul înainte.

Uitându-se la încărcătorul de la Beretta, Tillman – care-și numărase focurile obsesiv – știa că asta era cea mai bună șansă pe care o putea avea. Poate că singura șansă. Înaintă spre Hifela în momentul în care împușcătura pistolului descărcat se auzi ca un bubuit slab și-l prinse cu putere pe bărbat, ca în strânsoarea unui urs.

Nu era o tactică prea bună. Putea să-i blocheze asasinului brațul drept, ținut pe lângă corp, dar i-l lăsa liber pe cel stâng. Spera doar să-l țină mai mult sau mai puțin imobil, până ce fata își revenea și-l ataca din spate.

Hifela reacționează trăgându-i în cap o lovitură ca de ciocan, cu o forță agonizantă, care te scotea din minți. Tillman văzu stele verzi – apoi întunericul dintre stele. Se aplecă spre el, îngropându-și fața în umărul asasinului, forțându-l să-și coboare brațul într-un unghi oblic, pentru a mai atenua din forța celei de-a doua și celei de-a treia lovituri.

A patra nu a mai existat. Încercând să slăbească strânsoarea lui Tillman, degetele șovăielnice ale lui Hifela dădură peste teaca pumnalului, care încă mai era înfipt în umărul lui Tillman. Îl scoase afară și îl înfipse din nou înăuntru, mai sus și într-un unghi mai oblic.

Șocul durerii și rănirea destul de gravă a mușchiului trapez l-au obligat pe Tillman să slăbească strânsoarea. Dându-se într-o parte, Hifela scoase cuțitul și făcu o tăietură în diagonală pe pieptul bărbatului. După care îl ridică din nou, pentru a-l înfige, în final, în inima lui Tillman.

Asumându-și riscul de care se ferise Tillman, Diema îl împușcă pe asasin în cap. Glonțul a intrat oblic prin craniul lui Hifela, trecând prin lobul occipital stâng și ieșind prin orbita ochiului stâng.

Trupul lui Hifela – acest straniu instrument – se revolta împotriva lui. Bărbatul înțepeni, ținând în continuare cuțitul în aer, deși mâna îi tremura violent, de parcă tot încerca să-l coboare. Apoi, spasmul trecu și el se întinse la pământ.

Tillman îl apucă pe Hifela de încheietură și îl întoarse încet,

astfel că stăteau fiecare de o parte și de alta a Diemei. O vedea în genunchi, cu fața împietrită din cauza loviturii, cu ochii sticloși, cu pistolul – pistolul Sig Sauer Pro 2022 al lui Hifela – pe care-l ținea înaintea ei asemenea unei ofrande pe un altar nevăzut de nimeni altcineva. Împușcătura în cap a avut șanse de unu la un milion, dar acesta a fost un dar și ea l-a acceptat.

De fapt, cum pistolul avea unsprezece gloanțe rămase, ea l-a folosit de unsprezece ori.

Hifela se prăbuși în genunchi în țărână, apoi se întinse cu totul. Tillman căzu lângă el, nemaiputând să se țină pe picioare. Rămase cu privirile ațintite pe fața cadaverică, bântuită, a lui Hifela.

— *Bilo b'eyet ha yehuani*, suieră Hifela. *Siruta muot dil kasyeh shoh*.

Cuvintele aveau un ecou diluat, dar erau clare, Hifela străduindu-se să le scoată afară, împreună cu ultima suflare.

Kennedy îi găsi prima – urmând aceleași semne ca și Tillman – dar știa că nu putea ajunge cu mult înaintea dispozitivelor. Poliția locală – era *Qevik kuwet*, brigada antiteroristă – se dusesese direct la hotel, pentru că zeci de martori văzuseră cum s-au tras focuri de armă și erau și cadavre, unul zăcea cu fața în jos chiar lângă ușa de la piscina exterioară și celălalt în parcare personalului. Dar se auziseră împușcături și explozii și în parcul de pe Colina Gellert, așa că acolo vor avea următoarea oprire.

Tillman era inconștient și, aproape sigur, pe moarte. Pământul de sub el era atât de îmbibat de sângele lui, încât pantofii lui Kennedy se afundară în el. Sângele încă îi mai țâșnea din rănilor adânci de la umăr și de la piept – dar mai slab și nu abundent, ca și cum ultimele lovituri ar fi venit dintr-un butoi aproape gol.

Bărbatul care zăcea lângă el era mort. Douăsprezece răni de glonț, fiecare arătând ca un disc negru, înconjurat de o crustă roșie-maronie, semănând cu niște flori veștede pe pielea lui albă, cadaverică.

Dar mai era un bărbat, mort și el, care nu prezenta răni, în afară de una la mână – și Diema care încerca să se țină pe picioare și nu reușea. Bluza fetei era murdară de vomă și ochii ei injectați nu erau în stare să fixeze imaginile.

Kennedy o susținu și o ajută să stea în șezut, cu spatele sprijinit de un copac.

— Ai suferit o comotie, spuse ea. Nu încerca să faci nici o mișcare.

Privirea lui Kennedy se tot îndrepta spre Tillman, spre fața lui cenușie și cămașa roșie, distrusă. Trebuia să facă ceva. Probabil că era prea târziu, dar trebuia să încerce.

Își scoase telefonul și formă numărul de la ambulanță. Dacă Ungaria făcea parte din UE, ar fi trebuit să fie 112. Dacă nu, va suna operatorul și o va ruga să-i facă legătura.

Diema o apucă strâns de încheietură pe Kennedy și îi trase mâna în jos.

— Canalul zero, mormăi ea.

— Vreau să chem o ambulanță, spuse Kennedy, eliberându-și

mâna. Încearcă să rămâi trează.

— Canalul zero! Fata cotrobăia după stație și reuși s-o desprindă de la centură abia după a treia încercare.

Apoi se uită pur și simplu la ea, fără să poată vedea tastele suficient de clar pentru a le folosi.

Kennedy luă aparatul de la Diema și îl resetă.

— Ce este canalul zero? o întrebă ea.

— Spune-le... unde suntem.

Măinile fetei erau din nou la centură. Kennedy deschise canalul și auzi clicul unei linii în funcțiune.

— *Ayn?* se auzi o voce de bărbat, clară și tăioasă.

Kennedy simți înțepături în cap.

— Ne aflăm pe Colina Gellert, spuse ea.

Pauză.

— Cine sunteți, vă rog?

— Diema se află aici, spuse Kennedy. Diema. Diema Beit Evrom.

— *Pere echon!* strigă Diema, glasul semănându-i cu al unui bețiv. *Pere echon adir!*

— Am spus...

— O aud, spuse bărbatul repede. Pe Colina Gellert. În partea de nord sau de sud?

— Nord. Exact deasupra hotelului Gellert.

— Țineți canalul deschis. Venim imediat.

Kennedy lăsa jos aparatul și se uită la Diema – sau mai degrabă la ceea ce ținea Diema în palmă. O mică seringă hipodermică, de tipul celor folosite de diabetici ca să-și dozeze insulina și o fiolă atașabilă, cu ser limpede. Căzură în țărână fiindcă mâna fetei tremura.

— *Dai le beho'ota*, spuse Diema.

Kennedy luă acul și-l flutură înaintea Diemei.

— Diema, ce vrei să fac cu asta? strigă ea. În engleză! Eu vorbesc engleza!

Ochii fetei o fixară pentru scurt timp.

— Injectează-i-l în inimă, spuse ea.

A fost o perioadă de suferință și de regroupare, dar nu a durat mult. Mai erau încă atâtea de făcut. Echipa lui Nahir din grupul *Elohim* local, loiali Poporului și jurământului făcut, l-au scos pe Tillman de pe Colina Gellert, ziua în amiaza mare, în interiorul unei târgi camuflate, astfel încât să pară un cărucior de înghețată. Diema și Kennedy mergeau alături de ei, ascunzându-și fețele tumefiate sub măști ce semănau cu Pulcinella, molestatorul de copii și bătaușul nevestei, din *commedia dell'arte* italiană. Cadavrele celorlalți *Elohim* care muriseră pe deal au fost și ele ridicate, prin alte mijloace despre care nici Diema și nici Kennedy nu erau în starea potrivită să pună întrebări.

În adăpostul cel mai apropiat, din spatele unei foste florării a cărei fațadă era astupată cu scânduri, de pe strada Stollar Bela, Diema era examinată de medici *Elohim*. Comoția ei era ușoară și în regres, însă avea două coaste rupte, pe care i le-au legat și un deget rupt, de care nici măcar nu-și amintea. Refuză grăbită analgezicele care i se oferiseră și – de îndată ce fu capabilă să gândească normal – întreabă despre starea de sănătate a echipei sale.

Prizonierii, îi spuse Nahir, erau ținuți în siguranță. Englezul probabil că va muri, dar ceilalți se aflau într-o stare relativ bună și pregătiți să fie interogați când va dori ea.

Diema se ridică pe vârful picioarelor, apropiindu-și fața de a lui Nahir și spunându-i că nu era bine ca englezul să moară. De fapt, era atât de rău, încât, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, ea ar fi avut grijă ca Nahir să-și petreacă următorii ani în canalul de scurgere principal din Ginat'Dania, unde va curăța cu limba conductele de evacuare.

— Sunt în continuare emisarul lui Kuutma, îi reaminti ea, cu un calm feroce. Și atât timp cât mă aflu aici în oraș, mi te supui mie.

Au fost convocați medici și li s-au trasat sarcini. Leo Tillman a fost consultat și îngrijit.

După aceea, Diema i-a pus să-l găsească pe Ben Rush și să-l aducă acolo. Se afla în spitalul Uzsoci, pe post de model de cusut

pentru o asistentă cu brațe musculoase, cu metri de suturi și o etică a muncii sănătoasă. Modelat de pumni, bocanci și alte găselnițe ad-hoc, băiatul era de nerecunoscut. Deja i se pusese rășaptezeci și trei de copci în diverse răni pe față, la cap, la umăr și pe părțile laterale. Asistenta era optimistă legat de vederea cu ochiul stâng, dar numai pe termen lung. Deocamdată era umflat și închis și prins cu treizeci și cinci din acele copci.

Când doi străini apărură la patul lui Rush, spunându-i că erau trimiși de Diema, Rush a presupus că veniseră ca să-l omoare și refuză categoric să plece cu ei, făcând eforturi să-și controleze vezica.

— Ea spune, adăugă Shraga, redându-i mesajul Diemei cu o grijă scrupuloasă, că nimeni în afară de tine nu s-a plâns vreodată de sânii ei și că un băiețel căruia îi plac sânii mari suferă, probabil, de o fixație sexuală nesănătoasă pentru mama sa.

Rush se răzgândi și a fost de acord să meargă cu ei, deși încă se mai temea să nu i se taie gâtul exact în clipa în care o va vedea.

Îi povesti Diemei ce făcuse și cum a supraviețuit. Bomba cu vopsea i-a mascat fața, mai bine zis, l-a făcut să semene cu fețele celorlalte zeci de oameni care se aflau în raza ei de acțiune, atunci când a explodat. Și cum majoritatea acestor oameni se năpusteau deja asupra lui, fiecare abia așteptând să-și înfigă dinții în gâtul lui, învălmășeala a devenit și mai confuză. Mesagerul trimis ca să-l omoare, văzându-se în mijlocul unei revolte care lua proporții și cu sirenele poliției răsunând în briza estivală, s-a retras încet.

Rush și-a amintit, de asemenea, să-i mulțumească Diemei pentru avertismentul dat atunci când a apărut prima oară bărbatul cu cuțit. Ea i-a spus că îi pare rău după gloanțele pe care a trebuit să le folosească și că, pe viitor, nu va mai irosi nici o secundă din prețiosul ei timp pentru supraviețuirea lui. Personal, era atât surprinsă, cât și (în ciuda ei) impresionată că băiatul reușise să scape viu din luptă – și că o făcuse folosind bomba cu vopsea pe care ea i-o oferise în semn de dispreț. Își aduse aminte că unii dintre profesorii ei îi spusese, după ce avusese norocul să obțină un scor perfect la un test, că era mai bine să fii norocos decât să fii un bun profesionist. Băiatul era probabil prea prost ca să înțeleagă că tocmai folosisese norocul cât pentru o viață întreagă, într-o singură mutare.

Între timp, Diema smulsese și alte concesii de la oamenii lui Nahir. Kennedy fusese mutată într-o celulă cu pat, iar Tillman

într-o încăpere dezinfectată, unde fusese instalat, cu cea mai mare atenție, un echipament complet pentru traume.

Diema ceruse un raport și medicii, ascultători, i-l furnizau. Adamicul, îi spusese ei, pierduse peste doi litri de sânge – aproape de cantitatea maximă pe care o poate suporta corpul uman, fără să capoteze definitiv. Antitoxina pe care i-o dăduse Diema lui Kennedy l-a împiedicat, probabil, în ultima clipă, să intre în stare de șoc clinic, ajutându-l să supraviețuiască până ce i s-a făcut o transfuzie, însă rănilor lui erau îngrozitoare. Vătămarea brațului drept, îndeosebi, părea să fie ireversibilă și nu se puteau pronunța dacă avea leziuni cerebrale până ce nu-și recăpăta cunoștința – pentru care medicii nu puteau face nici o estimare realistă.

Fata se duse să-l vadă. Un medic îi examina lui Tillman reacțiile pupilei, dar se îndepărtă de pat când Diema intră în încăpere, așteptând cu mâinile pe lângă corp.

— Ieșiți afară, îi spuse Diema. Rămâneți acolo până vă chem înapoi.

Medicul își înclină capul și se retrase.

Ea se duse lângă pat și se uită la Tillman. Părea bătrân și slăbit, pielea lui avea un aspect destul de urât, fiind pigmentată în roșu și alb din cauza vaselor sparte de sânge, iar obrații îi erau supti. Diverse tuburi pentru substanțe lichide și fire pentru diagnostic fie erau prinse la suprafață, fie introduse în corp. Dinspre el venea un iz de transpirație și dezinfectant: mirosul veștilor proaste livrate în camere bine luminate.

Diema se lupta cu ghicitoarea, dar nu o putea rezolva fără un indiciu, iar toți cei care i-ar fi putut oferi indiciul erau morți. Mama sa, Rebecca, se sinucisese, fostul Kuutma murise, în cele din urmă, pentru că o plânsese prea mult pe Rebecca. Și tatăl ei – tatăl pe care și-l amintea, ridicând-o în brațe și luând-o (în timp ce ea plângea și dădea din picioare) de la desenul ei terminat pe jumătate. Tatăl care trăise mai mult în pământul transformat în cenușă, printre hățișurile amintirilor ei și care arsese, el însuși, cea mai mare parte a acestui pământ.

Tu ești el?

Lucrul acela alb și roșu de pe pat, plin de tuburi și fire ca o marionetă, nu-i putea spune nimic. Se gândi la Pulcinella. Indiferent ce era întrebat, singurul răspuns al lui Pulcinella era să-și apuce bățul, pe care-l legăna în brațe ca pe un copil, după care comitea o altă crimă. Și se gândi la Coiotul lui Wile E., a cărui

dușmănie implacabilă pentru Alergător era însăși rațiunea lui de a fi.

Ea voise ca Tillman să fie așa: un desen animat, simplu și previzibil și ușor de urât. Așa-l văzuse ea întotdeauna, chiar înainte de a ști ce erau desenele animate. Încă îl mai putea vedea în acest mod, doar cu un mic efort.

Dar aici se afla altcineva, care venise la ea când avea nevoie de el, în loc să o salveze pe *rhaka*, prietena și aliata lui, care-l înfruntase pe Hifela, Cap de Mort, cu brațul lui făcut praf, lăsându-l să-i ciopârțească pieptul ca pe șoricul porcului, în timp ce a făcut tot ce-a putut ca să-i lase ei cale liberă să tragă.

Cuvintele lui Hifela îi răsunau în cap. *Y'tuh gemae le. Net ya neiu.*

Cineva din Popor încercase să o omoare. Și tatăl ei adevărat o salvase. Trebuia să recunoască acest paradox și să-l accepte.

Sau să devină ea însăși un personaj de desene animate.

Era timpul să înceteze să tot amâne inevitabilul. Se duse să o vadă pe Kennedy – care sări ca o bombă când se deschise ușa.

— Unde-i Leo? Ce i-ați făcut?

Femeia făcu un pas în direcția Diemei, nefiind deloc împiedicată de cei doi *Elohim* care stăteau, atenți și stoici, de-o parte și de alta a ei.

— Dacă a murit...

— Trăiește, îi spuse Diema. Dar la limită. Stai jos, Heather. Te rog.

Kennedy ascultă – poate că, auzind despre starea lui Tillman, devenise mai puțin tensionată, sau poate fiindcă observase că Diema i se adresase cu numele de botez, dându-și seama din asta că apăruse o schimbare semnificativă.

Diema îi dădu afară pe Mesageri cu un gest scurt și închise ușa după ei.

— Spune-mi, vorbe Kennedy cu o voce reținută. Spune-mi cum se simte.

Diema recapitulă pierderea de sânge, rănilor de la piept și de la umăr, coma care continua. Era un rezumat complet și factual. Profesorii ei ar fi fost mândri de ea.

— Dar își va reveni, spuse Kennedy. Așa este Leo. Se va pune pe picioare din nou.

— Asta cred și ei, fu de acord Diema. Totul în afară de umăr. Spun că mușchiul a fost grav afectat. Au făcut tot posibilul să-l

coasă la loc, dar nu pot promite nimic.

— Și cine sunt *ei*, Diema? o întrebă Kennedy cu brutalitate. Medicii cărora i-ai încredințat viața lui? Locul ăsta nu este un spital. Este o închisoare. Așadar, de unde, pentru numele lui Dumnezeu, v-ați adus medicii?

— Nu este o închisoare, răspunse Diema. Este doar un adăpost. Medicii fac parte din personalul de aici, dar sunt în legătură cu alți medici de la Ginat'Dania. Au vorbit cu cei mai pricepuți dintre vindecătorii noștri, s-au sfătuit cu ei. Și acei medici vin spre noi, acum. Am cerut să fie trimiși și sunt pe drum.

Nu se împăuna cu asta: era pur și simplu o stare de fapt. Kuutma îi promisese tot sprijinul de care avea nevoie, necondiționat. Ea i-a spus că avea nevoie de acest lucru.

— Vreau să-l văd, spuse Kennedy.

— Este inconștient. Nu va ști că ești acolo.

— Vreau să-l văd.

Diema încuviință din cap.

— Foarte bine.

— Și pe Rush. Ce s-a întâmplat cu Rush? Vreau să-i văd pe amândoi.

— Da, spuse Diema. Îți promit. Dar mai întâi trebuie să te întreb altceva. Misiunea a ajuns...

— Ah, Dumnezeule! strigă Kennedy. Nu. Să nu îndrăznești să vorbești despre asta. Am făcut ce-am putut. Am făcut tot ce am fost în stare să facem, dar am fost depășiți. Ar fi trebuit să știm acest lucru înainte de a ne fi băgat în asta. *Nu* a fost vina noastră că misiunea a fost un fiasco!

— Nu.

— Dacă ar fi fost oricine altcineva în afara lui Leo, aș fi știut că era o nebunie.

Kennedy vorbea acum mai degrabă cu ea însăși decât cu Diema. Își scutură capul cu mirare și spaimă.

— Am crezut că este un fel de Superman. Am crezut că nu poate rata. De aceea l-am lăsat să se ducă sus și să se bată cu acei... acei monștri și am urcat chiar eu să mă lupt cu ei. De parcă am fi avut vreo șansă. Dar nu am avut. Am eșuat pentru că trebuia să eșuăm, Diema.

— Nu am eșuat.

— Pentru că nimeni nu putea să ia pe de-a-ntregul...

— Heather, nu am eșuat.

Într-un târziu, Kennedy se liniști, începând să asimileze ceea ce i se spunea.

— Ce? bolborosi ea confuză. Ce spui tu acolo? Au murit cu toții. Sau au scăpat. Nu ne-am ales cu nimic.

— Am obținut tot ceea ce ne trebuia. Știu unde se află Ber Lusim. Și ne vom duce acolo. Așteptăm doar echipamentul. De aceea am venit aici. Să te întreb dacă vrei să vii. Cred că ți-ai câștigat acest drept. Și mai cred... Ezită.

Îi venea greu să modeleze cuvintele în jurul conceptelor greoaie, urâte, pe care le acopereau.

— Cred că vei fi mai în siguranță dacă rămâi lângă mine, decât dacă te las aici.

Privirea neșovăielnică a lui Kennedy era plină de surpriză și neîncredere. Poate că era și ceva acuzator în ea.

— Nu-ți cer să omori pe nimeni, zise Diema. Mi-ai spus deja că simți că nu ești în stare să faci acest lucru.

Ea văzuse deja rapoartele poliției de la hotelul Gellert și știa ce-i făcuse Kennedy cu pumnalul unui asasin antrenat, dar a considerat că era mai bine să lase această discuție pentru altă dată.

— Pentru deducțiile tale. Am nevoie de tine în calitate de detectiv.

Kennedy era implacabilă și amară.

— Ce să detectez? Ceva ce spui ca ai găsit deja? Crezi că acum m-am coborât din copac, fetițo? Crezi că nu știu cum ne-ai dus cu zăhărelul de la început și până acum? L-ai lăsat pe Leo să-ți depisteze motocicleta, ca să te urmărească până la fabrica aia. Ne-ai lăsat să găsim singuri cartea lui Toller, pentru ca apoi să ne ieși în cale și să ne spui ce anume conținea. Tu ai avut nevoie de Leo doar ca să taie niște beregate – și ai avut nevoie de mine doar ca să-l aduc pe Leo. Ceea ce, Dumnezeu să mă ierte, am făcut-o. Dar acum am terminat definitiv. N-ai decât să continui cu jocurile tale.

— Dar tu ai fost cea care ne-a adus pe toți aici, spuse Diema. Tu și băiatul. Tu ai pus cap la cap toate lucrurile pe care le cunoșteai și le-ai găsit logica. Mi-ai dat o direcție. Vreau să fii cu mine când intru în bârlogul lui Ber Lusim, în caz că voi avea din nou nevoie. Indiferent ce este acolo, indiferent ce mai are plănuț, mi-ar fi de mare ajutor să le văd cu ochii tăi.

— Ce păcat. Dar ei vor rămâne chiar aici, împreună cu mine. Împreună cu Leo.

Nerăbdarea Diemei o făcu nesăbuită. Îi trase o palmă zdravănă lui Kennedy, peste obraz.

Replica lui Kennedy, chiar înainte de a simți durerea loviturii, a fost să-i tragă un pumn Diemei în falcă. Diema primi lovitura fără să crâcnească, fără măcar să clipească.

— Durerea ta, spuse Diema, simțind firicelul de sânge care i se prelingea din colțul gurii și durerea mea. Sunt la fel?

Kennedy se dădu înapoi, cu brațele ridicate, pregătindu-se de luptă. Nu părea să o deranjeze faptul că se anunța o luptă foarte scurtă. Dar întrebarea o tulbură, își lăsă din nou brațele în jos, perplexă. Dar o clipă mai târziu, se scutură, făcând un gest de dispreț și concediere.

— Te rog, ieși afară de aici, îi spuse Diemei. Lasă-mă să-l văd pe Leo sau ieși afară. Nu am nimic pentru tine.

— Răspunde-mi la întrebare. Durerea ta...

— De unde vrei să știu eu dacă sunt la fel? strigă Kennedy. Sunt eu, cumva, în mintea ta? Nu am de unde să știu ce simți tu. Sau *dacă* simți. Nu știu nimic despre tine, decât cum te cheamă, dar până și asta e o zonă cenușie.

— Dar noi toți suntem la fel, spuse Diema. Dincolo de piele. Asta crezi tu, nu-i așa?

Kennedy se uita la ea, furioasă și bănuitoare.

— Nu contează ce cred eu. Nu este ceea ce crezi tu. Tu crezi într-o creație separată – poporul tău și restul lumii. Cei aleși și drojdia de pe fundul butoiului.

— Atunci, căreia dintre noi ar trebui să-i pese mai mult de un milion de morți? o întrebă Diema.

Nu se aștepta la vreun răspuns, dar fu mulțumită de reacția femeii – o succesiune de emoții îi treceau rapid pe față, ca o diaporamă. Acasă la Ginat'Dania, Diema fusese obișnuită să spună ce gândește, dar și mai obișnuită să refuze s-o facă. Însă, în lumea adamică, vorbitul este ca o luptă. Spui numai ce este în avantajul tău.

— Tu nu ai nevoie de mine, îi zise Kennedy. Ai tot ce-ți trebuie. Dar glasul ei nu era deloc convingător și, după o clipă, vorbi din nou. La urma urmelor, ai reușit să-l prinzi viu pe vreunul dintre oamenii lui Ber Lusim? L-ați interogat până acum?

Diema era sigură că învinsese, dar nu lăsă să se întrevadă nimic din asta, nici pe chip, nici din tonul vocii.

— Va avea loc o ședință, îi spuse lui Kennedy, peste o jumătate

de oră. Până atunci, echipamentul pe care l-am cerut va fi ajuns deja, iar noi vom fi gata de atac. Aș vrea să fii și tu acolo. Poți lua decizia finală, după ce vei auzi tot ce am de spus.

Plecă, făcând semn din cap către *Elohim* să încuie ușa după ea. Nu mai era cazul să spună ceva.

Cu excepția lui Nahir, care se îndoia încă de ceea ce-i ceruse să facă, considerând că trebuia să o contrazică. Și a băiatului, care pur și simplu trebuia să facă după cum i se spunea.

Băiatul.

Ronald Stephen Pinkus, sculat din mormânt, din nou, ca să o bântuie și să o chinuiască.

— Am pus la cale o ambuscadă, dar nu a mers. În realitate, am căzut noi înșine în cursă.

Vocea Diemei era ridicată, chiar prea ridicată pentru sala mică și aglomerată. Pe lângă Nahir, mai erau peste patruzeci de Mesageri, dintre care mulți sosiseră de curând. Se așezară în liniște, pe scaune pliante, niște obiecte fragile din inox și plastic negru, căptușite cu pânză țesută manual, de la ei de-acasă. Erau vectori de o violență teribilă, în mod straniu, suspendată. Păsări de pradă, aduse pe pământ, nu se știe cum și convinse să pozeze pentru un grup de fotografi.

În mijlocul lor se aflau Kennedy și Rush, înconjurați de scaune goale. Nimeni nu voia să stea lângă *rhaka*, femeia-lupoaică și să se pângărească apropiindu-se de ea.

Diema se opri, alarmată și își dresе glasul. Vocea ei avea un ton ridicat, ascuțit. Suna ca a unei idioate. Mai rău, suna ca a unui copil. Palmele-i erau calde și umede.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse și care i se făcuseră, în ultimii trei ani, nu fusese niciodată chemată să vorbească în public. Acum se temea că acest lucru nu făcea parte din bagajul ei de abilități, încercă din nou.

— Ideea era să-l ademenim pe unul dintre Mesagerii lui Ber Lusim să încerce s-o captureze pe Heather Kennedy – după cum au făcut-o deja în Anglia – lăsând impresia că noi am putea ști unde se află cartierul lor general.

Se uită la fețele lor grave.

— Partea asta a funcționat. Numai că ei nu au venit doar pentru Heather Kennedy, ei au venit pentru noi toți. Și nu au trimis un singur Mesager. Au trimis mulți.

— Au trimis doar unul după mine, spuse Rush. Ceea ce s-a dovedit a fi o greșeală.

Având în vedere starea feței lui și faptul că vocea distorsionată, surdă îi ieșea dintr-o parte a obrazului hidos de umflat, respectiva remarcă nu putea fi luată decât sub formă de glumă. Patruzeci de *Elohim*, fără nici un simț al umorului, atunci când venea vorba despre chemarea lor sfântă, se uitau la el într-o tăcere sumbră.

— Au fost peste o duzină, cu totul, spuse Diema, grăbindu-se să-i facă să fie din nou atenți la ea. Nu putem afirma cu certitudine câți au fost, deoarece au așteptat până ce ne-am despărțit și ne-au atacat în grupuri mai mici. Ultimul care a căzut a fost Hifela, pe care îl cunoașteți cu toții, sau, cel puțin, despre care ați auzit.

Aerul începu deodată să zumzăie, cu zeci de conversații în șoaptă. Diema i-a așteptat să termine. A folosit acea frază în mod deliberat și îi voia pe compatrioții ei să reflecteze o clipă la semnificația ei – că doisprezece *Elohim* fuseseră trimiși împotriva a trei adamici, dintre care doi se aflau în fața lor, încă respirând.

— Ne-am luptat cu Hifela, pe panta de pe Colina Gellert, spuse ea. Prin noi, înțeleg eu și... și Leo Tillman, cunoscut în Popor pentru că a fost odată...

Gâtul i se uscaseră și a trebuit din nou să-și dreagă glasul.

— Cunoscut de Popor din alte vremuri și din alte contexte. Hifela s-a luptat dur și ar fi putut învinge. Unii dintre voi i-ați văzut cadavrul, așa că știți. A fost nevoie de douăsprezece gloanțe pentru a putea fi ucis. Și cum zăcea pe pământ, lângă noi, a rostit aceste cuvinte: *Bilo b'eyet ha yehuani. Siruta muot dil kasyeh shoh.*

Din nou se auzi rumoare în sală. Majoritatea Mesagerilor păreau încurcați sau tulburați. Nahir se încruntă.

— Nu putea spune așa ceva, îi zise el Diemei.

— Eram la trei metri de el, frățioare. Îți spun ce am auzit.

— Înseamnă că a vorbit despre învățător. Apostatul, Shekolni. Pământul pe care calcă el.

— Nu asta a spus.

— Pe unii dintre noi, îi întrerupse Kennedy, vorbind tare, aramaica ne pune în încurcătură. Dacă are vreun rost prezența noastră aici, cineva va trebui să ne traducă.

Nahir se uită la ea o dată, studiind-o cu răceală, apoi se întoarse spre Diema.

— Are într-adevăr? o întrebă el. Are vreun rost prezența lor aici?

Mulți dintre noi s-au întrebat asta.

Diema îi răspunse lui Kennedy la întrebare, ignorând-o pe a lui Nahir.

— Hifela a spus „Duceți-mă la Comandantul meu. Lăsați-mă să mor pe pământ sfânt”.

— Și de ce este acest lucru semnificativ? întrebă Kennedy.

— Pentru că singurul pământ sfânt este Ginat'Dania, spuse Diema.

În timp ce toți *Elohim* își țineau respirația, se simțea cum plutea în aer o tensiune care, asemenea unei roți zimțate, aluneca până la următoarea creștătură, apoi, probabil, până la creștătura de deasupra ei. Privirile Diemei și ale lui Kennedy se încrucișară. Băiatul nu înțelegea nimic, dar *rhaka* avea să afle cât de subțire era funia pe care mergeau – la fel de subțire ca marginea lamei de cuțit. Nu le-ai vorbit fiilor lui Adam despre Ginat'Dania. Dintre toate lucrurile pe care nu le-ai făcut, a fost, probabil, lucrul pe care, în special, nu l-ai făcut. Într-o societate care a trăit în vârful curbei catastrofelor, instinctul de autoconservare s-a dezvoltat foarte mult, subsumându-le pe toate celelalte instincte.

— Indiferent de puterile care ți s-au dat, murmură Nahir blând, fii atentă la ce vorbești.

Diema îl privi în ochi fără să clipească. Era un moment pe care trebuia să-l depășească, așa cum ai trece prin foc.

— Femeia, Heather Kennedy, spuse ea și bărbatul, Benjamin Rush, știi deja de existența lui Ginat'Dania. Ba mai mult, știi că, pe vremuri, a existat aici. A trebuit să li se spună aceste lucruri pentru a putea merge pe urmele lui Ber Lusim și a ajunge atât de departe până în prezent – ceea ce tu, Nahir, cu toate resursele tale, nu ai fost în stare s-o faci.

— Am un cuțit, strigă o femeie dintr-unul din rândurile din spatele Mesagerilor. Și o conștiință. Spuneți-mi de ce nu le-aș putea folosi pe amândouă.

Femeia stătea exact în spatele lui Kennedy; aceasta nu se uită în jur: știa că asta era jocul Diemei și avea destulă înțelepciune să nu i-l strice.

— Folosește-ți creierul, surioară, îi replică Diema cu răceală. Asta este partea pe care o neglijezi. Femeia știa despre acest lucru de ani de zile și Kuutma a cruțat-o. Ba mai mult. Kuutma a aprobat implicarea ei în această acțiune. Ea are binecuvântarea lui Kuutma – primul adamic care, de secole, a fost binecuvântat în

acest mod. Tot ce aveți voi este dorința ca lucrurile să mai poată fi așa cum au fost odată, în vremurile de demult. Dar vremurile de demult au murit. Și dacă acum vă agățați de ele, veți muri și voi.

Nu era tocmai o amenințare. Greu de spus ce era. Mesagera își deschise gura, apoi o închise, fără să spună vreun cuvânt. S-a înroșit toată și și-a plecat capul, jenată, ca să ascundă acest lucru.

— Ginat'Dania, spuse Diema, adresându-se întregii săli, Ginat'Dania, eternă și vie, este departe de acest loc și de ochii adamicilor. Dar în urmă cu trei sute de ani, Ginat'Dania s-a aflat aici. În hrubele de sub Colina Gellert și Castelul de pe Colină și chiar sub fluviul Dunărea. Acolo a cerut Hifela să fie dus. Acolo și-a stabilit locuința Ber Lusim – într-un labirint de tuneluri și încăperi suficient de vast pentru a adăposti un milion de oameni. Este ascunzătoarea perfectă, pentru cine se ascunde de adamici. Dar nu și de noi. Noi avem hărți ale orașului din trecut, când era plin de viață și putem întreprinde căutări care ne vor ajuta să punem mâna pe ei.

— Credeam că mâinile voastre trebuie să fie goale.

Ben Rush dădu din umeri scuzându-se ironic, în timp ce ucigașii sacri se întoarseră cu toții, aruncându-i, din nou, priviri veninoase.

— Vreau să spun, credeam că acesta a fost motivul. Viețile omenеști pot fi sacrificate, dar voi nu vă puteți omorî între voi. Și nu-l mai aveți pe Tillman ca să vă ascundeți în spatele lui. Sau poate ați început să vă schimbați regulile? Acum aveți permis de vânatoare?

Diema nu băgă în seamă tonul sarcastic: gluma băiatului era la fel de bună pentru a pune lucrurile la punct ca orice altceva ar fi inventat și ea.

— Mintea adamicilor, spuse ea către *Elohim*, zâmbind, invitându-i și pe ei să zâmbească la idioțenia lui Rush. Vedeți cât de puțin pot ei pricepe, chiar și atunci când le dăm pe tavă răspunsurile? De aceea nu trebuie să ne temem de ce știu ei. În cele din urmă, ceea ce știu ei nu-i duce niciodată nicăieri.

— Știu destul de multe – îi scăpă lui Rush, dar Kennedy îl apucă atât de tare de braț, încât nu mai continuă.

— Nici un permis de vânatoare, spuse Diema, deschizând una dintre cutii și intrând în ea. Regulile – regulile care, într-adevăr, înseamnă ceva – nu se schimbă. Dar când apare o situație nouă, aplicăm regulile în moduri diferite.

Le arată arma cu săgeți – sora mai mare, mai meschină a pistolului cu injecție-Dan al lui Kennedy – explicându-le modul de funcționare. Le spuse că îi va face să se clatine pe soldații *Elohim* ai lui Ber Lusim, fără nici un risc de a-i omorî. Omisese să menționeze că gloanțele care l-au ciuruit pe Hifela au fost trase de ea și nu de Leo Tillman, că ea spărsese deja acest ultim tabu.

Dacă s-ar fi aflat asta, se termina cu viața ei.

Ber Lusim stătea trist, singur în camera lui – o chilie săpată în granit solid, fără ferestre, doar cu o crăpătură naturală în stâncă, pe post de uşă.

Mesagerii *Elohim* ai lui nu-i împărtăşeau durerea, recunoscând că nu era o trăsătură proprie; nu era proprie nici eului public al liderului lor, ci o revărsare din adâncurile sufletului.

Avra Shekolni avea mai puţine remuşcări. Veni la uşa chiliei şi se aşează acolo jos, cu spatele lipit de zid, bătând cu mâna în care purta un inel de argint în stâncă, într-un ritm simplu, repetitiv.

După puţin timp, Ber Lusim ieşi.

— Avra, spuse el, nu sunt într-o dispoziţie bună acum. Te rog, ia-ţi muzica şi consolările şi du-le în altă parte, deocamdată, voi veni eu la tine când voi putea.

Shekolni îl privea pe sub sprâncenele lui coborâte, rigid şi fără umor.

— Ți-am oferit eu vreo consolare, Ber Lusim? întrebă el.

— Sfinţite, nu mi-ai oferit. Am presupus că ai venit aici...

— Pentru că ți-ai pierdut prietenul şi suferi mult din cauza acestei pierderi, spuse Shekolni. Da, desigur. Dar asta nu înseamnă, Ber Lusim, că am venit aici să-ţi spun cum să porţi această suferinţă.

Ber Lusim era tulburat şi speriat de acest discurs, cât şi de tonul cu care era rostit. Nu ştia în ce mod să-l abordeze.

— Hifela nu era prietenul meu, spuse el într-un târziu. Era slujitorul meu şi primul dintre *Elohim*. Mă bazam pe el în toate.

— A fost prietenul tău, îi aruncă Shekolni. Ber Lusim, Dumnezeu nu este nici avocat, nici politician. El cunoaşte dragostea pe care i-o purtai lui Hifela şi ştie că pierderea lui te afectează şi ca om, nu numai ca lider al oamenilor.

Vocea profetului deveni mai ridicată şi se ridică şi el în picioare odată cu ea, stând faţă în faţă cu Ber Lusim, cu o mână în sus, ca şi cum ar fi predicat de la amvon.

— Dar să-l jeleşti? Să-l jeleşti acum? Ai înnebunit, Ber Lusim? Pierderea lui ți-a întunecat minţile?

Îşi puse mâinile pe umerii lui Ber Lusim, uitându-se cu nişte

ochi mari într-ai lui.

Ber Lusim scoase un oftat adânc.

— Avra, îmi cunosc îndatoririle. Nimic din ce s-a întâmplat astăzi nu mă va împiedica să duc la capăt...

— Nu! Mă înțelege greșit!

Exasperat, Shekolni îl zgâlțâia pe Comandantul *Elohim*, așa cum o mamă îl zgâlțâie pe copilul ei.

— Gândește-te la ce facem noi, dragul meu prieten și la ce se va întâmpla, atunci când vom fi terminat. În timpuri normale, să plângi după un prieten, o soție sau un soț decedați, acestea sunt lucruri care au sens. Chiar și pentru cineva care crede în existența cerului – plângi din cauza despărțirii și din pricina cerului care este atât de îndepărtat.

Ochii profetului erau în flăcări și Ber Lusim simțea că ceva se aprinde în el, de la acest foc.

— Dar acum, mormăi Shekolni, cerul este iminent. Cerul atârână chiar deasupra capetelor noastre, ca fructele pe creanga cea mai de jos a unui copac uriaș. Plângi pentru că Hifela a pășit înaintea ta în camera de alături? În acest caz, lacrimile tale devin atât de absurde! Păstrează-ți credința acum, altfel Hifela va râde de tine, făcându-te de rușine, atunci când vă veți întâlni din nou.

Atât de mare era puterea acestor vorbe, încât Ber Lusim a văzut aievea, chipul pe care îl cunoștea atât de bine, cum îl privea din înălțimi sau din adâncurile unui spațiu interior. Încuviință din cap, clipind pentru a-și limpezi ochii împăienjeniți.

— Da, spuse el. Ai dreptate, Avra. Ai dreptate. Ce trebuie să fac?

— Ți-am spus deja ce să faci, îi răspunse Shekolni pe un ton mai blând – mai degrabă ca de la bărbat la bărbat și mai puțin ca vocea Domnului sau a Destinului. Pune în aplicare ultima profeție și primește recompensa. Recompensa celui mai fidel slujitor al lui Dumnezeu.

Cuvintele i-au mers la inimă. Era – aproape – tot ceea ce își dorise Ber Lusim dintotdeauna.

Sunetul unor pași repezi pe lespezile de piatră i-a făcut pe cei doi bărbați să se întoarcă. Bărbatul care apărură, manifestând o grabă ce friza panica, era Lemoi, cel mai tânăr din cei care dezertaseră împreună cu Ber Lusim, urmându-l în exil. Se opri, clătinându-se puțin în fața lor, îi făcu profetului semnul lațului, dar i se adresă lui Ber Lusim.

— Comandante, scutierii de la nivelurile inferioare... S-a

declanșat alarma. S-a pătruns înăuntru!

— Despre ce pătrundere vorbești? îl întreabă Ber Lusim. Vorbește mai clar, Lemoi. Sunt adamicii? Vrei să spui că autoritățile orașului ne-au găsit?

— Nu sunt adamicii, replică Lemoi. *Elohim*. Este o armată! Au adus o armată!

Mesagerii Diemei, împreună cu Kennedy și Rush la urmă, au intrat în subteranele de la Gellert printr-o ușă construită în spatele unei case.

Rush mergea în urma celor care coborau scările în subsolurile casei. Bineînțeles, nu chiar ultimul. În spatele său se aflau Mesageri înarmați, cu armele pregătite pentru orice eventualitate, unul de fiecare parte a lui, sugerându-i subtil că totul era bine cu condiția să nu se oprească, să nu încetinească, să nu dea vreun colț greșit sau să nu semene prea mult cu un adamic.

Casa rămăsese în mâinile castei *Elohim* încă din perioada de înflorire a cetății medievale, așa că nimic nu fusese schimbat. În pivnița cea mai de jos se afla o tipografie manuală, care arăta ca niște rafturi în așteptarea clienților, iar pe peretele de lângă ea se afla un cadru masiv din lemn, cu sute de orificii pentru linotipurile mobile.

Mesagerii Diemei au dat cadrul la o parte, cu mare greutate, deoarece șinele de fier pe care fusese montat ruginiseră din cauza umidității. Când femeile și bărbații gălbejiți s-au opintit în el, cu spinările lor întărite de droguri, se auzi un sunet ca mugetul unor tauri – și, încet-încet, centimetru cu centimetru, cadrul a fost dat la o parte, deschizând drumul spre tunelul întunecos, care se întindea înaintea ochilor lor.

Fiecare din Mesagerii Diemei era dotat cu dispozitive AN/PVS pentru a vedea noaptea, transformând-o într-o după-amiază senină. Și fiecare fusese echipat cu noile arme, în ambele configurații: pușcă și respectiv pistol.

Lui Rush i-au dat o lanternă și un măr.

Una peste alta, el a fost oarecum mișcat de măr. Spre deosebire de bomba cu vopsea, era o insultă să creadă că Diema ar fi avut vreun amestec. Ar fi trebuit să iasă afară să-l cumpere sau, în cel mai rău caz, să-l ia în fugă de pe un platou și să-l oprească special pentru el. A contribuit puțin la restabilirea egoului său rănit după ședința de instructaj.

— Așadar, lanterna este ca să văd pe unde merg pe întuneric, îi spuse ei acum, în timp ce *Elohim* deschideau poarta. Și mărul în

caz că mi se face foame. Dar ce folosesc pe post de armă?

Fata se uită la el fix, cu privirea ei întunecată, de nepătruns.

— Mărul, spuse ea, este ca să-ți reamintească faptul că nu ai o armă. Care, mai departe, să-ți reamintească faptul că nu te afli aici ca să lupți. Dacă-ți vine cumva chef de luptă, uită-te la măr și îți va împrăști memoria.

— Și atunci?

— Te duci să te ascunzi undeva, până-ți trece pofta.

După ce Diema îi întoarse spatele, Rush o văzu pe Kennedy verificându-și pistolul M26 – cel pe care îl avusese Diema în atacul de la hotel. Dar acum, Diema avea una dintre armele noi. Singură Kennedy, dintre toți, avea un pistol obișnuit și permisiunea Diemei – în anumite împrejurări, foarte strict definite – de a-l utiliza.

— Pentru tine e OK, bombăni Rush.

Kennedy zâmbi, fără vreo urmă de umor.

— Ne vom lupta în subteran, Rush, spuse ea. Împotriva unor oameni care au trăit toată viața lor în subterane și probabil că, ani de-a rândul, au întărit acest subteran în mod special, pregătindu-se pentru tot ce-am putea aduce noi împotriva lor. Așa că OK nu este tocmai cuvântul potrivit.

Își îndesă în centură două reviste la întâmplare și puse pistolul în teaca din interiorul jachetei.

— Totuși, Diema are dreptate.

— Referitor la ce? întrebă Rush.

— Referitor la lupta asta. Nu este a ta și nu este nici a mea. Va veni vremea noastră cât de curând, dar nu cred că va fi astăzi. Așa că ar trebui să stăm, pe cât putem, deoparte și să-i lăsăm să facă ceea ce au de făcut.

— Atunci, cum se face că tu ai un pistol, iar eu am un măr?

— Pentru că eu știu să trag, dar tu nu știi. Stai cât mai aproape de mine.

— De ce? mormăi el. Ca să mă tot dădăcești?

— Pentru că ești singurul care nu va fi tentat să-mi taie beregata pe întuneric, spuse Kennedy. Ne putem supraveghea unul pe altul.

Acum, poarta era deschisă, cadrul greu din lemn era dat complet într-o parte, lăsând să se vadă un coridor larg care cobora în pământ într-un unghi abrupt. Primii câțiva metri erau pardosiți cu lespezi albastre, care străluceau cu licăriri palide, consistente chiar și în lumina difuză a pivniței. Mai încolo, doar granit.

Diema își ridică mâna, după un semnal prestabilit. Șase *Elohim* se aruncară în întuneric, într-un tropăit precipitat, ba chiar precaut.

Diema le-a dat treizeci de secunde, apoi a făcut din nou semn. Mai mulți asasini se desprinseră din contingent și intrară pe poartă.

Rush se trase într-o parte și se uita la ei cum se duc. Priveliștea îi dădea fiori și, când încercă să înghită, constată că avea gura uscată. Ce era așa de înfricoșător la ei? Sau, mai bine zis, cu ce erau mai înfricoșători acum, decât atunci când fusese înconjurat de ei în acea sală, unde îl priveau de parcă încercau să se hotărască dacă, omorându-l, merita osteneala să curețe, ulterior, podeaua de sânge. Poate de vină erau ochelarii de vedere nocturnă, care îi făceau să pară ca niște bufnițe în armuri. Dar nu, își dădu seama că era vorba de altceva.

Deoarece te așteptai ca prădătorii dominanți din orice ecosistem să vâneze singuri: văzându-i, însă, pe acești ucigași acționând în formație, ca înotătorii sincronizați, era ca și cum ai fi asistat la violarea unei legi fizice.

Rush făcea parte din ultimul val, flancat de-o parte și de alta de câte un *Elohim*, iar Diema alerga chiar în fața lui. El se aștepta la o coborâre abruptă – pe de o parte, datorită unghiului la care era plasată intrarea în tunel, dar mai ales pentru că, ei bine, intrau într-o pivniță. Dar casa se afla la poalele dealului și, după prima sută de metri, coridorul se închidea cu niște trepte din piatră care duceau în sus. La capătul scării se afla o arcadă amplă, mărginită de niște coloane din piatră, ca un claustru. Fiecare latură se continua cu numeroase nișe arcuite.

Diema și oamenii ei nu au încetinit când au pătruns în spațiul mai larg. Își plănuiiseră deja intrarea, folosindu-se de vechile hărți ale locului și fiecare escadron învățase o rută de la care nu trebuia să se abată decât în caz de forță majoră.

Echipa din care făcea parte și Rush a intrat pe a treia nișă din stânga și toți au continuat să meargă prin tuneluri înguste, cu tavane atât de joase, încât trebuiau să-și plece capul și cu arcade vaste, ca ale unor catedrale subterane. La fiecare câțiva metri, se părea că pasajul în care se aflau era intersectat de altele, unele coborând, dar majoritatea urcau spre centrul cetății ascunse, care se afla la sute de metri deasupra lor și la peste o milă distanță, pe orizontală.

Măcar nu era întuneric beznă. Din loc în loc, apăreau niște hornuri săpate în stâncă, care fuseseră probabil amplasate ca surse de lumină, cu secole înainte. O lumină cenușie pătrundea prin ele, coborând dinspre coastele colinei. Rush se întreba ce ar putea fi la celălalt capăt al lor. Găuri de șobolani? Altare secundare? Poate niște grilaje inofensive, care în ochii trecătorilor puteau părea că țin de sistemul de canalizare al orașului. Puțurile luminoase erau irelevante pentru *Elohim* dotați cu ochelarii nocturni, însă pentru Rush erau bine-venite, ori de câte ori apăreau și le simțea lipsa, imediat ce trecea de ele.

Cu mult înainte de a ajunge la nivelurile superioare, s-au confruntat cu primul spectacol de rezistență. Rush l-a pierdut, deoarece se terminase înainte de a se fi dumirit ce se întâmplă. Alergau printr-un coridor lung și îngust, de unde au ieșit într-un spațiu complet neluminat, simțind mișcare în jurul lor. Fără măcar să-și încetinească pașii, *Elohim* trăgeau în toate direcțiile, ropotul silențios al armelor sunând ca o bătaie ușoară în ușa. Sunetele mai grele ale corpurilor în cădere creau o disonanță șovăitoare. Nici unul dintre oamenii lui Ber Lusim nu ajunsese suficient de aproape pentru a se lupta corp la corp cu invadatorii.

Diema împrumutase ideea lui Tillman și o pusese în aplicare – în niște locuri destul de întunecoase. Armele pe care le împărțise oamenilor ei erau versiuni modificate ale pistolului cu săgeți, cu injecție-Dan, pe care i-l dăduse lui Kennedy, dar modificările erau extrem de înfricoșătoare. Acestea fuseseră configurate pentru focuri repetate, aruncând săgeți multiple, pe principiul puștii cu alicie. Diema calculase, de asemenea, cât timp îi luase ca să cadă Mesagerului urmărit de Kennedy: ea ordonase ca săgețile să fie injectate cu o cantitate de patru ori mai mare decât doza legal admisă. Experimentele pe voluntarii dintre oamenii ei stabiliseră că o singură lovitură doboră, instantaneu, majoritatea adversarilor. Dacă primeai mai mult de trei sau patru, erai în pericol de moarte, din cauza insuficienței respiratorii. De aceea, veneau medici în urma luptătorilor, ca să verifice starea celor căzuți și să le administreze intravenos ampakină, dacă era cazul.

A doua ambuscadă a fost mai lungă decât prima, dar s-a soldat cu același rezultat. Încolțiți în găurile lor de șobolani, fără arme și fără spațiu de manevră, soldații *Elohim* ai lui Ber Lusim au dat tot ce-au avut mai bun și, deși au încercat să-și vândă pielea cât mai scump, mila împietrită a Diemei a avut grijă ca ei să nu găsească

nici un cumpărător.

Alte escadriile le soseau în întâmpinare, pe măsură ce înaintau și, după ce verificau zonele care le erau desemnate, fie le găseau goale, fie le goleau ei de orice opoziție. Cea de-a treia confruntare a fost o bătălie comasată, ce a durat în total douăzeci de minute. Rush și Kennedy au fost ținuți departe de ea, dar, după ce s-a terminat, au traversat holul amplu, cu tavanul jos, unde se dăduse lupta, călcând peste corpurile căzute cu fața la pământ a zeci de *Elohim*. Sângele lucea peste pardoseala albă din piatră, fiind evident că trupele Diemei nu folosiseră numai armele cu săgeți.

Au traversat acea încăpere, apoi încă două, mai departe n-au ajuns. La o jumătate de oră după ce și-au început călătoria prin măruntaiele dealului, își văzură drumul blocat de o ușă masivă din oțel, care nu părea deloc o antichitate. Unul dintre oamenii lui Nahir a examinat-o, fără să pară deloc fericit de ceea ce a descoperit. Rush se apropie ca din întâmplare, ca să tragă cu urechea, în timp ce Mesagerul se ridică și se întoarse spre Diema, numai că tot ce a auzit a fost în aramaică, spre iritarea lui.

Diema puse niște întrebări, apoi strigă niște ordine și trei dintre *Elohim* s-au întors pe drumul pe care veniseră.

— Ce avem aici? întrebă Kennedy.

— Se pare că este o ușă metalică Mosler-Bahmann, spuse Diema.

Tonul ei era distant: se gândea în timp ce vorbea.

— Shraga spune că fabricantul a dat faliment de peste un deceniu, așa că e posibil ca altcineva să o fi montat. Sau poate că Ber Lusim o fi achiziționat-o de la vreo bancă ce nu mai avea nevoie de ea și a adus-o aici, jos. Dar Shraga mai spune și că este posibil să aibă o grosime de un metru și să cântărească patruzeci de tone. Nu ar fi putut să o transporte de la mare distanță.

— Aveți de gând să o găuriți prin ardere? întrebă Kennedy.

Diema clătină din cap.

— Este groasă de un metru, repetă ea. Și miezul este din beton – numai carcasa și cadrul sunt din oțel. Vom folosi plastic.

Kennedy părea șocată.

— Cât de mult *plastic*? întrebă ea.

— Foarte mult. Dar nu trebuie să o spargem, va trebui doar să o desprindem din stânca din jurul ei. Apoi o putem doborî. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Atunci de ce ai mutra asta de parcă ai fi înghițit o viespe? o

întrebă Rush.

Diema îi aruncă o privire dezaprobatore – ca și cum i-ar fi reamintit că, dacă el continua să fie în viață, asta nu-i făcea ei ziua mai fericită.

— Pentru că va dura mult, spuse ea țăfnoasă. Și cu cât câștigă ei mai mult timp, cu atât mai puțin ne va plăcea nouă peste ce vom da, dincolo de ușa asta.

Avra Shekolni le ținu o predică Mesagerilor lui Ber Lusim, câți mai rămăseseră dintre ei. A fost scurtă și simplă, având în vedere că toți erau presați de timp.

Tema lui a fost diferența dintre pământesc și etern și cât de greu poate fi, de sub vălul lumii și al trupului, să înțelegi ceea ce este veșnic și nu se alterează.

— Deocamdată, rosti el solemn, noi vedem ca prin oglindă, mai întunecat. Dar atunci vom vedea toate lucrurile clar, așa cum sunt. Acum înțelegem în parte, dar atunci vom cunoaște și vom fi cunoscuți. Ca dascăl al vostru, am încercat să vă aduc în fața acestei oglinzi, nu ca să zăriți prin ea, ci ca să puteți simți cât este de aproape lumea eternă – cât de fină și fragilă este bariera dincolo de care El vă așteaptă. Dar astăzi, scopul meu s-a pierdut. Astăzi, veți trece dincolo de văl și veți vedea cu ochii voștri ceea ce era ascuns. Și datorită curajului vostru, credinței voastre, dragostei voastre unul față de altul și pentru lumina adevărului, vălul va fi, în curând, sfâșiat pentru totdeauna. Uitați, îmi plec capul în fața voastră. Nebunul a spus în inima sa că nu este Dumnezeu. Dar mă uit la voi și știu că este. Nici un demiurg sau spirit inferior nu ar fi putut face ceva atât de frumos, atât de perfect ca voi. Dați-mi binecuvântarea voastră, copiii mei, îngerii mei. Binecuvântarea voastră și apoi – dacă pot cere asta, dacă sunt vrednic – viețile voastre.

Unii plâneau, în timp ce el se plimba printre ei: alții lăsară fețele în jos, fără să se rușineze. Alții s-au repezit să-i atingă mâinile sau poala robei. Toți se pregăteau mental pentru ceea ce avea să urmeze.

Ber Lusim a venit la Shekolni și s-au îmbrățișat scurt.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple așa, spuse Ber Lusim.

Nu a precizat dacă se referea la invazie, la moartea lui Hifela sau la ce urma să se întâmple.

— Se întâmplă după cum vrea Dumnezeu, Ber Lusim. Nu

trebuie să-ți țin o prelegere despre predestinare. Tu ești agentul predestinării. Nu este nici o tragedie – și chiar mi se pare că am mai avut deja această discuție, de curând. Singurul lucru tragic acum ar fi ca acele chestiuni finale, absolut necesare, să rămână nerezolvate. Ar fi ca și cum am fi escaladat un munte înalt, după care ne-am întors din drum exact când am zărit vârful. Am fost nebuni să credem că suntem sfinți. Și eu cred că lui Dumnezeu îi vine, probabil, mai greu să-i iubească pe nebuni decât să-i iubească pe păcătoși.

— Nu am căutat să fiu nici una, nici alta, spuse Ber Lusim. Mergi cu bine, Avra.

— La fel și tu, dragul meu prieten. Te voi revedea curând.

Le-au trebuit trei minute să amplaseze explozibilele, în acest răstimp, Diema a vrut să se asigure că nu exista o cale mai ușoară. Ea sperase puțin ca unul dintre zidurile adiacente să fi fost construit pe timpul când existase cetatea, dar toate erau din stâncă – și cu mult mai groase decât ușa blindată. De aceea, bineînțeles, fusese amplasată ușa aici și nu în altă parte. Ber Lusim și-a ales teritoriul și l-a ales bine.

— Nu ți se pare că este, totuși, o nebunie? o întrebă Rush pe Diema, în timp ce se îndepărtau în pas alergător, împreună cu ceilalți *Elohim*, câteva încăperi mai încolo, după cum stabilise Shraga ca fiind o distanță sigură.

— Comparativ cu ce? întrebă Diema sec.

Shraga le distribuia amortizoare pentru urechi, spunându-le să respire pe gură, de când va începe numărătoarea și până la detonare. Se putea întâmpla ca o undă de șoc puternică să le spargă timpanele, dar dacă țineau gura deschisă, trompa lui Eustațiu egaliza presiunea și evita respectivul efect.

Îi oferi detonatorul Diemei, dar ea scutură din cap.

— Tu ești expertul, spuse ea. Dă-i drumul.

Shraga începu numărătoarea inversă de la zece, cu voce tare și pe degete. Apoi apăsă pe buton.

Deși se afla la distanță și cu amortizoarele în urechi, Diema resimți bubuitul exploziei ca pe o lovitură fizică, ca și cum un boxer cu pumni de metal îi izbea tâmpilele. Apoi a lovit unda de șoc, în două etape, făcând podeaua să se sfărâme și aerul să pocnească precum un bici.

Nu și-a dat seama că a căzut decât atunci când a simțit pe

spate piatra rece. Se ridică din nou în picioare și dădu comanda, zbierând, să se pătrundă înăuntru. Știa că nimeni nu o putea auzi, dar îi puteau citi cuvintele pe buze și vedeau încotro arăta cu mâna.

Oamenii lui Nahir se repeziră în încăperea din spatele ușii, de unde fumul se prelingea ca un râu. Ei cărau frânghii și scripeți, dar Shraga amplasase explozibilul ca un maestru. Ușa fusese deja doborâtă. Detașată de stânca solidă, prin detonări perfect configurate, s-a prăbușit sub propria greutate.

Nahir a ieșit din nou, alungându-și fumul la o parte de pe față și le dădu semnalul de *liberă trecere*. Diema îl transmise mai departe. Mesagerii au avansat, acoperindu-și flancurile unul altuia și punctele oarbe, atenți la fiecare mișcare dincolo de crăpătura din stâncă. Din când în când, din cauza fumului care-i deranja, ei apăreau și dispăreau din raza vizuală a Diemei.

— Stai lângă mine, îi spuse ea lui Kennedy.

Apoi se uită spre Rush. Acesta părea în continuare zguduit și dezorientat de explozie, dar îi făcu semn cu lanterna, arătând, într-un mod caricatural, că este gata.

— Și tu, spuse ea repezit. O luă înainte și, după o clipă, ei o urmară.

Au trebuit să se cațare peste ușa blindată căzută la pământ și peste molozul din jurul ei. Rămăsese miraculos de intactă în urma exploziei, deși stratul de oțel, gros de câțiva centimetri, sărise din loc în loc de pe blocul din beton. Arăta de parcă un animal răcâise metalul – dar ar fi trebuit să fie una dintre fiarele din Apocalipsă.

Această asociere era neplăcută. Diema sări jos și se grăbi mai departe. Un coridor scurt dădea într-o încăpere aproape circulară, mult mai mică decât galeria din care tocmai ieșiseră, dar cu un plafon atât de înalt, încât nici nu se mai putea vedea în umbrele de deasupra. *Nici o încăpere*, se gândi Diema: cel mai probabil a fost un coș de fum, în stâncă, aflat în inima Colinei Gellert, ce și-a ițit capul din pământ ca să salute Poporul lui Iuda, atunci când au venit prima dată să construiască aici.

În jurul zidurilor bombate, două duzini de *Elohim* zăceau nemișcați. Toți erau bărbați și nu purtau dispozitivele de vedere nocturnă sau armurile de corp ale oamenilor lui Kennedy. Sângele le curgea din cap și din piept celor mai mulți dintre ei, iar câțiva căzuseră pe spate sau într-o parte, așa că a putut vedea că sângele venea din gâturile tăiate. Își păstrasera cuțitele în mână când

căzuseră.

Oamenii Diemei stăteau în spate, cu armele îndreptate spre bărbatul din mijlocul încăperii. Purta o togă neagră, cu capul și picioarele goale. Avea și el un pumnal în mână, pe care-l ținea apăsător la piept, ca într-o rugăciune. Vârful lamei era îndreptat spre gâtul gol. Pe chip avea o expresie de liniște plină de beatitudine.

— Avra Shekolni, spuse Diema.

Ridică o mână cu pumnul strâns, făcând semn soldaților ei *Elohim* să stea pe loc și să aștepte ordinele ei.

— Unde este Ber Lusim?

— Mă tem că aceasta este o întrebare la care nu sunt în stare să răspund. S-a dus să pună în acțiune gloria veacurilor și sfârșitul timpului. Vine cel de-al cincilea și ultimul rege, ca să domnească pe vecie. Dar El așteaptă să fie invitat, iar Ber Lusim trebuie să-l deschidă calea.

— Și eu vreau să fiu acolo, spuse Diema. Vreau să văd acest lucru. Te rog, *Tannanu*. Spune-mi unde se va întâmpla asta.

Shekolni o privi timp îndelungat. Apoi se uită la cuțitul pe care îl ținea cu amândouă mâinile.

— Miezul nopții, șopti el. Duminică. Ora Greenwich.

Se aplecă puțin în față și își înfipse pumnalul în gât, până la mâner. Blestemând, Diema alergă spre el în timp ce se prăbușea, forțându-se să-i desfacă cuțitul din strânsoare, dar nu mai era nimic de făcut. Shekolni se îneca deja în propriul lui sânge, atât căile respiratorii, cât și jugulara fiindu-i complet distruse.

Mâna lui dreaptă se ridică, tremurând violent, găsindu-i brațul. Era ca și cum ar fi încercat să o consoleze.

— Pentru numele lui Dumnezeu, puteţi să treceţi pe engleză?

Kennedy mai spusese deja asta de trei ori, dar abia acum torentul în aramaică, ce părea interminabil, se întrerupse şi ceilalţi oameni din încăpere – până la ultimul *Elohim* – catadicsiră să se uite la ea. Nici chiar Diema nu părea prietenoasă.

Ea şi cu Rush fuseseră uitaţi cu desăvârşire în timpul retragerii rapide de pe Colina Gellert. Asasinii se transformaseră în salahori, luând tot ce găseau – inclusiv pe cei căzuţi la pământ, pe cei câţiva morţi şi pe cei mulţi răniţi de ambele părţi – alergând în mare viteză cu poverile după ei, înapoi la vechea tiparniţă pe unde intraseră.

De acolo, în timp ce evacuarea era în curs şi cu sunetul sirenelor care urlau din toate părţile, Diema i-a adus pe toţi înapoi la casa care servea drept ascunzătoare, într-una din ambulanţe – reală sau falsă, Kennedy nu era sigură – mergând cu propriile lor sirene asurzitoare, în sens contrar viermuielii ambulanţelor, care se îndreptau spre acea parte a fluviului numită Buda. Fie că fusese sau nu un cutremur, zguduirea masivă a Colinei Gellert şi căderea unor case de pe pante erau luate foarte în serios. Kennedy se ruga să nu fi murit nimeni în urma exploziei – apoi îşi dădu seama cât de inutilă era rugăciunea sa, în comparaţie cu milionul de vieţi care atârnau în balanţă.

Oare mai atârnau ele? Gândindu-se la expresia de pace şi linişte de pe chipul lui Avra Shekolni, se întreba dacă nu cumva ei îşi aruncaseră în aer ultima şansă de a-l împiedica pe Ber Lusim să transforme viziunile, vechi de trei secole, într-un fapt rece şi dur.

Acasă în ascunzătoare, Diema rechiziţionează o încăpere unde se reuni în conclav cu Nahir şi consilierii lui. Dar în ultimul moment, la fel cum procedase şi în tuneluri, făcu un semn din cap, arătând că trebuia să vină şi Kennedy. Rush a fost condus înapoi în celula sa, protestând vehement.

Însă prezenţa lui Kennedy la reuniunea de criză a contat la fel de mult ca un scâncet în mijlocul unei furtuni, pentru că oamenii lui Iuda au blocat-o oricum – nu cu o uşă, ci prin limbaj. Auzindu-le schimburile de replici furioase şi din ce în ce mai repezite,

Kennedy cedă, până la urmă, în fața propriei nerăbdări și interveni.

— Nu vă pot urmări, spuse ea. Dacă vorbiți în engleză, pot participa și eu la conversație. Fie că mă credeți sau nu, s-ar putea să știu unele lucruri care se vor dovedi utile.

Nimeni nu-i răspunse. Asasinii se uitau cu toții la ea, cu un amestec de curiozitate și ură.

— De ce este aici, împreună cu noi? o întrebă Nahir pe Diema.

Și vorbi în engleză, pentru ca Heather să simtă tot disprețul lui pentru ea.

— De ce trebuie să suportăm din nou asta?

Diema îl privi de sus.

— Pentru motivul pe care tocmai ți l-a dat. Ea a fost implicată în etapele anterioare ale acestei vânători. Cunoștințele ei sunt relevante. M-am gândit că este important să o ținem aproape de noi.

Nahir ridică din sprâncene, politicos, dar sceptic.

— Dacă știe ceva, îi pot pune pe oamenii mei să o interogheze.

— A lucrat ca detectiv. Presupunerile ei mi-au fost de folos.

— Da, zise Nahir. Mi-ai mai spus asta. Și abia aștept, vrăjit, să văd această minte minunată în acțiune. Dar asta nu înseamnă că vreau să stau la aceeași masă cu ea sau că ea poate să-mi vorbească de la egal la egal.

Diema se întoarse spre Kennedy.

— Nu vorbești până ce nu ți se dă cuvântul, îi ordonă ea.

— Și nu am de gând să folosesc limba ei infectă, ca să ne stânjenească, tot băgându-se în discuție.

Spunându-și punctul de vedere, Nahir a trecut din nou la aramaică, vorbind încă un minut cu Diema pe un ton ridicat, de fanfaronadă.

După ce termină de vorbit, Diema îi aruncă lui Kennedy o privire și încuviință din cap. Doi *Elohim* s-au ridicat și s-au apropiat de Kennedy.

— Te vor duce înapoi în celulă, le spuse Diema. Vom vorbi mai târziu.

Kennedy se ridică, supunându-se inevitabilului, după cum tocmai făcuse și fata. Dar în acel moment, ușile se deschisera și intră în sală un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Era mai degrabă scund, dar solid și avea brațele superioare atât de musculoase, încât îi stricau puțin linia costumului de culoare

deschisă. Capul lui pleșuv lucea din cauza transpirației și își ștergea fața cu o batistă din în. Două femei intraseră împreună cu el și se așezară fiecare de o parte și de alta a lui. Amândouă aveau aproximativ un metru optzeci înălțime, îmbrăcate identic, cu costume în două piese, cu dungi, de culoare gri-închis, probabil ca să arate ca niște avocate. Dar nu arătau: arătau ca îngerul morții și sora sa. Se uitară prin încăpere cu niște ochi care le interziceau tuturor să facă vreo mișcare.

Și, totuși, *Elohim* se mișcă. Unul câte unul – începând cu Nahir – își împinseră scaunele înapoi și căzură într-un genunchi, plecându-și capetele. Diema a fost ultima.

— Binecuvântează, *Tannanu*, murmură ea. Și dă-le sfatul tău.

Kennedy se întreba de ce o dăduse ea pe englezește și cine era VIP-ul. Dar primi imediat răspunsul la a doua întrebare, atunci când privirea străinului, plimbându-se prin sală, se opri asupra ei.

Nu a vorbit, dar era evident că o recunoscuse. Și de aici, mintea ei a început să facă legături. Acesta trebuie să fie Kuutma, supremul comandant al *Elohim* – bărbatul care, uneori, își lua numele de Michael Brand. Îngerii o priveau încruntați, cu ochii alungiți. Probabil că era o crimă de *lezmajestate* să-l privești în ochi pe Michael Brand, dar Kennedy și-a jurat că n-o să-i facă nici o plecăciune. Nu-i datora ticălosului acelaia nimic, decât injurături.

Kuutma își întoarse atenția, din nou, către oamenii lui. Cu un gest brusc, le făcu semn să se ridice.

— Îmi pare rău că am sosit prea târziu și nu am putut lua parte la acțiunea voastră recentă, spuse el. De asemenea, îmi pare rău și că rezultatele au fost amestecate. Se pare că ați deturnat o bună parte din operațiunile lui Ber Lusim – și asta a fost un lucru bine făcut – dar înțeleg că bărbatul v-a scăpat.

Se duse către masa de ședință, unde Nahir, brusc și fără nici un cuvânt, îi oferă locul său din capul mesei.

— Vă rog să mă puneți la curent cu ce se întâmplă acum, spuse Kuutma. Ce pași s-au făcut pentru a-l găsi pe Ber Lusim?

Nahir părea profund emoționat, dar vorbi clar. Kuutma urmăse tonul dat de Diema și vorbise în engleză, așa că procedă și el în consecință.

— Am închis aeroportul Ferihegy, amplasând acolo un mic dispozitiv exploziv și am dat un telefon de avertizare. Alte amenințări au fost semnalate telefonic la Debrețin, Sarmellek,

Gyor-Per și Pecs-Pogany, așa că presupunem că și acolo au fost oprite zborurile. Supraveghem, totodată, principalele gări și șosele din jurul orașului, dar acolo este imposibil să oprim circulația. Încercăm, pe baza telefoanelor și ID-urilor găsite la soldații *Elohim* ai lui Ber Lusim, să aflăm adresele din oraș la care au fost înregistrate. Sperăm să dăm peste o casă unde el să se fi ascuns.

Kuutma încuviință din cap.

— Și i-ați interogat pe *Elohim* capturați în subterane?

— Refuză să vorbească, spuse Nahir. Ne-am gândit să-i torturăm, dar...

— Dar iese din discuție, pentru oricine este de același sânge, încheie Kuutma. Sunt de acord. Măsurile de precauție pe care le-ați luat sunt bune, dar trebuie să presupunem că a reușit să fugă din oraș și merge acum, el știe unde. Așadar, unde se duce el?

Fără să aștepte răspunsul, Kuutma se întoarse spre Diema.

— Crezi că încă se mai conduce după profețiile din cartea lui Toller?

— Din câte ne putem noi da seama, *Tannanu*, da, spuse Diema. Intervenția lui Leo Tillman de la Londra ne-a făcut să câștigăm ceva timp, dar nu există nici un motiv să credem că asta i-ar fi deturnat planul general – de a pune în aplicare, rând pe rând, toate profețiile și de a-i forța mâna lui Dumnezeu.

Blasfemia, rostită atât de răspicat, transmise un frison în rândurile Mesagerilor.

— Și cât de departe a ajuns? întrebă Kuutma, calm.

— Asta încercăm și noi să aflăm, răspunse Nahir. În momentul de față, unii dintre oamenii mei studiază cartea.

— Oameni?

Vorbise Kennedy. Se săturase să tot stea deoparte și să asculte – și nu făcu nici un efort să-și ascundă sarcasmul din tonul vocii. Nahir îi aruncă din nou o privire abătută și plină de ură, dar Kuutma râse – îndelung și zgomotos, cu capul dat pe spate. Toți *Elohim*, inclusiv Diema, se uitau la el. Nahir fusese de două ori pe punctul de a vorbi, însă ezită, așteptând să ia sfârșit marele amuzament al lui Kuutma.

— Ea a făcut o remarcă, spuse Kuutma, continuând să zâmbească și ștergându-și colțul ochiului. Ce oameni ai tu, Desh Nahir? Liniștește-o pe doamna.

Era evident că Nahir nu a înțeles gluma și la fel de evident că detesta să-i explice el însuși unei străine, o *rhaka*.

— Interpreți, spuse el, luându-și ochii de la Kennedy și întorcându-se spre Kuutma. Preoți. Exegeți ai textelor. Oameni despre care se presupune că au competențele să descifreze o carte de profeții. Însă profețiile au fost deliberat scrise într-un limbaj opac și eliptic. Li se pot da numeroase interpretări diferite și este greu – ba chiar imposibil – să se determine care din ele este, dacă există vreuna corectă.

— Deci nu știți, conchise Kennedy. Nu aveți nici o idee cât de departe ați mers sau la care profeție a ajuns Ber Lusim. Care este proiecția pe care caută să o împlinească.

— Asta mă doare, îi spuse Nahir lui Kuutma. *Tannanu*, tocmai eram pe punctul de a o exclude. Te rog să-mi îngădui să fac acest lucru. Nu vād ce-am avea de câștigat, lăsând-o să audă procedurile pe care le stabilim. Dacă vrei s-o interogăm mai târziu, voi fi fericit să pun la dispoziție o cameră și niște...

— Este ultima profeție, spuse Kennedy.

— ... Niște lucruri adecvate pentru...

— El a ajuns la ultima profeție. N-ați văzut ce-a făcut Shekolni acolo jos? Cum a lăsat-o să se strecoare printre voi, atunci când nu vă uitați?

Acum, Nahir a fost obligat să o ia în seamă. Bodogăni ceva ce părea să fie un blestem în vechea aramaică, după care s-a răsucit cu fata la ea.

— Vorbești despre lucruri pe care nu le înțelegi, spuse el. Există mistere care nu vă vor fi niciodată revelate – chiar dacă v-ați petrece toată viața să le studiați.

Iar asta s-a dorit a fi sarcasmul unui asasin, se gândi Kennedy: dacă nu ar fi fost atât de mult în joc, inclusiv viața ei, poate că i-ar fi răs în nas lui Nahir. Abia acum își dădea seama Kennedy că el nu era mai mare ca Diema decât cu vreun an. Bineînțeles, *Elohim* erau în general tineri. În afară de Kuutma, ea era, probabil, cea mai în vârstă din acea sală.

— Și tocmai asta e problema voastră, îi spuse ea, pe același ton condescendent ca al lui. Voi căutați mistere revelate. Iar eu nu caut decât să merg pe urmele unor probe.

— Și ai găsit vreuna? o întrebă Kuutma. O privea intens, în așteptare. Împărtășește-ne-o și nouă, te rog.

— Are cineva textul? întrebă Kennedy.

Diema îl învățase pe de rost și, spre surprinderea lui Kennedy, îl recită.

— Și piatra va fi dată la o parte de pe mormânt, așa cum a fost în vremurile dinainte. Atunci, se va auzi un glas strigând „Ceasul, a sosit ceasul” și toți oamenii vor vedea ceea ce fusese ascuns până atunci. Trădătorul va condamna o mare mulțime dintr-o singură suflare. Pe insula care a fost dată în locul unei insule, în prezența fiului și a duhului, el va rosti numele celor o mie de mii care vor fi sacrificați. Și de pe tronul său din ceruri, Domnul Iisus, care este slava noastră și viața noastră, va rosti numele celor câțiva care vor fi salvați.

Cuvintele au fost întâmpinate cu o tăcere plină de o vagă uimire de către ceilalți *Elohim*. Kennedy se mulțumi doar să încuviințeze.

— Avra Shekolni și-a folosit ultimele cuvinte pentru a numi un timp. Miezul nopții, duminică, GMT. El era glasul – care împlinea profeția lui Toller. Și ne-a implicat și pe noi în asta. Când am aruncat ușa în aer, am devenit cu toții parte a scenariului. Dând la o parte piatra de la gura mormântului. Acesta este singurul motiv pentru care ne-a așteptat.

— Locul acela nu era un mormânt, spuse Nahir furios. Fusese folosit pe post de hambar.

Kennedy se întoarse și se uită la el.

— Vai, m-ai încuiat cu asta. Dacă nu cumva s-a transformat în mormânt, atunci când i-a pus pe cei mai mulți dintre oamenii lui să-și taie beregata, acolo, înăuntru. Ce părere ai?

— Și ușa era din oțel, nu din piatră.

— Oțel sub care s-a turnat beton. Ai de gând să te contrazici cu un profet mort, pe probleme de semantică?

— Nu, spuse Nahir. Cu o târfă vie.

Kennedy își scutură capul cu o uimire tristă.

— Ai dat rasol în investigațiile tale, scumpule? îl întreabă ea. Sau te temi că nu vei fi în stare să spui *lesbi* fără să roșești?

Se întoarse înapoi spre Kuutma, însă vorbea pentru toată asistența din sală.

— Shekolni apăsa pe un trăgaci, spuse ea. Probabil că, acum, nu vom mai ști niciodată dacă plănuiseră astfel de la bun început, sau dacă el a preferat să se sinucidă, decât să-l prindeți și să-l interogați. Dar, murind, a pregătit totul – a îndeplinit condițiile care să-i permită lui Ber Lusim să pună în practică ultima profeție. Și oriunde s-o fi dus când a plecat de aici, locul spre care se îndreaptă este insula – „insula care a fost dată în locul unei insule”. Aflați care este și-l veți găsi pe el.

Se opri și se uită la fiecare, pe rând, întâlnindu-se cu o galerie de priviri ostile și cu o încruntare amuzată.

— Și cum, spuse Kuutma, vom face acest lucru?

— Vă sugerez să o faceți rapid, răspunse Kennedy.

Se auzi un zumzet de voci, ale lui Nahir și vreo duzină de *Elohim* de-ai lui care zbierau toți odată. Kuutma ridică o mână, calm și poruncitor și vocile tăcură.

— De ajuns, spuse Kuutma cu răceală. Vreau să fiu informat pe deplin despre acțiunile voastre recente.

Diema începu să vorbească, dar el continuă peste ea.

— Desh Nahir are un rang și cunoaște orașul, așa că voi vorbi mai întâi cu el – apoi cu emisarul meu special, Diema Beit Evrom. Timpul este scurt. Vom vorbi în sala ta de comandă, Nahir, apoi ne vom reuni imediat, din nou, aici. Ceilalți ne veți aștepta până ce ne întoarcem. Îi aruncă o privire lui Kennedy. Cu excepția lui *rhaka*, care poate fi pusă în orice loc pe care îl considerați potrivit.

— Duceți-o înapoi în celula ei, spuse Nahir.

Cei doi Mesageri care începuseră să se apropie de Kennedy mai devreme, dar care se opriră atunci când a intrat Kuutma, o luară acum în primire.

O întoarseră pe Kennedy și o conduseră spre ușă. O țineau de umăr mai strâns decât ar fi fost cazul: unul dintre ei își înfipsese și pumnul în mijlocul ei, probabil pregătit să o blocheze dacă ar fi ieșit din rând. Nahir se uita în altă parte, copleșit de întreaga situație. La fel procedă și Diema.

Dacă nu am murit mai devreme, se gândea Kennedy, mai mult ca sigur voi muri acum.

Aproximativ un sfert de oră după ce fusese aruncat înapoi în celulă, Rush nu a făcut altceva decât să stea pe patul de campanie cu capul pe genunchii ridicați. Treptat însă plictiseala și frustrarea au fost mai puternice decât teama și jena.

Și-a omorât timpul, scrijelind pe pereți niște graffiti obscene, cu marginea unei monede. Apoi a bătut un timp în ușă, cerând ceva de mâncat și de băut – până când și-a amintit de mărul pe care i-l dăduse Diema și-l mănă. I-a mai potolit puțin setea, dar mai mult îi amintea cât de mult își dorea un hamburger sau o tocăniță de pui.

Încerca să-și învingă frica, dar văzuse cum se uitaseră la el și la Kennedy, Nahir și locotenenții lui, jos, în subterane și știa aproape sigur ce însemnau acele priviri. Reușiseră să supraviețuiască în virtutea utilității lor – nu că ar fi avut el o utilitate prea mare ca să supraviețuiască. *Elohim* vor descifra profeția și fără ajutorul lor, dacă nu, o vor arunca în aer. În orice caz, el și Kennedy – și Tillman, presupunând că nu murise încă – vor fi scoși afară, în spatele hambarului. Chiar dacă ar fi vrut Diema să-i protejeze, probabil că nu putea face prea multe în acest sens. Dar din câte își putea da el seama, Diema se ținea după turmă...

Drugul de pe partea exterioară a ușii de la celulă scârțâi, apoi zăngăni, fiind tras înapoi. Rush se întoarse, așteptând să-l vadă pe Mesagerul care-l adusese acolo – însă era ea.

Diema închise ușa în spatele ei, încet, dar ferm. Îl privea atent pe Rush, având o expresie intensă, însă impenetrabilă.

— Și, cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă el.

— Taci din gură, îl repezi Diema.

— OK.

— Și întinde-te pe pat.

Nu se aștepta să audă așa ceva, așa că cea mai rapidă replică pe care a putut-o găsi a fost „Ce?”

— Pe pat, îi porunci Diema, îndreptându-se spre el și împingându-l. Corpul ei era rigid din cauza tensiunii, întinde-te. Întinde-te pe pat. Repede!

Buimăcit, Rush se supuse – dar tocmai asta părea să o înfurie

pe fată.

— Nu cu hainele pe tine! explodează ea. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai mai făcut sex până acum? Pantalonii. Pantalonii!

Rush se ridică din nou.

— E o glumă? întrebă el. Pentru că nu am deloc chef de glume. Mărul? Foarte bine, mărul a fost amuzant, dar asta...

Îi veni o idee și se opri în mijlocul propoziției. Nu era nici o glumă. Nu era deloc o glumă, era...

Otravă pe un cubuleț de zahăr.

Ceasul hipnotizatorului, care pendulează.

Ți se cere să numeri descrescător, începând de la zece, astfel încât să nu simți când ți se înfige acul în braț, la numărul șapte.

— Ascultă, spuse el, cu glas ușor tremurat. Hai să nu facem asta. Jur că nu voi vorbi cu nimeni despre tine. Oricum și dacă aş face-o, nimeni nu m-ar crede. Nu trebuie să...

Diema scoase un oftat prelung de exasperare, după care respiră adânc și încet. În timpul inspirației, scoase ca prin minune un cuțit, una din acele sica urâte la privire și-l apăsă pe stomacul lui Rush.

— La naiba, îi scăpă lui.

Dintr-o singură mișcare de cuțit, îi tăie cureaua și îi zbură și nasturele de la prohab. Apoi îl împinse din nou, încrucișându-și piciorul cu al lui, într-un fel complicat, astfel încât el să se trântescă pe pat.

Diema își scoase ghetetele și se dezbracă de la talie în jos. Ținând în continuare cuțitul în mână, se sui peste el. Îl bătea pe piept cu lama cuțitului. Fața ei, uitându-se la el, era solemnă, chiar gravă.

— Avem zece minute, spuse ea. Poți s-o faci în zece minute, Rush?

— Pot să...

— Pentru că, dacă nu poți, nu voi răspunde de consecințe. Însă îți pot garanta că va curge mult sânge.

Pipăi sub ea, îl luă în mână și îl frecă, mai degrabă cu putere decât cu tandrețe. Când deveni destul de tare, îl ghidă înăuntru.

Era o reminiscență de la ferma Dovecote, în multe privințe. Numai că, fiind bătut de ea la ferma Dovecote, nu implicase și anxietatea performativă. I-a trebuit destul de mult ca să intre în ritm și de vreo două ori, pe drum, aproape că-și pierduse erecția. Diema se împingea înapoi în el, brusc, dar nu se vedea pe chipul ei nici o urmă de plăcere.

Imediat ce el a ajuns la orgasm, Diema se desprinsese de el, dând la o parte cușitul. Începu să se îmbrace la loc, fără să scoată o vorbă.

— A fost... a fost bine pentru tine? întrebă el, năucit.

Diema îi aruncă batjocoritoare:

— Nu!

Se ridică puțin și se uită la ea.

— Atunci de ce am făcut-o? întrebă el.

Ea își trase pantalonii peste șolduri, apoi își încălță ghetetele și ingenunche ca să-și lege șireturile.

— De ce? insista Rush.

Se temea de răspuns, dar trebuia neapărat să știe.

Diema se îndrepta deja spre ușă, smucind-o ca s-o deschidă, dar se opri o clipă în prag și-și întoarse privirile spre el.

— Pentru că nu cred că poți minți, spuse ea rece.

Din tonul vocii și din expresia feței, un observator neutru ar fi crezut că Rush tocmai călcase cu mașina câinele Diemei, nicidecum că ar fi avut un moment de intimitate fizică.

Ușa se închise, trântindu-se în urma ei.

Rush se aruncă din nou pe pat și își închise ochii, copleșit de un sentiment de neajutorare și disperare.

Poate că fiecare condamnat se simțea la fel după ce mânca felul preferat.

Diema era apăsată de sentimentul că timpul se scurgea – numai că imaginea pe care o avea în minte nu era a unei clepsidre prin care curge nisip. Era a unui fitil aprins, ca fitilul bombelor din desenele animate ale lui Tex Avery, arzând până la finalul, ireversibilul BUM.

Îl găsi pe Nahir stând la birou, în sala lui de comandă, cufundat într-o discuție cu Kuutma. Ea așteptă în prag, să fie văzută, pregătită să plece, în cazul în care Kuutma n-o va băga în seamă, însă el o pofti înăuntru.

— ... Monitorizarea datelor reale de pe scanerele din aeroporturi și punctele de trecere a frontierei, iată despre ce vorbea Nahir, în momentul în care ea intră. Dar deocamdată nu am aflat nimic. Noi verificăm toate numele false ale lui Ber Lusim, pe care le cunoaștem, dar nu considerăm, desigur, că-i știm fiecare identitate. De când am închis aeroporturile, efectele în lanț au condus la instalarea de puncte de verificare pe șoselele principale,

de la intrarea și ieșirea din oraș. Nu putem afirma în mod cert că l-am oprit pe Lusim, dar sunt sigur că l-am mai încetinit.

Kuutma încuviință, dând din cap.

— În mod sigur, s-au luat măsuri inteligente, spuse el. Diema, părerea ta?

— Părerea mea? Nu cred că ar dăuna cuiva, răspunse Diema.

Tonul ei calm, precaut lăsa să transpară faptul că rămăseseră multe lucruri nespuse.

— Ce ai face tu, iar eu nu am făcut? o întrebă Nahir, primind insulta cu o expresie a feței imobilă.

— Presupunând că ai plantat Mesageri la capetele de linii Keleti și Nyugati Palyaudvar...

— Bineînțeles.

— ... Și că monitorizați și decolările de pe aerodromurile private, atunci aș spune că ați făcut tot ce ați putut ca să-l împiedicați pe Ber Lusim să părăsească orașul.

— Mulțumesc.

— Așa că ce aș face eu, Nahir, este să presupun că ai dat greș și aș face tot posibilul să aflu unde se duce.

Ea stătea, acum, în fața lui și el stătea, de asemenea, în picioare, probabil ca să-și afirme avantajul înălțimii.

— Aș face tot posibilul, repeta el, cu o politețe rece. Acesta este un îndemn retoric, Diema Beit Evrom și nu un sfat pe care să-l pot, într-adevăr, pune în aplicare.

— Atunci, pune asta în aplicare, spus ea. Trezește-l pe Leo Tillman.

Nahir se uita când la ea, când la Kuutma. Își scutură capul, nu în semn de refuz, ci ca să-i arate că era zadarnic.

— Tillman a fost înregistrat ca ucigaș, îi semnală el. Cu siguranță, utilitatea lui va fi la sfârșit.

— Ne trebuie ce are el în cap. El a fost cel care a intrat în depozitul lui Ber Lusim, la Londra. El a văzut documentația despre armele și echipamentele pe care Lusim le-a expediat deja.

— Am început să obținem informații similare din computerele pe care le-am găsit în subteran.

— Bine. Tonul Diemei era înțepat. Nu spun că aceste eforturi ar trebui stopate. Doar că ar trebui să folosim fiecare opțiune care ni se oferă. Kennedy are dreptate când spune că ea și ceilalți, ca adamici, înțeleg profețiile lui Toller dintr-un unghi diferit de al nostru. Ea tocmai a dovedit acest lucru – justificând decizia ta de a

o înrola, *Tannanu*. Vreau să folosesc și expertiza lui Leo Tillman. Inteligența lui tactică, suficient de mare ca să-i permită să găsească fosta Ginat'Dania.

Kuutma își freca obrazul cu degetul mare.

— Se poate face asta? îl întrebă pe Nahir. Îl puteți trezi? Sau și Tillman e dus de pe lumea asta?

Nahir făcu un gest evaziv.

— Nu știu, *Tannanu*, recunosc el. L-am considerat pe Tillman ca pe o pierdere, așa că nu le-am cerut medicilor să-mi comunice care este starea lui. O voi face acum.

— Mulțumesc, Nahir, spuse Kuutma. Ia cu tine și gărziile mele de corp. Amândouă au o pregătire foarte bună în medicina de front. Poate că vor fi de ajutor. Venim și noi acolo, imediat.

— Îi vreau acolo și pe ceilalți, spuse repede Diema. Kennedy și Rush.

Kuutma se încruntă.

— Am impresia că ei nu au fost la depozit, împreună cu Tillman, remarcă el.

— Nu. Dar l-au studiat amândoi pe Johann Toller și profețiile lui. Repet, este cazul să folosim toate elementele de care dispunem. Dacă unul dintre ei are vreo intuiție care ne-ar putea fi utilă, trebuie s-o storcem de la ei, acum.

— Foarte bine, spuse Kuutma. Nahir, te rog, adu-i și pe ei.

Nahir făcu semnul lașului, Kuutma i-l făcu înapoi, apoi plecă. Diema văzu multă încordare în postura spatelui și a umerilor lui Nahir. Nu o va ierta pentru umilințele prin care l-a făcut să treacă astăzi. Dar, într-un fel, i-a ușurat ei sarcina: era concentrat într-un mod atât de necruțător pe propriile sentimente rănite, încât nu era cazul să se mai gândească și ea la asta.

Rămas singur cu Diema pentru prima dată, Kuutma o îmbrățișă scurt, dar plin de căldură.

— Sunt încântat de tot ce ai făcut, îi spuse. Încântat și mândru. Operațiunea de aici s-a desfășurat în mod strălucit.

— Mulțumesc, *Tannanu*.

Diema folosi același ton de umilință, pe care-l folosisese și când a vorbit cu el la Ginat'Dania și îi creștea inima, așa cum făcuse întotdeauna când el o lăuda, numai că acum se amestecau și alte emoții, așa că își alegea cuvintele cu grijă.

— Dar cred că aș fi putut face mai mult și mai repede. Și, în orice caz, planul a fost al tău.

— Da, fu de acord Kuutma. Planul a fost al meu. Ți-am spus să-i aduci pe Tillman și pe *rhaka* pe orbita investigațiilor noastre și să le folosești talentele. Dar știam cât de mult îți ceream. Știam că lucrul acesta, atât de ușor de spus, avea să fie, într-adevăr, foarte greu de îndeplinit. L-ai îndeplinit impecabil.

— Mulțumesc, *Tannanu*.

— Ceea ce mă preocupă, însă, este ca tu însăși să nu fi fost rănită în tot acest proces – mai ales că l-ai întâlnit pe Leo Tillman, fiind obligată să stai foarte aproape de el. Nici un Mesager nu a trebuit să poarte vreodată asemenea povară.

Diema știa că nu ar fi putut să afișeze o indiferență plauzibilă, așa că i-a permis să vadă ceva din tensiunea pe care o ascundea, lăsând să-i cadă masca și să pară ușurată. Ea se strâmbă.

— Nu a fost ușor. Uneori, îi văd în el pe frații mei. Chiar și pe mine. În aceste momente, îmi vine greu să nu-i arăt cât de mult îl urăsc.

— Hai să facem o plimbare, îi sugeră Kuutma.

El se înclină și, întinzându-și brațul, o invită să meargă înaintea lui. Când ieșiră din sala de comandă a lui Nahir, el veni lângă ea, cu mâinile la spate, mergând cu pas lejer, contracarând situația urgentă în care se aflau.

— Ura ta, spuse el. Este la fel de mare cum a fost întotdeauna?

— Crima lui este la fel de mare cum a fost întotdeauna.

— Desigur. Este important să știu ce simte inima ta despre asta, Diema. Foarte important. Ai servit cetatea într-un an mai mult decât o fac puțini într-o viață întreagă. Este important pentru mine ca tu să te simți bine.

— Știu.

Privea în pământ.

— Ei bine, spuse Kuutma. Am primit răspunsul. Și, într-adevăr, nici nu ar fi trebuit să întreb. A fost din cauza sugestiei tale de a-l trezi pe Tillman și de a-i vorbi, în ciuda rănilor lui grave. În mod clar, nu ești tulburată de gândul că i-ai putea compromite recuperarea – sau că, întâmplător, l-ai putea ucide. Substanțele care se vor utiliza vor fi foarte puternice. Pentru că-i vom forța inima, care e deja slăbită.

Diema înghiți în sec.

— Numai să poată trăi suficient de mult ca să poată vorbi cu noi, spuse ea cu toată nonșalanța de care era capabilă.

— Iată-ne ajunși, spuse Kuutma.

Ajunseseră la o ușă care semăna cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. De unde știa el? se întreba Diema. Studiase planul casei înainte de a fi venit acolo? Să fi sosit el mai devreme și să fi rămas în umbră, în timpul incursiunii în subteran? Exista oare în casele lor de ascunzătoare vreun sistem de semnale pe care el îl cunoștea și ea nu?

Oare el putea să-i citească și fața, cu ușurință?

Diema știa că folosirea prelungită a drogului kelalit putea induce psihoza de amfetamine. Simptomul principal era paranoia. Deschise ușa, înclinându-se ca să intre Kuutma înaintea ei în încăpere. Nici măcar nu se uită dincolo de pragul ușii.

— *Tannanu*, șopti ea.

— Mulțumesc, Diema.

El intră, iar fata îl urmă, îmbărbătându-se. Uciderea, atunci când a fost pusă în fața situației, i se păruse un lucru mult mai dur decât se așteptase. Dar ceea ce avea să facă acum urma să fie și mai dur încă.

Trebuia să-i scoată de aici pe toți cei trei adamici, în viață.

Când Kennedy se uită prima oară la Leo Tillman, a trebuit să-și înăbușe un strigăt de durere. Îi văzuse rănila când erau proaspete și credea că este înarmată pentru tot ce ar putea găsi, atunci când Mesagerii i-au împins pe ea și pe Rush pe ușa cabinetului medical, spunându-le răstit să aștepte acolo.

Dar ea nu se bizuia pe capriciile psihologiei *Elohim*. Rănila lui Tillman fuseseră bandajate și i se făcuse și transfuzia de care avea absolută nevoie. În realitate, arăta ca și cum fusese îngrijit cu cea mai mare atenție. Aparat de diagnosticare fuseseră aduse de undeva și prinse de corpul lui, oriunde s-a găsit un spațiu printre perfuzii și catetere. Bandajele erau curate, la fel și așternuturile.

Dar cineva își amintise, la un moment dat, în cursul procedurilor clinice, că aveau de-a face cu un dușman. Atunci, i-au legat mâinile și picioarele lui Tillman de cadrul patului, cu patru perechi de cătușe, strânse atât de tare, încât aproape că i se ridicase trupul de pe pat.

Un medic îi lua tensiunea cu o manșetă pneumatică, având o expresie blândă și liniștită, de parcă ar fi fost ceva obișnuit în programul lui zilnic. Cei doi îngeri ai lui Kuutma stăteau și ele, alături, privindu-l indiferente cum lucrează.

— Iisuse Hristoase! exclamă Rush.

Kennedy se întoarse spre cei patru *Elohim* care îi aduseseră acolo.

— Dezlegați-l, le spuse ea.

A trebuit să se forțeze să rostească acele cuvinte. Sângele îi pulsa în tâmpile și simțea că va exploda de furie – soră cu panica – ce se tot acumula în ea, de când fuseseră aduși în acel loc.

Mesagerii se făceau că nu au auzit-o. În mod evident, nu primeau ordine de la cei din neamul ei.

Kennedy își îndreptă atenția spre Nahir, care stătea într-un colț al camerei, privindu-i în tăcere. Nu se mișcă din loc, de când intraseră pe ușă, de aceea nici nu-l văzuse ea mai devreme. Expresia lui era mai puțin detașată decât a medicului și gardienilor, dar ce i se putea citi pe chip era, în principal, curiozitate – un interes față de cum s-ar putea comporta ei.

— Nu cumva, spuse Kennedy, vă e teamă că s-ar putea lua la bătaie cu cineva? Dezlegați-l!

— Nu, spuse Nahir.

— Este o ființă umană.

— Oare?

Kennedy se duse lângă pat și începu să-l dezlege singură pe Leo. Când Mesagerii s-au urnit ca s-o oprească, se răsuci în loc și-i trase un pumn în față celui mai aproape de ea.

Au imobilizat-o instantaneu. De fapt, cel care tocmai fusese lovit i-a prins mâna într-o secundă, neavând nevoie de ajutorul celor trei colegi. Rush se repezi să o ajute, dar se izbi de o baricadă umană: un bărbat și o femeie *Elohim*, stând lipiți unul de altul, provocându-l să îndrăznească numai să ridice mâna asupra lor.

Acceptă provocarea, dar, spre deosebire de Kennedy, nu avea avantajul elementului-surpriză. Unul dintre cei doi îl doborî la pământ cu un pumn pe care nu l-a văzut venind și pe care nu-l putea rememora nici după ce fusese lovit. Stătea pe podea, în poziție fetală, chinându-se să tragă aer în piept, blocat de agonia durerii, ca de un zid puternic.

— Ai grijă, nu care cumva să mă slăbești puțin, icni Kennedy.

— Nici o grijă, îi promise cel care o capturase, părând chiar amuzat.

— O ființă umană, spuse Nahir, dus pe gânduri. Ai pretenția la acest statut și pentru tine? Mă întreb. Îmi închipui că da. Și ai face-o fără urmă de ironie.

— Vrei ironii? mârâi Kennedy. Am să-ți spun eu ce este ironic. Că voi sunteți atât de grijulii să nu vă omorâți unii pe alții, când, de fapt, nu vă pricepeți la nimic altceva decât să uciideți!

Nahir îi ceru Mesagerului să-i dea drumul – cu un semn din mână. Kennedy a înțeles din expresia feței și din atitudinea lui că se aștepta ca ea să-l atace și era pregătit pentru asta.

— Asta este o chestiune personală pentru tine, nu-i așa? îl întrebă, ducându-și la piept brațul amorțit.

Nahir se strâmbă puțin.

— Nici vorbă.

— Încerc doar să-mi imaginez de ce, spuse Kennedy. Oare pentru că am descoperit unde se află Ginat'Dania a voastră? Văd cât de mult vă doare lucrul ăsta.

— Nimic din ce ați putea voi face nu ne va afecta câtuși de puțin.

— Și totuși, iată-ne aici.

Kennedy se forță să zâmbească.

— Să vă salvăm de voi înșivă. Pentru că trei mii de ani s-au dovedit, acum și aici, prea lungi pentru voi, amărâți nenorociți, ca să puteți acționa împreună. Ca să spui că nu aveți nevoie de noi este o glumă foarte proastă, după ce v-ați făcut luntre și punte să ne aduceți aici.

Nahir își duse o mână în spatele centurii.

— Dacă mai spui un cuvânt, o invită el pe Kennedy, vei afla singură câtă nevoie avem noi de tine.

Ea deschise gura – dar se auzi în spatele ei scârțâitul ușii, salvându-i, probabil, viața.

— Bravo, spuse Kuutma. Toată lumea este aici și presupun că toate sunt la locul lor.

Diema intră în sală în spatele lui și închise ușa. Pentru o clipă, se uită intens în ochii lui Kennedy – un catehism fără cuvinte. Apoi își întoarse privirile.

— Doctore? spuse Kuutma.

Medicul, un bărbat de aceeași vârstă și cu același aspect fizic ca Mesagerii, făcu o plecăciune formală împreună cu semnul lașului.

— I-am făcut pacientului o evaluare a stării de sănătate, spuse el. Pare să fi fost sănătos tun, înainte de a fi fost rănit. Organismul lui este afectat în mare parte acum, dar cred că îl pot trezi dacă-i injectez adrenalină și metilfenidat direct în inimă. Această procedură comportă, bineînțeles, o serie de riscuri. Dar dacă timpul presează...

— Timpul, spuse Kuutma, presează foarte mult. Fă-o, te rog.

Medicul se întoarse spre rafturile și dulăpioarele de pe pereți și începu să aleagă din flacoanele de acolo.

— Care sunt riscurile? întrebă Kennedy.

— Să intre în hipo, îi răspunse medicul, peste umăr.

Poate că nu observase că era întrebat de un adamic.

— Este posibil să facă hemoragie în inimă, dar nu și probabil. Riscul principal este *tamponada* – o vasoconstricție masivă, necontrolată, care va genera o mare nevoie de oxigen în organism. Voi avea pregătită o injecție cu benzamină, în caz de nevoie.

— Nu face asta, spuse Kennedy.

I se adresase Diemei.

— Opriți-o, ordonă Nahir. Este în stare să întrerupă procedura.

Doi *Elohim* o apucară pe Kennedy de brațe. Ceilalți doi stăteau

lângă Rush, care acum se ridica, dar nu reușea să se țină pe picioare.

— Dă-i drumul, spuse Kuutma.

Medicul folosea un ac epidural, ce semăna mai degrabă cu o spadă. Kennedy făcu mari eforturi să nu se uite într-o parte, atunci când doctorul, fără preaviz, îi înfipse vârful între coasta a patra și a cincea, împingând acul încet și cu grijă, la o adâncime de aproximativ șapte centimetri. Apăsă cu degetul pe pistonul seringii și substanța din ea pătrunse instantaneu, ca o clipire de ochi.

O fracțiune de secundă, corpul lui Tillman continua să fie liniștit și nemișcat. Apoi se zgudui, sfâșiat de un șoc intern masiv. Era străbătut de o contracție musculară puternică, făcând ca legăturile să se strângă mai tare, ridicându-i corpul de pe pat – apoi îl trântiră înapoi jos, cu atâta forță, încât acesta se balansa.

— Țineți-l, le spuse doctorul celor doi îngeri, care se duseră fiecare de o parte și-l apucară pe Tillman într-o strânsoare rigidă. S-a produs a doua contracție, apoi a treia, nu la fel de grave ca prima, dar mai prelungite.

Ochii și gura lui Tillman se deschiseră. Gâtul și pieptul îi funcționau, dar nu se auzea nici un sunet de aer inspirat. Repede, doctorul îi făcu o injecție în partea laterală a gâtului. Se auzeau bolboroseli întrerupte din gâtulejul lui Tillman, ca o imitație nereușită a unui filtru de cafea. Deveniră mai ascuțite, apoi dispărură.

Doctorul se întoarse spre Kuutma, privindu-l tensionat, așteptând instrucțiuni sau autorizație.

— Abia respiră. Am nevoie de un produs antagonic care să contracareze efectul adrenalinei. Dar aici nu avem așa ceva. Casa asta nu este la fel de dotată ca sala mea de operații. Nu m-am gândit să aduc...

— Trinitrat de glicerină, spuse unul dintre îngeri.

Doctorul clipi, rămânând cu gura căscată.

— Dar asta... asta este compoziția chimică a nitroglicerinei. Este un explozibil.

— Și un vasodilatator. Femeia se uită la Nahir. Aveți așa ceva?

Nahir ridică din umeri.

— Mai mult ca sigur.

Unul dintre *Elohim* plecă după substanță. Restul au fost rapid scoși afară din cameră, pentru ca doctorul să-l pregătească pe

Tillman pentru o ECMO¹⁶ de urgență. Dacă era nevoie, îi vor pompa cu forța oxigen în sânge, folosind oscilatoare cu membrane și canule.

Kennedy era în continuare ținută strâns de cei doi *Elohim*, cărora le spusese Nahir să o păzească. Dar nu se mai zbătea în strânsoarea lor, iar ei o mai slăbiseră. Dacă Leo murea, ea avea de gând să se smulgă din strânsoare, dar nu știa dacă să-i atace pe Nahir, pe Kuutma sau pe Diema. Pur și simplu simțea că, să lase o urmă unuia din cei trei, era un omagiu pe care i-l datora lui Tillman, chiar dacă murea încercând.

Își tot întorcea privirile spre Diema, care stătea cu brațele încrucișate, afișând o expresie supărată și rezervată. Tot ce se petrecea aici era dirijat de ea. Ar fi putut opri toate astea, dar nu spusese nimic, nu se implicase cu nimic, lăsând lucrurile să meargă de la sine, în timp ce ea stătea și se gândea.

A fost adusă nitroglicerina. Kennedy se așteptase la un calup înghețat, învelit în hârtie impermeabilă la grăsime, ca un pachet cu circuite integrate, dar era într-o sticlă, aducând mai degrabă a medicament decât a explozibil. *Elohim* o duseră în camera unde se afla Tillman și închiseră ușa după ei.

— Știi care este singurul lucru pe care îl regret în toată afacerea asta? întrebă Rush.

Vorbea cu Diema, care se întoarse și se uita la el, trezită din reverie.

— Că te-am lăsat să mă atingi, spuse el.

Ea nu-i răspunse. Kuutma se încruntă și o privi pe Diema – o privire surprinsă și gânditoare.

Ușa se deschise și doctorul se uita la ei. Expresia lui blândă nu spunea nimic, dar el încuviință din cap.

— Este pregătit pentru tine, îi spuse lui Kuutma.

Intrară la loc în încăpere. Ochii lui Tillman erau deschiși și respira – nu normal, dar profund, cu un găjâit sonor la fiecare inspirație, ca dinții unui fierăstrău care taie un carton. Kennedy încercă să se ducă la el, dar nu i-au dat voie Mesagerii care o țineau de mâini.

— Leo, spuse ea.

Ochii lui larg deschiși clipiră, se învârtiră și dădură de ea.

¹⁶ ECMO (*extracorporeal membrane oxygenation*) (engl.) – oxigenare prin membrană extracorporală.

Încercă să vorbească, scoțând, în cele din urmă, un sunet care ar fi putut fi începutul numelui ei. „Heh...”

Și după o secundă, „... ther”.

Kuutma nu pierdu nici o clipă.

— Așa cum ai dorit, Diema, îi spuse, făcând un semn cu mâna. Te rog, continuă.

Diema făcu un pas înainte.

— Am găsit baza operațională a lui Ber Lusim, dedesubtul Colinei Gellert, spuse ea, adresându-i-se lui Tillman. Dar ne-a scăpat. Și acum, credem că are de gând să ducă la îndeplinire ultima profeție din cartea lui Toller. Prin urmare, trebuie să ajungem acolo ca să-l oprim. Țelul nostru este același de la început – să salvăm un milion de vieți. Dacă reușim, atunci totul... tot ce s-a întâmplat pe parcurs va fi având o justificare.

Are un ton ciudat în glas. La fel și cuvintele ei, se gândi Kennedy. Suna de parcă ar fi pledat un caz, nu conducând un interogatoriu.

Tillman încuviință din cap. El înghiți adânc, înainte de a încerca să vorbească din nou.

— Insula, spuse el, vocea era mormăită, dar se înțelegea.

Diema dădu din cap aprobator.

— Insula dată în schimbul unei insule. Ne-am gândit cu toții mult la asta. Dacă ai vreo idee – dacă oricare dintre voi aveți ceva – probabil că aceasta este ultima noastră șansă să aflăm.

Nimeni nu răspunse. Diema se uită la fiecare, pe rând.

— Vă rog, spuse ea. Părea disperată. Orice. Nu este vorba despre ce simțim noi. Nu este vorba dacă avem sau nu încredere unii în alții. Gândiți-vă la cei vii, care în curând vor fi morți.

Nahir tresări și își scutură capul. Avea aerul că tot acest spectacol era sub demnitatea lui.

— Au existat niște tratate, spuse Rush cu o profundă aversiune.

Diema se întoarse către el.

— Continuă.

— În secolul al șaptesprezecelea. Uneori, țările renunțau sau negociau dreptul de proprietate asupra coloniilor, fie ca să împiedice un război, fie ca să participe la discuții după. Am descoperit o mulțime.

Diema continua să se uite la el, așteptând ceva. La fel și Kuutma. Rush ridică din umeri.

— Nu cred că-mi mai aduc aminte.

— Încearcă, îi spuse Diema sec.

Rush se încrunta și privea în jos.

— Insulele Maluku, spuse el. Pe Coasta de Vest a... Indiei, cred. Au fost date Angliei în anii 1660. Este exact epoca lui Toller, dar nu a fost implicat nici un schimb. Vreau să spun că nu au fost date în schimbul unei insule. Făceau parte dintr-un dar de zestre. Când Caterina de Braganza s-a căsătorit cu Carol al II-lea.

— Atunci, probabil că ies din discuție, spuse Diema. Altceva?

Rush se mai gândi.

— Insulele Azore au tot trecut de la Spania la Portugalia, de-a lungul secolelor al șaisprezecelea și al șaptesprezecelea. La fel s-a întâmplat și cu Arhipelagul Madeira. S-au încheiat mai multe tratate, prin care își pasau controlul asupra unei insule sau alteia, asupra unor forturi abandonate, terenuri concesionate, lucruri de genul ăsta. Se poate spune, probabil, că oricare din aceste insule a fost dată în schimbul alteia, la un moment dat.

— Nu au o populație suficientă, spuse Kennedy, amintindu-și de adnotările făcute de Gilles Bouchard. Chiar și acum, Madeira nu însumează mai mult de un sfert de milion. Și Azore, chiar mai puțin.

— OK, spuse Rush. Ei bine, mai este Paulu Run în Indonezia. Britanicii le-au dat-o olandezilor în 1667 și au primit Manhattanul – când New Amsterdam a devenit New York. Este posibil și Martinica. Asta a fost franceză, apoi britanică, apoi din nou franceză, în perioada când scria Toller. Granada. Francezii au scos populația indigenă de acolo, în 1640, care, din nou, corespunde epocii lui Toller, ducându-i în insulele mai mici Grenadine. Așa că se poate spune că au dat o insulă în locul alteia. Mai sunt și altele. Nu-mi aduc aminte detaliile, dar se potrivește și Aruba. La fel și Tasmania. Abel Tasman își aproviziona vaporul la Budapesta, într-o perioadă când Toller încă s-ar fi putut afla aici.

Rush dădu din cap.

— Adevărul este, spuse el, că, dacă vrei, fiecare insulă poate fi, destul de bine, un caz. La acea vreme, marile puteri europene au avut multe partide de schimburi de colonii, unde fiecare și-a aruncat cheile de la mașină într-un bol. Nu vom ajunge nicăieri, dacă procedăm la fel.

Ei se gândeau la toate astea în tăcere. Diema își lăsă mâinile pe lângă corp și își strânse pumnii. În mintea lui Kennedy apăru, subit, o imagine pregnantă: Alex Wales, în sala de reuniuni de la

Ryegate House, în momentul de dinaintea exploziei de violență.

— Este... Manhattan, spuse Tillman.

Se petrecu o schimbare cu toți *Elohim* prezenți în încăpere. Au încercat s-o ascundă și dispăru la fel de repede cum apăruse – își recăpătară rapid autocontrolul feroce. Dar, pentru o clipă, au arătat exact la fel ca atunci când Diema comentase despre forțarea mâinii lui Dumnezeu.

— De ce? spuse Kuutma repede.

Tillman se uita la el, cu ochii plimbându-i-se prin orbite.

— Pentru că High Energy Haulage... a făcut un transport acolo.

— Avem și noi informația asta, spuse Nahir. Din fișierele de la computerele pe care le-a lăsat în urmă Ber Lusim. High Energy a trimis un transport acolo – dar nu erau arme. Erau produse alimentare.

— Manhattan, murmură Tillman din nou, mai slab.

— Ce produse alimentare? îl întrebă Kuutma pe Nahir.

— Boabe de fasole.

— Boabe de fasole?

— Boabe de ulei de ricin.

— Astea nu sunt alimente, spuse Diema cu brutalitate.

— Sursă... sursă naturală... bolborosi Tillman.

— A toxinei de ricin, completă Kuutma. Ai tot respectul meu, surioară. Și dumneata, domnule Tillman. Nahir, ai închis spațiul aerian local. Deschide-l din nou. Fă tot posibilul și imposibilul. Diema și cu mine vom pleca imediat la New York.

Deschise ușa și se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Diema rămase locului, nemișcată.

Și respiră adânc.

PARTEA A ȘASEA

Cernerea grâului

64

Orașul Manhattan se întinde dincolo de insula care i-a dat numele, sculptând pe continent o formă asemănătoare cu Marble Hill – „Sudetenlandul Bronxului”. Dar pe insula propriu-zisă, dacă tot mergi spre nord, chiar înainte de a ajunge la Harlem River, ai ajuns la Inwood.

Este o zonă absolut schizofrenică, oricine poate spune asta, dar există neînțelegeri cu privire la locul de partaj. Unii susțin că ar fi East-West, unde Broadway separă East Side mai mare, populată îndeosebi de familii dominicane, poate două sau trei generații plecate din Republică și al naibii de ambițioase, West Side mai mică și mai boemă, plină de artiști, scriitori și muzicieni de mâna a doua, din numeroasele orchestre din oraș. Alții susțin că distincția care contează este ascensiunea sau regresul social. Inwood este fie prima ta eșuare pe piața imobiliară din Manhattan, cu vedere spre sud, pe măsură ce averea îți crește tot mai mult, fie cântecul de lebadă înainte de a te muta în suburbie.

Mai există și o a treia distincție, de care cea mai mare parte a populației din Inwood habar nu are: între cei care locuiesc deasupra solului și cei care locuiesc în subteran.

Pentru că de la Isham Park, în nord, până la Fort George Hill, în sud, de la 10th Avenue la Payson și de la un metru la 200 de metri sub nivelul străzii, Inwood este amplasamentul curent pentru Ginat'Dania, este patria ambulantă a Poporului lui Iuda.

În acest spațiu, a cărui suprafață de teren de la toate nivelurile atinge aproximativ 1 300 de kilometri pătrați, întreaga populație a

Poporului, cu excepția micii diaspore menționate deja, trăiește și muncește și visează și moare. Șase blocuri-turn care aparțin în întregime și sunt ocupate de gardienii Poporului, *Elohim*, alcătuiesc periscopurile și turnurile de veghe ale acestuia, dar majoritatea populației nu ajunge să viziteze niciodată aceste excrescențe de la suprafața pământului. Sunt într-atât de obișnuiți cu ritmurile și logistica vieții în subteran, încât noțiunea de „subteran” nici nu mai face parte din sistemul lor de referință.

Ginat’Dania, Grădina Raiului din care restul omenirii a fost alungată, cu mult timp în urmă, acolo locuiesc ei.

Și la Ginat’Dania se întorcea acum Kuutma, pentru a începe apărarea ei în adâncime.

Când a aterizat la Newark și a trecut de punctul de frontieră era 11:09 a.m. Cum Timpul Standard Estic este cu cinci ore înainte de ora Greenwich, asta însemna că mai rămăseseră doar șapte ore și cincizeci și unu de minute. Ora zero va fi la șapte în acea seară. Kuutma le dădea deja ordine Mesagerilor săi, în timp ce era condus cu mașina pe străzile din New Jersey, iar primii Mesageri se mobilizau deja și intrau în acțiune când a ajuns el pe insula Manhattan, descinzând la el acasă.

Primul și cel mai important lucru era să închidă și să supravegheze curelele de centură. În acest scop, Kuutma a dat ordine pentru străzile de la suprafață din Thayer, Nagle Avenue și de-a lungul laturilor estice ale Inwood Hill Park să fie puse terasamente care în curând aveau să se prăbușească. Autoritățile orașului New York au închis imediat străzile afectate, pentru reparații, redirijând circulația via podul de la University Heights. Vehiculele puteau circula într-un sens și în altul pe toată suprafața insulei, evident, dar dacă Ber Lusim își transporta otrava în camioane, acelea nu vor putea ajunge direct în zona sub care se afla Ginat’Dania.

Rămăseseră calea aerului și cea a apei ca abordări potențiale. Au fost trimiși *Elohim* să verifice toate aerodromurile private din jurul orașului, căutând în special avioane suficient de mici ca să nu necesite inspecții de siguranță și monitorizare federală. Erau examinate imagini prin satelit, pentru a se identifica potențiale drumuri de acces, camuflate.

Cât timp apa curgea la vale, depozitele de pe docuri erau și ele verificate, la fel ca navele de pe fluviu, ancorate. Fusese deja identificată fabrica unde Ber Lusim își extrăsese și rafinase otrava,

după imagini prin satelit, arhivate, care arătau că acolo se făcuse o livrare de către camioanele inscripționate cu roșu ale companiei High Energy Haulage, cu mai bine de o lună înainte. Dar, în mod clar, a fost abandonată pentru o bucată de vreme. Acolo nu mai era nimic, acum, decât deșeuri industriale, saci cu materii prime și câteva sute de kilograme de boabe de ricin care nu apucaseră să fie decorticate și prelucrate. Amplasarea fabricii a fost o insultă premeditată: se afla în Marble Hill, de partea cealaltă a fluviului Harlem, exact vizavi de capătul nordic al insulei Manhattan. Ber Lusim, pe care ei îl credeau pierdut prin lume și-a construit arma de distrugere în masă la câțiva pași de Ginat'Dania însăși.

Era adevărat că *Elohim* au fost încurcați în cercetările lor de faptul că nu aveau nici o idee despre ce armament era vorba și cum ar fi arătat. Dar la fel de adevărat era că ei ar fi putut să elimine unele probabilități și să se concentreze pe altele, care păreau mai plauzibile. Era extrem de greu să transformi ricinul în armă. Avea o toxicitate ridicată, dar cel mai eficient era în formă solidă, fie un palet, fie turnarea unei pelicule otrăvite pe anumite muniții de împrăștiere. Cantitatea necesară pentru uciderea unui milion de oameni se măsoara în tone și fiecare victimă trebuia să fie expusă direct toxinei: sub nici o formă, efectele sale nu puteau fi transmise de la o persoană la alta.

Toți acești factori lucrau în avantajul lor. Dar Ber Lusim cunoștea și el aceste lucruri și, totuși, alesese ricinul dintr-o gamă foarte largă de agenți toxici cum ar fi sarinul, botulinumul, smalipoxul sau antraxul, care ar fi fost mai adecvați sau mai eficienți. Ideea era că avea un plan de distribuire a otrăvii în tot orașul, sau, cel puțin, într-o parte din oraș, suficient pentru a ucide un milion dintre locuitorii lui.

Oare chiar avea de gând să atace însăși Ginat'Dania? Ideea era îngrozitoare, dar avea o logică proprie, monstruoasă. Shekolni crezuse absolut și cu fervoare în inspirația divină a lui Johann Toller, iar Toller, în cartea sa, a vorbit despre Dumnezeu *care-i va alege* pe cei care vor fi salvați. Cine altcineva să fie ales dacă nu Poporul lui Iuda? Prin urmare, unde în altă parte ar putea fi declanșată atrocitatea finală?

Deci, Ginat'Dania se afla în stare de asediu, toți cetățenii erau încuiați, toate intrările și ieșirile, întărite și supravegheate, toți Mesagerii raportându-i direct lui Kuutma, care trimitea un flux constant de instrucțiuni și întrebări din încăperile lui către *het*

retoyet.

Sau aproape toate.

Venind de pe un mic aerodrom comercial mult mai departe de oraș, cu o oră bună în urma lui Kuutma, din cauza complicațiilor survenite odată cu transportarea unuia dintre pasageri, un camion blindat, purtând sigla unei binecunoscute firme de securitate, se îndrepta, de asemenea, spre Manhattan. În interiorul său, nu tocmai încarcerat, dar nici tocmai liber, se afla micul grup care fusese delegat la ordinele Diemei. Era compus din Diema însăși, Desh Nahir, cele două gărzi de corp ale lui Kuutma, Alus și Taria și cei trei adamici. Tillman, Kennedy, Rush.

Gândindu-se la ei, Kuutma se încruntă. Amintirea acelei ultime ore la Budapesta încă îl mai tulbura. O ascultase pe Diema – îi datora asta, chiar mai mult. Dar nu era deloc sigur că luase decizia corectă.

— Am nevoie să vină cei trei cu mine, îi spuse Diema. Înțelegeți asta, *Tannanu*, nu-i așa? Motivul pentru care m-ai trimis la ei nu a fost doar pentru că ei pot uicide acolo unde noi nu putem. Ci pentru că ei văd lucrurile altfel față de noi și noi avem nevoie de expertiza lor. Cu ajutorul lor am ajuns eu atât de departe. Ar fi o prostie crasă să renunțăm tocmai acum la acest ajutor, când încă s-ar putea să mai avem nevoie de el. Lasă-i să vină cu noi, la New York.

Nahir scoase din adâncul gâtului un sunet de dezgust.

— Nu ești de acord, Nahir?

— Nu are nici un sens, *Tannanu*. Dacă ai nevoie de ideile lor, vorbești cu ei prin telefon sau îmi adresezi mie solicitările și vorbesc eu cu ei în numele tău. Nu au de ce să te însoțească. Poate că e chiar mai bine așa, din moment ce Tillman este probabil atât de slăbit, încât nu poate fi deplasat. Ați risca să-l omorâți transportându-l – ceea ce Diema Beit Evrom cu siguranță nu și-ar dori, din moment ce este un bun atât de valoros.

— Nu putem prevedea ce vom găsi și de ce anume vom avea nevoie, contracarăm Diema. S-ar putea să avem nevoie ca Tillman să ne însoțească, așa slăbit cum este, ca să ne împărtășească intuițiile lui. Nu este vorba despre protejarea sănătății lui. Ci de a-l ține acolo unde este cel mai de folos.

— La fel și Kennedy? o întrebă Kuutma.

— Da. Exact.

— Și băiatul?

Diema nu răspunse. Ceea ce constituia un răspuns în sine.

— Foarte bine, spuse Kuutma. O vom lua pe *rhaka*. Și pe Tillman, deși îmi vine greu să cred că ne vom putea folosi de el în modul în care ne-ai sugerat tu. Dar băiatul rămâne. După ce plecăm, Nahir poate dispune de el după cum crede de cuviință.

Diema deveni vizibil încordată, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un efort fizic intens.

— Benjamin Rush este tatăl copilului meu, spuse ea, care încă nu s-a născut.

La auzul acestor vorbe, Kuutma a fost la fel de șocat ca și Nahir, dar, spre deosebire de Nahir, el era capabil să nu arate acest lucru, nici din expresia feței, nici din acțiuni.

Dimpotrivă, Nahir scoase un țipăt, un țipăt fără cuvinte, de dezgust și revoltă. Făcu un pas în direcția Diemei, cu mâna ridicată, ca și cum ar fi vrut să o lovească. Ea se așeză în poziție de luptă, gata să se apere de agresiune.

— Ce înseamnă asta? o întrebă Kuutma cu răceală. Ce spui tu acolo? Tu ești *Elohim*, nu *Kelim*.

— Acum sunt amândouă, spuse ea.

— Ești o târfă! răcni Nahir. O târfă împutită!

Ea îi aruncă o privire rece, batjocoritoare.

— Trebuie să mai înveți și alte înjurături, Desh Nahir. Să-ți mai variezi repertoriul. Ar fi îngrozitor să devii plicticos.

— Desh Nahir face o presupunere de bun simț, interveni Kuutma, scrâșnind din dinți. Dacă nu are dreptate, spune-mi de ce. Cum s-a întâmplat asta?

Diema îl privi în ochi.

— S-a întâmplat, *Tannanu*, astfel, spuse ea. M-am dăruit băiatului ca să-i câștig încrederea – și prin el, încrederea lui Heather Kennedy. Făcea parte din misiunea mea, nu mi-a făcut nici o plăcere, dar nici nu am ezitat. Alți *Elohim* au mai făcut astfel de lucruri, de multe ori. Numai că eu am socotit greșit zilele și am rămas însărcinată. În această privință, desigur, am greșit.

— Ai greșit? Nahir aproape că plângea. Prostia asta...

Kuutma îl făcu să tacă printr-un gest scurt.

— Continuă, îi spuse Diemei.

— Așa că, zise ea, am fost pusă în fața unei alegeri. Aș fi putut să întrerup sarcina. Nu ar fi fost nici o rușine. Dar pântecelul fiicelor Poporului sunt ușile prin care Binecuvântatul intră în lume. Am hotărât să nasc copilul, dacă îl voi ține până la soroc. Și

odată ce am luat această decizie, am devenit, prin urmare *Kelim*, iar Ben Rush era partenerul meu, bărbatul căruia trebuie să-i primesc sămânța. De trei ori, așa cum spune în Lege.

— Legea nu se referă la asta! strigă Nahir. Legea nu spune nimic despre acest lucru!

— Este ceva fără precedent, spuse Kuutma.

— Este spurcat și abominabil!

Diema își jucase rolul. Stătea cu capul ușor plecat, în așteptarea verdictului lui Kuutma.

Și pentru prima dată de când luase cărma comenzii – el însuși sfântul sfinților – Kuutma pierdea.

— Aduceți-mi băiatul, spuse el într-un târziu.

Nahir se întoarse către cel mai apropiat dintre *Elohim* ai săi, dar Alus și Taria, femeile care îi serviseră lui Kuutma pe post de gărzi de corp, se desprinseseră deja de el și plecaseră.

— Să nu-i spui nimic, o avertiză Kuutma pe Diema. Îl voi interoga eu însumi.

Femeile reveniră, câteva secunde mai târziu, aducându-l pe Ben Rush între ele. Rush se uită neliniștit la Diema, care se uita voit în altă parte, apoi la Nahir, care se zgâia la el ca un balaur într-o pantomimă.

— Te uiți numai la mine, îi porunci Kuutma.

Buimăcit, Rush se supuse.

— Dacă s-a petrecut ceva între tine și sora noastră, îi spuse Kuutma, vorbește acum. Numai sinceritatea te va salva. Minciuna te va duce la pieire și pe ea o va distruge. Așa că vorbește.

Băiatului i-a trebuit mult timp ca să poată articula vreun cuvânt. Și pentru că era un adamic, atunci când a vorbit, a spus o minciună.

— Nu m-am atins de ea, zise el.

Se uită din nou, cu coada ochiului, spre Diema.

— Ochii la mine, mârâi Kuutma. Numai la mine. Prin urmare, nu a fost nici o apropiere fizică? Este curată? Curată de poluția ta?

Acum, băiatul era în mod evident îngrozit. Poate că intuise care era miza acolo; cât de aproape se afla de moarte.

— Eu... bineînțeles că m-am dat la ea, se bâlbâi el. Am crezut, știți, că poate am noroc. Dacă... da. Tot ce s-a întâmplat m-a depășit. Dar nu a fost cine știe ce. Ea... Diema nu era deloc interesată. M-a lovit în cap și asta a fost tot.

Kuutma se repezi și-l apucă pe băiat de față cu mâna lui mare.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu ea?

— Nu, bolborosi Rush. Adică, da. Asta vreau să spun.

— Deci, dacă ar fi gravidă, copilul nu ar putea fi al tău?

Citi pe fața băiatului tot răspunsul de care avea nevoie. Întrebarea și groaza și uimirea sinceră pe care le exprima nu puteau fi contrafăcute.

— *Tannanu*, te implor, spuse Nahir, cu o voce groasă. Omoară-i pe adamici acum și aici și să terminăm odată. Pe toți trei. Nu câștigăm nimic cu asta... cu alianța asta umilitoare.

Kuutma îi dădu drumul băiatului și făcu un gest brusc. Alus și Taria l-au luat pe Rush, purtându-se cu mai multă brutalitate decât înainte.

Fața lui Nahir era acum aproape la fel de transparentă ca a băiatului. Întreaga afecțiune pe care i-o purta Diemei de mult, speranțele lui și criza în care era acum aruncat, totul i se citea pe chip.

— Nu mă voi pronunța asupra acestei chestiuni, spuse Kuutma, adresându-i-se în special Diemei. Nu încă. Timpul ne presează prea mult. Diema, îți voi permite să-ți aduci la New York menajeria ta adamică și le voi garanta siguranța până ce rezolvăm această amenințare. După aceea, vom mai discuta despre aceste chestiuni. Deocamdată, le punem deoparte.

Dar Nahir nu terminase. Tremurând din tot corpul, scuipea rostind *hrach bishat*, blestemul formal care-l făcea acuzatorul Diemei.

— Ești sigur că asta dorești? îl întreabă Kuutma pe Nahir.

Nahir nu răspunse. Nu mai era nimic de spus: se spusese deja prea multe.

— Te vei întoarce împreună cu noi, îi zise Kuutma lui Nahir. Fă pregătirile necesare.

Acum cugeta la această decizie, singur, în camera sa din *het retoyet*, în timp ce, în orașul din jurul lui, Mesagerii săi umblau încoace și încolo printre adamici, urzindu-și ițele invizibile. În mod cert, niciodată nu mai existase o concentrare atât de mare de *Elohim* într-un singur loc, în toate timpurile de la moartea lui Hristos. Poate că Ber Lusim avea dreptate: poate că acestea erau, de fapt, timpurile din urmă.

Sau poate că el îmbătrânea, pur și simplu.

Bătrânii, după ce-și trăiseră traiul, erau obișnuiți să revină asupra propriilor decizii.

Nu avea nici o îndoială despre ce intenționase Diema să obțină prin jocul ei. Alesese un plan de acțiune – probabil singurul plan de acțiune – care îi scotea pe Tillman, pe Kennedy și pe băiat în viață din Budapesta. Fiindcă ea judecase corect: dacă îi lăsa în urmă, în mâinile lui Nahir, însemna să-i condamne la moarte. Așa că a demonstrat că Tillman și *rhaka* erau încă utili vii și extinse asupra băiatului statutul temporar, dar care crea legături, de tată extern.

Era inteligent și profund tulburător – ca protejata lui, agenta lui, aproape fiica lui, să consume atâtea eforturi pentru un asemenea scop. Era ca și cum ea și-ar fi pierdut indiferența, necesară pentru un *Elohim*, față de viețile adamicilor. Era ca și cum ea uitase, subit, toate regulile care o autorizaseră și care o guvernau.

Dar nu a fost atât de subit, se corectă el. Era vorba despre băiatul pe care l-a ucis și de incapacitatea ei de a trece peste moartea lui. Semnele de avertizare au fost tot timpul prezente, încă de la început.

Kuutma știa că avusese dreptate, în orice caz, să-l aducă pe Nahir înapoi la Ginat'Dania. Dacă vor supraviețui cu toții, *Sima* va asculta acuzațiile lui Nahir împotriva Diemei și se va pronunța asupra cazului. Va însemna exilul pentru unul dintre ei. Lucrul acesta trebuia făcut imediat. Nu putea fi lăsat să coacă.

Dar plasarea lui Nahir în echipa Diemei – faptul de a fi obligați să lucreze împreună – asta a fost o cruzime inutilă. I-a arătat lui Kuutma oglinda propriilor lui eșecuri. Își pusese prea multă încredere în fată, îi permisesese să pătrundă în interiorul lui și acum avea un sentiment de durere și furie, în mare parte personal, în loc să fie pe de-a-ntregul Kuutma, Făclia, sublimându-și emoțiile personale, animat de împlinirea dreptății.

Nu a avut niciodată o familie. Femeile pe care le-a cunoscut nu au fost atât de importante pentru el ca vocația sa, ca viața lui de slujire; le dăduse deoparte, fără a avea sentimentul că pierde ceva.

Pentru prima dată, acum, se gândea la ceea ce pierduse Tillman. Apoi, la ceea ce distrusese Tillman, cu propriile lui mâini. Era imposibil de imaginat doi bărbați care să fi trăit atât de diferit, ale căror vieți să fie atât de opuse, cum erau el și acel bărbat. Căutarea adamicului, exclusiv personală, exclusiv egoistă, în contrast cu viața sa publică, cu neobosita lui abnegație.

Însă el știa ce anume simțea și comparația ușuratică nu-i atenua din forță. Gelozia lui Nahir, atât de zgomotoasă și indecentă, i-a permis s-o vadă pe a sa proprie – dar nu i-a oferit nici o soluție cum să se poarte în acest caz. Poate că va avea noroc. Poate că va fi scutit să ia el decizia.

Poate că lumea se va sfârși.

La vreo patru kilometri de Manhattan, depășind limita de viteză în spatele unui camion care avea aer condiționat, dar nu și suspensii, Kennedy încerca să-și păstreze echilibrul și să nu-și zdruncine prea tare rinichii, străduindu-se să nu se gândească la situația în care se aflau cu toții.

Rush era cufundat într-o tristețe introspectivă. Cele două femei *Elohim*, Alus și Taria, stăteau absolut nemișcate, părând indiferente la ce se petrecea în jurul lor, însă Kennedy era sigură că nu-i scăpau din ochi o clipă. Tillman era treaz, dar foarte slăbit – și legat pe o banchetă din partea din față a camionului, astfel încât zgâlțâielile și hurducăturile continue să nu-l arunce de colo-colo. Exista încă pericolul ca ele să-i redeschidă rănile și Kennedy vedea din expresia concentrată de pe fața lui, scăldată de sudoare, eforturile pe care le făcea ca să nu leșine, de fiecare dată când intrau pe o porțiune rea de drum. Diema stătea la câțiva centimetri de el, cu picioarele fixate într-un colț, uitându-se la tatăl său cu o expresie profundă, gânditoare. Nahir îi pândea pe toți, așa cum pisica pândește o gaură de șoarece.

Plecarea din Ungaria nu i-a dat lui Kennedy răgazul necesar să vorbească nici cu Tillman, nici cu Rush. Au fost un haos și un calvar ce păreau să nu se mai sfârșească, traduse printr-o cursă nebunească pe străzile înguste și aglomerate din Budapesta, traversând granița cu Slovacia și ajungând în zona industrială din jurul orașului Levice. După care a urmat un zbor de noapte de pe un aerodrom privat de lângă Podluzany, care s-a dovedit, însă, a nu fi nici un aerodrom, ci un drum proaspăt făcut în mijlocul unei pustietăți – doar o pistă de curând turnată peste iarbă și buruieni, nivelată cu compresoare de grădină, în timp ce se răcea. Când se îndreptau spre avion, li se împotmoleau picioarele în suprafața încă umedă și ieșeau afară plescând și pocnind.

În avion au scos un rând de scaune și au adaptat rândul din spate într-un jug improvizat pentru Tillman, legându-l cu centuri de siguranță și benzi adezive, pe toată lungimea corpului. El își tot recăpăta și pierdea cunoștința: medicul *Elohim* preferase să-i administreze o medicație antialgică, practic un soi de baros chimic.

Dar într-una din scurtele lui perioade de luciditate, Kennedy l-a putut întreba, până la urmă, cum se simte.

— Bine, a fost tot ce a putut spune. Sunt bine, Heather. Mă doare numai când râd.

— Ne-a vândut, Leo, spuse Kennedy, aplecându-se pentru a-i șopti cuvintele la ureche. Imediat ce ai fost doborât, pe Colina Gellert, ne-a dus acasă să ne întâlnim cu cei din neamul ei. Acum, ei conduc operațiunile. Ne conduc și pe noi.

Tillman zâmbi la auzul acestor cuvinte, puțin cam amețit, deoarece organismul său nu reușise încă să se curețe de sedative.

— Eu sunt neamul ei, spuse el.

Ceea ce o uimi și o îngrozi pe Kennedy, fiindcă crezuse că ea trebuia să fie cea care îi va destăinui acest lucru.

— *Ai știut asta?*

— Da, am știut. De aceea am mers pe urmele semnalului ei, înapoi, pe deal. Știam și că era posibil ca tu să fii în pericol. Și băiatul. Dar am auzit... împușcături, explozii în jurul ei. Nu o puteam lăsa acolo. Îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singură.

— Să nu-ți pară, mormăi Kennedy. Cum de-ai aflat, Leo? Ce-am spus eu?

El dădu din cap, foarte încet.

— Nimic. De fapt, ai spus la Dovecote că ai venit să mă cauți abia după ce ai întâlnit-o pe Diema. Nu ai spus *pentru că* ai întâlnit-o, dar se subînțelegea.

— Fir-ar să fie, zise Kennedy cu amărăciune.

— Dar oricum mi-aș fi dat seama. Este leit maică-sa.

— Cred că asemănarea se oprește aici.

Trebuia să o spună, oricât de mult îl durea. Altfel, va fi rănit mult mai grav, mai târziu.

— Nu-i pasă câtuși de puțin de nici unul dintre noi. Ea i-a pus să-ți înfigă un ac în inimă ca să te trezească și ca ei să te poată interoga.

Tillman tresări – îl dureau rănilor sau îl dureau cuvintele.

— Bine, spuse el.

— Bine?

— Nu mă știe de pe vremea lui Adam și Adam este un rahat în cartea ei. Un milion de morți, Heather. Asta e pe cale să se întâmple. Ea joacă jocul în care a intrat, ceea ce și vreau să facă. Ceea ce aș face și eu.

Conversația a trebuit să se încheie acolo, deoarece urmau să aterizeze. Diema apăruse pe neașteptate lângă ei, ca să le spună asta – nu putu ști de când stătea acolo și asculta ce vorbesc.

Cum au reușit să intre, de fapt, în SUA, era încă un mister pentru Kennedy. Probabil că nici n-au intrat, oficial. Avionul ar fi trebuit să treacă printr-un punct de frontieră, bineînțeles, dar nu avusese loc nici o inspecție în interiorul lui – iar în cazul ei, al lui Tillman și al lui Rush – nu s-au verificat pașapoartele și nici nu s-au îndeplinit formalitățile de imigrare. Intuiția cea mai bună a lui Kennedy a fost că terenul îndepărtat unde au aterizat era utilizat probabil de traficanții de droguri și Poporul lui Iuda profitase, pur și simplu, de rețeaua existentă de mituiri, înșelăciuni și favoruri semiprofesionale. În ceea ce privește vama Statelor Unite, toată lumea era considerată marfă de transport. Indiferent cine făcea percheziția, nu-i interesa dacă veniseră în scopuri sexuale, dacă erau teroriști sau staruri rock timide în fața camerelor foto.

Așa că nu au avut nici cea mai mică șansă, în nici una din etapele formalităților, să scape de gardienii lor *Elohim* și să ceară protecție. Se aflau acolo în condițiile Diemei, fiind la mila ei, așa cum fuseseră de la băătălia de pe Colina Gellert. Căzuseră de la marginea lumii și intraseră într-o altă lume, care trăia în paralel cu ea. Soarta lor era, acum, în mâinile nebunilor și ale copiilor.

Era puțin după ora nouă, într-o dimineață de duminică, cețoasă și însorită, ceea ce însemna că mai rămăseseră zece ore până la Armageddon.

Camionul luă o curbă foarte strânsă, ceea ce-l făcu să se clatine ca un vapor pe coama unui val. Una din femeile lui Kuutma – Alus, presupunea Kennedy – vorbi cu cealaltă, care conducea, printre zăbrele. Amândouă se costumaseră în gardieni pentru siguranța transportului, în cazul în care camionul ar fi fost oprit la un moment dat. Ceilalți primiseră haine de schimb, înainte de a pleca din Budapesta, așa că acum erau îmbrăcați în haine obișnuite, frumoase, care nu atrăgeau atenția. Exceptând faptul că Tillman arăta ca un mort ambulant, iar fața lui Rush (deși se dezumflase) era traversată în lung și-n lat de puncte de sutură.

— Unde ne aflăm? o întrebă Diema pe Alus.

— *He vuteh*, îi răspunse femeia scurt. Tunelul.

Diema se uită la Kennedy, apoi la Tillman, nebăgându-l în seamă pe Rush.

— Am ajuns la Tunelul Lincoln, spuse ea. Traversăm spre

Manhattan. Trebuie să hotărâm unde vrem să mergem mai întâi.

— La fabrică, mormăi Tillman.

Glasul abia i se auzea.

— În Bronx. Acolo unde Lusim a măcinat ricinul. Vreau să văd.

— Fabrica a fost deja percheziționată de oamenii noștri, spuse Alus. Nu vei găsi nimic care să le fi scăpat lor.

Tillman nu și-a risipit energia contrazicându-se cu ea, iar Kennedy știa de ce. Era încă operațiunea Diemei și părerea ei era cea care conta.

Diema vorbi cu Alus – părea să fie un singur cuvânt – iar Alus vorbi prin grilaj cu Taria.

— Este o nebunie, îi spuse Nahir Diemei, cu o voce scăzută. O pierdere de timp. Restul oamenilor caută toți în partea de nord a insulei.

— Vezi vreo rațiune ca noi să facem ce face restul lumii? îl întrebă Tillman.

Diema îi spuse ceva lui Nahir într-o aramaică repezită, iar el tăcu mâlc. *Fă ce ți se spune*, bănuî Kennedy.

Prin urmare, Diema avea încredere în instinctele lui Tillman, mai mult decât orice altceva. La fel și ea, în această chestiune. Oricine are nevoie de o stâncă pe care să se cațăre atunci când vine potopul.

Nu mai aveau nimic de făcut până ce nu treceau prin traficul din cartierul select, până la Henry Hudson Bridge și de acolo în Bronx. Kennedy se duse spre Rusii, care era în continuare adâncit în gânduri și îi puse o mână pe umăr.

Se uită în sus, la ea, cu o față obosită și palidă.

— Mai rezisti? îl întrebă ea.

— Sunt bine, spuse el.

Ba chiar încercă un zâmbet.

— Nu cred că vreunul dintre noi este bine, Rush. Dar nu ai scos nici un cuvânt de când am plecat din Budapesta. S-a întâmplat ceva, acolo?

— O mulțime de lucruri s-au întâmplat acolo.

— Asta așa este, încuviință Kennedy. Dar tu te-ai descurcat de minune. Ai înfruntat un ucigaș redutabil și ai scăpat cu viață, ceea ce înseamnă unu-zero pentru echipa gazdă. Nu va mai trebui să o faci din nou, dacă acest lucru te neliniștește. Dacă descoperim unde va da Kuutma lovitura, oamenii lui vor acționa. Nu noi.

— Nu-i vorba de asta, spuse Rush. Este... Eu...

Mult timp, păru că duce o luptă cu următorul cuvânt. Kennedy își dădu seama că Nahir era cu ochii pe ei și își schimbă poziția, ca să-i blocheze câmpul vizual. Zgomotul traficului și huruitul motorului diesel al camionului le înăbușea orice sunet pe care-l scoteau.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Are necazuri cu oamenii ei, îi spuse Rush. Diema. Și cred că din cauza mea.

Nu-i trecuse niciodată prin minte lui Kennedy că el ar putea fi preocupat de fată și asta o buimăci complet.

— Ce? întrebă ea prosteste.

— Este vorba despre ceva ce s-a petrecut în ascunzătoare. Cred că s-ar putea să fie arestată, sau cam așa ceva. Jigodia de acolo, Nahir, zbiera la ea, apoi chelul ăla înfricoșător s-a repezit și el, după care a spus că va face o judecată.

— O judecată despre ce? Ai vreo idee?

El dădu din cap.

— Mai bine nu veneam aici, mormăi el lugubru. Prezența mea nu a schimbat nimic. Nu știu de ce am crezut altfel. Nu am făcut altceva decât să încurc lucrurile.

— Chestia asta – ceea ce facem noi, în momentul de față – nu este domeniul tău de expertiză, îi spuse Kennedy cu blândețe. Și nici al meu.

El se uită în sus și văzu privirea ei îngrijorată.

— Heather, eu nu am nici un domeniu de expertiză.

Kennedy scoase din geantă copia dactilografiată a cărții lui Toller și i-o înmână.

— Ba da, ai, spuse ea. La fel ca mine. Noi suntem detectivii, Ben. De aceea au nevoie de noi.

În cele din urmă, camionul se opri și Taria descuie și deschise pe dinafară ușile din spate. Pentru prima dată, după două ore, au ieșit la lumina zilei. Taria și Alus, cu o grijă și blândețe surprinzătoare, l-au ajutat pe Tillman să coboare prin spatele camionului. Kennedy își tot spunea că ele i-ar fi tăiat beregata cu aceeași plăcere, dacă ar fi primit ordin. Nu puteai să coborî garda cu oamenii ăștia.

Cu nici unul dintre ei.

Fabrica era o văgăună, cu majoritatea geamurilor sparte sau astupate cu scânduri, iar pereții erau invadați de graffiti ca de mucegai. Stătea pe o bucată de asfalt, fisurată, în timp, de

protuberanțe ale rădăcinilor duzilor. Porumbeii își făcuseră cuiburi pe pervazurile ferestrelor mai înalte și în găurile lăsate în pereți, de cărămizile căzute. Aerul era greu din cauza prezenței lor. Se afla acolo și o placă, mânjită și ea de găinaț. Scria COMPANIA DE FIER ȘI OȚEL PARNASSIUS, având în fundal fotografia stilizată a unui munte, ca în sigla Paramount.

Dincolo de un gard din lanțuri căzute, apele fluviului Harlem se izbeau de un dig din beton, pe care era o sofa veche, mucegăită și răpciugoasă. Lângă sofa se afla o grămadă mică, compactă, de sticle goale de bere și un maldăr de cutii din polistiren, marca McDonald's. Departe, în fundal, dar dominând tabloul, turnurile din Manhattan se înălțau asemenea unui vis: tărâmul unde curgea lapte și miere, chiar de partea cealaltă a apei.

Unul dintre Mesagerii lui Kuutma, care părea de aceeași vârstă cu Kennedy sau poate cu un an mai mare, staționase la poarta principală a fabricii, așteptându-i să sosească. Purta niște jeanși uzați și un tricou decolorat, dar a fost observat abia când Diema s-a apropiat de el și a salutat-o cu semnul lațului, plin de zel. Fata părea să-l cunoască.

— Raziei, spuse ea.

El roși de plăcere, văzând că este recunoscut.

— Sunt la ordinele tale, surioară, spuse.

Se dădu la o parte, fără să spună un cuvânt și trecu în spatele ei. Restul grupului, cu excepția șoferului, a intrat după ea în clădire. Tillman, care se lăsa greoi pe cei doi îngeri ai lui Kuutma, încheia plutonul.

— Unde sunt cazanele? întrebă el. Vreau să le văd.

Raziei se uită la Diema, care încuviință din cap.

— Fă ce îți spune.

Raziei îi conduse într-o hală imensă, ce părea că ocupă aproape tot spațiul interior al fabricii. Cu siguranță că tavanul, mult deasupra capetelor lor, era partea de sub acoperișul clădirii, căptușit cu bare masive din oțel și cabluri înnodate, care atârnavau. Porumbeii zburau în sus și-n jos și totul în jur era acoperit cu excrementele lor, ca un desen cu cretă. Fâlfăitul aripilor îi aminti brusc lui Kennedy de o bicicletă pe care o avusese la șapte ani. Strecurase niște cărți de joc printre spițele roții din spate și sunetul pe care-l făcea atunci când mergea, acum își dăduse seama, era exact ca sunetul făcut de porumbei când, speriați, începeau să zboare.

În centrul halei, în mod evident mult mai noi decât restul lucrurilor de acolo, dar stropite deja cu îngrășământul natural, se aflau șapte recipiente masive. Erau din plastic galben și îi ajungeau lui Kennedy la umăr. În fiecare, se aflau cam doi centimetri de pastă groasă de culoare verde.

— Dă-mi puțin din ăsta, spuse Tillman. Dar nu-l atinge cu mâinile.

Taria găsi o stinghie lungă, pe care o folosi pe post de lingură, scoțând puțin din pasta aia. I-o întinse lui Tillman, care se sprijinea de un stâlp din ciment, apoi luă stinghia și mirosi amalgamul cleios.

— Asta este toxina? îl întreabă Kennedy.

— Nu, e prea umedă, îi răspunse Tillman. E doar un compus. Oamenii lui Ber Lusim au măcinat probabil păstăile aici, au expediat uleiul și apoi au filtrat reziduurile de nenumărate ori. Dar aveau, totuși, nevoie să precipite ricinul. ăsta este un proces în două faze. Trebuie să găsim o încăpere cu multe tăvi mari și plate.

— De ce trebuie s-o găsim? întreabă Nahir, pe un ton vădit sarcastic.

Făcând abstracție de el, Diema strigă o comandă scurtă. Raziei și îngerii făcură semnul lațului și se puseră imediat în mișcare. Nahir nu se clinti din loc.

— *Na be'hiena se ve rach* respectă ierarhia, îi spuse Diema.

Tonul ei era blând, dar ochii i se alungiseră. Nahir o privi preț de o secundă sau două, apoi se alătură căutărilor.

Diema rămase singură cu cei trei. Se întoarse spre Tillman.

— Ai mai văzut un asemenea loc? îl întreabă ea.

— De două ori.

Ridică două degete, ca să le numere.

— Prima oară în Afganistan, a doua, chiar aici, în America. Texas. Instalații la scară redusă, în ambele cazuri și, din câte știm, nici una din ele nu a procesat suficient ricin ca să facă rău cuiva. Poate doar lor înșile. Asta pare o operație mai parșivă.

Indică niște saci cu produse chimice, îngrășămădiți lângă cazane.

— Sulfat de sodiu. Tetraclorură de carbon. O mare cantitate din amândouă. Și șapte cazane înseamnă că aveau loturi pe care le rafinau și le uscau continuu. O veritabilă linie de asamblare.

Ridică mâna să se scarpine pe piept, dar îl împiedicau straturile groase de bandaje, drept care se lăsă păgubaș, după câteva clipe.

— Este vorba de sistemul de furnizare, de fiecare dată.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Diema.

Tillman se uită la ea, ridicând un umăr: celălalt îi susținea cea mai mare parte a greutateii.

— Problema în cazul ricinului. Este o materie foarte periculoasă. Te ucide dacă o inhalezi sau o înghiți, ori dacă îți pătrunde, în vreun fel, în organism. Dar este nevoie de mai mult de un bob sau două. E nevoie de un spray gros cu aerosoli sau de o granulă solidă. Ai auzit vreodată de Georgi Markov?

Diema dădu din cap.

— Un scriitor bulgar și disident politic. A trăit la Londra prin 1970. Spunea lucruri dure la adresa sovieticilor, care voiau să-l lichideze, așa că au angajat un asasin să-l înjunghie cu vârful ascuțit al unei umbrele. După trei zile de agonie, a murit. Umbrela fusese echipată să lanseze o granulă cu ricin, cam de un milimetru în diametru.

— Ceea ce este în regulă, dacă vrei să omori un bulgar, spuse Diema.

Tillman încuviință din cap.

— Dar nu poți bombarda New York-ul cu umbrele otrăvitoare. Ai nevoie de un sistem de emisie care să inunde străzile cu milioane de astfel de granule sau cu miliarde de particule solide mai mici, sub formă de suspensie. Dacă ne dăm seama care este sistemul, vom ști unde să-l găsim pe Ber Lusim. Și indiferent de rezultatul la care a ajuns, aici le-a asamblat, așa că s-ar putea să dăm de vreun indiciu.

Nahir și Raziei se întoarseră, urmați după câteva minute de Taria și Alus.

— Nimic, spuse Nahir. Nu există nici tăvi, nici vreo suprafață pe care să fi fost aranjate sau stocate tăvile. Se pare că te-ai înșelat.

Tillman se întoarse – încet, cu grijă, echilibrându-se cu oarecare greutate – ca să se uite la Mesager.

— Poate cu privire la logistică, spuse el. Dar nu referitor la chimie. Acest procedeu ar fi rezultat într-o masă consistentă și, odată ce ricinul este uscat, se ia pojghița de la suprafață. Se întinde apoi pe o tavă plată, fiindcă este nevoie de o suprafață mare. Dacă Ber Lusim nu a făcut asta aici, atunci a luat pasta rafinată și a dus-o în altă parte ca să ia pojghița.

— O uzină de prelucrare secundară, spuse Kennedy. Poate chiar în Manhattan. Am putea, cumva, să o găsim?

Tillman dădu din cap neîncrezător.

— Nu, este vorba de o operație destul de simplă. Asta e partea cea mai amplă și mai dificilă a activității. Presarea boabelor, extragerea uleiului și procesarea pastei. Pentru aceste proceduri este nevoie de timp, de mână de lucru și de o mulțime de solvenți chimici puternici. Dar când se ia pojghița, nu ai nevoie decât de o lamă.

— Și de mănuși, spuse Diema. Probabil.

— În mod cert, nimeni nu ar vrea să atingă produsul. Și nici să-l respire. Cei care-l recoltează trebuie să poarte costume de protecție, dotate cu tuburi de oxigen. Doar dacă nu cumva ies afară, să fumeze într-o pauză și să uite să se schimbe în hainele de stradă, nu văd la ce ne-ar ajuta să știm asta.

— În orice caz, răzuirea pojghiței n-ar mai trebui să aibă loc acum, observă Kennedy. Indiferent ce ar avea de gând să facă Berlusconi, trebuie să presupunem că are totul pregătit deja și gata de plecare.

— Camioanele care au lăsat aici boabele de ricin și produsele chimice, spuse Taria. Unde s-au dus după aceea?

Kennedy nu o mai auzise pe Taria vorbind și era surprinsă că femeia avea o voce diafană și catifelată, nu una puternică.

— Nu știu, recunosc Diema. Și este o întrebare bună. Nahir, află despre ce este vorba.

Nahir scoase un telefon mobil și formă un număr, fără proteste sau contraziceri. *Discuția dinainte despre respectarea ierarhiei trebuie că a atins o coardă sensibilă*, se gândi Kennedy.

În timp ce vorbea, fie cu Kuutma, fie, mai probabil, cu vreun subordonat, Tillman își făcu propriul tur lent, din cauza durerilor, prin fabrică. Kennedy se duse cu el, susținându-l.

În hala principală nu era nimic care să-i atragă atenția, dar în spatele spațiului, mai departe de ușa pe care intraseră, exista o ușă dublă, care fusese odată încuiată cu lacăt. O bucată de lanț mai atârna încă de la unul dintre mânere și chiar lemnul de la uși era zgâriat pe margini.

La început, Kennedy crezuse că soldații *Elohim* ai lui Kuutma forțaseră ușa, atunci când percheziționaseră locul. După aceea și-a dat seama că lanțul rupt se sudase de lemn datorită unor straturi foarte vechi de găinaț. Era acolo de mult timp.

În spațiul alăturat, găsiră un șanț de gresare. Tillman îl examinează de aproape, chiar dacă a trebuit să îngenuncheze pentru asta. Era un recipient masiv, cu o suprafață de aproximativ șase

metri pe trei, adânc de un metru și jumătate, cu două bare paralele, din fier ruginit și găurit, plasate pe fundul său.

— Cred că aici a existat un sistem de ridicare hidraulică, gândi Tillman cu voce tare. Pe vremea când acest loc era în stare bună și funcționa, vreau să spun.

— Te întrebi dacă Ber Lusim ar fi putut amplasa acolo jos tăvi sau stelaje ca să ia pojghița de ricin? îl întreabă Kennedy.

— Mi-a trecut prin minte.

La prima privire, părea improbabil. Baza șanțului era acoperită cu sedimente groase, vechi, de uleiuri și mizerii.

Dar Kennedy bătu cu piciorul pe marginea șanțului. Tillman se uită în direcția vârfului pantofului ei: urme proaspete de răzuire se întrezăreau pe petele impregnate de ulei, de pe marginea șanțului, iar o crustă de găinaț, crăpată, arăta locul din care fusese deplasată o piesă din metal ruginit.

— În orice caz, pe aici s-a umblat, spuse Kennedy. Poate că a aruncat o prelată peste șanț și a așezat stelajele pe ea.

Tillman examina încăperea goală încet, tăcut și concentrat. Apoi făcu un tur al șanțului, ceea ce îi luă vreo zece minute bune, revenind, în cele din urmă, lângă Kennedy.

— O grămadă de dovezi că aici s-a umblat, spuse el. Obiecte grele au fost târate dintr-o parte în alta. Cred că ai dreptate, Heather. Ber Lusim procesa ricinul chiar aici, apoi îl transporta în exterior. Ce caut eu este un indiciu referitor la ce altceva ar fi putut să facă mai întâi cu el. Dacă nu cumva încă se mai găsește sub formă de pulbere, sau dacă a fost ambalat, sau pus în containere. Spray-urile cu aerosoli ar fi o posibilitate, dar atunci ar trebui să găsim și alte reziduuri chimice. Ar fi trebuit să utilizeze propan sau compuși eterici pentru a produce pulverizarea și, în acest caz, s-ar fi simțit mirosul peste tot.

Kennedy se uită la ceas. Era 14:48. Mai rămăseseră patru ore și douăsprezece minute.

— Să mergem să vedem dacă a găsit ceva Nahir în legătură cu transporturile HEH, sugeră ea.

Ceilalți se întorseseră la camion. Rush stătea în spate, răsfoind paginile dactilografiate ale cărții lui Toller, în timp ce Diema vorbea cu ceilalți *Elohim*, în limba lor maternă.

Se întoarse spre Tillman și Kennedy, când se apropiară și trecu pe engleză.

— Camioanele au plecat de aici spre o platformă închiriată în

Locust Point, spuse ea. La vreo șase kilometri spre est. Sunt tot acolo. Nimeni nu le-a mai folosit de atunci, din câte bănuim.

— OK, spuse Tillman. Ați verificat dacă....

Nahir se repezi și-i luă vorba din gură.

— Sunt goale și au fost complet curățate. Nimic care să ne indice ceva. Nimic ce ne-ar putea fi de folos. Iar chiria a fost plătită printr-o companie paravan din Belgia. Am mers pe un drum înfundat.

— Dar mai este ceva, adăugă Diema. Kuutma a cercetat imaginile prin satelit și a descoperit ceva. Perioada pe care o știm noi – când au livrat boabele de ricin – a fost *a doua* oară când au vizitat acest loc. Camioanele HEH au mai venit aici, cu o săptămână mai înainte. Așa că ar mai putea fi și altceva, în afară de ricin. O altă amenințare.

— Nu, spuse Rush.

Nahir îi aruncă băiatului o privire aprigă, exasperată și bombăni ceva în aramaică.

— Nu are nici o logică, doar atât, zise Rush, ridicând din umeri, defensiv. Profetia vorbește despre un lucru. O răsuflare care ucide un milion de oameni. Nu despre atacuri multiple.

— Are dreptate, spuse Kennedy. Indiferent ce conținea primul transport, avea legătură cu ricinul. Într-un fel sau altul, trebuie să existe o conexiune între ele. Putem afla despre ce era vorba?

— Încercăm, spuse Diema. Informația s-ar putea să fie în computerele pe care le-am luat de pe Colina Gellert. Numai că nu ne putem permite să așteptăm atât. Ori îl găsim pe Ber Lusim, ori va trebui să acoperim toate situațiile.

Kennedy simți că o cuprinde un soi de disperare fatalistă, ca o paralizie. Erau prea multe situații posibile și le rămăsese prea puțin timp. Ber Lusim avea totul planificat dinainte și tot ceea ce făcuseră ei nu a fost decât să obțină niște locuri la strapontină, pentru spectacolul regizat de el. Date fiind circumstanțele, îi venea greu să creadă că orice ar face acum ar mai putea conta.

Diema continua să se plimbe cu pași mărunți, fiind adâncită în gânduri. Iar Tillman, privind-o, avea pe chip o expresie mai complicată și mai dureroasă. Dorința lui de a o ajuta, de a face ca misiunea să-i reușească, era ceva palpabil. Aproape că murise încercând acest lucru și încă nu se terminase totul.

Ce mai rămăsese? Ce le scăpase oare? Ce ar mai fi putut ei să spere că puteau face pe ultima sută de metri?

— Ai spus că oamenii tăi au verificat deja apele? o întrebă ea pe Diema.

— Da, spuse fata scurt. Nu se află nimic acolo din ce nu ar trebui să fie. Și sunt *Elohim* postați la confluența râurilor. Dacă apare ceva neprevăzut în această strâmtoare, vor fi cu ochii în patru – și vor trage dacă va fi nevoie s-o facă.

La confluența râurilor. Asta însemna la capătul nordic al Manhattanului, exact vizavi de locul unde se aflau ei acum. Kennedy se întreba dacă Diema realiza cât de mult le oferea ea acum și își dădu, cu toată siguranța, un răspuns afirmativ. Oricum ar fi fost, fata nu era proastă deloc.

Marea finală a lui Ber Lusim însemna și revenirea lui acasă. Unde avea unul dintre aleși să aștepte venirea lui Mesia? Așa că, acum, Kennedy descoperise pentru a doua oară Ginat'Dania – și de data aceasta nici măcar nu o căutase. Mai era o problemă care, la un moment dat, va trebui soluționată: dacă exista vreo cale ca ei trei să scape cu viață din asta, cunoscând ceea ce cunoșteau în prezent.

— OK, spuse ea. Și aveți acoperit și traficul rutier. Pulverizarea din aer părea să fie pariul cel mai bun – poate singurul pariu – dar este imposibil ca el să procedeze la deturnarea vreunei curse comerciale. Unsprezece septembrie a închis această porțiță.

— Și am recurs la închideri efective ale aerodromurilor private, spuse Alus. Nimic nu poate ajunge în aer fără să fie văzut de *Elohim*. Și dacă nu le place ce văd, îl doboară, chiar înainte de a decola.

— Metrourile.

Kennedy a spus-o, dar nici ea nu credea, însă nu avea nici un rost să rateze ce era evident.

— Doar o singură stație ar putea fi ceea ce considerăm noi zona-tintă, zise Diema. 207th Street, la capătul Broadway-ului. Este capătul nordic al uneia dintre principalele linii de metrou, iar traficul nu se mai continuă, așa că nu avem de ce să fim îngrijorați. Dar Kuutma a postat Mesageri pe peroane și pe străzile din jur, în cazul în care Ber Lusim încearcă să transporte ceva pe această cale.

— Pe această cale? Adică într-un tren? Bine, dar să presupunem că pune ceva la cale în tuneluri? Poate ar merita să trimiteți o echipă să verifice.

— Nu te gândești la cifre, îi spuse Nahir lui Kennedy,

disprețuitor. La capăt de linie este cel mai mic număr de persoane. Tot metrourile din New York și rețeaua de transport metropolitană – pentru zonele din împrejurimi – numără, în decursul unei zile, aproximativ patru milioane de pasageri. Poate ceva mai mulți, dar nu cu mult. Ce procentaj din aceștia crezi că vor vizita 207th Street și Broadway, *rhaka*? Îți garantez că nici un sfert.

Kennedy se sili să nu dea curs furiei care o cuprindea. Nu ajuta la nimic faptul că Nahir avea dreptate.

— Poate că ar trebui, deocamdată, să lăsăm deoparte graficele, îi sugera ea.

— Și ce să facem?

Politețea lui Nahir era chiar mai aspră decât disprețul său.

— Să ne întoarcem la carte. Rush, poți să ne spui, din nou, ultima profeție?

Rush se uită la ea, încuviință din cap și dădu foile la ultima pagină a manuscrisului.

Kennedy se întreba ce pagină citea el, dacă nu era aceea. El începu să citească tare.

— Și piatra va fi rostogolită de pe mormânt, așa cum a fost în timpurile dinainte...

— Știm ce scrie, spuse Diema.

Tonul vocii ei era încordat, tensionat. Erau, cu toții, la capătul puterilor.

— Sigur, admise Kennedy. Dar am luat în calcul toate variabilele? Piatra și mormântul și glasul care strigă – da. Toate acestea s-au petrecut când a murit Shekolni. Și probabil, „în timpurile dinainte”, când piatra a fost rostogolită pentru prima oară, atunci când Iisus a murit și a înviat. Se pare că Toller ne spune că, cel puțin unele dintre împrejurările celei de-a doua venituri a lui Hristos, vor fi aceleași ca prima oară.

— Evident, zise Nahir.

— Și apoi, mai este suflarea. „El va condamna mulțime multă dintr-o singură suflare.” Dacă Ber Lusim o va lua și pe aceasta ad litteram, așa cum a făcut cu celelalte profeții, probabil că a transformat ricinul într-un soi de gaz.

— Asta presupunem și noi, spuse Diema.

Vocea ei mai păstra ceva tăios, ca și cum discuția asta o distra de la lucruri mai importante.

— Cât de sus ar trebui el să ajungă pentru a răspândi substanța cu ajutorul vântului? se întreabă Kennedy. A studiat

cineva matematica?

— Nu e vorba de înălțime, spuse Nahir. Cu un avion ușor, ar putea acoperi o suprafață de...

— Nu mă gândesc la avioane. Mă gândesc la pervazele de la ferestre. La acoperișuri. Teras. Să presupunem că se bazează doar pe vânt? Ricinul se împrăștie mai bine sub formă de pulbere. Dacă l-a rafinat sub această formă, ar putea avea tone, pregătite să fie pulverizate în aer. Vă gândiți la avioane ușoare și la cele care împrăștie insecticide, dar poate că el va folosi un procedeu mai puțin tehnologizat.

Diema era deja cu telefonul în mână. O clipă mai târziu, purta o conversație, fie cu Kuutma, fie cu altcineva dintre superiori.

Redusă din nou la tăcere, Kennedy îi dădu manuscrisul înapoi lui Rush.

— Cred că vom pleca la drum. Pregătiți-vă.

Diema lăsă telefonul jos.

— Vântul cel mai puternic bate dinspre vest, spuse ea. Dar numai în ultimele două ore. Este prevăzut să bată din nord, așa cum a bătut în ultimele trei zile. Kuutma trimite oameni pe clădirile cele mai înalte. Vor urmări mișcările dubioase. Dar vorbim de mii de ferestre și sute de acoperișuri. El...

Fata ezită, alegându-și cuvintele cu grijă.

— El va încerca să selecteze niște *Elohim* suplimentari.

— Are nevoie de voluntari, le traduse Tillman. Să adune un detașament de cetățeni implicați.

Altă pauză. Diema încuviință din cap.

Nahir mormăi ceva, dar Diema îi închise gura cu un *Ve rahi!* Brutal. Ea tocmai confirmase că Ginat'Dania se afla chiar acolo și acest fapt nu a trecut neobservat de ceilalți Mesageri.

Kennedy încerca să nu se gândească la asta.

— Corectați-mă dacă greșesc, spuse ea. Dar vântul, bătând dinspre nord, va trece chiar pe aici, nu-i așa?

— Da, confirmă Diema. Kuutma tocmai a făcut această observație. Va trimite niște oameni – cât de mulți va putea. Dar acum suntem strânși cu ușa. S-ar putea să nu avem timp să verificăm fiecare loc în parte.

— Atunci, hai să începem, spuse Kennedy. Putem porni din acest loc, făcând tururi semicirculare, întorcându-ne, de fiecare dată când ajungem la râu.

— Au mai rămas două ore, mormăi Tillman. Nu spun că nu ai

dreptate, Heather, dar acum nu este momentul să ne punem toate ouăle într-un singur coș.

— Singurul coș pe care îl avem, replică Diema. Dacă nu are altcineva o idee mai bună, așa vom proceda.

Așteptă, uitându-se la fiecare, pe rând. Nimeni nu vorbește.

— Ne-am înțeles. Vom constitui perechi, cu un Mesager în fiecare pereche, ca să putem rămâne în legătură unii cu alții și cu Kuutma.

— Pot să fac pereche cu tine? o întrebă Rush.

— Nu, îi spuse Diema.

Rush încercă din nou, tatonând, dar cu încăpățănare.

— Aș vrea... Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Te rog. Lasă-mă să vin cu tine.

— Vorbim mai târziu, Rush. Deocamdată, vei merge cu Taria. Alus, tu mergi cu Kennedy. Eu voi merge cu...

— Eu rămân aici, spuse Tillman. Asta e o clădire înaltă. Dacă reușesc să ajung pe acoperiș, pot vedea de aici întreaga panoramă. Oricum, nu aș face decât să vă încetinesc. Veți ajunge de două ori mai departe fără mine și pot ține legătura cu voi prin telefon. Dacă mi se mai întâmplă ceva, vă comunic.

— Va trebui să fie păzit, spuse Nahir, ignorându-l pe Tillman și vorbind direct cu Diema. Acum, mai mult ca niciodată, după vorbele tale nechibzuite. Nu poate fi lăsat singur să vorbească cu cei asemenea lui sau să le transmită mesaje. Cineva trebuie să-l supravegheze, de acum și până...

— Atunci, supraveghează-l tu, îi aruncă Diema.

— Da, spuse Rush. Asta va merge.

Se ridică și lovi cu manuscrisul făcut sul de peretele camionului. Se uitară cu toții la el – mai mult decât se uitară la Taria când le demonstrase că are voce. Fata lui era plină de furie, de confuzie și mândrie rănită.

— Vreau să spun că nici vorbă ca prietenul tău de acolo să ne omoare, imediat ce te-ai întors cu spatele. Nici vorbă că a încercat să-l convingă pe șeful tău să termine cu noi, chiar la Budapesta. Este un om rezonabil. Pun pariu că nici nu s-a gândit vreodată să-și ascută cuțitul pe rinichii lui Leo.

Diema era încordată și nerăbdătoare, stând pe vârful picioarelor.

— Va respecta ordinele lui, spuse ea scurt. Kuutma a spus că va face o judecată.

— Asta o spui tu. Dacă Leo rămâne, rămân și eu. Și-l voi supraveghea pe amicul tău, cât timp el ne va supraveghea pe noi.

Se uita la ea, cu ochii aproape în lacrimi, iar fata îi întoarse privirea cu o față ca un pumn strâns. Dacă era un concurs de privit, Rush îl pierduse. Ținea manuscrisul ca pe o pavăză înaintea ochilor.

— În orice caz, Kennedy a spus că răspunsul este aici și eu o cred pe ea. Așa că voi faceți ce vreți. Eu voi rămâne aici și îmi voi relua lectura.

— Cum poțesteți, îi spuse Diema scurt. Avem o oră la dispoziție, după care ne regrupăm aici. Și, între timp, ținem legătura prin telefon. Cine vrea să vină, să vină.

Porni în frunte, urmată de Alus, Taria, Kennedy și Raziei. Diema și Kennedy au luat camionul, cineva trebuind s-o facă și pe asta. Ceilalți au pornit pe jos, pe străzi.

Rush fu cuprins de un sentiment de disperare, văzând-o pe Diema plecând.

Deși făcuseră dragoste atât de puțin, episodul acela îl rănise și-l zdruncinase mai mult decât moartea fostei lui iubite, Siobhan – aceea care se sinucisese.

Apoi Kuutma a pus întâmplarea într-o lumină nebunească, dar plauzibilă. Diema îi făcuse asta – îl sedusese sau îl violase sau a ricoșat în el – pentru că, dintr-un anumit motiv, voia să rămână însărcinată. Poate că era ceva în genul acelor prostii răsuflăte cu mame singure și locuințe sociale. Fete care făceau copii pentru a sări peste rând. Poate că la Ginat'Dania era criză de locuințe.

Dar când a ajuns cu imaginația atât de departe, încât să și-o închipuie pe Diema – pe care o văzuse ca pe o bombă neexplodată, sub formă umană – împletind botoșei din lână, alăptând, împingând un cărucior, era ca și cum ar fi încercat să picteze cele două părți ale benzii Moebius în mai multe culori.

Dacă numai despre asta era vorba, dacă ea avusese nevoie de un sistem rapid de livrare de ADN, tot se simțea ca un prost, dar putea trece peste asta. Ce era mai greu, însă, era faptul de a nu ști: avea sentimentul că i se furase ceva din buzunare, într-o clipă de neatenție și habar nu avea ce i se luase.

Dar cu cât Diema evita mai mult să stea de vorbă cu el, cu atât era mai sigur că era vorba despre ceva important.

De îndată ce se îndepărtaseră de ceilalți, Tillman se întoarse spre Nahir.

— Așadar, ea are dreptate? Te vei ține de ordinele tale și vei lucra cu mine? Sau va trebui să ne luăm la bătaie? Știu că nu minți, de aceea consider că merită să te întreb. Ar fi util să știu dacă mă pot întoarce cu spatele la tine.

Mesagerul se uita la el – se uita la amândoi – cu un calm împietrit. Încă era plin de ură, dar îi mai trecuse și o ținea sub control. Însă altceva se petrecea sub masca impenetrabilă pe care o afișa. *Poate că se teme*, se gândea Rush. Diema le spusese clar și răspicat că acesta era orașul ei de baștină – Ginat'Dania, marele refugiu misterios. Nu reușise încă să-și dea seama cum se putea

ascunde un oraș în mijlocul New York-ului, dar dacă făcuseră acest lucru, s-ar putea ca Nahir – împreună cu toți *Elohim* – să devină niște orfani fără adăpost. Date fiind împrejurările, era aproape un miracol că încă mai reușeau să-l țină adunat la un loc, ca și pe ei. Poate tocmai faptul că erau complet țičniți îi proteja de tot ce era mai rău. Rush știa că singurul motiv pentru care își păstra calmul era pentru că în mintea lui expresia *un milion de morți* nu avea nici un înțeles: pur și simplu, trecea pe lângă ea tangențial.

— Nu va fi nici o bătaie, spuse Nahir cu o demnitate rece. Dacă aș fi hotărât că tu și băiatul ăsta trebuie să muriți, v-aș fi omorât. Dar nu aș fi așteptat, în acest caz, să ajungeți să stați pe acest pământ sacru. V-aș fi ucis cât erați printre Neamuri. Puteam să vă lichidez atunci când Diema ne conducea în subteranele Colinei Gellert. Mă gândisem să o fac. Dar am luat în serios jurământul pe care l-am făcut. La un soldat, ascultarea este precum castitatea într-o căsătorie.

Tillman își ridică sprâncenele, mirat de comparație.

— Vrei să spui că este prețioasă pentru că este atât de rară?

— M-am săturat, zise Rush, să mi se tot spună băiat. Credeam că am terminat cu asta, acolo.

— Vreau să urc pe acoperiș, spuse Tillman. Să arunc o privire de sus cartierului. Presupunând că te simți în continuare cast, ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta. Găsim niște scări pe aici?

Au găsit și, sprijinindu-se de Nahir și de Rush, Tillman a reușit să le urce. O ușă din oțel, ieșită pe jumătate din balamale, dădea spre un coridor îngust, care avea acoperișul deasupra și în spatele lui. Se aflau acolo un parapet peste care se putea sări și un stol de porumbei care se împrăștiară când Rush deschise ușa.

Pășiră afară, călcând pe zgura care scârțâia sub picioarele lor. Înaintea lor se întindea Bronxul, purtând farmecul serii ca pe o podoabă – probabil un sutien decoltat sau ceva la fel de sordid și ispititor. Mai aproape se vedeau depozite și clădiri de birouri, iar mai departe, spre nord și est, se întindeau străzi cu imobile joase și case lipite unele de altele.

Mii de terase, care se înălțau ca treptele unui amfiteatru. Înălțuirea verticală, vastă a New York-ului.

Mii de locuri, numai bune ca un dement să se instaleze să admire apusul de soare și să împrășteie confetti otrăvitoare.

Nahir și Tillman începură să vorbească despre viteza și

înălțimea vântului. Rush îi lăsă în pace, fiind sigur că nu aveau nevoie de el și nici nu-l vor observa că pleacă.

Cobori înapoi scările, în hala mare cu cazanele. Găsi un petic de lumină care trecea printr-o spărtură din acoperiș și se așeză să citească din cartea lui Toller, pentru ultima dată.

Diema o lăsă pe Kennedy să conducă, deoarece avea încredere în instinctele și în spiritul ei de observație, mai mult decât în oricine altcineva. Nu apucaseră să străbată câteva sute de metri, ca să-și dea seama de zădărnicia acțiunii lor. Posibilele puncte de lansare în aer a pulberii de ricin tindeau spre infinit – dacă nu cumva se întâmpla să-l vadă pe Ber Lusim stând la o fereastră sau privind în jos de pe un acoperiș, nu exista nici un motiv pentru care să apară cineva, în picioare, alături.

Cu cât era mai sus, cu atât mai bine. În direcția vântului era esențial. Cercetau un con vast dintr-un spațiu tridimensional, având la bază capătul de nord al insulei Manhattan – dar îl cercetau de la sol.

Însă Kennedy nu acționa așa. Încetini camionul până ce se opri și se uita în direcția sud. Diema îi urmărea privirile. Ajunseseră la capătul unei intersecții – indicatorul arăta numărul 225. Autostrada 9 era în fața lor, cu o bandă de cale ferată suspendată, care se ridica peste șosea ca un meterez. Dincolo de aceasta, nu era mai mult decât din ceea ce văzuseră deja, fabrici și curți mlăștinoase și magazine, cu șiruri ocazionale de magazine, ale căror geamuri erau așa de murdare, încât, de la distanță, nu-ți puteai da seama ce vindeau.

Dar la sud de ele, dincolo de arcu strălucitor al Podului Hudson, Broadway-ul se deschidea ca brațele unui îndrăgostit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Diema. De ce ai oprit?

— Mă gândesc la o glumă veche, spuse Kennedy. Când cumperi o proprietate, care sunt cele mai importante trei lucruri pe care trebuie să le ai în minte?

— Habar nu am. Te rog, mergi mai departe.

— Amplasarea, amplasarea și amplasarea.

Kennedy se întoarse și o privi intens, iar Diema înțelesese despre ce vorbea.

— Fabrica lui Ber Lusim, șopti ea.

— Exact. De ce acolo? Probabil, pentru că nu a vrut să transporte otrava la distanță mare. De câte ori o transporta, risca

să fie oprit și descoperit. Așa că a vrut să fie aproape. Dar chiar atât de aproape? Vreau să spun, dedesubt se află Ginat'Dania, nu-i așa? La vreo șapte sute de metri mai la sud de noi?

Diema nu spuse nimic.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, explodează Kennedy. Măcar dă din cap!

Încet, cuprinsă de o spaimă superstițioasă, Diema își forță capul să se miște – în jos, o dată, apoi în sus, din nou.

— Bănuiesc, prin urmare, că s-a aflat perfect în raza patrulelor voastre de grăniceri. Este imposibil ca voi să nu vă supravegheați ușa de la intrare. El este mult prea aproape și mult prea vizibil.

— Poate că și-a satisfăcut egoul, jucându-se cu noi.

Kennedy bătea în volan cu vârful degetelor și se gândea.

— Poate. Dar așa se comporta el ca Mesager? A fost el vioara întâi sau i-a pus pe alții la lucru?

— În cea mai mare parte, recunosc Diema, i-a pus pe alții să lucreze.

— Atunci, cred că ne-a scăpat ceva. Trebuie să ne fi scăpat. Altfel...

Telefonul Diemei sună și, deși *rhaka* părea dispusă să continue discuția, ea ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Gestul ăsta însemna Kuutma. Și dacă îi telefona Kuutma, avea ceva important să-i spună sau s-o întrebe.

Rush se săturase de ultima profeție. Au forfecat-o pe toate părțile și nu mai puteau scoate nici o interpretare nouă. Așa că răsfoi înapoi la prima pagină și o luă de la început.

Din nou a fost izbit să constate cât de ridicol era să citești mizeria asta ca pe ceva ce ar conține adevăruri sacre. Toller nu numai că lătra, lătra și se plictisea – așa că se agăța de specificul epocii sale, anume de a nu putea vorbi despre eternitate fără a face vreo șase sau șapte referiri voalate la ce îi era contemporan.

Ceea ce, dacă te gândea bine, era ciudat pentru cineva din Poporul lui Iuda. Să fii atât de implicat în politica locală – politica adamică – era ca și cum ai fi fost îngrijorat de previziunile meteo de pe lună.

Ceva îl contraria pe Rush. Îl contrariase și când citise, în avion, relatările docte ale lui Toller și ale celor din a Cincea Monarhie, când îi și vorbise despre toate astea Diemei. Avea o idee vagă, dar

nu reușea să o fixeze. Avea doar sentimentul general de nonsens și lipsă de logică, combinat cu ceva mic și precis, pe care-l mai observase deja, mirat – discrepanța dintre relatările scrise și ceea ce era observabil acum și aici.

O clipă mai târziu, pătrunzând în miezul profețiilor, nu se mai gândi la asta, pentru că fu izbit de ceva mult mai puternic. Care se afla în paragrafele de la începutul cărții și singurul motiv pentru care nu văzuse mai înainte era pentru că se concentra asupra textului propriu-zis și nu asupra adnotărilor pe care le scrisese Kennedy pe margini, sau deasupra cuvintelor. Notițele francezului.

Și iată că stau pe Muntele Muzelor, cerându-le Inspirație fiecăreia, deși adevărata mea Muză este Dumnezeu cel Preaînalt. Și aici El purcede, prin mine, nevrednicul, la Judecata Sa de Apoi.

Acesta era Toller. Și deasupra cuvintelor „Muntele Muzelor”, Kennedy scrisese clar, negru pe alb, un singur cuvânt.

Parnassus.

Cuvântul reda imaginea: fotografia unui munte de pe un indicator pe lângă care trecuseră, când au venit aici. Oțel și Fier Parnassus.

Rush se ridică în picioare. Simțea niște înțepături la baza capului, de parcă ar fi stat cineva în spatele lui, suflându-i în ceafă. Oare lui Ber Lusim – sau lui Obi Wan al lui, Avra Shekolni – să-i fi scăpat acel amănunt? Tot ce scria, în rest, în carte, au luat ca pe literă de evanghelie.

Era de înțeles că și-au dat seama că prin carte fuseseră conduși în acest loc.

Care era gol. Nu era nimeni aici și nici un loc în care ei s-ar fi putut ascunde. Mesagerii lui Kuutma percheziționaseră clădirea și nu găsiseră nimic.

Însă Rush simțea că liniștea din jurul său se schimbase oarecum și nici nu-i mai venea să se așeze din nou. În orice caz, nu era decât o liniște condiționată. Ca peste tot în New York, se auzea, de departe, în aer, zumzetul traficului. Acest gol se afla în inima unui mare oraș. Rush stătea în centrul imobil al lumii în schimbare.

Ieși din raza de lumină și făcu un tur prin încăpere, cu manuscrisul în mână. Se mișca încet, deoarece ecoul pașilor se

auzea supărător de tare. De câte ori se oprea, stătea și asculta. Dar nu se auzea decât traficul.

Când se duse din hala principală a fabricii în încăperile mai mici alăturate, Rush recunoscă față de el însuși că asta se transformase într-o cercetare. Tot nu știa ce anume căuta, dar îl rodea neliniștea și voia să se asigure că acolo nu era nimic.

În cele din urmă, ajunsese în fața ușilor duble, care duceau la șanțul de gresare. Îi văzuse pe Kennedy și pe Tillman că îl verificaseră mai devreme, așa că era aproape sigur că nu era nimic de văzut acolo, dar, totuși, se duse.

Șanțul era plin. Probabil că a fost lăsat așa de foștii proprietari. Pereții și podeaua aveau depuneri groase de reziduuri industriale care ar fi putut fi petrol, gudron, vopsea sau, cel mai probabil, toate la un loc. Se mai vedea apă băltind, cu un luciu sidefiu, nesănătos și o duhoare de smoală arsă plutea peste tot, ca aerul de pe șosele într-o dimineață de august.

Se uită sus, pe tavan. Nu se vedeau găuri, dar asta nu însemna nimic. Apa își face loc cum poate. Ploaia putea să fi intrat prin altă parte și să se fi strâns în șanț, deoarece acela era locul cel mai jos.

Nu avea cum să coboare acolo fără să-și strice hainele. Dacă se așeza pe jos și se apleca în interior, turul pantalonilor i s-ar fi acoperit de mazăga uleioasă. Dacă sărea, s-ar fi împroșcat.

Preferă să facă un tur în jurul șanțului, simțindu-se ca un idiot și totodată ușurat că nu era nimic de văzut.

Numai că era ceva de văzut. Cam pe la jumătatea marginii, a intrat într-un fascicul de lumină care pătrundea printr-un geamlâc spart, mult deasupra lui, oprindu-se pe unul dintre pereții șanțului. O parte din perete trebuie că fusese puțin ridicat față de suprafața din jurul său, deoarece era o umbră – perfect pătrată, cu latura de aproximativ un metru și jumătate. Părea o ușă ascunsă în perete, numai că era doar conturul unei uși. Culoarele și textura suprafeței respective erau identice cu cele de pe restul laturilor. Probabil că era o iluzie optică, dar era una tulburătoare și, odată ce a văzut-o, nu se putea amăgi că nu o mai vede.

Stătea nemișcat la marginea șanțului. Era ridicol. Dacă se afla ceva acolo, altcineva – cineva care știa ce făceau ei – ar fi găsit până acum.

Soarele intră după un nor, raza de lumină dispăru și ușa imaginară se disipă și ea. Rush se întoarse și plecă. Dar cu o clipă înainte de a ieși din încăperea, își aminti de cuvintele Diemei, când

erau la ferma Dovecote.

Tu nu, băiete. Tu nu ai făcut parte din plan.

Băga-mi-aș picioarele.

Rush se aruncă în bazin cu o săritură stângace, aterizând greoi și improșcând, după cum se temea, stropi multicolori de murdării. Se clătină pe picioare, dar își recăpătă echilibrul, ținându-se de un perete.

Făcând pași mici, speriat atât de ce era sub picioarele lui, cât și de ce inhala, traversă șanțul către peretele unde fusese umbra amăgitoare. Nu era nimic acolo. Nici urmă de inel sau mâner, sau de vreo crăpătură în perete, unde s-ar fi putut profila o ușă. Deodată, însă, reziduurile uleioase împrăștiate peste tot au făcut un camuflaj eficient.

Era destul de proaspăt, de asemenea și improșcat într-un strat mai gros, aici, față de restul peretelui.

Reprimându-și un fior, Rush se întinse și își împinse degetele în mătrea densă. Le plimbă de la stânga la dreapta și înapoi, căutând o breșă, o fisură în perete. Nu era nimic.

Însă era altceva. Cam pe la nivelul pieptului, dădu peste o ridicătură rotunjită, cu un diametru de vreo cincizeci de centimetri. O bosă sau, poate, capul unui nit. Rush dădu la o parte mizeria slinoasă din jur și găsi o placă circulară dintr-un metal ordinar, ruginit.

Era înșurubat în vârf, așa că putea fi rotit lateral. Ceea ce și făcu.

Afurisiții.

Se uita pe gaura cheii.

*

Kennedy se dădu jos din camion și se duse până la colțul străzii. Conversația dintre Diema și Kuutma nu părea să se termine prea curând și, cum vorbeau în limba lor, nu avea nimic de câștigat trăgând cu urechea.

Pe autostrada principală, traficul era intens, dar nu se vedea nimeni mergând pe jos. Magazinul din colț fusese un cinematograf de succes, dar nu mai era rentabil de ceva timp încoace. În vitrină erau afișate filme de senzație în premieră, vechi de câțiva ani. *Porcii sălbatici*. 300. *Zodiac*. Un poster oferea bilete la două filme, plus popcorn și o sticlă mare de cola pentru 12,99 dolari. Sub poster zăcea o pasăre moartă, ceva mic și nedefinit, poate o rândunică ce intrase acolo și nu mai putuse să iasă.

Se scurseseră două ore și câteva minute și ei se scăldau în ape tulburi. Dar nici nu-i trecea prin minte să facă altceva. În jocul de-a v-ați ascunselea într-un oraș imens, cel care se ascundea îl surclasa pe cel care căuta.

Dar ea avusese dreptate în privința locului. Știa că acolo era ceva, numai dacă și-ar fi putut da seama ce. Ber Lusim extrăsese și purificase toxina într-un loc extrem de riscant și pentru el. De ce ar vrea cineva presupus a fi un maestru al strategiei să facă ceva atât de stupid?

Poate că răspunsul era unul cu adevărat banal. Când a devenit prima dată Mesager, poate că Ber Lusim a fost trimis să patruleze pe aceste străzi. Poate că găsisse, atunci, vechile construcții metalice și le ținuse minte. Numai că, atunci, în trecut, încă mai era în toate mințile și – era de presupus – nu își imagina o ucidere în masă, nici măcar ca pe o posibilitate îndepărtată.

Așa că să facem o altă presupunere. El a ales locul mai târziu, mai aproape de timpul prezent. Căuta niște caracteristici precise și acest loc le avea. Și, indiferent ce era, meritase să-și asume riscul de a-și trimite camioanele roșii, bătătoare la ochi, de două ori aici și, poate, să stea chiar el un timp aici, la o aruncătură de băț de patria sa, unde era dat în urmărire.

De două ori. Camioanele au venit aici de două ori. Iar otrava a fost în al doilea transport, nu în primul. Dar în acest caz...

Diema se apropie de umărul ei, fără să facă zgomot, dar izbucnind:

— La naiba! exclamă ea.

Fata nu-și pierdea timpul cu scuze.

— Au aflat ce conținea primul transport.

— Continuă, spuse Kennedy.

— Era explozibil convențional. Zece mii de tone de octocuban și cinci kilograme de peroxid de acetona.

Kennedy calcula cantitățile.

— Peroxidul este folosit ca amorsă?

Diema dădu aprobator din cap.

— Cât de mare poate fi o astfel de explozie? Nu destul de mare ca să omoare un milion, corect?

— Suficient de mare ca să doboare un cvartal de blocuri. Depinde de locul unde este amplasat, se pot face ușor zece sau douăzeci de mii de victime.

Era evident că fata voia să se întoarcă la camion. Se răsuci în

direcția lui și se uita la Kennedy așteptând-o, dar aceasta își continua raționamentul de mai înainte despre camioane. Ceva se așeza la locul potrivit și explozibilul era piesa care dădea sens întregului ansamblu.

— Pământ și aer, mormăi ea.

Diema înțelese aluzia.

— Cartea lui Toller, spuse ea. „Dumnezeu va vorbi prin foc și apă, iar la sfârșit prin pământ și aer.”

— Am încurcat-o rău de tot, spuse Kennedy. Cred că am încurcat borcanele.

— Cum? Ce anume ne-a scăpat?

— Am crezut că Ber Lusim va împrăștia ricinul în aer.

— Așa și face, insistă Diema. Este singurul mod să faci victime la scara pe care o anunță profeția.

— Dar avioanele ușoare? Aparatele care împrăștie insecticide? Aici este spațiul aerian, apărat cu cea mai mare tenacitate din lume. Nu ar fi fost niciodată sigur că reușește să pătrundă în această zonă. Iar ideea mea despre balcoane și acoperișuri – dacă vântul își schimbă direcția, el nu mai poate face nimic. Nu are timp de așteptat. Știm asta foarte bine. Shekolni ne-a vorbit despre un timp exact, nu ne-a dat o estimare.

Diema gândea în paralel cu ea acum.

— Dacă pământul și aerul ar fi unul și același lucru, nu două lucruri...

— Asta este, a încuviințat Kennedy. Ți aduci aminte de 11 septembrie? Încă erai la școală, dar...

— Ne aducem aminte, spuse Diema scurt.

— Când au căzut turnurile, a fost un nor de praf cum nu s-a mai văzut niciodată. Mii și mii de tone de praf, invadând străzile cu unda de șoc, străbătând Manhattanul în lung și-n lat. Oamenii s-au îmbolnăvit, numai din cauza prafului. Unii dintre ei sunt și acum bolnavi.

— *Berukhot!* Folosește explozibilul ca să dărâme o clădire...

— Ca să pulverizeze o clădire. Să o reducă la stadiul de atomi. Astfel obține o undă de șoc masivă și un nor de praf masiv. Și cum ricinul se află în interiorul clădirii, norul de praf devine un vector. Se răspândește de aici, de-a lungul străzilor. Pământ și aer, totul amestecat într-un cocktail otrăvitor. Ucide de la prima inhalare.

— Dar unde? întrebă Diema. Oare ce clădire să fi ales?

— Camioanele nu au venit decât de două ori, Diema. Nu au mai

revenit de atunci.

Fata o privea, mirată.

— Așadar?

— Așadar, el nu a ales fabrica pentru că îi plăcea decorul. A ales-o pentru că se află exact la capătul de nord al Broadway-ului. De aceea, sistemul lui de declanșare este chiar aici. Are o țeavă de pușcă lungă de vreo douăzeci de kilometri și lată de vreo doi metri și jumătate. Cred că otrava nu a părăsit niciodată clădirea.

*

Rush se străduia din greu să-i convingă pe Tillman și Nahir să vină să vadă ce găsisese el. Mai bine zis, se străduia din greu să-i facă să-l asculte. Când, în sfârșit, îl lăsă pe Rush să-și spună rolul, Nahir avea sentimentul că „a găsit” era probabil un cuvânt folosit cu sens greșit.

— Clădirea a fost percheziționată de *Elohim*, îi atrase el atenția.

Tonul lui sugera că numai unui cretin era nevoie să i se explice acest lucru.

— Orice ai fi văzut tu, poți fi sigur că au văzut și au cercetat și ei.

— Dar nu se poate vedea decât din anumite unghiuri, îi explica Rush, făcând eforturi să pară calm și rațional. Chiar și așa, numai când lumina bate direct. Este camuflat.

— Împotriva amatorilor, spuse Nahir. Nu împotriva profesioniștilor.

— Unde este asta, Rush? întrebă Tillman.

— În bazinul acela gol.

— Rezervorul de unsoare? Cel dinspre partea din spate a clădirii?

— Da. Acela.

Tillman părea neîncrezător.

— Am verificat acolo, spuse el. Împreună cu Kennedy. Credem că acolo își ținea Ber Lusim tăvile cu pojghița răzuită. Dar nu era vreun indiciu că ar fi fost acolo de curând.

Tonul lui Tillman era mai blând decât al lui Nahir, dar în spatele cuvintelor se ascundeau aceleași presupuneri.

— La naiba! zbiră Rush. Nu este o scorneală de-a mea și nu sunt un prost. Știu foarte bine ce am văzut. Vreți să veniți și să vă uitați și voi?

— Mai târziu, spuse Nahir, arogant. Acum nu avem timp de asta.

Rush se uită la ceas, care arăta unsprezece și un sfert.

— Mai târziu? repetă el.

Cei doi bărbați reveniră la discuția lor și nici unul nu-i răspunse. Indiferent despre ce vorbeau, era evident că Nahir le transmitea mai departe celorlalți *Elohim* din oraș. Avea telefonul la gură și tot trecea de la engleza mormăită la aramaica mormăită.

— Îmi pare rău, spuse Rush. Mai târziu nu e bine pentru mine.

Lovi telefonul din mână lui Nahir și-l aruncă peste parapet.

Privirea surprinsă și furioasă de pe fața Mesagerului îl satisfăcu – dar nu dură mai mult de o fracțiune de secundă. Atât i-a trebuit lui Nahir să explodeze violent și să-l arunce pe Rush la podea, într-o poziție ce-l bloca total, producându-i niște dureri chinuitoare.

— Ai înnebunit? șuieră el. Vrei să mori?

— Nimeni nu omoară pe nimeni, spuse Tillman liniștit – atât de liniștit, încât sunetul făcut când și-a armat pistolul Beretta părea exagerat de puternic. Fu cu atât mai bine că preluă el firul conversației, deoarece gâtul lui Rush era apăsător strâns de ceea ce i se părea a fi cotul lui Nahir și nu putea nici vorbi, nici respira. Stătea pironit cu fața în pietrișul care acoperea pasarela îngustă, neînțelegând cum de ajunsese acolo și avea și toate membrele imobilizate. Mingea era foarte mult în terenul altcuiva.

— Dă pistolul la o parte, îi spuse Nahir lui Tillman. Altfel, lucrurile se vor sfârși rău.

— Mă bucur, îi replică Tillman. Dar lasă-l pe puști să se ridice. Nu a vrut decât să ne atragă atenția.

— Are toată atenția mea. Și pot să-i rup gâtul, fie că mă împuști sau nu.

— Ar fi mai bine să-i dai drumul și eu să las pistolul.

Se lăsă o tăcere scurtă, dureroasă. Cel puțin, pentru Rush era dureroasă.

— Am să-l eliberez, spuse Nahir. Dar dacă mai scoate o vorbă, îi rup amândouă mâinile.

Presiunea care imobiliza fiecare parte mobilă din corpul lui Rush dispăru imediat ce Nahir se ridică. Cu toate astea, Rush rămăsese nemișcat. Nu putea decât să fie din nou aruncat jos, dacă făcea greșeala să se ridice în picioare.

— Veniți să vedeți afurisita aia de ușa, spuse el, cu o voce ușor strangulată.

— Ai fost avertizat, băiete.

— Nu, spuse Tillman. Hai să ne ducem să vedem ușa. M-ai

convins, Rush. Indiferent ce-ai găsit, ți-ai pus gâtul pentru asta.

— Sunt gata oricând, glumi Rush, adunându-se pe picioare.

Au coborât scările cu mai mare greutate ca la urcare. Tillman mergea cam împiedicat și avea nevoie de mai mult sprijin. Pe drum drept era în regulă, așa că Rush îi conduse spre ușa dublă și arată, peste ei, în direcția rezervorului.

— Acolo, spuse el. Departe, în lateral. Sub luminator. Nahir intră primul, iar Rush se dădu la o parte ca să-l lase pe Tillman să treacă înainte. Voia ca ei să descopere singuri. Apoi, constată cu întârziere că soarele dispăruse din nou, așa că ei ar fi putut să nu vadă deloc conturul ușii.

— OK, spuse el, trecând grăbit printre ei. Stați să vă arăt.

Nu ar fi trebuit să-și facă probleme. Fisura din peretele rezervorului era perfect vizibilă, în ciuda luminozității scăzute, deoarece ușa era deschisă și întunericul de dincolo de ea, mult mai adânc decât părțile întunecate din jurul ei.

Dar nu ușa era cea la care se uitau Nahir și Tillman.

Se uitau la bărbatul care stătea drept în fața lor, de cealaltă parte a rezervorului.

— Ce ghinion, spuse bărbatul.

Tonul lui era calm, aproape solemn.

— Ber Lusim, băigui Nahir.

Părea ținut locului, incapabil să proceseze ceea ce vedea.

Iar Rush simțea că ametește. Au străbătut atâta drum ca să fie prezenți la această întâlnire, încât se gândi, o fracțiune de secundă, că poate chiar există acel lucru numit predestinare.

Ber Lusim se uita când la unul, când la altul, cu o privire rece, detașată. Dacă se simțea amenințat sau alarmat de prezența lor acolo, nu se vedea nimic pe chipul său și nici din atitudinea arborată – pe care Rush o considera destul de înfricoșătoare.

— În aceste momente de încheiere a vechii ordini, le spuse Ber Lusim, încă mai este posibil ca oamenii să moară. Dar după această ultimă, măreață moarte, moartea se va sfârși pentru vecie.

Vocea sa căpătă o nuanță de incantație.

— Așadar, simt că ar fi o îndrăzneală din partea mea să văucid. O aroganță. Ca și cum m-aș fi declarat cetățean al acestui timp, al acestei lumi, chiar dacă sunt vestitorul lumii următoare, lumea veșnică. Nu am nici o dorință să fac acest lucru. Prin urmare, dacă doriți să muriți, trebuie să exprimați o preferință explicită – sau să vă oferiți să muriți, ca voluntari, printr-o acțiune lipsită de

ambiguitate.

Nahir își încrucișă mâinile peste piept și imediat ținu între degete două cuțite.

Ber Lusim râse, ca și cum asta era o glumă care îi plăcuse foarte mult.

— Da, spuse el. Ceva de genul acesta.

Măinile lui Nahir se desfăcură și se ridicară într-o mișcare atât de fluidă și grațioasă, apărându-i lui Rush, într-un moment de nebunie, ca un dansator de flamenco, arborând poziția de începere a dansului. Cele două cuțite i-au zburat dintre degete în același timp, descriind în aer linii paralele.

Ber Lusim nu părea să se miște pentru a-i da replica, dar acum avea și el un cuțit în mână care le interceptă pe cele două aruncate de Nahir, de-a lungul traiectoriilor lor separate. Se auziră două note ridicate, zornăitoare, asemenea clinchetului de clopoțel. Cuțitele lui Nahir săriră unul în dreapta, altul în stânga, cel din dreapta lucind ca o roată zimțată, în timp ce se intersectă cu o rază neașteptată de soare.

Nahir scoase din nou ceva, la fel și Tillman – probabil un pistol, nu un cuțit – dar Ber Lusim era mai rapid decât fiecare dintre ei. Traversă șanțul de scurgere dintr-o săritură cu alonjă, aterizând între cei doi bărbați și nu părea deloc incomodat de faptul că ducea o bătălie pe două fronturi.

Nahir aruncă în Ber Lusim un al treilea pumnal, ținând spre piept. Ber Lusim se înclină într-o parte și îi bloca garda lui Nahir cu mâna. Cuțitul pe care îl ținea, întors pe neașteptate, îi făcu o creștătură adâncă la încheietură, aproape tăindu-i mâna.

Între timp, Tillman scosese deja pistolul și ținti, dar mișcările sale păreau de-a dreptul comice, comparate cu ale celor doi *Elohim*. Ber Lusim nici măcar nu se întoarse ca să-l înfrunte. Pur și simplu, aruncă pistolul din mâna lui Tillman cu o lovitură aproape verticală, după care își îndreptă, din nou, atenția spre Nahir.

O serie de lovituri de cuțit, rapide ca fulgerul, l-au forțat pe Nahir – care acum nu mai avea decât o mână să se apere – să se retragă în grabă și să-l scoată pe Ber Lusim, pentru că acesta venea după el, din raza de acțiune a lui Tillman.

Tillman îl urmă, stându-i în cale. Rush, care până în acel moment rămăsese împietrit din cauza șocului, își reveni și-i strigă:

— Leo, nu!

Se aruncă înainte, dar, în cele trei secunde cât i-au trebuit ca să

ajungă la ei, se întâmplaseră o mulțime de lucruri.

Ber Lusim înțepeni locului, lăsându-l pe Tillman să se izbească de el. Mesagerul primise o lovitură zdravănă în partea laterală a capului, dar asta nu părea să-l afecteze – și în același timp își înfipse cotul în gâtul lui Tillman.

Nahir forță un atac disperat, sărind în ceea ce presupunea el că ar fi o breșă în garda lui Ber Lusim. Ber Lusim îl blocă, fentă, îl blocă, după care îi tăie lui Nahir cealaltă încheietură a mâinii, ca un ecou deliberat, batjocoritor al atacului anterior.

Lui Nahir începură să-i slăbească puterile, citindu-i-se pe față durerea și panica. Ber Lusim se îndoi de la mijloc și-i aplică, învârtindu-se, o lovitură în stomac lui Nahir, apoi îl pocni cu mânerul cuțitului în cap, în timp ce acesta se chircise. Numai că nu era mânerul, deoarece pumnalul nu avea mâner propriu-zis, doar un capăt ascuțit și unul bont. Capătul bont era tot o margine îngustă din oțel, care lovi craniul lui Nahir cu un sunet ca atunci când se despică un pepene.

Și Ber Lusim avusese încă timp, înainte ca Rush să ajungă la el, să întoarcă pumnalul și să-i îndrepte vârful spre pieptul lui Rush. Rush se opri clătinându-se, lama ascuțită atingându-i pielea, după ce îi sfâșiasse materialul subțire al cămășii, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

— Gândește-te puțin, îi spuse Ber Lusim calm, în timp ce Nahir se prăbușise la pământ și Tillman căzuse în genunchi. Ei aveau arme, cel puțin. Tu nu ai nimic. Dar dacă dorești, o vei primi.

Tillman cotrobăia după pistolul care-i căzuse. Ber Lusim îl izbi în față cu brutalitate, aruncându-l în rezervor. Pentru o clipă, Rush ar fi putut face o manevră să-i ia cuțitul și să-l atace. Dar nu putea face un pas: paralizat de spaimă, se uita la corpul nemișcat al lui Tillman, zăcând pe jos. Leo era cu fața în jos, cufundată în mizeria și scursorile care acopereau podeaua rezervorului. Dacă nu murise deja, era pe cale de a se îneca sau sufoca.

Rush se forță să se miște. Se întoarse cu spatele la Ber Lusim, în timp ce o voce din cap îi striga să meargă pe vine, să se chircească și să se arunce în rezervor.

De data asta nu reușise să-și păstreze echilibrul. Căzu pe spate în uleiul rânced și se bălăbăni grotesc câteva secunde până ce reuși să se îndrepte și să se pună din nou în picioare. Se târi până la Tillman, își puse mâinile pe el, acum pline de unsoare, reușind, în sfârșit, să-l întoarcă pe spate. Bărbatul era într-o stare de

inconștientă profundă, dar respira.

Rush îl apucă pe Tillman de subsuori și-l târî. Tillman era greu ca plumbul, dar Rush reuși să-l deplaseze, câțiva centimetri la fiecare mișcare, până la peretele rezervorului. Îl propti pe Tillman acolo, fixat într-un colț, astfel încât să nu alunece din nou.

Rush era conștient de prezența lui Ber Lusim deasupra și în spatele lui – probabil că tăcerea absolută a Mesagerului însemna că nu se mișca.

— Ați venit de departe? îl întreabă Ber Lusim.

Făcea conversație cu sfântul ucigașilor.

— De la Londra, spuse Rush. Budapesta. New York. Sunt sigur că poți completa spațiile libere.

Încerca să braveze, dar vocea îi suna – cel puțin în propriile-i urechi – pițigăiată și slabă.

Ber Lusim râse, ca și cum Rush spusese ceva amuzant – apoi trecu peste el, spre ușa deschisă.

— Ne așteptăm să mergem pe o linie dreaptă, îi spuse, privindu-l pe Rush peste umăr. Nu știu exact de unde vine această speranță. Experiența ne învață că în natură nu există linii drepte. Dumnezeu nu desenează cu rigla. Cum te numești, băiete?

De data asta, Rush înghiți ofensa – ce altceva fusese el, în timp ce bărbații se luptaseră?

— Ben, spuse el.

— Asta este jumătate de nume. Înseamnă *fiul lui*. Care este restul?

— Rush. Ben Rush.

Ber Lusim păru uimit, pe moment.

— Ben Rush, repetă el.

— Da.

Rush înghițea cu greu și îl privea pe Tillman.

— Uită-te la el, e într-o stare gravă. Mă lași să plec, să aduc niște ajutoare?

— Bineînțeles că nu, spuse Ber Lusim. Ce l-ar mai putea ajuta, în orice caz? În douăzeci de minute, clădirea asta va deveni un crater. Și după aceea va înceta orice măsurare a timpului. Lasă-l în pace. Vreau să-ți arăt ceva.

Îi arată pragul ușii.

— Ce este? spuse Rush.

— Du-te înăuntru, îi ordonă Ber Lusim.

— Eu... ce este înăuntru? De ce să mă duc acolo?

Rush nu se temea de întuneric de când avea șapte ani, dar în acel moment deschizătura aceea pătrată părea plină de promisiuni ostile.

— Ați făcut cale lungă să mă găsiți, spuse Ber Lusim. Și ați reușit, acolo unde toți ceilalți au eșuat. A fost un lucru uimitor și excepțional – bineînțeles că a fost menit, așa cum toate lucrurile sunt menite. Profetul m-a învățat asta, când o uitasem, sau când învățasem să acționez ca și cum nu ar fi fost adevărat. Mă duc înapoi înăuntru, Ben Rush. Nu te pot lăsa în urmă, pe picioare și liber să pleci. Dacă insiști să rămâi aici, îți voi respecta dorința. Dar – își ridică mâna și cuțitul biciuia aerul în timp ce el îl întorcea înainte și înapoi, cu o dexteritate terifiantă – va trebui să mă asigur că nu vei fi în stare să te miști. Modul cel mai simplu și mai rapid va fi să-ți ating coloana vertebrală și rețeaua de nervi care o străbate. Decizia îți aparține. Te las să te gândești câteva clipe.

— Nu, eu... sunt bine. Vreau să spun, vin înăuntru. Aleg varianta asta.

Ber Lusim încuviință, indicându-i cu mâna că Rush trebuia să intre primul.

Îngrozit și umilit, Rush păși în întuneric.

Ca să ajungă la poarta din față a fabricii, ar fi trebuit să ocolească pe lângă trei din cele patru ziduri ale complexului, însă Kennedy apăsă tare pe accelerație și o luă direct prin gard. Bucăți din gardul de sârmă au rămas agățate de ștergătoarele de parbriz și una din bornele de ciment a fost smulsă și era târâtă pe jos, în spatele lor, ca un câțel.

În timp ce erau în camion, Diema a profitat de timp și l-a sunat pe Kuutma, dar în loc de răspuns intră, brutal, mesajul robotului. Îi spuse în câteva propoziții scurte despre bănuielile lui Kennedy și lăsă telefonul jos exact în momentul când Kennedy intra în gard.

Rhaka învârti camionul, ridicând un nor de pietriș și coborî din cabina șoferului, înainte de oprirea vehiculul de mare tonaj, într-un balans în jurul propriei axe. Se repezi în clădire înaintea Diemei, dar încetini când ajunse înăuntru, pentru a primi instrucțiunile ei.

— Acolo! spuse Diema, arătându-i ceva.

Nu era greu de văzut unde trebuiau să se ducă: X-ul care se contura pe jos era corpul prăbușit al lui Nahir, întins pe pragul ușii care făcea legătura dintre hala mare a fabricii și încăperea mai

mică din spate.

Diema scoase și un pistol și un pumnal și se apropie de Nahir cu precauție. Nici o mișcare de partea cealaltă a ușilor. Nu avea nici un indiciu despre ce l-ar fi putut lovi și nici urmă de cei doi adamici.

O lăasă pe Kennedy să-l examineze pe Nahir, timp în care ea le asigura protecția. Spre surprinderea ei, a observat, imediat ce Kennedy l-a întors pe bărbat pe spate, că era viu. Se luptase și pierduse, căpătând răni teribile. Ambele mâini îi erau scăldate în sângele care încă se mai scurgea, slab, din încheieturile tăiate. Fusesse lovit și la cap – un atac care îi distrusese orbita ochiului drept. Kennedy își întoarse privirile de la rana aceea. Nu și Diema. O parte ascunsă din ea cugeta la modul în care materia ochiului se transformase în lacrimi, care se prelingeau pe obrazul lui Nahir și la cum ar fi putut reda acest efect în culori pastelate. O altă parte, șocată și revoltată, îi aduse aminte că se culcase cu acest bărbat. Și o a treia parte, care le cuprindea pe amândouă și le subsuma, observa că starea lui Nahir era o dovadă a valabilității intuițiilor lui Kennedy. Ber Lusim se afla acolo. Acum.

Nahir încerca să vorbească.

Diema a ingenuncheat lângă el.

— Nahir, spuse ea.

Buzele i se mișcau, dar sunetele erau imperceptibile și fragmentate.

— Ber Lusim, șopti Diema. Unde se află? Unde este el acum?

Ochiul sănătos al lui Nahir clipi în direcția rezervorului de unsoare și-și mișcă degetul de două ori – *jos*.

Diema își reveni și era pe punctul de a se ridica. Dar antebrațul lui Nahir se lovi de al ei. Încerca să o apuce de braț, dar degetele nu puteau răspunde comenzilor venite de la creier. Tot ce puteau face era să zvâcnească ușor.

— Prea... rapid... murmură Nahir. Prea... prea.... rapid... ca să.

...

Respiră adânc, scuturându-se din tot corpul și încercă din nou.

— Nu... Te lupta. Prea...

— Ne vom întoarce cât mai repede, îi spuse Diema.

Se uita în continuare în ochiul sănătos. Implora tăcut, holbat, din pricina șocului și a spaimei neobișnuite. Își scoase jacheta din piele, o împături și i-o puse sub cap lui Nahir. Kennedy se duse la rezervor, respiră adânc, speriată și sări înăuntru, dispărând din

raza vizuală a Diemei.

— Ne vom întoarce cât mai repede, repetă Diema. Vom veni cu ajutoare.

Altfel, se gândi ea, tot ce-i aici va fi făcut praf și pulbere de o explozie de hidrocarburi de zece kilotone. Oricum ar sta lucrurile, Nahir nu mai avea mult de suferit.

Se duse spre rezervor și-i scrută interiorul înainte de a cobori atent și încet la Kennedy. Kennedy îl găsisese pe Tillman, sprijinit de unul din colțurile rezervorului și se uita să vadă în ce stare este. Fața îi era acoperită de sânge și era profund inconștient, dar rănilor lui păreau mai puțin grave decât ale lui Nahir. Slăbit cum era, prezentase o amenințare mult mai mică.

Kennedy deschise gura să vorbească, dar Diema îi făcu semn să tacă, ridicând mâna și indicându-i ușa deschisă. Kennedy dădu din cap. Îi atinse cu degetele obrazul lui Tillman și îl sărută pe frunte. Apoi se ridică în picioare.

Diema își scoase pistolul chinezesc semiautomat din partea din spate a centurii. Era pe punctul de a-i da lui Kennedy pistolul de 9 milimetri pe care-l purta în teaca de la gleznă, dar Kennedy trecu peste ea, mișcându-se încet pentru a estompa zgomotul făcut de tălpi în mazăga densă și ridică pistolul care-i căzuse lui Tillman, la marginea rezervorului. Îl examinează rapid, păru mulțumită și răspunse privirii întrebătoare a Diemei cu o mișcare scurtă a capului. *Sunt pregătită.*

Se îndreptară spre ușă, așezându-se de-o parte și de alta, fără să mai vorbească. Stăteau nemișcate și ascultau.

Două voci, ambele masculine. O conversație serioasă – deși ușor bizară – avea loc chiar dedesubtul lor.

— El este o bucată de pâine.

Asta era vocea lui Ben Rush. Și o altă voce îi răspundea:

— Dumnezeu este unul. Numai nebunii nu recunosc acest lucru.

Erau șapte trepte din lemn, periculos de alunecoase din pricina aceleiași unsori și aceleiași mizerii care acopereau fundul rezervorului. Apoi, Rush atinse cu picioarele cimentul uscat, zgrunțuros.

Se auzi un clic deasupra lui, urmat de zumzetul tuburilor luminoase care se aprindeau. Rush clipi și-și acoperi ochii, când spațiul întunecat din jurul său deveni, deodată, mai strălucitor decât lumina zilei, datorită neoanelor necruțătoare.

Se afla într-o încăpere largă, dar cu tavanul coborât, căptușită cu scânduri grosolane din lemn. De jur împrejur erau saci mari, ca sacii cu nisip sau îngrășămintă, îngrămădiți unul peste altul până la tavan, cu un culoar amplu între ei. Păreau toți identici. Lateral, scria cu litere de tipar EXPLOZIBIL PERICULOS C8(N02)8.

În capătul cel mai îndepărtat al încăperii se afla un calculator pe o masă de tâmplărie. Două cabluri lungi îl conectau la o sculptură modernistă, compusă din bare de oțel și câteva zeci de pachete învelite în hârtie impermeabilă la grăsime.

În ciuda mizeriei de pe trepte, podeaua era destul de curată. O mătură era proptită nefiresc de niște saci cu explozibil periculos și, odată ce Rush observă asta, văzu o întreagă serie de amprente domestice, în succesiune rapidă: un ceainic și o cutie de lapte, așezate pe o cutie de carton întoarsă cu baza în sus. O pereche de difuzoare cu un iPod cuibărit între ele. O veioză, pe masă și o carte deschisă alături.

Ber Lusim aștepta sfârșitul lumii cu tot confortul unui cămin.

Apăru lângă Rush și îi puse o mână pe umăr pentru a-i distrage atenția. Amintindu-și ce mai făcuseră mâinile lui Ber Lusim cu puțin înainte, Rush se cutremură și se dădu înapoi grăbit, întorcându-se cu fața spre Mesager.

Ber Lusim îl privea cu interes și curiozitate.

— Uitați, spuse Rush. Eu... nu știu ce vreți de la mine. Nici nu ar trebui să mă aflu aici.

— Ba da, spuse Ber Lusim. Ar trebui. Bineînțeles că ar trebui. Nu aveai de ales. Te rog, ia loc. Nu-ți voi face nici un rău.

— Stau foarte bine aici, spuse Rush.

Ber Lusim încuviință din cap.

— Foarte bine.

Trecu pe lângă Rush și se duse la masă să ia cartea. O ținea ridicată ca s-o vadă și Rush.

Cartea era foarte veche, cu marginile îndoite și zdrențuite, iar coperta era atât de boțită, de parcă cineva ar fi scăpat-o în baie. Pe ea, cu litere normale, inegale, erau cuvintele *Glasul Trâmbiței Vestește Judecata sau Planul lui Dumnezeu Revelat prin Diverse Semne*.

— Cunoști asta? îl întreabă Ber Lusim.

Rush se gândi să mintă, doar pentru o clipă. De ce altceva s-ar afla aici?

— Da.

Ber Lusim îi zâmbea plin de căldură, ca și cum i-ar fi smuls o mărturisire ce îi făcea bine sufletului lui Rush.

— Vreau să-ți mulțumesc, spuse el.

Tonul – serios, colocvial, prietenos – îl zgudui și-l înfricoșă pe Rush. Nu spunea nimic, doar se uita la celălalt bărbat cum răsfoia paginile cărții, după care i-o întinse. Rush o luă și văzu că era deschisă la ultima pagină. Hârtia, veche de secole, uscată și fragilă, îi foșnea printre degete.

— Acest paragraf m-a tulburat, spuse Ber Lusim. Mai exact, când Toller spune că fiul și duhul vor fi prezenți atunci când va veni sfârșitul. Aducea cu liturghia lipsită de sens a bisericii catolice. Împărțirea lui Dumnezeu în trei, ca și cum Dumnezeu ar fi o bucată de pâine.

— El este o bucată de pâine, spuse Rush. Încă nu a ajuns la voi toată povestea asta despre euharistie?

Își auzea propriul glas și se mira și el de cum vorbește. Voia cumva ca Ber Lusim să-i rupă mâinile și picioarele și să i le facă surcele de foc? Sau își dăduse drumul la gură doar că-i promisese adineaori că nu-i va face nici un rău? În orice caz, Ber Lusim nu reacționează la tonul lui de pălăvrăgeală și nici nu părea să-l fi auzit.

— Dumnezeu este unul, spuse el. Numai nebunii neagă acest lucru. De aceea, această referire la fiu și duh ne-a izbit mereu pe amândoi – pe Avra și pe mine – ca fiind ciudată. Mai degrabă, enigmatică. Însă timpul și providența fac ca toate lucrurile să devină clare. Știi ce înseamnă numele tău?

— Mi-ați spus deja că înseamnă „fiul lui”.

Ber Lusim încuviință.

— Da. Asta este semnificația lui Ben. Dar eu mă refeream la numele tău de familie, Rush. Continuă, neașteptând ca Rush să-i răspundă. Este transliterația din ebraică a cuvântului *ruach*, care înseamnă „duh”. Dumnezeu i-a spus lui Johann Toller că vei veni tu și Johann Toller mi-a spus mie. În acest mod, el mă asigură, din nou, că totul este în regulă. Că ceea ce fac este corect și exact așa cum a intenționat el. Apropos, te aud cum respiri.

Spuse aceste ultime cuvinte cu o voce ridicată și se uită peste umărul lui Rush, la scări.

— Fără doar și poate, veniți alături de noi, spuse el. Nu are rost să vă ascundeți acolo. Și acum, nu a mai rămas timp deloc ca să puteți face ceva care să-mi distrugă planurile. Deși, dacă încercați, bineînțeles că vă voi uicide.

În ciuda cuvintelor lui Ber Lusim, Kennedy era aproape sigură că nu respirația lor le dăduse de gol.

Descoperise că revolverul lui Tillman – un Beretta adaptat – avea o piedică de siguranță și nu declanșatorul cu care era mai obișnuită și alesese un moment în care Ber Lusim vorbea, ca să apese pe partea din față a piedicii și să armeze pistolul. Sunetul a fost slab, abia l-a auzit ea și a crezut că va fi complet estompat de vocea lui Lusim – dar faptul că el a făcut o pauză imediat după aceea a făcut-o să creadă că l-a pus în gardă.

Apoi le-a invitat să i se alăture și nu mai era nici umbră de îndoială. Kennedy șopti către Diema, împreunându-și mâinile, apoi despărțindu-le din nou. *Ne separăm ca să aibă două ținte.* Diema încuviință.

Coborâră pe scări, Diema luând-o înainte și Kennedy venind imediat după ea.

Ber Lusim le urmărea foarte atent în timp ce intrau în raza lui vizuală.

— Îi expuneam scriptura prietenului vostru, le spuse el. Ceea ce este amuzant. Nu m-am considerat niciodată un predicator. Poate că ar fi bine să aruncați pistoalele, ca nu cumva să vă simțiți tentate să le folosiți.

— Într-o cameră plină cu explozibil? spuse Kennedy. Nu ți se pare că ar fi cam stupid?

Ber Lusim se uită la baricadele din saci din jurul lor.

— Nu poți arunca în aer octocubanul cu un glonț, spuse el. Iar declanșatorul este pe masă, în spatele meu. Ar trebui să trageți în domnul Rush, care este aici și nu cred că ar fi prea încântat. De asemenea, acolo în colț – le arată cu țeava pistolului – se află mai multe bidoane din plastic umplute cu otravă granulată, extrem de puternică, ricina. Dacă găuriți unul din ele, aerul s-ar umple cu un praf foarte toxic. Desigur, explozia care urmează să aibă loc vă va ucide cu mult înainte ca otrava să înceapă să-și facă efectul asupra voastră, așa că este o chestiune cu mai puține consecințe decât ar fi altfel.

— De ce mai suntem încă în viață? întrebă Diema. Ți-ai pierdut gustul de a ucide, Ber Lusim?

Se îndepărta de Kennedy, făcându-l pe ticălosul de Mesager să-i fie mai greu să le aibă pe amândouă sub ochi, în același timp, fiind obligat și să descrie cu pistolul un arc cu câteva grade mai mult, în

cazul în care se hotăra să tragă. Își ridică mâinile ca să le oprească.

— Ați mers destul. Ca să-ți răspund la întrebare, sunt pe cale de a uide un milion de oameni, care abia dacă sugerează un exces de pedanterie în materie de luare de vieți. Dar asta ține de natura sacrificiului și nu de crimă – în mod fundamental, o obligație religioasă. Morțile individuale, pe de altă parte... aici, în acest loc, în acest moment, capătă o nuanță nemiloasă. Dar o voi face dacă nu rămâneți unde sunteți și nu aruncați armele. Sunt fericit ca voi toți să așteptați împreună cu mine momentul care se apropie – dar știu ce aveți în inimă și nu voi permite.

— Încă mai e timp să pui capăt acestui lucru, spuse Kennedy.

Știa că Diema era capabilă să țintească și să tragă mult mai rapid și cu precizie mai mare decât ea, așa că s-a gândit că ea era cea care trebuia să se ocupe de diversiune.

— Deja au murit mult prea mulți oameni.

Privirea lui Ber Lusim se îndreptă spre ea, dar se întoarse înapoi, către Diema. Părea că evaluase corect pericolele respective.

— Oricine a trăit vreodată a murit, spuse Ber Lusim. În afară de cei câțiva care încă mai trăiesc. Dar astăzi, totul se va schimba.

— Datorită câtorva rânduri dintr-o carte veche de trei sute de ani? îl întrebă Kennedy. Nu înțeleg asta.

— Nici nu-ți cere nimeni s-o faci. Și acest dans absurd trebuie să înceteze, acum. Rămâneți unde sunteți. Aruncați armele sau puneți-le la picioare. Nu vreau să vă vărsați sângele aici. Nu văd care ar fi rostul. Dar nici nu voi permite ca acest lucru să mă împiedice, dacă sunteți hotărâte să-mi forțați mâna.

Kennedy încetini și se opri.

— Bine, spuse ea. Ai câștigat.

Răsuci pistolul în mână, întorcându-l spre tavan și se aplecă, foarte încet, îndoindu-și genunchii, ca să-l pună pe podea.

Diema profită de moment și trase.

Încă o dată, exact ca în timpul luptei de lângă rezervorul de gresare, acțiunea deveni atât de accelerată, încât Rush avea probleme serioase cu lucruri de o importanță majoră, cum ar fi cauza și efectul.

A văzut mâna Diemei mișcându-se și a auzit împușcături – trei la număr, un du-te-vino, atât de tare, încât sunetul crea mai degrabă o presiune fizică, ce-ți trecea prin piele.

Apoi zbură ceva rotitor din mâna Diemei, iar Diema a fost ea însăși lovită, dându-se înapoi și izbindu-se de zid.

Sunetul părea că vine din toate direcțiile deodată, în acel spațiu restrâns, de aceea, doar prin această realitate colaterală, Rush și-a putut da seama că Diema nu trăsesese deloc. Toate focurile fuseseră trase de Ber Lusim.

Când a ajuns și el la această concluzie, toată povestea se terminase. Diema alunecase pe lângă zid, căzând pe podea, iar Ber Lusim avea pistolul îndreptat spre Kennedy – care stătea nemișcată, pe vine, ținând încă mâna pe pistol, care se afla tot pe podea.

— Să nu care cumva, o avertiză Ber Lusim.

Diema scoase un icnet prelung, cutremurător. Stătea pe o parte, lungită pe ciment. Sângele îi țâșnea abundent printre degete, iar Rush observă o pată roșie pe cracul pantalonilor. Cel puțin două dintre gloanțele lui Ber Lusim își nimeriseră ținta.

Ba nu, toate trei, realizează el. Pistolul Diemei zăcea pe jos, la vreo trei metri de ea, cu țeava îndoită, în formă de L.

— Aș fi vrut să nu fie necesar, spuse Ber Lusim. Dar încă ești vie, măcar. E trist că asta e ultima gentilețe pe care ți-o pot oferi.

Inima lui Rush îi bătea în piept cu putere și simțea că îi vine să vomite. Observă că umerii lui Kennedy erau încordați, ceea ce în mod sigur însemna că și Ber Lusim observase. Era pe punctul de a se mișca, iar mișcarea avea să o ucidă. Nu avea cum să facă altfel.

Însă era – ar fi putut fi – ceva ce ar fi putut face *el*.

Dacă i-ar mai fi rămas măcar timp să o poată face. Și dacă și-ar fi putut găsi cuvintele.

— Așteaptă! spuse el.

De fapt, a zbierat, prea tare și prea ascuțit. Și a ridicat cartea – cartea lui Toller – în mână, ca și cum avea să înceapă o predică.

Ber Lusim se întoarse și se uita la el, iar el a aruncat cartea peste fața Mesagerului.

— Eu sunt aici, corect? bolborosi el. Tu ai spus asta. Că eu fac parte din marea schemă. Dumnezeu m-a trimis să-ți aduc un mesaj. Asta ai spus.

— Da, zise Ber Lusim cu un glas calm și liniștit, care făcea ca schelălăitul panicat al lui Rush să pară chiar mai absurd decât era în realitate. Am spus asta.

— Bine, spuse Rush, forțându-se să nu-i mai tremure picioarele, mâinile și vocea. Atunci, chiar aici, chiar acum, cât i-a mai rămas lumii de trăit, eu sunt ceea ce ești tu. Sunt unul din mesagerii lui Dumnezeu. Nu sunt doar un adamic idiot care nu știe de capul lui.

Ber Lusim se încruntă.

— Și ce-i cu asta? zise el. Ce se va întâmpla?

— Îți spun eu ce se va întâmpla. Dacă sunt un mesager, Ber Lusim, mesajul meu este pentru tine. Ești dispus să-l asculți?

Ber Lusim făcu un gest, întorcându-și ambele mâini cu palmele în sus. *Dă-i drumul.*

— OK.

Rush înghiți în sec.

— Până aici, toate bune. Riscă și-și aruncă privirea peste umăr. Diema nu se mișcase decât ca să se sprijine în cotul stâng. Își ținea în continuare mâna apăsată pe rană, încercând, fără prea mare succes, să oprească șuvoiul de sânge. Se uita la Ber Lusim cu ochi împăienjeniți, sau cel puțin încerca s-o facă, dar capul îi tot cădea. Kennedy părea, în continuare, să caute o breșă. Rush îi întâlni privirea și făcu din cap un arc minuscul. *Nu încă.*

Se întoarse iar spre Ber Lusim.

— Tot ceea ce faci, spuse el, faci din cauza lui Toller. Am dreptate? Din cauza prezicerilor din cartea lui. De parcă ar fi scris cartea pentru tine. Ca și cum te-ar fi văzut venind, în urmă cu trei sute de ani și ți-a vorbit peste acest arc de timp.

— El a văzut venind sfârșitul lumii, îl corectă Ber Lusim. Dar așa este, ne-a vorbit nouă. Ne-a spus ce trebuie să facem ca să punem capăt istoriei și să instaurăm împărăția lui Mesia.

— OK. Dar mă întreb dacă știi cine-ți vorbea ție? Vreau să spun, dacă ai aflat ceva despre viața lui Johann Toller.

— Mai multe decât îți poți imagina.

— Crezi că-l cunoști.

Rush se simțea ca și cum s-ar fi strecurat printr-un câmp minat. Dar mai mult de-atât, se simțea ca într-o sală de tribunal, interogând un martor. Încercând să construiască un caz din nimic, cu excepția unei simple bănueli.

— Da, admise Ber Lusim. Cred că îl cunosc.

— Va trebui să te contrazic, spuse Rush.

Și în tăcerea care urmă, se lansă.

— Cred că ai dreptate că Dumnezeu m-a trimis aici, Ber Lusim. Cred că a dorit ca tu să ascuți ce am de spus. Pentru că ai făcut o mare greșeală. Ai ucis o mulțime de oameni și ești pe cale de a ucide încă mult mai mulți și totul nu se bazează decât pe... o prostie... ai încurcat lucrurile. Le-ai încurcat rău de tot.

Ber Lusim îl privea într-o tăcere deplină. Rush vedea cum propria sa moarte era cântărită și măsurată de acea privire. Singurul lucru în avantajul lui era o scrisoare întâmplătoare de prezentare de la Johann Toller și habar nu avea cât va mai putea dura acest permis de eliberare-din-închisoare.

— Este ceva pe care nu-l cunoști, spuse el, șovăind puțin asupra cuvântului. În legătură cu Toller. Ceva ce ai înțeles greșit.

— Ceva ce am înțeles greșit, repetă Ber Lusim, pe un ton periculos de blând. Chiar așa?

— Chiar așa.

— Și care ar fi lucrul acesta?

— Cine a fost el.

Ber Lusim își țuguie buzele.

— Voi trece peste impolitețea ta, îi spuse lui Rush. Cred în continuare că trebuie să aibă un rost prezența ta aici.

Există un motiv pentru care mi-ai fost trimis în cale, în acest moment cât se poate de solemn și de bun augur. Dar trebuie să fii foarte atent la ceea ce spui. Johann Toller a avut inspirație divină. A-l vorbi de rău înseamnă o blasfemie la adresa lui Dumnezeu.

Rush stătea cu privirile pironite pe pistolul din mâna lui Ber Lusim – deși, probabil, dacă Ber Lusim ar fi decis că el trebuia să fie ucis, nu și-ar irosi un glonț pe cineva care era atât de aproape de el.

— Înseamnă, oare, să-l vorbești de rău pe Toller, dacă spui că nu a fost cine crezi tu că a fost? îl întreabă. Eu nu vreau să comit nici o blasfemie. Cred doar că ai interpretat greșit ceea ce era

evident.

Ber Lusim ridică din sprâncene.

— Da? Cum așa?

— Ei bine, voi credeți că Toller a fost profetul vostru dispărut. Singura persoană care a părăsit cetatea ascunsă, fără un acord oficial. Vreau să spun, persoana care a făcut acest lucru înainte să o faceți tu și oamenii tăi.

— Nu cred asta. Știu că așa este.

— Pentru că Toller vorbește despre credințele secrete ale Poporului.

— Da.

— Și în cartea lui este arătat locul unde se află Ginat'Dania.

— Da și asta.

— Și pentru că și-a binecuvântat prietenii și pe cei care-l urmau cu semnul lațului, în loc de semnul crucii.

— Bineînțeles.

Rush stătea acum pe marginea prăpastiei. Nu mai îndrăzne să se uite din nou, în jur, să vadă dacă Diema sau Kennedy îi urmăreau mișcările. Dacă nu o făceau, oricum acest lucru nu ar fi dus nicăieri. Tot ce putea face el – lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face – era să le dea lor o fereastră.

— Ei bine, în ciuda acestor lucruri, Ber Lusim, eu cred că ai ținut cu echipa greșită. Toller nu a aparținut niciodată Poporului lui Iuda. El era un adamic.

Diema se folosea de două lucruri ca să rămână conștientă: durerea rănilor și cronometrul de la ceas.

Durerea era constantă pe tot parcursul încâlcit al miilor de kilometri ai sistemului ei nervos.

Cronometrul indica șapte minute.

Ber Lusim stătea acum cu pistolul la tâmpla lui Rush. Rush era înclinat într-o parte, ferindu-se de el, cu întregul corp îndoit ca un arc, dar neîndrăznind să facă un pas înapoi și nici să îndepărteze pistolul.

— Îți văd moartea, îi spuse Ber Lusim băiatului. Fără a avea nevoie de nici o profeție.

— Nu, ascultă puțin, zise Rush cu voce tremurândă. Ascultă-mă. Te pot face să crezi.

— Cred deja.

— Atunci, te pot face să te îndoiești. De ce m-a trimis Dumnezeu pe mine?

— Ca să mă pună la încercare. Ca să-mi pună credința la încercare.

— Atunci... atunci, trebuie să treci testul, nu-i așa? Trebuie să ascuți. Dacă-mi zbori creierii, pur și simplu îl vei mânja pe Dumnezeu.

Nici unul dintre ei nu făcu vreo mișcare, timp de câteva momente. După care, Ber Lusim lăsă pistolul jos, treptat, pe lângă corp.

— Asta este o prostie, spuse el grav. Dar spune ce ai de spus. Prostiile nu mă afectează.

— Bine. Privește la evidența documentelor, spuse Rush, începând din nou să se bâlbâie. În versiunea din povestea ta, bărbatul pleacă de la Ginat'Dania, îndreptându-se spre vest. Apoi, la mult timp după aceea, Johann Toller sosește în Anglia și începe să predice. Și spui că el este omul tău, datorită tuturor chestiilor pe care le spune. El cunoaște Ginat'Dania. Știe despre ciclul celor trei mii de ani. Și cum altfel ar fi putut descoperi toate acestea? Dar ce s-a întâmplat între timp? Ce l-a determinat să-și părăsească misiunea și poporul, uitând de obiceiurile lor și naturalizându-se printre străini?

— Un înger, spuse Ber Lusim, cu un glas aproape horcăit, i-a vorbit.

— Corect.

Rush încuviință.

— Un înger i-a vorbit și i-a destăinuit secretele din cer. Și Toller a vrut să împărtășească altora lucrurile uimitoare pe care le aflate. Simțea că trebuie să le împărtășească întregii lumi. Așa că pleacă în Anglia. Și aici încep să mă pierd în acțiune. Este Război Civil. Scena politică din Anglia este un cuib de vipere, dar Toller plonjează în ea ca într-o piscină. Își face tot felul de prieteni și de dușmani în guvernul lui Cromwell. Se alătură disidenților religioși – devine unul dintre purtătorii lor de cuvânt, ceva de genul ăsta. Se înscrie în mișcarea A Cincea Monarhie. Primește un loc în conducere. Și stau și mă întreb: *de ce?* Care este rostul tuturor acestora? Dacă ai cunoscut adevărul etern, ce-ți mai pasă dacă Cromwell sau Fairfax își țin promisiunile, sau dacă episcopii ajung să vorbească în parlament? ăsta este un spectacol secundar. Lumea se va sfârși, împărăția va veni și asta e tot ce contează.

Diema nu mai era atentă la argumentația doctrinară și își căuta pistolul. Era prea departe și ar fi trebuit să se târască până acolo

și, în orice caz, arăta de parcă primise o lovitură directă.

Dar avea celălalt pistol, în teaca de la gleznă: micul, modestul M26, pe care-l luase de la Nahir și Shraga, aproape ca o reacție întârziată.

Se văita și se răsucea ca și cum era în agonie, folosindu-se de mișcări pentru a-și îndoi picioarele și a le aduce cât mai aproape de mâna ei stângă. Avea senzația că încheietura mâinii drepte s-ar fi putut să i se fi rupt, atunci când Ber Lusim i-a aruncat pistolul din mână, trăgând în el – un lucru înspăimântător, chiar de la o distanță așa de mică.

— Timpul este cuprins în eternitate, așa cum nisipul este cuprins în interiorul perlei, spunea Ber Lusim. Toller a văzut toate lucrurile, atât de aproape, cât și de departe. Și i-a păsat de toate lucrurile.

Rush a ridicat cartea, iar mâna îi tremura și mai vizibil.

— Da. Poate. Poate că s-a întâmplat așa. Dar mai există un scenariu: Toller era un nimeni. Un individ oarecare. Dar era britanic. Venea din afara Angliei, poate că făcuse înconjurul lumii, sau poate că era negustor sau diplomat. Așadar, face o călătorie în Alpi, unde are un accident. Numai că nu era singur când a avut accidentul. Și nu este singurul supraviețuitor. Mai este un bărbat, care zăcea lângă el – rănit, probabil pe moarte. Acesta este profetul vostru, proaspăt plecat de la Ginat'Dania. Și acesta este momentul când totul ia o altă întorsătură pentru Toller. De aici, viața lui se schimbă radical. Pentru că bărbatul rănit halucinează și vorbește întruna. Tocmai pentru că știe că e pe moarte. Trebuie să-i spună cuiva povestea vieții lui, înainte de a se duce, iar Toller se afla acolo. Toller ascultă. Ascultă cu cea mai mare atenție.

— Este grotesc, spuse Ber Lusim.

— Așadar, Toller află întreaga poveste. Trădătorul cel sfânt. Cetatea secretă. Sfârșitul lumii. Este o revelație. Ba nu, este o carte întreagă de revelații. Și trebuie să fie adevărat, pentru că cine și-ar irosi ultimele ore de viață scornind o poveste atât de nebunească? Este ca și cum Dumnezeu l-a pus pe acest bărbat în locul potrivit, la momentul potrivit, pentru ca ochii lui Toller să poată să se deschidă. Și când s-a terminat, iar bărbatul a murit, Toller s-a dus acasă, în Anglia și a luat viața de la început. Numai că acum era un profet. Un om purtător de mesaj. Și dorea să-i dea mesajului cât mai multă autoritate, așa că a inventat vizita îngerului. Sau poate chiar așa și-a amintit, la vremea aceea, nu

știu. Poate chiar a crezut că omul vostru era un înger.

— De ce ar fi aceste lucruri adevărate? îl întreabă Ber Lusim. Ce dovezi ai?

Diema își trase pantalonii câțiva centimetri deasupra gleznei, lăsând să se vadă tocul de la pistol. Pistolul era aproape de mâna ei. Dar apăru o altă problemă. Două probleme, de fapt. Cum va trece peste garda lui Ber Lusim, mai bine, a doua oară, acum că trebuia să-și folosească mâna mai slabă și mai lentă? Și cum va ținti și va trage asupra lui, fără să-l atingă pe Rush, care stătea exact în drum? A observat că Heather o urmărea, gata să se miște deodată cu ea.

— Nu-i vorba de dovezi, spuse Rush, deși am câteva. Puține, în orice caz. Dar gândește-te la asta. Nu are mai mult sens varianta mea? În povestea voastră, un Mesager se hotărăște, hodoronc-tronc, să-și trădeze încrederea sacrosanctă și să se ducă să predice printre păgâni. În a mea, el vorbește doar pentru că știe că va muri.

— El nu s-a hotărât, pur și simplu, spuse Ber Lusim. Uți că a primit vizita lui Dumnezeu.

— Și această vizită i-a furnizat un raport complet despre cine este cine în politica engleză? Și l-a făcut să creadă că politica engleză *conta* într-adevăr? Pentru că acolo și-a petrecut tot restul vieții, Ber Lusim. A fost executat pentru că a încercat să-l asasineze pe un funcționar guvernamental. Ce naiba a fost asta?

Ber Lusim făcu un pas în direcția lui Rush, dar Rush se dădu într-o parte. Ținea cartea cu amândouă mâinile, pregătit s-o rupă în două.

— Ai face mai bine să te dai înapoi, îl avertiză pe Ber Lusim. Altfel, voi comite o blasfemie gravă.

Ber Lusim ridică din nou pistolul, îndreptându-l spre Rush.

— Cartea va fi oricum distrusă de explozie, spuse el. Integritatea ei fizică nu mai constituie pentru mine, acum, o importanță supremă. Mi-ar plăcea doar să mor cu ea în mână. În orice caz, am ascultat ce-ai avut de spus și nu mi-am schimbat părerile câtuși de puțin. Dacă menirea ta, băiete, a fost să mă pui la încercare, am trecut testul.

— Dar am dovezi, izbucni Rush. Ți-am spus că am niște dovezi, corect? Ei bine, iată-le. Nu te mai gândi la înger, nici la accident și nici la restul. Nu te mai gândi la ce știa Toller sau de unde aflate. Adu-ți aminte de un singur lucru pe care l-a făcut care să fi atestat

că aparținea de Poporul lui Iuda.

— A făcut semnul lațului.

Diema era cu mâna pe mânerul pistolului M26, pe care-l scosese pe jumătate din toc. Dar Rush se afla, în continuare, în cea mai proastă poziție, blocându-i cea mai mare parte din linia de bătaie și aproape nimic din câmpul vizual al lui Ber Lusim.

— Toller a făcut semnul lațului în chip de binecuvântare, spuse Rush. Adepții săi nu știau ce reprezintă și nici el nu le-a explicat vreodată. Dar, oricum, l-a făcut.

— Știu asta, spuse Ber Lusim.

— Nu știi nimic. Toller nu a făcut semnul lațului nici măcar o dată.

Ochii lui Ber Lusim se îngustară.

— Ce?

Rush ridică din umeri, arătându-și mâinile goale.

— Știu, corect? Și eu am crezut același lucru, prima dată când am citit. Apoi, însă, am văzut-o pe Diema făcând semnul și ceva nu părea să fie în regulă. Am rugat-o să-mi vorbească despre semn. Apoi, m-am apucat să citesc din nou și am găsit. *Și-a dus mâna la gât, apoi la inimă, la stomac și înapoi, în cerc, de unde începuse.*

— Am citit acel pasaj, mârâi Ber Lusim. Mă crezi prost?

— Așadar, dacă ai avea pe piept cadranul unui ceas, spuse Rush, furându-i metafora pe care Diema o întrebuințase în avionul spre Budapesta, în acel sens s-ar învărti mâinile. Privește. În acest mod.

Diema observă că Rush face semnul exact în modul în care Robert Blackborne spunea că-l făcuse Toller. Și-și dădu seama, din felul în care ochii lui Ber Lusim se holbară, că mersese drept la țintă.

— A fost făcut în sens invers, spuse Rush. Ca și cum Toller îl învățase privind în oglindă. Și cred că așa a și fost, mai mult sau mai puțin.

— Ba nu, spuse Ber Lusim.

Nu îl contrazicea. Îl avertiza.

— Ba da, insistă Rush. Nu în oglindă, evident. Însă a văzut pe altcineva cum îl face și el l-a imitat, exact după cum îl văzuse. Numai că a uitat să-l întoarcă invers.

— Ba nu, spuse din nou Ber Lusim.

— Este caraghios, într-un sens malefic, zise Rush. Pe șleau. Cu

brutalitate. Să te dai atâta peste cap, vreau să spun.

Râse scurt, ușor isteric.

— Ce păcat că Avra Shekolni a murit. Pariez că ar fi adorat asta.

Poate că râsul a fost cel care l-a scos din sărite pe Ber Lusim. Se întinse înainte, cu mâna îndreptată spre gâtul lui Rush.

Era singura clipă pe care o aveau la dispoziție.

— Acum! țipă Diema. Fă-o acum!

Kennedy se ridică în picioare, cu pistolul în mână.

Ber Lusim s-a întors.

Și Diema a tras.

Ber Lusim trase aer în piept cu un vaiet tremurând. Se uită în jos, la pieptul său – la gaura mică ce se ivise acolo, ca un misterios semn de punctuație. I se opri direct în inimă. Din negru a devenit roșu și sângele a țâșnit pe acolo. Ber Lusim înțepeni, făcând ochii mari, ca și cum ar fi descoperit ceva îngrozitor.

Dar Rush a fost cel care căzuse, clătinându-se și cu genunchii strânși sub el.

Cu mâna stângă, într-o poziție proastă, Diema a tras singurul foc posibil: prin umărul drept al lui Rush, în partea stângă, în pieptul lui Ber Lusim.

Acum aveau cale liberă. Ea și Kennedy au tras iar și iar, golindu-și pistoalele în asasin. Ber Lusim și-a plecat capul, acceptându-și pedeapsa, ca un om care îndura tirul armelor, așa cum ar fi îndurat o ploaie torențială.

Dar timpul devenise mai vitreg. Ber Lusim se prăbuși în genunchi, ca și cum el ar fi ales, apoi cobora, treptat, într-o postură de rugăciune și așa a murit.

Kennedy se apropie încet de mort, acoperindu-l cu revolverul ei, acum inutil.

— Nu! strigă Diema. Temporizatorul, Kennedy! Temporizatorul!

Femeia alergă la masă, dar ezită. Bomba mai mică, folosită pe post de declanșator pentru uciderea în masă programată de Ber Lusim, era o chestie barocă, șubredă, cu sârme și bare metalice conectate la pachete cu peroxid de acetonă și grămezi de capse explozive industriale.

— Ce trebuie să fac? strigă Kennedy.

Temporizatorul de pe ecran indica douăzeci și trei de secunde. Kennedy se întoarse, disperată, spre Diema. Dar Diema nu știa mai mult decât ea, ceea ce i se putea citi pe față.

Cu un strigăt fără cuvinte, asemenea parașutiștilor care se

aruncă din avion, Kennedy smulse laptopul din circuit.

Cronometrul mergea în continuare în mâinile ei.

La zece.

La cinci.

La zero.

Diema își ținea respirația, până când a început să o doară pieptul. Apoi, încet, fără zgomot, a început să scoată aerul afară.

— Sângerez, se văicărea Rush pe jos. Doamne, sângerez peste tot. Ajutați-mă.

Diema se târî până la el, încet și cu greu. Verifică rănilor lui Rush: ambele intraseră și ieșiseră. Rana de la intrare era mică și curată, nepunând nici un fel de probleme. Rana de la ieșire era mai mare și glonțul îi sfâșiasse carnea.

Înainte de a atinge ținta dorită, glonțul și-a consumat cel puțin o treime din viteza inițială, cea mai mare parte în corpul lui Ben Rush. Nu era de mirare că îl ucisese pe Ber Lusim. Cum glonțului încetinit îi lipsea energia să iasă din corp, având în vedere că forțase intrarea, acesta a transmis înaintea lui o undă de șoc amplificată, zdrobindu-i organele interne ca un ciocan de frăgezit carnea.

— Te-ai descurcat bine, îi spuse Diema lui Rush, în timp ce-l oblojea.

Kennedy se așeză în genunchi lângă ea, ajutând-o să rupă mai multe fâșii de pânză, timp în care Diema îi înfășură bandajul.

— Te-ai descurcat de minune, confirmă și ea. Rush, cum Dumnezeu ai reușit să descifrezi toate cheștile astea?

— Nu le-am descifrat, mormăi el.

Fața lui era pământie.

— Cea mai mare parte am inventat-o. Probabil că totul este eronat. Cu excepția semnului. Eram foarte sigur de semn.

— Ai împiedicat uciderea unui milion de oameni, îi spuse Diema. Ai fost un scut pentru cei din poporul meu.

Și pentru unii dintre ai tăi. S-ar putea să se aleagă ceva de tine, într-o bună zi, băiete.

— Și ție... ah, fir-ar... poate îți mai cresc sânii, îi replică Rush. Visează la ceva măreț.

Diema se întoarse către Kennedy.

— Termin eu aici. Tu du-te și vezi ce e cu tatăl meu – și pregătește camionul. Plecăm.

Se uitară una la alta. Kennedy încuviință din cap și îi lăsă, urcând rapid scările pentru a se întoarce la rezervor.

Diema continua să înfășoare bandajul, strângându-l mai tare,

până când Rush a apucat-o de mână ca s-o oprească.

— Când am făcut sex, o întrebă el, a fost doar ca să poți rămâne însărcinată?

— Nu sunt însărcinată, Rush.

El o privi perplex.

— Nu ești?

— Nu. Am spus asta doar ca să-l împiedic pe Nahir să-ți ia gâtul.

— Ah, OK.

Rămase puțin pe gânduri, în timp ce ea verifica strânsoarea bandajului.

— Păi... de ce?

Diema rămase tăcută mai mult timp.

— Vrei să spui, de ce i-ar fi împiedicat asta să te ucidă, sau de ce mi-ar păsa mie dacă te omora sau nu?

— Și una și alta.

— Este greu de explicat, îi spuse. Poporul meu are, uneori, un mod ciudat de a vedea lucrurile.

Rush tresări ca și cum o mișcare oarecare transmisese o undă dureroasă către mușchiul rupt de la umăr.

— Nu mai spune! Ei bine, mulțumesc, oricum, pentru autosacrificiul eroic.

Diema nu a mai spus nimic, prefăcându-se că verifică dacă nu erau cumva semne vitale pe trupul cadaveric al lui Ber Lusim.

Încă nu se terminase.

— Crezi că ești în stare să te miști? îl întrebă ea pe Rush.

El încercă să se ridice în picioare, dar fiecare mișcare îi provoca dureri. În cele din urmă, au mers împreună, Diema susținându-l pe băiat de fiecare dată când mușchii îi paralizau de durere. Îl ridica precum un banner – un drapel de capitulare, pentru că așa se simțea el. Era ca și cum fata ceda, subit, dar mult prea târziu, logicii unui argument în fața căruia fusese pusă în urmă cu trei ani, când mâinile sale erau în jurul gâtului lui Ronald Stephen Pinkus și când lumina dispăruse din ochii lui.

— Ești pregătit? îl întrebă pe Rush.

— Pregătit pentru ce? spuse el gâfâind. Vrei să dansăm?

— Trebuie să mergi.

— OK.

Le-a luat o eternitate să urce scările. Kennedy îi aștepta sus, cu o expresie sumbră.

— Leo aproape că s-a trezit, îi spuse Diemei, dar cred că unele din rănilile de la piept s-au redeschis. Mă tem să-l deplasez.

— Nu avem de ales, spuse Diema.

Se uitară amândouă în direcția lui Tillman. Stătea în picioare, în colțul rezervorului de gresare, cu brațele întinse, fiecare pe o margine. Capul îi atârna pe piept. Arăta ca un boxer care abia reușise să scape de prima rundă.

Diema se întoarse spre Kennedy.

— Heather, trebuie să plecăm, spuse ea. Asta este...

— Știu ce este.

— A făcut parte din plan, tot timpul. Scoți bățul din foc, îi bați pe inamici, după care îl arunci înapoi în foc. Îl lași să ardă.

— Am înțeles, Diema. Am înțeles asta de prima dată.

— Pot merge, spuse Tillman. Vocea lui era îngrozitor de stinsă.

— Dovedește-o, spuse Diema.

Dar mai întâi trebuiră să iasă din rezervor, care se dovedi o agonie prelungită, astfel încât Diema regretă scările. Ea și Kennedy au trebuit să-l proptească pe Tillman de o latură a rezervorului, apoi să-i tragă și să-i împingă membrele, unul câte unul, ca și cum încercau să assembleze fațetele cubului lui Rubik. Când au terminat, el zăcea pe spate, pe marginea rezervorului, epuizat de durere, respirând atât de slab, încât cămașa lui, întărită de sângele proaspăt, nu se mișca deloc.

Apoi, trebuiră să facă același lucru cu Rush.

În cele din urmă, au reușit să-i pună pe amândoi bărbații pe picioare și să-i facă să se miște, Diema susținându-l pe Tillman, ea fiind cea mai puternică dintre ele, iar Kennedy venind în urmă cu Rush.

Au reușit să iasă, ca ultimele echipe dintr-o cursă maraton, din hala fabricii, apoi să treacă proba de obstacole până la ușile de la intrare.

Au trecut pe lângă Desh Nahir, care zăcea inconștient într-o baltă de sânge. Diema murmură o rugăciune, dar nici nu încetini, nici nu se opri. Se zăreau deja ușile și ea vedea partea din spate a camionului. Tillman alunecă pe o mazăgă rămasă dintr-o baltă evaporată, gata-gata să cadă, dar Diema îl ridică, punându-se sub el și împingându-l în sus – figura *tsukuri* la o aruncare judo, a cărei urmare rămâne suspendată pe timp nedefinit.

Ușile erau drept în fața lor. Ținându-și ochii în pământ, deoarece acum era obligată să abordeze fiecare pas, fiecare

schimbare a punctului de sprijin, ca pe un exercițiu de logică, Diema a văzut cum picioarele ei și ale lui Tillman intrau în raza de soare ce cădea oblic peste cimentul murdar. Pătrundeau în lumea de afară cu mișcări încetinite și alambicate.

Kuutma păși dincolo de uși, flancat de o parte și de alta de Alus și Taria, așteptându-i. Alți Mesageri stăteau afară, pe asfalt, nemișcați și tăcuți, așteptând ordinele lui Kuutma.

El se uita la Diema, care se opri clătînându-se. Expresia de pe fața lui era complexă și impenetrabilă.

— Raportează, îi sugeră el, cu o blândețe periculoasă.

Diema încercă să vorbească, dar cuvintele îi zburaseră din mintea ei învălmășită.

— Eu... noi... încercă ea.

— Ber Lusim este mort, spuse Kennedy. S-a terminat. Dar trebuie să dezamorsați bomba. Și omul vostru, Nahir, are nevoie de îngrijiri medicale.

Privirea lui Kuutma se îndreptă spre ea o fracțiune de secundă, apoi se întoarse către Diema.

— Este adevărat? o întrebă el.

Diema încuviință din cap, mută.

— Atunci nu mai există nici o amenințare? Nu mai există nici un pericol?

— Este... Diema încercă din nou. Bomba. Așa cum a spus și Kennedy. Am scos detonatorul, dar bomba trebuie dezamorsată. Iar Nahir...

Kuutma se întoarse spre Alus și Taria.

— Ocupați-vă de el, le ordonă și ele dispărură într-o clipă.

— *Dan cheira hu meircha!* strigă Kuutma.

Supunându-se comenzii, Mesagerii intrară pe ușă și înconjurară micul grup.

Cum Rush se ținea de brațul ei drept, Kennedy încercă să bage mâna stângă în jachetă, după pistolul pe care-l ținea în teaca de la umăr. Diema se repezi, iute ca un șarpe și o apucă de mână, ținându-i-o la vedere. Dacă Heather ar fi reușit să scoată pistolul, ar fi fost moartă pe loc.

Kuutma se uita la Diema și la toate aceste manevre.

— Ai procedat bine, îi spuse. Ai procedat foarte bine. Te poți retrage, Diema Beit Evrom. De ce mai rămâne de făcut aici se vor ocupa alții.

Diema nu schiță nici o mișcare. Avea senzația că mușchii

pieptului îi apăsau pe plămâni, trebuind să facă un mare efort când trăgea aer în piept.

— *Tannanu*, spuse ea. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu, spuse Kuutma. Nu trebuie.

— Ba da, insistă Diema. Să raportezi.

— Am ascultat raportul tău, Diema. Acum, de chestiunea asta mă ocup eu. Ieși afară. Am chibzuit în legătură cu sarcina ta și am ajuns la un verdict. Singurul verdict posibil, ca să scapi de oprobiul oamenilor. Moartea băiatului îți va apăra onoarea. Celelalte morți au fost deja hotărâte, înainte de a fi plecat tu de la Ginat'Dania. Dar nu este necesar ca tu să fii prezentă. Înțeleg că te-ar putea tulbura să-i vezi pe acești oameni, care au luptat alături de tine, pierzându-și viața. Pleacă. Du-te la porțile complexului și așteaptă-mă acolo.

Diema simți un gust amar în gură și-și înghiți fierea înapoi.

— *Tannanu*, spuse ea, iar cuvintele îi răcăiau gâtul ca și cum ar fi fost pietriș, vreau să vorbesc. Mărturia mea este relevantă în această problemă. Ascultă-mă.

Rămaseră nemișcați, preț de câteva secunde. În cazul în care Kuutma observase tensiunea din atitudinea ei și dacă înțelesese ce însemna acest lucru, oricum, nu lăsa să se vadă nimic.

— Foarte bine, spuse el într-un târziu.

Dădu niște comenzi scurte. Câțiva Mesageri înaintară și-l luară pe Tillman din mâinile ei și puseră mâna pe Kennedy și pe Rush.

— Nemernicule! strigă Kennedy.

Îi aruncă Diemei o privire sălbatică, dar aceasta nu o băgă în seamă. Destinele lor erau acum în mâinile lui Kuutma.

El se dădu puțin la o parte, invitând-o să-l urmeze. Diema se supuse.

— Ascult, îi spuse Kuutma, lăsând deoparte formalismul. Dar sub nici o formă nu se poate împiedica asta, surioară. Știi foarte bine.

— Frate, începu Diema, privindu-l drept în ochi, ba se poate. Tu ești Kuutma, Făclia și ce spui că se va întâmpla aici, aceea se va întâmpla. Nimeni nu te va contrazice.

Kuutma ridică brusc din umeri.

— Asta nu este relevant. Nu pot nega ceea ce am spus deja. Ei vor muri.

Respiră încet, o respirație ce părea mai degrabă un oftat.

— Văd și eu că cei trei au ajuns să însemne ceva pentru tine –

am observat asta încă de la Budapesta. Și sufăr pentru tine. Ai avut deja parte de destule pierderi în viață. Dar moartea lui Kennedy și a lui Tillman făcea parte din misiunea pe care ai acceptat-o. Acum fii puternică și acceptă situația. În privința băiatului, chiar dacă-l iubești, îl vei uita cât de curând. Ia-ți un alt iubit. Ia-ți chiar un soț. Desh Nahir te-ar lua fără să clipească.

Diema trecu peste această sugestie grotescă și se ținea cu dinții de motivele ei.

— *Tannanu*, Leo Tillman este tatăl meu.

— Nu, Diema, nu este. El este doar...

— Este tatăl meu biologic și tatăl meu spiritual. Este singurul tată pe care-l recunosc. Cred în el, ca fiică a lui și voi rămâne alături de el. Mâna care se ridică asupra lui devine, prin acest act, mâna dușmanului meu. Pe Colina Gellert, el s-a luptat pentru mine și ar fi murit pentru mine, deși ne cunoscuserăm abia de o oră. Atunci am știut că și-a iubit copilul pe care îl pierduse și, prin urmare, nu i-ar fi putut ucide pe frații mei, în cunoștință de cauză. Aceea a fost o greșeală îngrozitoare, după cum mi-a spus și *rhaka* Kennedy. Monstrul a cărui ucidere am consimțit-o nu a existat niciodată – și la uciderea tatălui meu, *Tannanu*, nu consimt.

Kuutma asculta acest discurs cu o privire sumbră și îngrijorată. După ce s-a încheiat, nu a spus nimic timp îndelungat. În cele din urmă, se duse spre Diema și îi puse o mână pe umăr.

— Nu te-am ajutat cu nimic, spuse el abătut. Acum îmi dau seama de asta. Te iubesc și te respect, Diema, dar *te-am pus în calea acestei suferințe și nu știu cum să fac să o îndepărtez de tine*.

— Lasă-i să trăiască.

— Nu pot face asta. Nu sunt liber să aleg.

— Atunci, nici eu nu sunt, spuse Diema.

Scoase un pumnal din teaca dintre sâni și-i duse vârful în dreptul stomacului.

— Omoară-l pe Leo Tillman și voi muri și eu.

Kuutma făcu ochii mari, îngrozit.

— Diema, spuse el, aproape șoptind. Nu poți vorbi serios.

— Vorbesc foarte serios.

Pe chipul lui Kuutma treceau multe emoții. Aceea care era cea mai vizibilă era durerea.

— O blasfemie, spuse el.

— Sunt deja blestemată. Pe Colina Gellert, l-am împușcat pe

Hifela, un *Elohim* și m-am uitat la el cum murea. Și te-am mințit la Budapesta, *Tannanu*. Nu sunt însărcinată. Am spus asta ca să-l salvez pe băiat și băiatul tocmai ne-a salvat pe noi toți.

Se lupta cu vorbele, cu motivațiile, încercând să explice ceva care venise asupra ei, fără nici un beneficiu de partea nimănui, asemenea unei revelații.

— Dacă îi las să moară, spuse, cad mai jos decât sunt ei. Mai jos decât credeam că sunt ei, atunci când nu-i cunoșteam.

Pe chipul lui Kuutma se putea vedea, în continuare, aceeași expresie de supărare și suferință.

— Aș putea să te dezarmez, îi atrase el atenția.

— Posibil. Dar nu m-ai putea ține dezarmată.

Dădu cuțitul la o parte, pentru a-și susține punctul de vedere.

— Nu trebuie să mor aici sau acum, *Tannanu*. Am tot timpul din lume. Dacă hotărâsc să-mi iau viața, singurul mod de a mă împiedica este să mă omori înainte.

Între ei se așternu tăcerea. Se uitau unul la altul, intransigenți, de neclintit.

Cu un zgomot abia perceptibil, ca un foșnet, Alus și Taria se postară de o parte și de alta a Diemei.

— Desh Nahir va supraviețui, spuse Alus.

— Și și-a retras blestemul, adăugă Taria. Nu-i dorește nici un rău Diemei Beit Evrom.

Kuutma încuviință din cap.

— Mulțumesc, spuse el. Țineți-o pe Diema Beit Evrom și confiscați-i arma.

Cele două femei făcură după cum li se spuse. Diema nu a protestat și nu s-a împotrivit, în timp ce Alus îi duse mâinile la spate, iar Taria o controla metodic. Se uită în ochii femeii înalte și văzu cât de neplăcut îi era să trateze în acel mod pe unul de-al lor.

— Păziți-o, spuse Kuutma.

Taria dădu din cap.

— Da, Kuutma. Ce facem cu *rhaka* și cu ceilalți? Să-i...

— Nu faceți nimic, spuse Kuutma. Vreau să stau de vorbă cu Leo Tillman.

Urmând instrucțiunile succinte ale lui Kuutma, Mesagerii lui au răsturnat una dintre căzile din plastic, scoțând afară pasta subțire de pe fund, apoi o rostogoliră într-un colț îndepărtat al încăperii, la distanță față de toți ceilalți. Tillman a fost pe jumătate târât, pe

jumătate cărat și așezat pe acea cadă, unde, la timpul potrivit și-a făcut apariția și Kuutma.

Tillman avea în continuare dureri atroce, dar s-a apelat din nou la competențele medicale ale lui Alus. Ea a pregătit un cocktail de medicamente menite să-l ajute să-și controleze durerea și să rămână, totodată, conștient. Pupilele lui complet dilatate și încordarea morbidă a poziției lui sugerau că acestea tocmai începuseră să-și facă efectul.

Kuutma se uita la adamic, cu încruntarea și nedumerirea unui matematician care analizează o problemă apelând la logica formală.

— Am avut un plan, spuse el, în care era prevăzută moartea ta. A ta și a femeii.

Tillman dădu din cap.

— Este adevărat că moartea voastră nu era decât un detaliu, continuă Kuutma. Era o modalitate de a trata o situație pe care predecesorul meu a permis să se creeze. Miza principală a planului implica pericole mult mai evidente și iminente.

Ezită pentru o clipă, apoi se așează lângă bărbatul adamic. Asta i-a permis ca mai departe să-și coboare glasul: toți Mesagerii prezenți luaseră recent doze mari de kelalit, ceea ce făcuse ca simțurile lor să fie acutizate, existând, prin urmare, posibilitatea ca ei să fie auziți, în ciuda distanței de discreție.

— Aș fi vrut, spuse Kuutma, să vă fi omorât pe voi mai întâi și, ulterior, să găsesc un alt mod de a rezolva problemele rămase.

Tillman râse scurt – un singur pufnet.

— Da, spuse el, asta vă definește pe voi, așa mi se pare mie. Întoarceți aceste chestiuni pe toate părțile, dar faceți mereu aceeași greșeală.

Kuutma se încruntă, dar își păstrează tonul neutru și controlat.

— Și care este această greșeală, domnule Tillman?

Tillman își trecu mâna peste fața transpirată și clipi repede, de câteva ori. Medicamentele care i se dăduseră interferau cu percepțiile lui, sau cu procesul de gândire, sau cu ambele.

— Este absolut uimitor, nu-i așa?

— Cine? întrebă Kuutma nedumerit.

— Fetița mea. Este o adevărată capodoperă. Aș risca să spun că asta este valabil pentru toate femeile din familia ei. Îmi amintește mult de soția mea.

— Rebecca Beit Evrom nu a fost soția ta.

— Nu?

— Nu. Relația dintre o femeie *Kelim* și un tată-extern adamic nu este considerată căsătorie, după legile noastre. Care este greșeala pe care crezi că o facem noi, domnule Tillman?

Continuând să clipească, Tillman întoarse capul și se uită la Kuutma.

— Există un soi de proverb. Trebuie că ai auzit de el. Dacă nu ai decât un ciocan în cutia cu scule, tot ce vezi ți se pare că sunt cuie.

— Îmi este cunoscută această observație.

— De două mii de ani îi tot omorâți pe cei care ajung la voi, sau se apropie prea mult de adevărul despre voi. Vă jucați cu istoria de-a șoarecele și pisica.

— Facem ceea ce trebuie să facem.

— Nu, spuse Tillman, cu o voce ușor mormăită. Faceți ceea ce știți deja cum să faceți. Nu vă schimbați repertoriul, nici atunci când vedeți că nu mai funcționează.

— Până acum a funcționat destul de bine, spuse Kuutma.

Tillman râse din nou.

— Atunci, de ce mai ești tu? Dacă ar fi funcționat, Kuutma, dacă ar fi funcționat vreodată, ei nu ar avea nevoie de tine. Mii de ani de ucideri pe ascuns și de fiecare dată, de fiecare afurisită de dată... nu terminați bine o operațiune, că trebuie să faceți din nou, totul, de la început. Sute de *Elohim* stau cu urechea lipită de pământ, răspândiți în lumea largă, urmărind o undă de șoapte compusă din șapte miliarde de voci. Bineînțeles că din toate astea ajungeți să faceți un talmeș-balmeș.

— Vrei să spui că există o cale mai bună? îl întrebă Kuutma batjocoritor.

— Da.

— Învață-mă, *Tannanu* Tillman.

— Ei bine, pentru început, spuse Tillman, nu înăbușiți povestea. Strigați-o în gura mare. Împrăștiați în lumea largă zvonuri despre Poporul lui Iuda, despre Ginat'Dania. Vorbiți-le tuturor despre cartea secretă, evanghelia pierdută. Spuneți-le că, dacă au citit-o, indivizi cu fețe palide care plâng cu lacrimi de sânge îi vor găsi și îi vor ucide cu niște cuțite ce au fost văzute, ultima oară, acum douăzeci de secole. Vorbiți-le despre femeile frumoase care, după ce s-au culcat cu ei, dispar și îi lasă să înnebunească de durere căutându-le. Vorbiți-le despre cetatea

subterană și despre tot restul.

— De ce? îl întrebă Kuutma, perplex. De ce am face toate astea?

— Pentru că lumea este plină de minciuni, îi răspunse Tillman. Plină cu vârf și îndesat și dă pe afară. Și când veniți voi cu povestea voastră, va părea o minciună în plus. Va face vâlvă, apoi se va estompa, apoi va muri și toată lumea își va îndrepta atenția spre următorul lucru de senzație. Încă mai încercați să vindeți aiureala asta cu Poporul lui Iuda? Serios? A apărut acum o nouă carte în care se spune că Iisus a fost femeie! De asta aveți nevoie. De acel sentiment de saturație, de parcă am văzut, parcă am auzit ceva despre. Și este atât de ușor de obținut. Nu trebuie decât să priviți lucrurile așa cum le privesc toți ceilalți, ca să vă puteți pierde urma în mulțime. În schimb, acum nu faceți altceva decât să mergeți tot timpul contra curentului. Nu numai că este mult mai greu astfel, dar, de fiecare dată când vă mișcați, de fiecare dată când faceți ceva, creați o altă pistă pe care cineva o poate urmări.

Se pare că discursul îl secătuisese pe Tillman de ultimele puteri rămase. Își lăsă capul în piept și închise ochii.

Kuutma se ridică în picioare – și după o clipă de ezitare – se îndepărtă.

— Lasă-mă să mai vorbesc cu ea, măcar o dată, spuse Tillman.

Kuutma se opri.

— De ce?

— Să-mi iau rămas-bun.

— Nu are nevoie să-și ia rămas-bun de la tine. S-a împăcat cu gândul morții tale.

Tillman făcu un gest istovit cu mâna.

— Dacă tu spui. Știu că voi nu puteți minți.

— *Nu*, se gândi Kuutma, uitându-se la bărbatul rănit, *nu putem. Numai față de noi înșine.*

Zborul înapoi la Londra a fost funebru. Și faptul că se aflau la business class îl făcea și mai supraréalist.

Ori de câte ori încerca Rush să spună ceva, Kennedy îi răspundea monosilabic. Dar nu o condamna, deoarece tot ce-i trecea lui prin minte să spună era greșit. Conversație de complezență. Debușeuri verbale disperate care să-i îndepărteze de singurul subiect pe care nu-l puteau discuta.

De ce i-am lăsat să-i facă una ca asta?

De ce nu mi-au făcut-o mie?

Stewardesa se apropie și le oferă șampanie. Kennedy părea că nici nu aude. Rush își scutură capul cu putere.

— Suntem bine, minți el. Ne simțim bine. Mulțumim.

Kennedy nu telefonase dinainte ca să-i spună lui Izzy că sosește. Adevărul era că se temea s-o facă. Cel mai mult se temea de cuvinte, în momentul de față, pentru că primul lucru pe care l-a făcut când a aterizat la Heathrow a fost să citească mesajele trimise de Izzy timp de o săptămână întreagă.

Nu fusese vreodată arheolog, însă cunoscuse unul. Avea senzația că are de-a face cu arheologia.

Descoperind urme ale unui mod de viață dispărut.

Tonul lui Izzy trecea de la vesel la amar, la resemnat, la definitiv.

Apoi epocile întunecate, adică marți și miercuri și astăzi, când nu mai erau mesaje deloc, nici un semn de viață.

Luă trenul spre Leicester. Nu avea curaj să conducă mașina. A luat un taxi de la gară la Knighton, șoferul vorbind întruna, numai că ea nu a auzit nici un cuvânt.

Îi spuse să o aștepte. S-ar putea să nu stea mult.

Caroline răspunse după ce sună de trei ori. Era surprinsă să o vadă pe Kennedy și, judecând după cât i se subțiară buzele, nu era genul de surpriză care să te facă să sari în sus de bucurie.

— Bună, Heather.

— Salut, Caroline.

Kennedy se gândi la câteva gambituri conversaționale vagi, dar abandonă ideea.

— Izzy este cumva aici? Eu... aș vrea să vorbesc cu ea. Doar un minut.

Caroline dădu din cap și se retrase. Kennedy stătea în pragul ușii, în ploaia ușoară de vară, auzind ecouri de pași prin casa mare, din ce în ce mai slabe.

Nu a auzit pașii lui Izzy apropiindu-se, deoarece Izzy era în ciorapi. S-a trezit cu ea, brusc. Ușa s-a deschis deodată și ea a apărut în fața lui Kennedy, în brațele lui Kennedy, sărutând-o cu o ferocitate care avea s-o umple de vânătași.

Rămaseră așa mult timp. Caroline veni în hol, în spatele lor și le privi câteva clipe cu o față împietrită, asemenea soției lui Lot care a privit înapoi la cetățile din câmpie. După care s-a retras din nou.

— Știam eu, îi șopti Izzy la ureche lui Kennedy.

— Știai ce?

— Că, dacă voi rezista suficient de mult, vei realiza, cumva, că din vina ta m-am culcat cu băiatul ăla. Ești un geniu, iubito. De aceea am nevoie de tine.

Se mai sărutară un timp, apoi Izzy își trase fața și se uită la mașina din stradă.

— Te așteaptă un taxi?

— Ah, spuse Kennedy. Da.

— Slavă Domnului. Hai să plecăm.

Ca ochii să fie roșii era permis, într-un fel. Era un mod de a spune ceva ce trebuia spus, chiar dacă nu era ceea ce vedea ea.

Dar era o problemă cu negrul, hotări Diema.

Ambele femei aveau un păr atât de strălucitor, încât ea nu reușea să obțină același efect de volum și luminozitate cu pigmentii și tehnicile pe care le cunoștea.

Adoptând o soluție parțială, le desenă în formă stilizată, cu părul negru ca tăciunele, cu tușe pregnante de alb pentru a-l scoate în evidență, cu mușchii zugrăviți în nuanțe de gri puternic pe albul imaculat al pielii.

— Trebuie să mă mișc, mormăi Alus. Mă mănâncă nasul.

— Probabil că nasul tău nu apare în desen, îi spuse Taria. Pânza nu este atât de mare.

Când le lăsă, în sfârșit, să vadă desenul, ele rămaseră uimite.

— Arată de parcă a fost făcut de un copil mic, spuse Taria. Dar... merge, oarecum. Este ca atunci când spui ceva și toată lumea știe că exagerezi, dar văd adevărul din spatele exagerării. Cam așa este însă într-un desen.

Diema se înroși.

— Printre Neamuri, spuse ea, ei numesc un astfel de desen, desen animat.

— Băiețelul meu de doi ani pictează exact așa, zise Alus. Crezi că l-aș putea numi un desen animat și l-aș vinde?

Diema ar fi putut să se supere din cauza insultei, dar a râs și s-a făcut că nu o bagă în seamă. Încă se mai mira că ele fuseseră de acord să-i pozeze și se temea să nu facă ceva care să le determine să se răzgândească. Nu era numai faptul că, în sfârșit, reușea să le picteze, lucru pe care și-l dorise de când le întâlnise prima dată, dar erau, totodată, singura ei sursă de vești despre tatăl său.

Vorbeau despre el acum, în timp ce ea pregătea o gustare de pâine cu măline pentru cele două modele ale ei, care se îmbrăcau la loc, într-un colț al studioului. Era un studio foarte mare. Spațiul nu era ceva mult căutat aici, în *het retoyet*, în partea cea mai de jos a lui Ginat'Dania.

— Acum, problema lui sunt ferestrele, spuse Alus. De ce nu are

ferestre? Înebunește să nu poată vedea nimic. Este la doisprezece metri sub pământ și îi trebuie panoramă. Iar Kuutma, în loc să-i spună să se ducă naibii, îl întreabă „Ce vedere ți-ai dori, domnule Tillman? La ce ți-ar plăcea să te uiți?”, iar Leo îi răspunde: „Nu știu, poate la un lac sau așa ceva”. Și data viitoare când intru acolo, văd că i-a procurat un film video cu Lacul Michigan. Și știi ce zice Leo?

— Spune că „Nu are sonor!” izbucni Taria, luându-i-o înainte lui Alus. Spune că îi place apa, dar fără sonor nu este reală. Așadar, Kuutma se întoarce și îi spune lui Alus...

— Sună la Michigan. Vezi dacă este vreo modalitate să pună un microfon înăuntru.

Amândouă femeile râdeau zgomotos. Asta era povestea lor favorită despre Tillman – una în care făcea ceva scandalos sau inexplicabil. Ca și cum era un animăluț exotic, cu nevoi exotice și nevrotice, cu obiceiuri ce necesitau îngrijire de nivel înalt.

În rest în Ginat'Dania, Diema știa că tatăl ei este văzut altfel. El era prizonierul din turn, monstrul întemnițat, trofeul pe care l-a adus Kuutma după ce l-a învins pe Ber Lusim, salvând cetatea. Ba mai mult, el era fostul dușman, obligat acum să împingă roata, să trudească pentru Popor, deși i se frângea inima lui mândră și îl înfuria la culme.

Tillman era strategul adamic strălucit, care descoperise pe vremuri Ginat'Dania, obligându-i să fugă de el. Dar acum, intuițiile lui, smulse în urma interogărilor nemiloase ale lui Kuutma, erau folosite pentru agenda lui Kuutma și a Poporului. Ele au fost utile pentru transformarea stilului predilect din activitatea soldaților *Elohim*, trecând de la clandestinitate la zgomot și dezinformare.

Era o nouă eră și Leo Tillman – o resursă de mare preț.

Printre *Elohim*, era cunoscut și pentru că era ținut ostatic ca s-o facă să se poarte cum trebuie pe *rhaka*, Heather Kennedy. Și pe ucigașul lui Ber Lusim, Benjamin Rush. Aceștia doi au salvat cetatea într-unul din momentele ei cele mai disperate, așa că li s-a permis să-și trăiască viața printre Neamuri, ca un act de sublimă indulgență din partea lui Kuutma, cu condiția tăcerii profunde și veșnice. Dacă scoteau o vorbă despre ce au făcut sau au văzut, Tillman va muri pe loc.

— Cu timpul, îi spuse Kuutma Diemei, vom schimba accentul, puțin câte puțin. Vom spune că lumina adevărului, puterea cuvântului pot răzbate chiar și printr-un întuneric atât de adânc

precum cel al lui Leo Tillman. Vom spune că lucrează pentru noi de bunăvoie, înțelegând valoarea a ceea ce clădește și modul eronat de viață de dinainte. Vom spune că el dorește să fie ținut minte pentru cele bune, nu pentru cele rele și că speră să capete un dram de iertare, slujind ceva mai mareț decât propria-i persoană.

Diema a înțeles strategia, dar era nerăbdătoare să o vadă aplicată, într-o bună zi. Kuutma se mișca atât de lent, părând că se bucură să amâne decizia de la o lună la alta, în timp ce verifica starea de spirit publică, în cadrul unui proces de triere infinit, cu final deschis.

— Când îl pot vedea? îl întreba cu ocazia fiecărui raport scurt, neconcludent, asupra progreselor.

— Curând, îi spunea Kuutma de fiecare dată.

Dar nu încă. Faptul că Tillman fusese un tată-extern, iar copilul lui încă mai locuia în cetate constituia aspectul cel mai problematic, cel mai scandalos al prezenței lui acolo. Dacă el aflase despre existența copilului? Dacă încercase să stabilească vreun drept imaginar de acces, de custodie? Dacă – Doamne ferește! – copilul ar fi intrat, întâmplător, în contact cu el?

Așa că deocamdată nu. Poporul se confrunta acum cu o mulțime de lucruri care fuseseră, altădată, anatema pentru ei. Dar mai existau niște granițe care nu puteau, nu trebuiau să fie trecute.

Ea îi scria scrisori, deși niciodată cuvintele nu-i veniseră cu ușurință. Atunci, după ce auzise povestea aceea de la Alus și Taria, în care el cerea ferestre, a început să-i trimită fotografii. Peisaje imaginare. Păduri și câmpuri, podișuri aride, munți. Și un lac imens, pierzându-se în zare, cu insule care pluteau în apele lui vălurite și cenușii.

Visa, în unele nopți, cum ei doi se plimbau acolo, pe malurile lui nesfârșite, nesigure. Vorbind despre trecut, până când trecutul nu mai avea puterea să-i rănească, iar țărmul devenea un pod care îi ducea acasă.

Ea aștepta să-l întâlnească.

CUPRINS

PROLOG.....	5
PARTEA ÎNTÂI Glasul trâmbiței vestește judecata.....	8
1.....	8
2.....	16
3.....	22
4.....	29
5.....	34
6.....	47
7.....	59
8.....	63
9.....	66
10.....	71
11.....	76
12.....	87
13.....	99
14.....	106
15.....	111
PARTEA A DOUA Un soldat.....	115
16.....	115
17.....	120
18.....	133

PARTEA A TREIA Ciocanul.....	138
19.....	138
20.....	150
21.....	153
22.....	156
23.....	160
24.....	167
25.....	170
26.....	175
27.....	178
28.....	181
29.....	185
30.....	188
31.....	192
32.....	197
33.....	199
34.....	201
35.....	202
36.....	205
37.....	206
38.....	209
39.....	213
40.....	220
PARTEA A PATRA Consiliul de război.....	222
41.....	222

42.....	228
43.....	231
44.....	240
45.....	241
46.....	247
47.....	260
PARTEA A CINCEA Pântecele fiarei.....	264
48.....	264
49.....	273
50.....	276
51.....	279
52.....	285
53.....	295
54.....	301
55.....	307
56.....	318
57.....	322
58.....	324
59.....	335
60.....	338
61.....	347
62.....	354
63.....	361
PARTEA A ȘASEA Cernerea grâului.....	369
64.....	369

65.....	377
66.....	392
67.....	404
68.....	414
69.....	423
70.....	433
71.....	434
72.....	436
CUPRINS.....	439

Adam Blake este pseudonimul unui foarte cunoscut autor din Marea Britanie, ale cărui cărți s-au vândut în milioane de exemplare. Nimeni nu a reușit să afle identitatea acestuia, deși s-au vehiculat câteva nume celebre. Adam Blake locuiește în Londra.

ADAM BLAKE

Lumea e pe cale să se sfârșească.
Dar aventura abia acum începe.

Pe apele Rinului curge sânge...

Turnurile Londrei se înclină
până la pământ...

Un înger cu o sabie înfricoșătoare
apare deasupra Ierusalimului...

Curând un oraș va cădea.

APOCALIPSA SE APROPIE.

Codul blestemat este unul dintre cele
mai bune thrillere conspiraționiste din
ultimii ani – un roman spectaculos despre
coduri și indicii, paradis și infern, cu o
eroină de neuitat.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-824-7

TREI